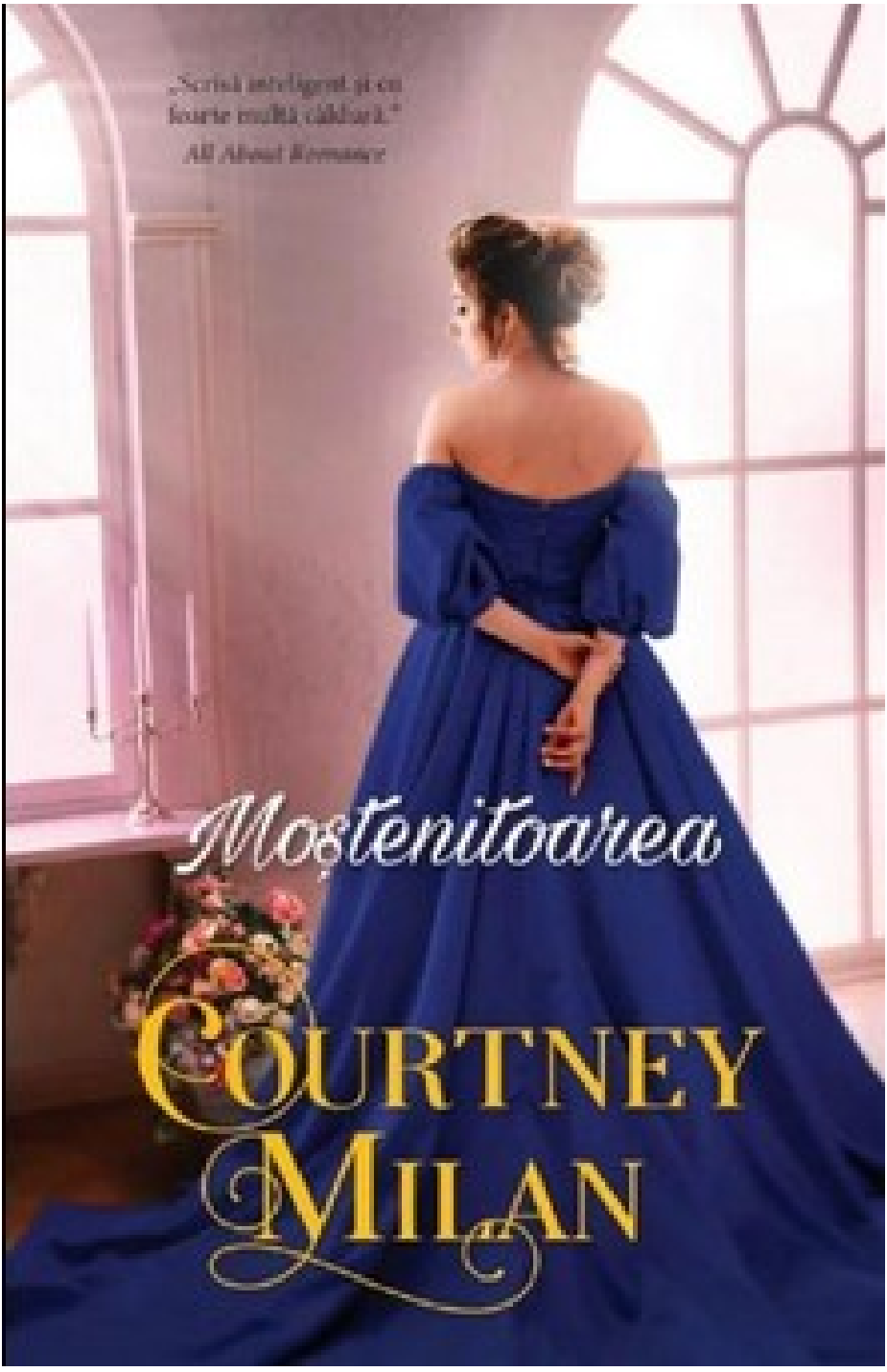
„Scrisă inteligent și cu
foarte multă căldură."
All About Romance
Moștenitoarea
COURTNEY
MILAN

COURTNEY MILAN
MOŞTENITOAREA
SERIA FRAŢII TENEBRELOR 2

The Heiress Effect by Courtney Milan

Traducere din limba engleză Andreea Antal
LITERA
Bucureşti

Pentru Bajeeny,

Am tot aşteptat o carte pe care să ţi-o dedic, sora mea cea mai apropiată. Am vrut una care să fie perfectă. Dar mă mulţumesc cu o carte în care nu am numit, din greşeală, eroina după tine.

Acum uită-te la dată – Bump.

Capitolul 1

Cambridgeshire, Anglia, *ianuarie 1867*

Majoritatea numerelor întâlnite de domnişoara Jane Victoria Fairfield în viaţa ei se dovediseră a fi inofensive. Spre exemplu, croitoreasa care îi potrivea rochia o înţepase de şapte ori în timp ce fixa patruzeci şi trei de ace. Însă durerea trecuse destul de repede. Cele douăsprezece copci ale corsetului lui Jane reprezentau un rău necesar; fără acele copci, ea nu şi-ar fi redus niciodată talia de la circumferinţa neatrăgătoare de nouăzeci şi patru de centimetri la aceea, tot neatrăgătoare, de şaptezeci şi nouă de centimetri.

Cifra doi nu era deloc îngrozitoare, nici chiar atunci când desemna numărul surorilor Johnson care stăteau în spatele lui Jane, privind cum croitoreasa îi potrivea rochia pe trupul de dimensiuni nu foarte la modă.

Nici măcar atunci când sus-numitele surori chicotiseră de nu mai puţin de şase ori în ultima jumătate de oră. Toate acele numere reprezentau doar nişte neplăceri, simple muşte ce puteau fi înlăturate dintr-o fluturare de evantai poleit cu aur.

Nu, toate problemele lui Jane puteau fi puse pe seama a două numere. Primul era *o sută de mii,* care însemna de-a dreptul otravă.

Jane inspiră atât de adânc pe cât îi permitea corsetul şi îşi înclină capul spre domnişoarele Geraldine şi Genevieve Johnson. În ochii societăţii, cele două nu puteau face nimic greşit. Erau îmbrăcate în rochii de zi aproape identice, una – de muselină bleu, iar cealaltă – de muselină verde-deschis. Ţineau în mână evantaie aidoma, pictate cu scene bucolice de petrecere. Amândouă domnişoarele erau frumoase în cel mai banal mod posibil, semănând cu nişte păpuşi de porţelan; ochi albaştri ca de Wedgwood şi păr de un blond deschis, ondulat în bucle mari şi strălucitoare. Taliile lor aveau o circumferinţă care se plasa binişor sub

cincizeci de centimetri. Singurul mod de a le deosebi pe cele două surori era următorul: Geraldine Johnson avea un semn de frumuseţe perfect natural şi perfect plasat pe obrazul drept, în timp ce Genevieve avea un semn, tot perfect, pe obrazul stâng.

Fuseseră amabile cu Jane în primele săptămâni după ce făcuseră cunoştinţă cu ea.

Jane bănuia că cele două erau chiar plăcute atunci când nu erau împinse la limitele extreme. Jane, după cum se dovedise, avea talentul de a le împinge către răutate chiar şi pe domnişoarele foarte amabile.

Croitoreasa înfipse ultimul ac.

— Aşa, zise femeia. Acum uitaţi-vă în oglindă şi spuneţi-mi dacă vreţi să schimb ceva. Poate că aţi vrea să mut nişte dantelă sau să folosesc mai puţină.

Biata doamnă Sandeston! Rostise cuvintele cu acelaşi aer cu care un om pe cale de a fi spânzurat în acea după-amiază ar fi vorbit despre vremea de a doua zi; cu jind, ca şi cum gândul de a pune mai puţină dantelă la rochie ar fi fost un lux, ceva ce ar fi fost cu putinţă doar datorită unui extraordinar şi neverosimil act de clemenţă din partea vreunei autorităţi supreme.

Jane făcu un pas în faţă şi studie efectul pe care îl producea noua sa rochie. Zâmbetul i se răspândi pe chip precum untul topit pe pâinea caldă; nici nu era nevoie să se prefacă. O, Doamne, rochia era hidoasă! *Atât* de hidoasă! Niciodată până atunci nu fuseseră puşi atâţia bani în slujba unui gust atât de prost. Jane flutură din gene, privindu-se, încântată, în oglindă; reflexia îi întoarse zâmbetul: brunetă, cu ochi negri, cochetă şi misterioasă.

— Ce părere aveţi, doamnelor? întrebă ea, întorcându-se. Ar trebui să pun mai multă dantelă?

La picioarele ei, doamna Sandeston, copleşită, scoase un geamăt slab.

Perfect de înţeles. Rochia era deja încărcată cu trei tipuri diferite de dantelă. Valuri groase de *point de gaze* albastră fuseseră înfăşurate, metru după metru nespus de scump, în jurul fustei. O fâşie subţire de dantelă *duchesse*

de Belgia împodobea decolteul, iar dantela neagră de Chantilly, cu un model înflorat şi discordant, ornamenta mânecile rochiei. Materialul în sine avea o minunată nuanţă de roz, cu model. Nu că cineva ar fi fost în stare să vadă culoarea, pe care o covârşea povara dantelei de deasupra.

Acea rochie era o abominaţie de dantelă, iar lui Jane îi plăcea nespus.

O prietenă adevărată, cugetă Jane, i-ar fi spus să renunţe la dantelă. La toată dantela, de fapt.

Genevieve încuviinţă cu o înclinare din cap.

— Mai multă dantelă! Cu siguranţă că rochia are nevoie de mai multă dantelă. Poate că de un al patrulea fel?

O, Doamne! Jane habar nu avea unde ar mai fi putut să încapă acea dantelă.

— O cingătoare făcută din dantelă? îşi dădu cu părerea Geraldine. Prietenia cu gemenele Johnson era una destul de ciudată. Erau cunoscute pentru gustul lor fără greş; în consecinţă, nu ratau nicio ocazie de a o îndruma greşit pe Jane. Dar o făceau într-un mod atât de drăguţ, încât lui Jane aproape că îi făcea plăcere ca ele să îşi râdă de ea.

Cum Jane dorea să fie îndrumată greşit, eforturile lor erau bine-venite.

Surorile Johnson o minţeau, iar ea le minţea, la rândul ei. Jane dorea să fie ridiculizată, aşa că totul mergea minunat pentru toţi cei implicaţi.

Uneori, Jane se întreba cum ar fi decurs relaţia lor dacă ar fi fost sincere unele cu celelalte. Dacă, poate, cele două fete Johnson i-ar fi devenit prietene adevărate, în loc de duşmance amabile şi politicoase.

Geraldine privi rochia lui Jane şi dădu cu hotărâre din cap, în semn de încuviinţare.

— Susţin în mod absolut ideea unei cingători de dantelă. I-ar da rochiei acel aer de demnitate inefabilă care acum îi lipseşte.

Doamna Sandeston scoase un sunet înăbuşit.

Doar în anumite momente se întreba Jane dacă ea şi

surorile Johnson ar fi putut să fie prietene. De obicei, îşi amintea motivele pentru care nu putea avea prieteni *adevăraţi.* Toate cele o sută de mii de motive.

Aşa că aprobă, pur şi simplu, sugestia îngrozitoare a surorilor Johnson.

— Ce părere aveţi de acea fâşie de dantelă malteză pe care am văzut-o mai devreme? Cea aurie, cu rozete.

— Desigur, spuse Geraldine, dând din cap în semn că era de acord. Dantela malteză!

Surorile îşi aruncară o privire pe deasupra evantaielor, un schimb de zâmbete viclene care ziceau, clar ca bună ziua:

„Haide să vedem ce putem să o îndrumăm pe *Moştenitoarea Pană* să facă astăzi!”

— Domnişoară Fairfield!

Doamna Sandeston îşi împreună mâinile, imitând, involuntar, gestul unei rugăciuni.

— Vă implor! Ţineţi cont de faptul că efectul poate fi mult superior cu mai puţine ornamente. O fâşie minunată de dantelă, aceea este piesa centrală a unei rochii frumoase, uimitoare în simplitatea ei. Prea mult, şi…

Lăsă restul cuvintelor suspendate în aer, rotindu-şi, sugestiv, degetul.

— Prea *puţin,* spuse Genevieve, calm, şi nimeni nu va şti ce ai de oferit. Eu şi Geraldine, ei, bine, noi avem drept zestre doar zece mii de persoană, iar rochiile noastre trebuie să reflecte asta.

Geraldine îşi strânse evantaiul.

— Din păcate, intonă ea.

— Dar tu, domnişoară Fairfield, tu ai o zestre de o sută de mii de lire. Trebuie să te asiguri că oamenii ştiu acest lucru. Nimic nu arată avuţia la fel de bine ca dantela.

— Şi nimic nu arată dantela la fel de bine ca… mai multă dantelă, adăugă Geraldine.

Cele două surori făcură iarăşi schimb de priviri.

Jane zâmbi.

— Mulţumesc, spuse ea. Nu ştiu ce m-aş face fără voi două. Aţi fost nespus de drăguţe cu mine, învăţându-mă

atât de multe lucruri. Nu am nici cea mai vagă idee ce este la modă şi ce fel de mesaj oferă hainele mele. Fără îndrumarea voastră, cine ştie ce greşeală aş face?

Doamna Sandeston păru să se înece, dar nu spuse nimic.

O sută de mii de lire. Unul dintre motivele pentru care Jane se afla acolo, urmărind cum acele două domnişoare frumoase şi perfecte schimbau zâmbete şirete, pe care nu credeau că Jane le-ar fi putut înţelege. Acum se aplecară una spre cealaltă şi începură să şuşotească, cu gurile ascunse pe după evantaie. Apoi, privind înspre Jane, chicotiră. O credeau o paiaţă lipsită de gust, de bun-simţ şi de raţiune.

Nu o deranja. Chiar deloc.

Nu îi păsa că pe faţă se prefăceau a-i fi prietene, iar pe la spate căutau s-o facă de râs în faţa tuturor celorlalţi. Nu o deranja că o împingeau mereu la mai mult; mai multă dantelă, mai multe bijuterii, mai multe mărgele, doar ca să se poată amuza mai bine pe seama ei. Nu o deranja că întreaga populaţie din Cambridge râdea de ea.

Nu avea cum să o deranjeze. La urma urmei, Jane alesese toate acestea.

Le zâmbi, ca şi cum chicotelile lor ar fi fost cea mai sinceră formă de prietenie.

— Dantelă malteză, atunci!

O sută ele mii de lire. Existau poveri mai apăsătoare decât greutatea a o sută de mii de lire.

— Trebuie să porţi rochia asta miercurea viitoare, îi sugeră Geraldine. Ai fost invitată la dineul marchizului de Bradenton, nu-i aşa? Noi am insistat.

Evantaiele erau într-o continuă mişcare de sus în jos.

Jane zâmbi.

— Desigur. Nu aş rata o asemenea ocazie pentru nimic în lume.

— Va veni un oaspete nou. Fiul unui duce. Nelegitim, din păcate, dar recunoscut chiar şi aşa. Aproape la fel de bun ca unul adevărat.

La naiba! Jane ura să întâlnească bărbaţi noi, iar fiul

nelegitim al unui duce părea genul cel mai periculos. Probabil că avea o părere foarte bună despre propria persoană şi una foarte proastă despre adâncimea buzunarului său. Era exact tipul de bărbat care, la gândul celor o sută de mii de lire ale lui Jane, ar fi fost în stare să ignore dantela ce se scurgea de pe ea. Acel gen de bărbat i-ar fi trecut cu vederea multe defecte dacă astfel ar fi putut să pună zestrea ei în contul lui bancar.

— Chiar aşa? zise ea cu indiferenţă.

— Domnul Oliver Marshall, spuse Genevieve. L-am văzut pe stradă. Nu arăta…

Sora ei îi dădu un ghiont, iar Genevieve îşi drese glasul.

— Vreau să spun că arată destul de elegant. Purta nişte ochelari foarte distinşi. Iar părul îi e destul de… strălucitor şi de… roşcat.

Jane putea deja să îşi imagineze acel exemplar de semi-duce. Cu siguranţă că era burduhănos. Şi că purta veste ridicole şi un ceas de mână pe care îl verifica neîncetat. Era mândru de prerogativele sale şi înverşunat din pricina faptului că soarta făcuse ca el să se nască în afara căsătoriei.

— Ar fi absolut perfect pentru tine, Jane, spuse Geraldine. Bineînţeles, cu zestrea noastră modestă, el ne-ar găsi destul de… neinteresante.

Jane forţă un zâmbet.

— Nu ştiu ce m-aş face fără voi două, spuse ea, destul de sincer. O, dacă nu v-aş avea pe voi ca să aveţi grijă de mine, aş putea…

Dacă nu le-ar fi avut pe ele care să încerce să o facă de râs, ar fi putut, într-o zi, în ciuda tuturor eforturilor, să reuşească să impresioneze un bărbat. Iar asta ar fi fost un dezastru.

— Am sentimentul că parcă mi-aţi fi surori, cu toată grija pe care o aveţi pentru mine, spuse ea.

Poate că surori vitrege, într-un basm înfricoşător!

— Şi noi simţim la fel, răspunse Geraldine zâmbind. Parcă ne-ai fi soră.

Erau aproape la fel de multe zâmbete în acea cameră precum dantelă pe rochia lui Jane. Ea se rugă în gând să i se ierte minciuna.

Acele femei nu semănau *deloc* cu sora ei. Să le asemene cu ea ar fi însemnat să insulte definiţia cuvântului „soră”, unul care era de-a dreptul sfânt pentru Jane. Avea o soră, una pentru care ar fi făcut orice. Pentru Emily ar fi minţit, ar fi înşelat, ar fi cumpărat o rochie cu patru tipuri diferite de dantelă…

O sută de mii de lire nu erau o povară prea greu de dus. Dar dacă o tânără domnişoară dorea să rămână necăsătorită, dacă era nevoie ca ea să rămână alături de sora ei până când aceasta devenea majoră şi putea părăsi casa tutorelui, atunci acea sumă devenea un număr imposibil.

Aproape la fel de imposibil ca patru sute optzeci, adică numărul de zile pe care Jane trebuia să şi le mai petreacă nemăritată.

Patru sute optzeci de zile până când sora ei devenea majoră. După ce treceau acele patru sute optzeci de zile, Emily putea să îşi părăsească tutorele, iar Jane, căreia i se permitea să rămână în casă cu condiţia să se căsătorească cu primul bărbat eligibil care se oferea, putea să renunţe la toate acele prefăcătorii. Urma ca ea şi Emily să fie, în sfârşit, libere.

Jane ar fi zâmbit, ar fi purtat coţi de dantelă şi l-ar fi numit „soră” chiar şi pe Napoleon Bonaparte, dacă toate astea ar fi ajutat-o pe Emily să rămână în siguranţă.

În schimb, tot ce trebuia să facă în următoarele patru sute optzeci de zile era să caute un soţ. Să caute asiduu şi să nu se căsătorească.

Patru sute optzeci de zile în care nu îndrăznea să se căsătorească şi o sută de mii de lire pentru bărbatul care avea să o ia de soţie.

Acele două numere reprezentau dimensiunile închisorii ei.

Aşa că Jane îi zâmbi din nou lui Geraldine, recunoscătoare pentru sfaturile ei, recunoscătoare că

fusese îndrumată greşit încă o dată. Zâmbi sincer.

Câteva zile mai târziu

Intrând pentru prima dată în casa marchizului de Bradenton, domnul Oliver Marshall aproape că urî ideea de a renunţa la haină. Simţea prin mănuşi frigul muşcător, iar vântul de iarnă făcea să zăngănească geamurile ferestrelor. Oliver simţea pe urechi o răceală de gheaţă, venită de la sârma ochelarilor pe care îi purta. Dar era prea târziu.

Bradenton, gazda sa, făcu un pas în faţă.

— Marshall! spuse el, amabil. Ce bine îmi pare să te văd!

Oliver îi dădu valetului mănuşile şi paltonul său greu, iar apoi strânse mâna întinsă a marchizului.

— Şi eu mă bucur să te văd, milord. A trecut prea mult timp de când ne-am văzut ultima dată.

Şi mâinile lui Bradenton erau reci. Devenise mai burduhănos în ultimii ani, iar părul subţire şi negru i se rărise, însă zâmbetul pe care i-l adresă lui Oliver era acelaşi: prietenos, dar rece.

Oliver îşi reprimă un tremur. Nu conta cât cărbune îngrămădeau servitorii pe foc sau cât de tare ardea flacăra. În acele case frumoase şi vechi părea a sălăşlui un permanent frig de iarnă. Tavanele erau prea înalte: marmura podelelor părea îngheţată chiar şi sub tălpile pantofilor. Oriunde se uita, Oliver vedea sticlă, metal şi piatră – suprafeţe reci, îngheţate şi mai mult de întinderile vaste şi pustii ce le înconjurau.

Oliver îşi spuse în sinea lui că avea să fie mai cald după ce plecau din vestibul. Şi după ce soseau mai mulţi oaspeţi. Deocamdată, întreaga companie era alcătuită din el, din Bradenton şi din doi bărbaţi mai tineri. Gazda le făcu semn acestora din urmă să înainteze.

— Hapford, Whitting, el este Oliver Marshall. Un prieten vechi, coleg de şcoală. Marshall, el este nepotul

meu, John Bloom, noul conte de Hapford.

Marchizul de Bradenton arătă spre bărbatul serios şi palid de lângă el.

— Şi domnul George Whitting, celălalt nepot al meu.

Indică spre un individ cu un păr nisipos şi perciuni de aceeaşi culoare, zburliţi.

— Domnilor, el este Oliver Marshall. L-am invitat ca să vă ajute să vă încheiaţi educaţia.

Oliver îşi înclină capul în semn de salut.

— Am fost însărcinat să îi fac intrarea lui Hapford, explică Bradenton. Luna viitoare va ocupa un loc în Camera Lorzilor şi niciunul dintre noi nu se aştepta la asta.

Hapford purta la mână o banderolă neagră, în semn de doliu; îmbrăcămintea lui era mohorâtă. La urma urmei, poate că exista un motiv anume pentru care casa părea rece şi sumbră.

— Îmi pare rău, spuse Oliver.

Proaspătul conte îşi îndreptă spatele şi se uită la Bradenton înainte să răspundă:

— Mulţumesc. Intenţionez să fac tot ceea ce îmi va sta în puteri.

Acea privire, acel aer de respect faţă de celălalt bărbat… Iată *motivul* prezenţei lui Oliver acolo, nicidecum rememorarea prieteniilor din timpul şcolii, răcite, oricum, de-a lungul anilor. Bradenton era genul de persoană care avea grijă de nou-veniţii din Parlament. Îi forma, apoi făcea tot posibilul să îi reţină în cercul lui. Avea deja o colecţie destul de mare.

— Mi-aş fi dorit să fi avut mai mult timp ca să te pregătesc, dar te descurci foarte bine.

Bradenton îşi bătu uşurel nepotul pe umăr, în semn de aprobare.

— Iar Cambridge nu e un loc nepotrivit ca să exersezi. Este varianta în miniatură a lumii de afară. Îţi vei da seama că Parlamentul nu este prea diferit de mediul de aici.

— O variantă în miniatură a lumii?

Oliver se îndoia. Nu întâlnise niciodată un miner la Cambridge.

Dar Bradenton nu înţelese ce voise el să spună.

— Da, pe aici mai poţi întâlni şi câţiva neisprăviţi.

Îi aruncă o privire lui Oliver, însă acesta nu zise nimic. Pentru un om ca Bradenton, el *era* un neisprăvit.

— Dar aceia se descurcă singuri, în general, continuă Bradenton. Iată rostul unei instituţii precum Cambridge. *Oricine* poate aspira la o educaţie la Cambridge, iar acei aspiranţi aleg să înceapă aici. Dacă o fac aşa cum trebuie, cei mai ambiţioşi, după ce îşi termină studiile, devin la fel ca noi. Sau, cel puţin, îşi doresc atât de mult să intre în rândurile noastre, încât te trezeşti că toată ambiţia lor s-a subsumat unei glorii mai mari.

Ca să îşi întărească spusele, dădu apăsat din cap în direcţia lui Oliver.

Cândva, un astfel de discurs l-ar fi iritat pe acesta din urmă. Insinuarea şireată că locul lui nu era printre ei, şi aceea şi mai şireată, că ar fi fost *subsumat* obiectivelor lui Bradenton, în loc să aibă propriile aspiraţii….

Pe când avea treisprezece ani, Oliver îl pusese pe Bradenton la pământ exact pentru acea atitudine. Dar acum înţelegea. Bradenton îi amintea de un fermier bătrân care se plimba în fiecare zi de-a lungul proprietăţii sale, verificând gardurile şi aruncându-le priviri bănuitoare vecinilor, asigurându-se că lotul *lui* şi loturile *lor* erau corect delimitate.

Lui Oliver îi luase ani buni să îşi înveţe lecţia: să nu spună nimic şi să lase oamenii precum Bradenton să verifice gardurile. Acea verificare asiduă nu îi ajuta cu nimic, iar, dacă îţi făceai treaba conştiincios, într-o zi te puteai găsi în poziţia de a le cumpăra întreaga nenorocită de fermă.

Aşa că Oliver tăcu şi zâmbi.

— Doamnele vor sosi în scurt timp, spuse Bradenton, aşa că, dacă doriţi să începeţi cu un coniac…

Arătă spre intrare.

— Coniac, spuse Whitting cu hotărâre, iar adunarea se mută în camera alăturată.

Bradenton avea o întreagă încăpere dedicată acelui

gen de delectare. Acolo se aflau un bufet cu pahare şi o carafă plină cu un lichid chihlimbariu. Dar, cel puţin, camera era mai mică şi, prin urmare, mai caldă. Marchizul turnă generos în pahare.

— Veţi avea nevoie de asta, spuse el dându-le paharele mai întâi nepoţilor săi, iar apoi lui Oliver.

Acesta din urmă luă băutura.

— Mulţumesc frumos, Bradenton. Apropo de luna februarie: am un subiect pe care vreau să îl discut cu tine. Legea pentru reformarea votului, în următoarea sesiune parlamentară…

Bradenton râse şi îşi ridică paharul.

— Nu, nu, spuse el. Încă nu vorbim despre politică, Marshall.

— Bine, atunci. Dacă nu acum, poate mai târziu. Mâine, sau…

— Sau poimâine, sau răspoimâine, completă Bradenton. Iar ochii îi sclipiră. Trebuie să îl învăţăm pe Hapford *cum* să se descurce, înainte de a-l învăţa în ce probleme să se descurce. Acum nu este momentul potrivit.

Aceea nu părea să fie o atitudine împărtăşită de toţi cei prezenţi. Hapford ridicase privirea cu interes în momentul în care Oliver începuse să vorbească; în schimb, la răspunsul lui Bradenton, se încruntă şi se uită în altă parte.

Oliver ar fi putut să insiste. Dar apoi…

— Cum zici tu, spuse el cu blândeţe. Mai târziu.

Un om precum Bradenton trebuia să fie tratat cu respect. Avea nevoie de un vecin care să se oprească la un metru şi jumătate de gard, în loc să conteste limitele proprietăţii. Oliver îl mai influenţase înainte şi ştia cum să o facă. Bradenton putea fi îndrumat, atât timp cât nimeni nu îi destrăma iluzia că el era la conducere.

În schimb, Oliver lăsă conversaţia să divagheze spre subiecte legate de prieteni comuni sau de sănătatea fratelui său şi a soţiei acestuia. Pentru câteva clipe, puteau să pretindă că întâlnirea lor nu avea drept scop decât dorinţa comună de a se bucura de acel mediu intim şi

confortabil. Dar Bradenton, care stătea lângă fereastră, ridică din nou mâna.

— Sfârşiţi-vă băuturile, spuse el. A sosit prima doamnă.

Whitting se uită pe fereastră şi oftă.

— O, Doamne, nu se poate! Nu îmi spune că ai invitat-o pe Moştenitoarea Pană!

— Dă vina pe vărul tău.

Bradenton ridică o sprânceană.

— Hapford doreşte să petreacă între patru ochi câteva minute cu logodnica lui. Şi, numai Dumnezeu ştie de ce, domnişoara Johnson a insistat să fie invitată şi Moştenitoarea Pană.

— Apropo, spuse Hapford cu demnitate calmă, ce părea nelalocul ei pe chipul său tânăr, aş fi recunoscător dacă nu le-am calomnia pe prietenele logodnicei mele.

Whitting oftă. După privirea lui sumbră, Oliver şi-ar fi putut închipui că omul tocmai fusese condamnat la trei ani de muncă silnică.

— Ne strici distracţia, bombăni el.

Apoi se apropie de Oliver şi îi zise în şoaptă:

— Cineva ar trebui să vă avertizeze.

— În legătură cu ce?

Whitting se aplecă spre el şi şopti pe un ton grav:

— Moştenitoarea Pană.

— Averea ei provine din… comerţul cu puf de gâscă?

— Nu.

Whitting îşi abătu privirea de la el.

— Proveniența acelei averi este legată de vapoarele transcontinentale, dacă vrei neapărat să ştii. Iar domnişoarei i se spune „Moştenitoarea Pană” pentru că a fi în preajma ei este ca şi cum ai fi bătut cu pene până la moarte.

Părea serios de-a binelea. Oliver clătină din cap, exasperat.

— Nu poţi să baţi pe cineva până la moarte cu o pană.

— Eşti cumva un expert în domeniu?

Whitting îşi ridică bărbia.

— Arată cât de multe ştii. Imaginează-ţi că cineva începe să te bată cu o pană. Imaginează-ţi apoi că nu se mai opreşte, până când, într-o zi, iritarea constantă pe care ţi-o produce lucrul ăsta te face să îţi ieşi din minţi. Într-un acces de furie, sugrumi persoana care te bătea.

Whitting mimă sugrumarea răsucindu-şi mâinile.

— Apoi eşti spânzurat pentru crimă. Tu, stimate prietene, ai fost bătut până la moarte cu pene.

Oliver pufni în râs.

— Nimeni nu poate fi atât de rău!

Whitting îşi duse mâna la cap şi îşi masă ridurile de pe frunte.

— Ea e chiar mai rea de-atât.

— Ei, ei, spuse Bradenton, ridicând un deget. Aproape că a ajuns. Nu aşa se face, *domnilor.*

Punând accent pe ultimul cuvânt, lăsă paharul jos. La un semn al lui, cei doi nepoţi îl urmară înapoi la intrare, precedaţi de Oliver.

Da, Oliver ştia cum se făcea. Fusese de prea multe ori ţinta acelor aproape-insulte. Politeţea clasei superioare clasifica cruzimea nu după cuvintele rostite, ci după durata tăcerii ce urma.

Un servitor deschise uşa, iar două femei intrară. Se vedea limpede că una dintre ele, înfăşurată în falduri de lână întunecată, presărată cu zăpadă, era o însoţitoare. Îşi dădu jos gluga groasă ce îi acoperea faţa, dezvăluind un păr grizonant, ondulat, şi o gură ţuguiată.

Iar cealaltă…

Dacă vreodată o femeie ar fi vrut să anunţe că era o moştenitoare, atunci aşa ar fi procedat. Făcuse toate eforturile ca să îşi etaleze bogăţia. Purta un mantou alb şi moale, tivit cu blană albă, şi mănuşi cu borduri de hermină. Îşi scutură capul, apoi îşi descheie catarama de la gât, care lucea cu o sclipire ca de aur. În timp ce se mişca, Oliver surprinse o strălucire de diamante şi de argint la urechile ei.

Bărbaţii făcură un pas în faţă, la unison, să o salute.

— Domnişoară Fairfield, spuse marchizul de

Bradenton.

Avea un ton plăcut, plin de prietenie jovială, şi dădu, scurt, din cap către ea.

— Milord, răspunse tânăra.

Oliver se aproprie împreună cu restul grupului, însă se opri în loc atunci când domnişoara îşi scoase pelerina. Era…

O privi năucit şi clătină din cap. Ar fi *trebuit* să fie drăguţă. Ochii ei erau întunecaţi şi strălucitori, părul îi era ridicat şi pieptănat într-o cascadă de bucle lucioase, aranjate cu grijă pe umeri. Buzele roz şi pline îi erau arcuite într-un zâmbet modest, iar silueta ei, sau, cel puţin, ceea ce putea Oliver să distingă din ea, era exact genul care îi plăcea lui: plină de forme pe care nici cel mai strâns corset nu le-ar fi putut ascunde. În oricare altă situaţie, Oliver ar fi privit-o pe furiş toată seara.

Dar dacă o priveai, era ca şi cum ai fi luat o piersică apetisantă şi ai fi descoperit că era pe jumătate acoperită de mucegai.

Rochia îi era înfiorătoare. Nu exista alt cuvânt care să o descrie, şi nici chiar acela nu era suficient ca să justifice fiorii de groază pură care îl străbătură pe Oliver.

Un pic de dantelă era la modă. La manşete, poate, sau câţiva centimetri la tiv. Dar rochia domnişoarei Fairfield era *toată* numai dantelă, strat peste strat din cele mai complicate materiale croşetate manual care se puteau găsi. Dantelă neagră. Dantelă albastră. Tiv de dantelă aurie. Era ca şi cum cineva ar fi intrat într-un magazin, ar fi comandat trei sute de metri din fiecare dintre cele mai scumpe feluri de dantelă, iar apoi ar fi înghesuit totul pe o singură rochie.

Nu era vorba să poleieşti cu aur o floare ca s-o scoţi în evidenţă. Dacă exista o floare dedesubtul mormanului de dantelă, cu siguranţă că aceasta fusese strivită de multă vreme.

În timp ce domnişoara îşi scotea pelerina, grupul de bărbaţi se opri în loc, încremenit, contemplând pe muteşte o ţinută care făcea cuvântul „strident” să pară modest şi suav.

Bradenton îşi reveni primul.

— Domnişoară Fairfield, repetă el.

— Da, m-aţi salutat deja.

Domnişoara avea o voce foarte plăcută. Dacă Oliver ar fi putut închide ochii – sau, poate, să o privească de la gât în sus…

Domnişoara păşi înainte spre Bradenton, până când acesta făcu doi paşi în spate. Mişcarea îi făcu cerceii, pietre grele de diamant încrustate în argint, să penduleze la mică distanţă de ochii lui Oliver,

Doar unul dintre ei valora de trei ori cât ferma părinţilor lui.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru invitaţie, spuse ea.

În timp ce vorbea, îşi împături pelerina.

Unul dintre servitorii îmbrăcaţi în livrea ar fi trebuit să îi ia haina. Dar şi ei, la fel ca toţi ceilalţi, rămăseseră înmărmuriţi de hidoşenia îmbrăcămintei ei.

Domnişoara Fairfield nu păru să fi observat. Fără să îl privească măcar o dată pe Oliver, îi întinse acestuia pelerina. Degetele lui apucară materialul înainte ca el să îşi dea seama ce făcea. Apoi ea îi întoarse spatele, arătându-i ceafa acoperită cu bucle mici, în timp ce îi saluta pe Hapford şi Whitting cu amabilitate.

Îi înmânase pelerina ca şi cum ei ar fi fost un servitor! Un valet se apropie de Oliver, luându-i, cu un aer afectat, haina din mâini, dar era prea târziu, Oliver văzu zâmbetul îngrozit al lui Whitting, care fu incapabil să şi-l reprime. Bradenton, de asemenea, îi aruncă lui Oliver un zâmbet mult prea amuzat.

Micile jigniri nu îl mai supărau de mult pe acesta din urmă, iar cea care tocmai avusese loc nici măcar nu fusese intenţionată. Dar, o, Doamne, musafira era un dezastru! Aproape ca îi părea rău pentru ea.

Bradenton arătă înspre Oliver.

— Domnişoară Fairfield, spuse el, iată un domn căruia încă nu i-aţi fost prezentată.

— Chiar aşa?

Domnişoara Fairfield se întoarse şi, în cele din urmă,

dădu cu ochii de Oliver.

— O, Doamne! Nici nu v-am văzut când am intrat. Îl văzuse, însă crezuse ca era un servitor. O simplă greşeală, nimic mai mult.

— Domnişoară Fairfield, spuse Oliver cu blândeţe, îmi pare bine să vă cunosc.

— Domnişoară Jane Fairfield, el este domnul Oliver Marshall, spuse Bradenton.

Ea îşi înclină capul într-o parte şi îl privi. *Era* drăguţă. Acea parte enervantă a creierului lui Oliver nu putea să nu observe asta, în ciuda stridenţei îmbrăcămintei ei. Drăguţă, dacă îţi plăcea genul de femeie sănătoasă şi însufleţită precum un trandafir englezesc. În general, lui Oliver îi plăcea.

El se întrebă când avea ea să îşi dea seama de greşeală. Domnişoara se încruntă, concentrată, şi un mic rid i se formă în bărbie.

— Dar ne-am cunoscut deja, spuse ea.

Oliver clipi, puţin nesigur. Nu aceea era concluzia la care se aşteptase el.

— Sunt sigură că ne-am mai întâlnit, continuă ea. Îmi păreţi cunoscut. Aveţi ceva, ceva…

Domnişoara Fairfield îşi atinse buza de jos cu un deget şi clătină din cap.

— Nu, concluzionă ea, cu tristeţe. Nu. Mă înşel. Pur şi simplu arătaţi atât de comun cu părul şi cu ochelarii ăştia, încât v-am confundat.

Arăta *comun?*

O femeie care ar fi rostit o insultă de o asemenea gravitate ar fi accentuat cuvântul, ca să se asigure că intenţia îi era pe deplin înţeleasă. Însă domnişoara Fairfield nu se comporta ca şi cum ar fi vrut să îl jignească. Vorbea de parcă ar fi povestit câţi pui fătase o căţea.

— Poftim?

Oliver se îndreptă de spate, aruncându-i o privire rece.

— O, nu este nevoie să poftiţi nimic, spuse ea zâmbind. Nu prea aveţi de ales în privinţa aspectului fizic.

Nu v-aş judeca vreodată după asta.

Dădu, scurt, din cap în direcţia lui, cu graţia unei regine, ca şi cum i-ar fi făcut o favoare imensă. Apoi se încruntă.

— Îmi pare foarte rău, îmi puteţi spune din nou numele dumneavoastră?

Oliver făcu cea mai rigidă plecăciune din viaţa lui.

— Domnul Oliver Marshall. La dispoziţia dumneavoastră.

„Nu o luaţi la propriu”, aproape că adăugase.

Ea făcu ochii mari.

— Oliver! Aţi fost cumva numit după Oliver Cromwell?

Desigur, zâmbetul de pe buzele lui Oliver *nu* era unul autentic.

Prefăcătoria lui aproape că cedă din pricina sforţării.

— Nu, domnişoară Fairfield. Nu am fost.

— Nu aţi fost botezat după Lordul Protector al Angliei? O, mă gândeam că ar fi fost un exemplu pe care părinţii dumneavoastră să fi vrut să îl urmaţi. Doar şi el a pornit în viaţă tot ca un om de rând, exact ca dumneavoastră, nu-i aşa?

— Numele meu nu sugerează nimic măreţ, bâigui el. Tatăl mamei mele se numea Oliver.

— Poate că *el* a fost numit…

— Nu, o întrerupse Oliver. Vă asigur că nimeni din familia mea nu spera să fiu executat postum.

Zvâcnetul din colţul buzelor ei dispăru înainte ca Oliver să fie sigur că domnişoara Fairfield chiar zâmbise. Conversaţia încetă.

„Unu, doi, trei…”

În copilărie, Oliver pendulase între două lumi; între clasa superioară, rece şi politicoasă, şi lumea mai veselă a clasei muncitoare, din care făceau parte părinţii lui. În clasa superioară exista un gen de tăcere îngheţată pe care Oliver o asocia cu momente de stânjeneală precum fusese cel de acum. Era acel moment în care toţi cei din jur făceau calcule bazate pe maniere şi decideau dacă să îşi păstreze părerile pentru ei, în loc să le expună şi să rişte să fie

nepoliticoşi. El însuşi fusese expus la acel gen de tăcere de foarte multe ori: atunci când recunoscuse că îşi petrecuse o vară muncind, atunci când pomenise de fosta ocupaţie de pugilist a tatălui său... De fapt, în primii ani, înainte să înveţe regulile, acea tăcere îl urmărise aproape de fiecare dată când deschisese gura.

Cu toate că se presupunea că îşi avea obârşia în respect şi bune maniere, acea tăcere putea tăia în carne vie. Oliver fusese destul de des de cealaltă parte a ei încât să ştie exact cât de adânc. Îi aruncă o privire domnişoarei Fairfield.

„... patru, cinci, şase..."

Buzele ei se neteziseră într-un gest de aprobare placidă. Zâmbetul îi era deschis şi sincer. Nu exista niciun semn că ar fi observat tensiunea din cameră.

— Cine mai vine în seara asta? întrebă ea. Cadford? Willton?

— Nu. Ăăă...

Hapford aruncă o privire în jur.

— Willton nu vine. Nu se simte în apele lui...

— Acesta este cumva un... care e cuvântul? Cel pe care îl rosteşte cineva ca să evite să spună adevărul?

Domnişoara Fairfield clătină din cap, mişcându-şi cerceii cu diamante.

— Cuvântul îmi stă pe limbă. Aproape că îl simt. Este un... un...

Îşi ridică bărbia, iar ochii îi străluciră dintr-odată.

— Eufemism!

Pocni din degete.

— Este un eufemism, nu? Spuneţi-mi, nu-i aşa că Willton e, de fapt, doar mahmur după seara trecută?

Bărbaţii schimbară priviri.

— Aşa este, murmură Hapford. Domnişoară Fairfield, vă ofer braţul meu...

O conduse de acolo.

— Bietul de el, spuse Whitting. Obişnuia să râdă de ea, până când domnişoara Johnson l-a obligat să se oprească. De când s-a îndrăgostit, nu mai e amuzant deloc.

În general, Oliver nu era de acord cu batjocorirea oamenilor pe la spate. Era o practică laşă şi crudă, iar el ştia din proprie experienţă că nu trecea niciodată atât de neobservată pe cât credeau cei care batjocoreau.

Biata domnişoară Fairfield! Nu ştia să poarte o conversaţie şi nu avea niciun pic de gust. Urma să fie făcută bucăţele, iar Oliver era nevoit să privească.

Capitolul 2

Cina se dovedi mult mai neplăcută decât îşi imaginase Oliver.

Domnişoara Fairfield vorbea mult prea tare, iar ceea ce spunea…

De pildă, îl întrebă pe Whitting despre studiile lui, iar când acesta comentă sarcastic că prefera să îşi concentreze eforturile asupra studiului lichidelor, ea îi aruncă o privire mirată.

— Surprinzător! Nu credeam că aveţi capacitatea intelectuală necesară învăţării fizicii!

Whitting făcu ochii mari.

— Aţi…

Cu un efort vizibil, el reuşi să îşi ţină uimirea în frâu. Un domn nu ar fi întrebat niciodată o doamnă dacă intenţia ei fusese să îi spună că era un prost. Whitting trase aer adânc în piept de câteva ori, iar apoi i se adresă domnişoarei Fairfield:

— Da. Nu sunt genul căruia să îi placă fizica. Cât despre intelectul meu…

Ridică din umeri şi îi zâmbi forţat.

— Probabil că v-am înţeles greşit.

În lexicul domnilor englezi, o limbă a eufemismelor şi a falsei politeţi, aceasta era una din insultele cele mai usturătoare. „*Probabil că* v-am *înţeles greşit”* de obicei se traducea prin: *„Mai bine taci”.* Oliver îşi împreună degetele şi încercă să se uite oriunde altundeva.

Domnişoara Fairfield nu păru câtuşi de puţin tulburată.

— M-aţi înţeles greşit? întrebă ea pe un ton plin de bunăvoinţă. Îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să îmi dau seama că o asemenea construcţie a frazei este prea complexă pentru capacitatea dumneavoastră.

Se aplecă spre el şi îşi ridică vocea, rostind cuvintele mai lent, ca şi cum ar fi vorbit cu un bătrân surd:

— Ceea ce am vrut să spun a fost că nu mă aşteptam ca dumneavoastră să fiţi inteligent. Lipsa inteligenţei v-ar fi pus piedici serioase în privinţa studierii fizicii.

Whitting se înroşi.

— Dar… asta este…

— Poate că mă înşel, spuse ea cu seninătate. *Chiar* vă place să studiaţi fizica?

— Păi, nu, dar…

Domnişoara Fairfield îi atinse mâna, consolator.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, îl încurajă ea. Nu toată lumea are această capacitate. Amabilitatea dumneavoastră compensează lipsa de inteligenţă,

Whitting se lăsă pe spate în scaun, uluit.

Venind de la o altă femeie, acele vorbe ar fi însemnat o insultă de neiertat. Dacă domnişoara Fairfield ar fi dat cel mai mic semn că intenţionase să îl jignească, ar fi fost exclusă din înalta societate, însă, atunci când atinsese mâna lui Whitting ca să îl consoleze pentru prostia lui, ea chiar păruse să îl compătimească sincer.

Îl întrebă, apoi, pe Hapford dacă avea de gând să ia lecţii de oratorie, iar când acesta mărturisi că nu, domnişoara Fairfield se grăbi să îl asigure că nici o notabilitate din lumea politicii nu l-ar fi judecat pentru felul lui tăcut de a fi.

— Sucul de lămâie, îi spuse ea lui Oliver, peste masă, ar face minuni pentru pistruii dumneavoastră. Aţi încercat?

— Mă credeţi că şi mătuşa mea spune acelaşi lucru? răspunse el cu glas scăzut. Şi încă nu am încercat.

— O, bineînţeles!

Păru complet descumpănită.

— Cât de nechibzuit din partea mea! Presupun că unei persoane în poziţia dumneavoastră i-ar fi destul de greu să facă rost de suficiente lămâi.

Oliver nu întrebă ce poziţie ar fi trebuit să fie aceea.

Apoi, domnişoara Fairfield îl complimentă pe marchizul de Bradenton pentru croiala hainei lui, asigurându-l că nefericita postură înclinată a umerilor săi era „aproape imperceptibilă”.

Iar când acesta bâigui un răspuns şi se uită în altă parte, domnişoara Fairfield îşi lăsă jos şervetul.

— Nu vă simţiţi jenat, spuse ea. Este perfect de înţeles că mai pierdeţi cursul conversaţiei. Nu toată lumea este suficient de inteligentă încât să se gândească imediat la un răspuns.

Buzele lui Bradenton se strânseră.

— Şi sunteţi marchiz, adăuga ea. Poate că *aveţi* deficienţe de înţelegere, dar nimeni nu le va observa atât timp cât vă prezentaţi mai întâi titlul.

Bradenton trase aer în piept, dar domnişoara Fairfield deja se întorsese către Oliver.

— Domnule Cromwell, zise ea, spuneţi-mi, vă rog, cum vă petreceţi timpul. Din câte am auzit, sunteţi… contabil, dacă îmi amintesc bine.

Adevărul era mult mai complicat. În plus, indiferent de ceea ce ar fi răspuns el, era puţin probabil ca o femeie care îl confunda cu demult răposatul Oliver Cromwell să fie interesată de detalii.

— Am absolvit facultatea de drept la Cambridge, spuse el în cele din urmă. Dar nu am nevoie să practic, aşa că…

— O, adică un fel de avocat? Aţi putea să îmi explicaţi şi mie ceva, atunci. Prin ce se deosebeşte un avocat de un contabil? Întotdeauna am crezut că înseamnă acelaşi lucru.

Nu, Oliver nu avea de gând să reacţioneze la aşa ceva.

— Un avocat…

— Deoarece avocatul meu numai asta face, spuse ea cu inocenţă, îmi trimite extrase de contabilitate.

Dumneavoastră faceţi şi altceva în afara de asta, domnule Cromwell?

Oliver privi, peste masă, la chipul serios al domnişoarei Fairfield, la cerceii ei cu diamante care străluceau în lumina lămpii, şi se recunoscu învins. Unei asemenea fiinţe atât de rupte de realitate nu avea cum să îi explice nici măcar elementele de bază ale lumii, şi nu dorea să o insulte în timp ce ar fi încercat.

— Nu, domnişoară Fairfield, spuse el, politicos. Cred că aveţi o idee generală.

Apoi îşi abătu privirea de la ea.

Dar se pare că domnişoara Fairfield îi observase grimasa, fiindcă se aplecă spre el.

— O, bietul meu domn Cromwell, spuse ea pe un ton amabil. Aveţi dureri?

Aproape că nu se mai putea uita la ea, dar ar fi fost nepoliticos să o ignore. Se întoarse încet, întrebându-se ce urma să zică.

Ea îl privi cu un aer îngrijorat.

— Acel sunet pe care tocmai l-aţi scos mi-a amintit de grădinarul nostru. Are dureri de spate. Atunci când îl doare foarte rău, îi fac un unguent. Aţi dori să vă dau reţeta?

— Nu am dureri de spate.

Cuvintele ieşiră un pic cam prea tăios din gura lui.

— Exact asta spune şi grădinarul nostru, dar întotdeauna se simte mai bine după ce foloseşte unguentul. Vă rog, lăsaţi-mă să vă dau reţeta, domnule Cromwell. Pentru mine asta nu înseamnă niciun deranj. Păreţi cam tânăr pentru dureri de spate, dar, având în vedere faptul că munciţi, astfel de afecţiuni pot să apară mai devreme în viaţă.

Oliver înghiţi în sec. Se gândi să îi spună că tatăl lui nu suferise niciodată de dureri de spate, în ciuda anilor petrecuţi la fermă. Se gândi să îi explice. Ar fi putut chiar să pufnească în râs, dar asta ar fi stânjenit-o.

În schimb, înclină din cap.

— Mi-ar face plăcere să primesc reţeta, domnişoară Fairfield. Puteţi să o trimiteţi la adresa mea din oraş: Oliver

Cromwell, aflat în grija Turnului, Londra, Anglia.

Pentru o clipă, mâna ei încremeni în drum spre lingură. Domnişoara se uită la el cu ochii mari, apoi privi în altă parte.

— Ei, bine, spuse ea. Ar fi necuviincios să corespondez cu un domn. Poate că aveţi dreptate. Până la urmă, ideea mea nu a fost una prea bună.

Să cineze alături de domnişoara Fairfield era ca şi cum – iar lui Oliver nu îi plăcea deloc s-o recunoască – ar fi fost bătut cu pene până la moarte. El spera, de dragul ei, că zestrea îi era cu adevărat mare şi că undeva în Anglia exista un bărbat care avea nevoie de o asemenea avere. Cineva pe cale să surzească şi care, astfel, să nu poată auzi nimic din tot ce debita ea.

Era extraordinar. Domnişoara Fairfield avea, evident, intenţii bune, dar…

Cina se încheie; domnii se retraseră ca să îşi savureze vinul şi ţigările, recunoscători pentru răgazul temporar.

Odată ajunşi în bibliotecă, dispărură şi pauzele stânjenitoare din conversaţie.

— Este, îi spuse Whitting lui Oliver, la fel de rea precum am zis. Nu-i aşa?

— Haideţi, domnilor, spuse Bradenton clătinând din cap. E necuviincios să insultaţi o domnişoară.

— Într-adevăr, îi ţinu isonul Hapford.

Whitting se întoarse, gata să protesteze, şi văzu zâmbetul de pe faţa marchizului; unul dur şi caustic.

— Bună, asta, spuse Whitting. O, Doamne, dacă nu am fi putut să o insultăm, apoi n-ar mai fi fost nici o distracţie!

Hapford oftă şi se uită în altă parte.

Oliver nu spuse nimic. *Era* îngrozitoare. Dar el nu credea că o făcea intenţionat.

Existase o perioadă în viaţa lui Oliver în care el fusese cel care spunea toate lucrurile greşite. În care vorbise atunci când trebuia să tacă. În care le spusese oamenilor precum Bradenton că erau respectaţi doar din pricina statutului lor; o, Doamne, iată aproape cel mai rău lucru pe

care i l-ar fi putut spune marchizului! Dacă Bradenton verifica mereu, plin de zel, gardurile prerogativelor sale, domnişoara Fairfield tocmai sărise peste toate eforturile lui şi îi călcase în picioare întreg terenul!

— Este atât de agasantă, spuse Whitting, încât prezenţa ei mă irită aproape la modul fizic!

Nu conta cât de agasantă era domnişoara Fairfield. Oliver fusese prea des ţinta comentariilor răutăcioase pentru ca, la rândul lui, să le facă.

În schimb, îşi turnă un pahar de coniac şi se duse la fereastră.

Nu ascultă. Nu râse. Nu participă la conversaţie, nici chiar atunci când Bradenton încercă să îl includă.

La final, putu spune că era chiar bucuros să revină alături de doamne.

Dar situaţia nu se îmbunătăţi. Whitting îi arunca priviri lui Oliver după fiecare remarcă a domnişoarei Fairfield, aşteptându-se ca el să li se alăture ori de câte ori o zeflemiseau pe tânără. Ceilalţi bărbaţi stăteau cu rândul lângă ea, atrăgându-i comentariile. Toate astea îl deranjau pe Oliver. Îl deranjau nespus de mult.

Pe masa din spate se găsea un platou cu prăjiturele; Oliver îşi puse câteva pe farfurie şi se retrase la fereastră. Dar nici acolo nu găsi scăpare; domnişoara Fairfield îi lăsă baltă pe ceilalţi bărbaţi şi veni să stea lângă el.

— Domnule Cromwell! spuse ea cu căldură.

Oliver înclină din cap, iar ea începu să vorbească.

Nu era atât de rău dacă doar îi asculta sunetul vocii. Dacă nu era atent la cuvintele ei. Avea o intonaţie plăcută, caldă şi muzicală, iar râsul îi era încântător.

Îi spunea „domnul Cromwell”. Îl compătimea cu privire la dificultăţile pe care cu siguranţă că le întâmpina în meseria lui de contabil. Menţionase, de trei ori, cât respect avea pentru cei ca el: oamenii care erau nevoiţi să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Nu era atât de rău, fiindcă Oliver deja se pregătise mental pentru vijelia devastatoare a conversaţiei cu ea.

Apoi, în vreme ce stătea lângă ea, zâmbind şi

încercând să fie politicos, domnişoara Fairfield întinse mâna şi se servi cu una dintre prăjiturile de pe farfuria lui. Nici nu păru conştientă de gestul pe care tocmai îl făcuse. Zâmbea, ţinând prăjitura între degete şi gesticulând cu ea în timp ce conversa.

Asta însemna că toţi cei din jur puteau să vadă. În spatele ei, ceilalţi râdeau batjocoritor. Whitting făcu o remarcă despre porcii care se hrăneau din orice troacă. Oliver strânse din dinţi şi zâmbi politicos. *Nu* avea de gând să cedeze. Râseseră şi de el în trecut.

— Aşadar, spuse domnişoara Fairfield, sunt sigură că sunteţi foarte priceput la numere. Este un talent excelent, unul care vă va fi de mare folos în viitor. Sunt sigură că asta e şi părerea oricărui angajator.

În timp ce vorbea, mai luă o prăjitură.

— Este de mirare că au găsit suficientă dantelă încât să le ajungă, spuse Whitting în spatele ei.

Dacă Oliver putea auzi acele vorbe, însemna că şi domnişoara Fairfield putea. Totuşi, ea nu reacţionă în niciun fel. În ochi nu i se văzu nici măcar o urmă de stinghereală.

Oliver se înşelase amarnic. *Urma* să cedeze. Nu pentru că tânăra din faţa lui ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare; avea intenţii bune, măcar, iar asta ameliora considerabil întreaga situaţie. Nu, Oliver urma să cedeze deoarece nu putea să stea şi să asculte tot ceea ce se zicea despre ea.

Toate acestea îi aminteau lui Oliver de o după-amiază din urmă cu douăzeci de ani. Nişte băieţi o numiseră pe sora lui cea mică, Laura, „viţeluş plinuţ”. O urmăriseră până acasă, imitând mugete de vacă. Asta se întâmpla pe vremea când Oliver încă mai putea să rezolve problemele servindu-se de pumni.

Domnişoara Fairfield nici nu era sora lui şi nici nu părea să observe insultele. Dar putea fi sora cuiva, iar lui Oliver nu îi plăcea deloc ceea ce i se întâmpla ei.

Venise acolo să încerce să vorbească despre reformă cu Bradenton. Venise acolo să schimbe păreri. Nu venise să vadă pe cineva batjocorit.

Aşa că nu zise nimic.

Iar atunci când domnişoara Fairfield întinse mâna după o altă prăjitură, el îi oferi toată farfuria.

Preţ de un moment, ochii ei se măriră. Încremeni locului şi se uită la el, iar Oliver îşi aminti, vremelnic, că atunci când domnişoara Fairfield tăcea, atunci când el putea uita de monstruozitatea aceea de rochie, ea era chiar încântătoare. Avea o gropiţă pe braţ, una de genul care îl făcea să vrea să întindă mâna şi să îi exploreze dimensiunile. Ea îşi ridică spre el privirea adorabil de strălucitoare.

— Îmi cer scuze, spuse Oliver. Ţineam farfuria pentru dumneavoastră, dar trebuie să mă duc să... vorbesc cu cineva.

Ea clipi. Oliver înclină din cap şi plecă.

— Ce-o fi păţit? îl auzi el pe Whitting mirându-se.

Era simplu. Lui Oliver nu îi plăcea să râdă de nimeni. Putea regăsi prea mult din el însuşi în obiectul amuzamentului lor. Şi, deşi multe se schimbaseră de pe vremea copilăriei, asta nu avea să se schimbe niciodată.

*

Jane închise uşa de la camera surorii ei şi scoase un oftat prelung.

O durea faţa de cât fusese obligată să zâmbească. Îşi puse pelerina deasupra unui dulap şi îşi roti umerii, încercând să îşi relaxeze muşchii tensionaţi. Se simţea de parcă redevenea o persoană reală, una cu sentimente şi dorinţe proprii, în loc de un simulacru care debita orice prostie ce servea scopului urmărit.

Era plăcut să aibă din nou sentimente. Mai ales atunci când motivul acelei prefăcătorii şedea în faţa ei, pe marginea patului, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte.

— Ei? întrebă Emily. Cum a fost? Ce s-a întâmplat?

Jane simţi că, întorcându-i surorii ei zâmbetul luminos, nu părea să folosească aceiaşi muşchi pe care îi pusese la lucru toată seara.

Nu arătau ca nişte surori. Emily avea părul blond şi moale, cârlionţat natural; părul lui Jane era şaten închis. Emily avea trăsături delicate, sprâncene subţiri, arcuite, şi gene dese, parcă pictate de mâna unui artist. Cât despre Jane… ei, bine, nimic nu fusese vreodată *delicat* la ea. Nu era genul de femeie fără forme. Era suficient de drăguţă, presupunea ea, după canonul de frumuseţe al femeilor plinuţe.

Cu toate astea, atunci când ea şi sora ei stăteau una lângă cealaltă, Jane se simţea de parcă ar fi fost un cal de tracţiune. Acel gen de cal la care oamenii de pe stradă se uitau lung, şoptindu-şi unul altuia: „Lighioana aia e lungă de un metru nouăzeci, probabil. Şi are cel puţin nouă sute cincizeci de kilograme!”

Jane presupunea că fiecare dintre ele semăna cu propriul tată. Iar aceea era o parte a problemei lui Jane.

— Deci? întrebă iarăşi Emily. Ce părere a avut noul oaspete despre tine?

Unii oameni confundau energia lui Emily cu un entuziasm copilăresc, însă Jane îşi cunoştea sora mai bine de-atât. Era mereu în mişcare, alergând atunci când îi era permis, mergând atunci când ar fi trebuit să stea locului. Ori de câte ori era obligată să şadă, dădea din picior, nerăbdătoare.

În ultima perioadă, piciorul nu îi stătuse locului o clipă.

Jane se gândi cum să îi răspundă.

— Este înalt, cel puţin, spuse ea până la urmă.

Era înalt, poate cu doi centimetri mai înalt decât Jane încălţată cu pantofi cu toc, ceea ce era o raritate la un bărbat.

— Şi isteţ.

Da, era, fiindcă nici măcar nu clipise atunci când făcuse acea glumă despre Turnul Londrei.

— Din fericire, în cele din urmă am reuşit să îl obosesc.

În timp ce vorbea, Jane îşi îndreptă privirea către uşă, cu un zâmbet slab pe buze. Victoria avea un gust dulce-

amărui. Oliver Marshall fusese impresionant, într-adevăr. Se străduise atât de mult să fie amabil cu ea şi cu banii ei!

— Cum ai reuşit asta?

— Am mâncat din farfuria lui, recunoscu Jane.

— Minunat! Ai folosit trucul meu.

Emily radia de fericire în timp ce îşi bâţâia piciorul pe cuvertura roz.

— Credeam că ai spus că îl ţineai de rezervă. Acum va trebui să mă gândesc la alt truc bun.

— Îl *ţineam* de rezervă, răspunse Jane, clipind. Dar omul acela era atât de hotărât să fie amabil cu mine! Şi era şi amuzant, pe deasupra! Dacă l-aş mai fi lăsat să vorbească, m-ar fi făcut să râd. Trebuia să îl fac să cedeze înainte să mă apuce râsul.

La sfârşitul conversaţiei, Oliver avusese o expresie atât de ciudată, solemnă şi îngândurată, ca şi cum ar fi vrut cu disperare să o placă, dar era supărat de propriul eşec. Tenul lui era complet lipsit de riduri; Jane nu ar fi crezut că el putea să stea îngândurat. Ochii lui reuşiseră să o convingă, în schimb; acei ochi de o nuanţă pală, tulburaţi, mascaţi de lentila ochelarilor.

— Avem nevoie de un nou truc de rezervă.

Emily îşi masă bărbia.

Într-adevăr. Jane nu s-ar fi simţit în siguranţă până când Marshall nu râdea de ea împreună cu ceilalţi. Aproape că regreta decizia de a-l exaspera cu purtările ei. Fusese *amabil.*

Dar nu îi dăduse niciun motiv să fie amabil cu ea. Nici unul, în afara celor o sută de mii de motive pe care orice bărbat le avea, iar asta nu îl făcea amabil deloc. Jane clătină din cap, alungând toate gândurile legate de acel bărbat cu ochi blânzi şi cu păr deschis la culoare. Se întoarse spre sora ei.

— Am ceva pentru tine.

Se duse la pelerina pe care o pusese pe dulap şi căută prin buzunare până când găsi cadoul.

— O!

Emily se îndreptă de spate.

— O, a trecut o veşnicie de la ultimul!

— L-am găsit în după-amiaza asta, dar Titus a spus să nu te deranjez câtă vreme dormeai, aşa că…

Îl înmânână un roman.

Faţa lui Emily se lumină, iar ea întinse mâna cu nerăbdare, luând cartea cu un suspin plin de încântare.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Te iubesc acum şi pe vede!

Atinse uşor coperta.

— Sper că doamna Blickstall nu ţi-a făcut prea multe probleme.

Jane făcu un gest cu mâna. Avea o înţelegere cu însoţitoarea ei. Unchiul lor o alesese pe doamna Blickstall, dar averea lui Jane îi plătea acesteia salariul. Atât timp cât Jane îi mărea plăţile trimestriale, doamna Blickstall era dispusă să modifice rapoartele pe care i le dădea unchiului lor… şi să permită câte o mică contrabandă din când în când.

Contrabandă care includea, de pildă, romanele. În cazul lui Emily, romane *îngrozitoare,*

— *Doamna Larriger şi locuitorii din Ţinutul Victoria,* spuse Jane. De fapt, Emily, unde este Ţinutul Victoria?

O privire visătoare năpădi ochii surorii ei, iar ea aduse cartea mai aproape.

— Este un tărâm de gheaţă şi zăpadă, de la Polul Sud. La sfârşitul ultimului volum, cel în care doamna Larriger este răpită de vânătorii de balene portughezi şi ţinută captivă în vederea răscumpărării, ea îi convinge pe răpitori să îi dea drumul. Din duşmănie, căpitanul balenierei o abandonează pe ţărmurile îngheţate ale Ţinutului Victoria.

— Înţeleg, spuse Jane, plină de îndoială.

— A trebuit să aştept două luni ca să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Jane clătină din cap.

— Nu ştiam că există locuitori în Ţinutul Victoria. Mă gândeam că un loc al cărui sol e îngheţat tot timpul anului ar fi un mediu prea dur pentru comunităţile omeneşti.

— Există pinguini, foci şi cine mai ştie ce? Doar

vorbim despre *doamna Larriger.* A reuşit să scape din Rusia, de la execuţie, după ce a dovedit că era nevinovată de uciderea câinelui-lup al ţarinei. A reuşit, singură, să pună capăt unei revolte armate în India. A răsturnat planurile armatelor aliate ale Japoniei şi Chinei, iar apoi a fost capturată de vânătorii de balene.

— Toate acele guverne din întreaga lume, zise Jane, gânditoare, ele vor, cu toatele, să execute aceeaşi femeie. Cu siguranţă că nu se pot înşela chiar *toate.*

Emily râse.

— Nu îţi place de doamna Larriger pentru că seamănă prea mult cu tine.

— O, adică eu sunt o femeie de cincizeci şi opt de ani?

Jane îşi puse mâna în şold, prefăcându-se jignită.

— Nu, spuse Emily pe un ton obraznic. Dar eşti autoritară şi certăreaţă.

— Nu sunt.

— Hmmm…

Emily ridică volumul şi mirosi hârtia nouă a paginilor. Câtă vreme făcea asta, mâneca lungă a cămăşii de noapte îi alunecă până la cot, scoţând la iveală două cicatrici rotunde.

— Fie că sunt eu autoritară sau nu, cartea aia este o prostie, spuse Jane.

Dar simţi un nod în gât, iar degetele i se strânseră, făcându-se pumn. Nu credea că îl va putea ierta vreodată pe Titus pentru acele cicatrici.

Chiar dacă Emily observase schimbarea ei de ton, ea nu făcu nicio remarcă.

— Nu există miros mai plăcut decât cel de carte nouă, abia tipărită. Iar în ceea ce o priveşte pe asta… este educativă. Cum altfel aş putea să învăţ despre alte ţări?

Nu era nimic de spus despre cicatricile lui Emily, iar faptul că le avea nu era un motiv pentru a nu o mai tachina. Aşa că Jane lovi uşor umărul surorii ei şi spuse pe un ton grav:

— Îţi dai seama că aceste cărţi sunt ficţiune, nu? Că, probabil, fiecare volum în parte este scris de câte un alt ins,

unul care, mai mult ca sigur, nu a păşit niciodată în afara Londrei? Nu sunt *educative.* Sunt *inventate,* şi mă gândesc că adevăraţii locuitori ai Rusiei, Chinei şi Japoniei ar fi destul de deranjaţi să audă ce spune despre ei presupusa doamnă Larriger.

— Da, dar…

Uşa camerei se deschise brusc, întrerupând discuţia. Emily sări şi înghesui cartea sub fustă. Jane păşi în faţa surorii sale. Dar răul era deja făcut.

Titus Fairfield se uită la Jane, apoi la Emily, apoi se întoarse, încet, spre Jane. Clătină din cap cu tristeţe.

— O, fetelor, spuse el.

Unchiul lor, Titus, era un bărbat chel şi cu fălcile lăsate. Toate astea, în combinaţie cu vocea lui sumbră şi groasă, îl făceau să pară în mod permanent dur şi dezaprobator; o înfăţişare de care, fără îndoială, se bucura. Jane bănuia că îşi exersa în faţa oglinzii acea expresie încruntată.

Titus credea, probabil, că acel aer ursuz îl făcea să pară mai inteligent.

— Nu mă păcăliţi, spuse el.

Jane se uită la Emily. Emily îi întoarse ocheada.

— Unchiule Titus! spuse Emily. Ce mult mă bucur să te văd!

Unchiul lor întinse o mână şi bătu cu degetul celeilalte în palmă. Emily oftă adânc. Încet, se ridică şi scoase cartea de sub ea. Unchiul Titus înainta şi o luă.

— Este o lucrare educativa, îi spuse Emily. O poveste plină de învăţăminte morale despre…

— *Doamna Larriger şi*…

Titus scoase un sunet menit să îi arate dezaprobarea.

— …*Ţinutul Victoria.*

Rosti ultimele cuvinte ca şi cum ar fi pronunţat, cu reticenţă, numele unui bordel.

— Jane, draga mea, ce ţi-am spus despre îndrumarea greşită, prin intermediul romanelor, a surorii tale mai mici?

Jane ar fi fost încântată să o facă pe Emily să renunţe la doamna Larriger şi la şirul ei de isprăvi neverosimile şi

ridicole. Nu ar fi fost nevoie de prea mult ca să i se distragă atenţia lui Emily; doar să i se permită să iasă în compania oamenilor. Ar fi fost suficient chiar şi să fie lăsată să iasă din casă mai mult de zece minute la rând.

Jane încercase de prea multe ori să îşi expună argumentele în favoarea acelui punct de vedere.

— O, unchiule, spuse Emily, dar asta este o poveste educativă, plină de… informaţii de interes din domeniul geografiei!

— Un roman.

Emily strânse din dinţi, plină de hotărâre.

— O poveste adevărată, acoperită cu un văl subţire de ficţiune menit să protejeze identitatea adevăraţilor protagonişti.

Titus Fairfield deschise cartea, întoarse câteva pagini şi începu să citească, în cele din urmă, cu voce tare:

— *După ce am convins focile să îmi tragă pluta şi să pescuiască pentru mine, nu mi-a mai rămas decât să găsesc o modalitate de a dresa vocile pinguinilor.*

Unchiul îşi ridică privirea.

— O poveste adevărată, acoperită cu un văl subţire de ficţiune?

Nu. Nici măcar Titus nu era atât de naiv.

Emily îşi puse palmele peste urechi.

— Îmi strici surpriza! Nu îmi spune ce se întâmplă!

Titus se uită la ea.

— O stric, dacă asta trebuie să fac ca să te opreşti. Nu m-ai ascultat, iar neascultarea are consecinţe.

În timp ce vorbea, deschise cartea la ultimele pagini.

— Nu ar trebui să ţi se permită să fii atât de încăpăţânată. Dacă nu vrei să auzi finalul, atunci…

Îşi înclină capul şi începu să citească.

— *Capitolul douăzeci şi şapte. După ce au venit rechinii…*

— La, la, la, cântă Emily, acoperind cuvintele lui. La, la, la, la!

Unchiul se opri şi închise cartea, cu o expresie mai sumbră decât cea de dinainte.

— Emily, draga mea, cine te-a învăţat să minţi? Să îţi baţi joc de autoritatea celor mai vârstnici decât tine? Să vorbeşti peste tutorele tău?

„Tu”, gândi Jane. „Necesitatea.”

Dar se părea că unchiul lor avea un alt gând. Îşi mută privirea la Jane.

Nu se uită acuzator la ea. Nu exista nici urmă de răutate în fiinţa lui. Expresia îi era doar plină de o tristeţe jalnică şi vlăguită. Se aşeză uşurel lângă Emily şi îi puse mâna pe umăr.

— Emily, spuse el cu glas scăzut. Ştiu că eşti o fată sinceră. Şi ştiu că ţii foarte mult la sora ta.

Dar el nu o cunoştea deloc pe Emily. Nu se obosise niciodată să o cunoască pe niciuna din ele.

— Este destul de firesc, spuse Titus, de parcă Jane nici nu era în cameră. Dar trebuie să ţii minte că sora ta este oarecum lipsită de principii morale.

Jane refuză să reacţioneze. Niciodată nu îi fusese de folos să se certe, să ţipe sau să plângă; orice răspuns din partea ei nu făcea decât să îi întărească unchiului opinia proastă pe care o avea despre ea.

Dar Emily clătină din cap.

— Nu îmi plac spusele tale. Nu este adevărat.

— Înţeleg, înţeleg, spuse unchiul cu vocea lui înceată şi tristă. Nu îţi cer să îţi urăşti sora, asta ar fi nefiresc pentru orice fată, mai ales pentru una cu debilităţile tale.

Jane văzu cum Emily îşi strângea cămaşa de noapte în pumn. Poate că nu semănau îndeajuns de mult încât să pară surori, dar aparenţele erau înşelătoare. Iar Emily nu putea să lase ca Jane să fie insultată.

„Nu te împotrivi, Emily! Doar dă din cap în semn că eşti de acord şi lasă-l să vorbească.”

— Te înşeli, spuse Emily.

— Eşti prea emotivă.

Titus ridică romanul cel ofensator şi îl băgă într-unul dintre buzunarele lui voluminoase,

— Şi cred că ştiu cine este vinovatul. Dacă vrei să citeşti ceva, dragă Emily, ai suficient material în biroul meu.

Trebuie doar să îmi ceri. Emily se uită ţintă la unchiul ei.

— Material în biroul tău? Dar acolo sunt numai cărţi vechi de drept.

— Foarte educative, spuse Titus.

— Şi pe care ar trebui să o citesc în seara asta? *Un tratat despre arta tranzacţionării* sună foarte promiţător, dar cum aş putea să citesc asta, când este disponibil volumul *Relaţiile juridice ale sugarilor, ale părinţilor şi ale copiilor?*

Jane îi făcu semn cu mâna surorii ei „Opreşte-te! Te rog, opreşte-te!”

Dar Emily nu terminase.

— O, acum îmi aduc aminte, spuse ea. Le-am citit pe toate. Pentru că sunt închisă în cameră, nu am voie să ies în lume, nu am voie nici măcar să citesc despre oameni reali…

„Sau inventaţi.”

Titus se ridică.

— Domnişoară Emily, spuse el, eşti supărată. Mergi la biserică, aşa cum ar trebui să facă orice tânără care se respectă. Iar, împreună cu doamna Blickstall, faci în fiecare dimineaţă acele plimbări menite să îţi sporească bunăstarea fizică.

Se încruntă la ea.

— Nu îţi stă în fire să fii atât de emotivă. S-a întâmplat., ceva astăzi?

— S-a întâmplat ceva? repetă Emily. Da. Primul lucru care s-a întâmplat a fost că m-am trezit.

Titus se încruntă.

— Copilă dragă, ştii că nu asta am vrut să spun.

Emily se încruntă la el.

— Atunci spune ce ai vrut cu adevărat să spui.

— Ai avut… Hmmm… Ai avut cumva nefericirea de a… a cădea victimă…

Emily strânse din dinţi.

— Am avut convulsii.

Îngrijorarea de pe faţa lui era reală. Puse o mână pe umărul lui Emily.

— Biata, draga mea copilă, şopti el. Nu e de mirare că eşti atât de supărată. Ar trebui să dormi.

— Dar Jane încă nu mi-a povestit despre seara ei.

Titus îşi ridică privirea de la Emily şi se uită, gânditor, la Jane. Aceasta din urmă ar fi vrut să îl urască. Ar fi vrut să îi urască bunele intenţii, presupunerile şi hotărârea lui fermă de a o vindeca pe sora ei. Dar unchiul Titus nu era un om rău. Era doar unul obosit şi leneş.

Titus scoase alt oftat prelung.

— Emily, sora ta…

Emily îl atinse uşor pe mână.

— Cum aş putea să o încurajez să facă ceea ce este corect, dacă nu mi se permite niciodată să vorbesc cu ea?

Titus oftă.

— Foarte bine. Poţi vorbi cu sora ta încă puţin. Dar, Emily… încurajeaz-o să se mărite. Ar fi cel mai bun lucru pentru noi toţi.

Voia ca Jane să iasă din viaţa lui. După cum presupunea Jane, asta se întâmpla, în parte, din vina ei. A deciziilor ei. Nu era surprinzător că el o considera o influenţă negativă asupra surorii mai mici. Dar în acel moment Jane nu putea face nimic ca să îi schimbe părerea. Unchiul ştia că ea nu era cu adevărat copilul tatălui ei, iar *asta* făcea ca tot ceea ce era legat de ea să fie de neiertat. Ar fi putut să îşi frângă inima încercând să îi schimbe părerea lui Titus, dar, de dragul lui Emily, trebuia să îşi ţină inima în siguranţă.

— Aşa voi face, unchiule, promise Emily.

— Eşti o pildă pentru noi toţi, draga mea, spuse Titus.

Apoi, arborând un alt zâmbet trist, ieşi din cameră.

Emily aşteptă până când paşii lui nu se mai auziră pe coridor. Abia după aceea strânse din pumni.

— Îl urăsc, spuse ea ridicându-se în picioare şi întorcându-se spre pat. Îl urăsc. Îl urăsc. Îl urăsc.

Lovi perna cu pumnul la fiecare propoziţie.

— Îi urăsc faţa tristă şi ochii mari şi îngrijoraţi. Îl urăsc.

Jane păşi spre sora ei şi o luă în braţe.

— Ştiu.

— Măcar tu ai voie să ieşi în lume, spuse Emily. Am nouăsprezece ani şi, pentru numele Domnului, nu mă lasă să merg nicăieri, de teamă să nu se *întâmple* ceva. Chiar crede că e mai bine să lâncezesc în cameră ca o prinţesă din poveşti, cu nimic altceva de citit decât cărţi de filosofie morală şi tratate juridice?

Jane renunţase de multă vreme să se mai întrebe ce gândea cu adevărat Titus. El *intenţiona* să facă ceea ce era corect. Un doctorii spusese că acele convulsii ale surorii ei erau agravate de exerciţiile fizice şi de emoţii, aşa că Titus instaurase pentru Emily un regim de lâncezeală. Faptul că Emily era atât de des închisă în cameră însemna doar că *el* îi vedea mai rar convulsiile. Nimic nu îl putea convinge că decizia pe care o luase în privinţa fetei nu dusese la rezultatul sperat.

Să devină tutorele celor două fete era ultimul lucru pe care şi-l dorise Titus. Mai ales când una dintre ele nu era ruda lui de sânge, iar cealaltă suferea de convulsii inexplicabile.

Jane oftă şi o trase pe sora ei mai aproape.

— Încă cincisprezece luni, spuse ea. Apoi vei împlini douăzeci şi unu de ani şi vei scăpa de el. Îl putem părăsi şi vom trăi din banii mei, iar eu îţi promit că vei avea toate romanele pe care ţi le doreşti. Vei dansa la fiecare bal. Nimeni nu te va opri. Nimeni nu va îndrăzni.

Emily oftă.

— Vreau să ştiu cum scapă doamna Larriger din Ţinutul Victoria.

Jane se gândi, pentru o secundă, să îşi tachineze sora mai departe. Dar suferiseră destul în acea noapte. În schimb, merse înapoi la pelerină şi scoase un al doilea roman subţirel.

— Cum unchiul le tot găseşte… am luat două exemplare.

Emily scoase un mic geamăt de bucurie şi luă cartea.

— Te iubesc!

O deschise şi îşi trecu, plină de tandreţe, degetele peste prima pagină.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Nici Jane nu ştia. Nu că Emily ar fi avut nevoie de un tutore. Dimpotrivă. Avea nevoie de opusul unui tutore, de cineva care să îl împiedice pe Titus să se amestece prea mult în viaţa ei. Avea nevoie de cineva care să respingă fluxul nesfârşit de medici. Avea nevoie de cineva care să îi aline frustrarea insuportabilă. De cineva care să o ajute să îşi petreacă timpul, chiar dacă acel ajutor venea sub forma romanelor îngrozitoare pe care le citea ea.

— Titus nu ar fi de acord cu tine, spuse Jane. Parcă trebuia să mă încurajezi să îmi găsesc un soţ.

Emily închise ochii.

— Niciodată, spuse ea. Să nu mă părăseşti niciodată, Jane.

Acesta era miezul problemei. Jane era rezultatul păcatului mamei ei. Era certăreaţă, grosolană şi lipsită de maniere. Era, după spusele lui Titus, o otravă în casa lor, una pe care el o tolera doar în semn de respect pentru răposatul lui frate.

Iar Jane se comporta ca atare. Era o pacoste, una care în cele din urmă avea să îl sufoce pe unchiul lor. Dar asta nu conta. El nu o iubea şi nu avea nicio obligaţie impusă de lege ca să o ţină în casă. În momentul în care el ar fi crezut că Jane avea o ofertă respectabilă de căsătorie, ştia că putea să scape de ea şi să se simtă mulţumit că îşi îndeplinise datoria morală, iar prezenţa lui Jane în casa lui nu ar mai fi fost tolerată.

Jane îşi trecu braţele în jurul surorii ei. Se gândi la privirea dură a lui Bradenton din acea seară, la zâmbetele amabile şi insipide ale gemenelor Johnson. Se gândi la expresia domnului Marshall atunci când ea îi luase o prăjitură din farfurie.

O insolenţă atât de sfruntată necesita un mare efort. Era *epuizată.*

Totuşi, Jane zâmbi.

— Nu îţi face griji.

Domnul Marshall păruse un om cumsecade, iar ea reuşise să îl dezguste chiar şi pe el.

— Pot să îţi promit cu siguranţă că nu mă voi căsători niciodată.

Capitolul 3

Domnii mai rămăseseră mult timp după ce plecaseră doamnele. Bradenton îl invitase pe Oliver, iar acesta sperase că acel „mai târziu” despre care vorbiseră avea să vină curând şi că urma să aibă şansa de a-i prezenta lui Bradenton argumentele lui.

În schimb, Bradenton se aşează la o masă, lângă carafa de coniac, împreună cu nepotul său,

— Priveşte, Whitting, spuse el. Îţi va veni rândul destul de curând.

Era fascinant acel proces prin care un tânăr de numai douăzeci şi unu de ani era transformat într-un politician. Marchizul îi puse întrebări lui Hapford. Cine spusese ce? Ce expresie avusese respectivul în timp ce vorbea? Care era părerea lui Hapford despre el? Bradenton era un profesor bun, blând şi amabil.

— Foarte bine, îi spuse el în cele din urmă tânărului său nepot. Te-ai descurcat destul de bine. Eşti atent la ceea ce trebuie şi asculţi când trebuie. Îţi vei face familia să fie mândră de tine.

Hapford înclină din cap şi se îmbujoră uşor.

— Mă străduiesc.

Plivirea lui Bradenton se mută la Oliver, iar zâmbetul i se lărgi de la o expresie de indulgenţă amabilă la ceva mai pătrunzător.

— Ce părere ai despre domnul Marshall? întreba el cu blândeţe.

Hapford se uită la Oliver şi înghiţi în sec.

— Eu… păi… el este… el este…

— Ştiu. Este chiar aici. Dar îl cunosc pe Marshall. Suntem cunoştinţe vechi. Iar el vrea o favoare de la mine, aşa că nu se va opune unei mici păreri oneste. Nu-i aşa,

Marshall?

Oliver habar nu avea despre ce anume vorbea Bradenton, aşa că se mulţumi să dea din cap în semn de aprobare.

— Ai dreptate, milord.

— Foarte bine, atunci, spuse Hapford.

Trase aer adânc în piept.

— După observaţiile mele, domnul Marshall este…

— Stai puţin!

Marchizul ridică un deget.

— M-ai crezut pe cuvânt, nu-i aşa?

Hapford se uită în jur, derutat.

— Nu trebuia?

— Nu trebuie să crezi pe nimeni pe cuvânt. Nu pe mine. Nu pe Marshall.

Zâmbi şi îşi atinse uşurel nepotul pe umăr.

— În mod normal, aş aştepta o săptămână până să îţi predau lecţia asta, dar te-ai descurcat atât de bine până acum! Situaţia de faţă este material didactic avansat, ca să zic aşa. Marshall, fii amabil şi spune-i nepotului meu adevăratul motiv pentru care ai fost de acord cu mine.

— Vreau să ştiu ce ai de gând să faci, spuse Oliver, nedumerit.

— Şi, dacă vrei, explică-i de ce am vorbit în acest fel în faţa ta.

Oliver făcu o pauză, întrebându-se dacă Bradenton chiar dorea ca el să explice totul cu voce tare. Dar marchizul făcu o mică mişcare cu mâna.

— Ai vrut să demonstrezi că poţi să mă influenţezi să fac ceea ce vrei tu. Că ai un avantaj.

Şi Bradenton avea, deocamdată.

— Exact aşa, spuse Bradenton, Vezi cum stă treaba, Hapford. Oamenii ca tine şi ca mine, noi avem putere şi informaţii. Putem schimba această putere pentru alte lucruri. O putere mai mică poate fi schimbată pentru lucruri mai puţin importante. O putere mare, ei bine…

Ridică din umeri.

— Ce crezi că vrea domnul Marshall de la mine?

— Vrea votul tău pentru proiectul legii reformei electorale, răspunse iute Hapford. Şi doream să îl întreb…

— Mai târziu. Ce altceva mai vrea?

— Mai vrea…

Hapford îşi muşcă buza.

— Vrea şi influenţa ta. Eşti un om puternic, aşa că, dacă l-ai sprijini, i-ai aduce mai multe voturi decât doar pe al tău.

— Foarte bine. Ia să vedem acum dacă chiar ai învăţat lecţia. Ce altceva mai vrea domnul Marshall?

Bradenton se lăsă pe spate în scaun şi aşteptă.

Se aşternu tăcerea; Hapford se uită la Oliver ca şi cum ar fi putut să îi citească gândurile, iar, în cele din urmă, clătină din cap.

— Pune-te în locul lui Marshall, îl sfătui Bradenton. Ai crescut la o fermă. Părinţii tăi au strâns suficienţi bani cât să te înscrie la Eton, apoi la Cambridge. Prin naştere stai ferm într-o lume, dar ai legături cu alta. Cu una mai bună. Spune-mi, Hapford, ce ai vrea *tu?*

Acesta, presupuse Oliver, era genul de pregătire pe care o primeau bărbaţii care se năşteau în familiile potrivite; începutul a o mie de lecţii despre politică, ţinute noaptea, astfel încât noii bărbaţi să ştie cum să se descurce. Acela era modul în care instituţiile continuau să existe timp de sute de ani, modul în care înţelepciunea era transmisă mai departe.

Oliver avea să îşi amintească asta.

Dar acum se simţea ca o insectă prinsă pe o fişă de specimen.

Hapford avea un inel gros pe deget. Îl roti în loc, uitându-se la Oliver, încruntându-se ca şi cum încerca să recunoască ce specie era el.

— Bani? presupuse el.

Unchiul lui dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Recunoaştere?

Altă încuviinţare.

— Hmmm…

Tânărul conte se trase înapoi şi clătină din cap.

— Spune-i ce vrei, Marshall.

Oliver îşi descleştă maxilarul.

— Totul, spuse el.

Şi era purul adevăr.

Oliver era sigur că mai târziu, după ce pleca el, Bradenton avea să îi spună lui Hapford şi mai multe. Să îi explice cum Oliver urca în influenţă, străbătând un drum mai lung decât cel pe care îl parcurgea el, Hapford, unul de-a lungul căruia trebuia să muncească mai mult, cu mai puţină pregătire. Deocamdată, acele vorbe erau suficiente. Oliver voia totul, iar Bradenton putea să îi grăbească ascensiunea.

— Ooo, spuse Hapford, derutat.

— Apropo de toate astea, spuse Oliver. Proiectul de lege care…

— Nu încă, îl întrerupse Bradenton. Spune-mi, Hapford, ce părere ai despre domnişoara Fairfield?

Hapford clipi la acea schimbare bruscă pe care o suferise conversaţia,

— Este puţin ciudată, recunosc, dar Geraldine garantează pentru ea…

Lăsă restul cuvintelor în aer, zăpăcit.

— Nu ştiu. Nu îmi place să vorbesc oamenii de rău.

— Asta, spuse Bradenton, este o tendinţă către amabilitate de care va trebui să scapi. Spune-mi, ce o face pe domnişoara Fairfield atât de ciudată?

Hapford se ridică şi se duse la fereastră. Se uită afară un timp îndelungat. În cele din urmă, se întoarse către ei.

— Nu… nu pare să ştie ce se aşteaptă de la ea. Nu pare să ştie care îi este locul.

De obicei, Bradenton era foarte binedispus. Dar în clipa în care veni vorba despre domnişoara Fairfield, Oliver surprinse la Bradenton o anumită privire, o subţiere a buzelor, şi îşi aminti că, printre toate prostiile debitate de domnişoara Fairfield în acea seară, ea îi spusese lui Bradenton că nimeni nu l-ar fi băgat în seamă dacă nu era marchiz.

— Da, spuse Bradenton cu tărie. Nu îşi ştie locul şi

este prea proastă ca să fie învăţată prin metode obişnuite. Ce trebuie să facem în această privinţă, Hapford?

Hapford se încruntă.

— Nu văd de ce ar trebui să ne amestecăm noi. Ea nu face rău nimănui, iar Whitting se amuză atât de tare pe seama ei, încât ar fi păcat să îl privăm de asta.

— Aici te înşeli.

Vocea lui Bradenton era calmă.

— Oamenii care nu îşi cunosc locul afectează pe toată lumea. Trebuie făcut ceva în privinţa asta.

Hapford păru să mediteze asupra acelor vorbe.

— Chiar dacă ai dreptate…

Clătină din cap.

— Nu. Geraldine nu lasă pe nimeni să o vorbească de rău. Iar eu nu vreau să o supăr pe Geraldine.

— Da, bine, spuse Bradenton, tăios. Peste câţiva ani vom vedea dacă mai eşti atât de dornic să faci ce vrea domnişoara Johnson. Dar nu contează. Ai dreptate, în esenţă. Un domn nu face niciodată rău unei doamne; potenţialele repercusiuni asupra reputaţiei sale nu merită riscul.

Hapford păru uşurat.

Bradenton clătină din cap şi se aplecă în faţă, ciufulind părul nepotului său.

— Priveşte, îţi voi arăta cum se face.

Apoi se uită la Oliver. Îl privi ca şi cum ar fi plănuit acel moment de ore întregi; şi probabil că asta şi făcuse. Oliver simţi cum i se deschidea un hău în stomac. Orice ar fi gândit Bradenton, el nu voia să audă.

— Foarte bine, Marshall. E rândul tău acum. Vom vorbi despre vot.

Vocea lui era iarăşi calmă.

— Ştii de ce am votat împotriva ultimului proiect de lege?

Oliver îşi avea propriile bănuieli.

— Presupun că îmi vei spune.

— Era prea permisiv. Oamenii trebuie să îşi cunoască locul, altfel ar fi haos. Dacă nici măcar Parlamentul nu îi

face să păstreze ordinea, am putea la fel de bine să ne predăm.

Oliver înghiţi în sec.

— De fapt, milord, ultimul proiect de lege a fost mai degrabă conservator. Vezi tu, cei…

— Nu vei obţine niciodată votul meu pentru ceva mai liberal. Cer destul de puţin; doar acea clauză de impozitare pe care am introdus-o. Dacă nu îşi pot permite să plătească, atunci ce treabă au să îşi dea cu părerea?

Oliver închise gura, supărat. Asta nu ar fi făcut decât să amâne aceeaşi dezbatere cu încă zece ani. Dar un mic pas înainte tot ar fi fost mai bun decât nimic.

— Poate că am putea ajunge la o înţelegere dacă taxa ar fi suficient de mică.

— Poate.

Bradenton bătu cu degetele în braţul scaunului.

— Dar mai am nevoie de un lucru. Hapford, de ce crezi că Marshall ţine atât de mult la acest proiect de lege?

— Cred că din cauza trecutului său.

Se înroşi.

— Îmi cer scuze că am vorbit despre asta atât de deschis, Marshall.

— Da. Şi altceva?

— Eu…

Hapford clătină din cap şi se uită la Oliver, în căutarea unui indiciu. Şi probabil că îl găsi, fiindcă i se descreţi fruntea,

— Un alt motiv e faptul că toată lumea vorbeşte despre problema asta, spuse el. Iar, dacă joacă un rol în adoptarea legii, Marshall se va bucura de recunoaştere,

— Exact, spuse Bradenton. Eu şi prietenii mei am fost cei care au respins ultimul proiect de lege. Gândeşte-te ce va însemna dacă Marshall este cel care va reuşi un compromis. Va fi respectat, ridicat în slăvi. I se va oferi o funcţie. Va fi o lovitură de stat.

Oliver inspiră adânc.

— Una la care sunt dispus să îl ajut, spuse Bradenton. Asta înseamnă să fim noi, Hapford. Noi nu doar votăm. Noi

dăm putere.

Oliver se aplecă în faţă, arzând de dorinţă. Era atât de copleşit de acea dorinţă, încât aproape că putea simţi gustul victoriei pe limbă.

— Şi astfel, dacă vom face acest lucru, spuse Bradenton, trebuie să fim siguri de el.

— Trebuie? repetă Hapford.

— Da. Trebuie să ştim dacă el va fi parte din ordinea corectă. Dacă îşi va cunoaşte locul şi dacă se va aştepta ca toată lumea să fie la locul ei.

Acel gust al victoriei deveni, brusc, metalic. Oliver nu îşi cunoştea locul. Petrecuse prea multe nopţi clocotind în sinea lui din pricina felului în care mergeau lucrurile, prea mult timp dorind să se ridice la putere; nu ca să o mânuiască, ci ca să o fure din mâinile celor care făceau abuz de ea. Cei precum Bradenton îşi petrecuseră ani de zile încercând să îl înveţe care era locul lui; dar, trecând printr-o experienţă îndelungată şi dură, el învăţase că singura cale de a merge mai departe era să tacă până când devenea atât de înalt, încât restul nu l-ar mai fi putut împinge în jos.

Însă cu voce tare spuse altceva:

— Cred că mi-am dovedit discreţia pe parcursul anilor.

Bradenton zâmbi.

— Nu m-ai auzit, Marshall? Nu vreau să îţi aud cuvintele. Am o treabă care trebuie făcută şi nu o pot face singur.

Golul din stomacul lui Oliver se mări.

— Vezi, Hapford? spuse Bradenton. El vrea. Eu am. Singura cale prin care putem ajunge la o înţelegere este să am şi eu, la rândul meu, nevoie de ceva.

Se aplecă în faţă.

— Iar ceea ce vreau, Marshall, este domnişoara Fairfield.

Nu îşi putea ascunde veninul din voce.

— Nu mai vreau să o văd nici pe ea, nici rochiile ei enervante. Nu mai vreau să îi aud glumele necugetate.

Bradenton inspiră adânc.

— Este cea mai rea dintre toate; o femeie fără rang, una care crede că zestrea ei de o sută de mii de lire o pune pe picior de egalitate cu mine. O femeie ca ea, care umblă încoace şi-ncolo şi debitează prostii… ne face rău tuturor, iar eu vreau să dispară.

— Asta nu se va întâmpla, spuse Oliver, tăios. Nu compromit femeile, oricât de enervante ar fi ele.

Hapford se uită, cu ochi îngrijoraţi, de la unul la celălalt.

— Bine spus, Marshall!

Bradenton păru să îşi revină şi scoase un oftat lung şi lent. Ura din ochii lui se diminuă şi se transformă în amuzament.

— O, uitaţi-vă la voi! Să o compromiţi? O, Doamne, ce josnic! Nu i-aş cere nici celui mai mare duşman al meu să o sărute.

— Atunci, ce anume ceri?

Marchizul se lăsă în spate pe scaun.

— Vreau să o fac să îşi cunoască locul. Să o umilesc. Să îi distrug reputaţia. Să o învăţ o lecţie. Ştii cum se face; ţi-a luat suficient timp să o înveţi pe a ta.

Pentru o secundă, camera se înceţoşă în jurul lui Oliver. Îşi învăţase lecţia, într-adevăr. Învăţase să tacă în public şi să clocotească de mânie atunci când era singur. Învăţase să îşi ţină ambiţia ascunsă. Să lase oamenii precum Bradenton să vadă doar ceea ce doreau.

— Nu răspunde încă, Marshall. Gândeşte-te la principiile tale, spuse Bradenton zâmbind. Dar, în cele din urmă, ştim cu toţii care va fi răspunsul. O fată enervantă – în schimbul întregului tău viitor. În schimbul viitorului dreptului de vot.

— Ei, mormăi Hapford.

— Nu este elegant, spuse Bradenton. Şi, da, Hapford, există momente în care s-ar putea să nu îţi placă detaliile, murdare cum sunt. Dar aşa se fac lucrurile. Dacă există ceva ce tu nu poţi să faci şi care trebuie, totuşi, făcut…

— Dar…

— Într-o zi, domnişoara Johnson îşi va dori să fi tăiat

legăturile cu domnişoara Fairfield mult mai devreme. Îi faci o favoare, Hapford. Vei fi soţul ei; este de datoria ta să faci un lucru de care ea are nevoie, înainte ca ea să ştie măcar că are nevoie de acel lucru.

Hapford nu mai spuse nimic.

— Cât despre tine, Marshall…

Bradenton se uită la Oliver.

— Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie ca să îţi linişteşti conştiinţa. Spune-ţi orice vrei să auzi ca să faci lucrul ăsta mai acceptabil. Să ştii că, de fapt, îi vei face o favoare domnişoarei Fairfield.

„Nu!”, se gândi Oliver.. „Nu este o favoare. Şi nu o fac.”

Dar golul din stomacul lui spunea ceva cu totul diferit.

„Ba da” şopti acesta. „O vei face.”

*

De obicei lui Jane îi trebuia doar o zi, maximum două, ca să distrugă complet orice interes ar fi avut un bărbat în legătură cu ea. Orice sentimente pozitive pe care averea ei le crea puteau fi zdrobite cu uşurinţă atât timp cât prima impresie fusese suficient de negativă.

Jane presupusese că domnul Oliver Marshall nu avea să fie diferit.

Presupusese greşit. A doua oară când se întâlniră, asta se întâmplă la un colţ de stradă. Ea tocmai intra la o croitoreasă, împreună cu însoţitoarea ei, pentru o a doua probă; el era în trecere, vorbind cu un bărbat

Se opri şi îşi scoase pălăria în faţa ei. Iar atunci se întâmplă ceva îngrozitor.

Jane se uită în ochii lui. Erau albaştri ca gheaţa şi joviali. În lumina dimineţii, ochelarii îl făceau să pară ager şi inteligent. Nu privise peste capul ei, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie altundeva. Nu îşi încreţise buza cu dezgust şi nici nu îi dăduse un ghiont prietenului său, ca şi cum ar fi spus:

„Ea este! Da, e chiar cea despre care îţi povesteam!”

O privi direct, măsurând-o din cap până-n picioare, de

parcă s-ar fi întrebat ce se ascundea sub modelul orbitor, portocaliu cu verde, al rochiei ei de zi. Şi îi zâmbi ca şi cum ea ar fi meritat mai mult decât câteva fărâmituri de curtoazie.

Jane nu mai purta tocuri, aşa că el era acum mai înalt cu câţiva centimetri. Părul lui avea o nuanţă de cupru strălucitor, iar, atunci când îşi ridică pălăria ca să o salute, vântul îi ciufuli vârfurile. Părea deschis şi necomplicat; foarte departe de eroul întunecat, gotic şi meditativ din romanele lui Emily.

Totuşi, ea trăi o senzaţie despre care până atunci doar citise în paginile vreunei cărţi. Era o înţepătură uşoară în gât, iar un val de căldură îi năpădi pielea. Simţământul acela era unul de conştientizare pură. Un *fior.* Simţise un fior real doar privindu-l în ochi!

Ce îngrozitor!

Jane se uită în altă parte.

— Domnule Cromwell, spuse ea, dorindu-şi aproape cu disperare să scape de acel sentiment. Ce plăcere să vă întâlnesc din nou!

El nu păru deranjat de numele greşit. Nu clipi şi nici nu o corectă.

— Domnişoară Fairfield, spuse, adresându-i un zâmbet atât de prietenos încât Jane aproape că făcu un pas înapoi.

Prietenul domnului Marshall era un domn brunet, care s-ar fi încadrat mult mai bine în tiparul eroului meditativ. Omul clipi şi se uită la ei cu o expresie derutată.

— Cromwell? întrebă el cu glas scăzut.

— Da, răspunse domnul Marshall. Am uitat să menţionez asta? Am făcut politică sub un nume fals. Cântă-mi în strună, Sebastian.

Se întoarse către Jane şi spuse:

— Domnişoară Fairfield, daţi-mi voie să vi-l prezint pe prietenul meu. Acesta este domnul Sebastian…

Celălalt bărbat făcu un pas în faţă şi luă mâna lui Jane.

— Sebastian Brightbuttons.

Îi aruncă o ocheadă domnului Marshall.

— Dacă îţi asumi un nume fals, vreau şi eu unul.

În toate lunile în care se prefăcuse, Jane învăţase să facă faţă aproape tuturor reacţiilor la manierele ei stranii. Se putea descurca cu orice, de la furie la neîncredere.

Glume? Asta era ceva nou! Înghiţi în sec şi încercă să facă ceea ce făcuse până atunci. Îşi imagină conversaţia ca pe o trăsură cu patru cai. Şi-o închipui mergând cu viteză maximă de-a lungul unui drum, cu roţile strălucind în lumina soarelui. Apoi şi-o imagină intrând direct într-un gard.

— Sebastian, spuse Jane, gânditor. Precum Sebastian Malheur, faimosul om de ştiinţă?

O comparaţie garantată să îl descurajeze pe acel domn. Malheur era un nume de care se tot auzea la Cambridge; un om cunoscut pentru prelegerile sale, în care, sub pretextul discuţiilor despre moştenirea trăsăturilor, vorbea deschis despre relaţiile sexuale. Numele lui era blestemat, alături de cel al lui Charles Darwin, uneori chiar cu mai multă furie.

Dar, în loc să roşească, domnul Marshall şi domnul Brightbuttons schimbară priviri amuzate.

— Exact ca el, spuse domnul Brightbuttons. Sunteţi pasionată de operele lui?

— Eu sunt.

Se aplecă un pic mai aproape.

— De fapt, cred că este un om genial.

Marshall o privi din nou, iar lui Jane i se făcu pielea de găină sub examinarea lui atentă.

În acel moment, ea realiză că făcuse o greşeală. Acei pistrui, trecutul lui, toate acestea o făcuseră să creadă că el era un tip inofensiv, un fel de iepuraş blând.

Nici pe departe. Era lupul care părea că trândăvea la marginea haitei, un singuratic, când, de fapt, alesese acea poziţie tocmai ca să poată observa ce se întâmpla în jurul lui. Nu era un singuratic; aştepta doar ca cineva să facă o greşeală.

Şi părea dispus să aştepte vreme îndelungată.

Dar nu fusese nevoit să o facă. În seara precedentă, Jane folosise faţă de el trucul cu numele greşit, şi iată că îl repeta din nou. Dacă făceai uz de a stratagemă de prea multe ori, oamenii începeau să devină suspicioşi.

Ea dădu vina pe blestematul acela de frison.

Domnul Brightbuttons, sau cum l-o fi chemat cu adevărat, îi zâmbea şi el.

— Spuneţi-mi, zise el, *chiar* credeţi că semăn cu Sebastian Malheur? Pentru că am auzit că este un bărbat foarte chipeş.

Îi zâmbi lui Jane, iar ea îşi dădu seama că făcuse o altă greşeală. El nu era Sebastian un-nume-oarecare-pe-care-nu-voia-să-îl-spună. Era Sebastian Malheur în persoană.

Domnul Marshall era prieten cu infamul Malheur! Jane înghiţi în sec.

— Atunci, pot să vă asigur că nu semănaţi deloc cu Malheur, reuşi ea să spună. M-am uitat la dumneavoastră timp de treizeci de secunde şi nu mi-aţi stârnit interesul în nici un fel.

Domnul Marshall pufni în râs.

— Foarte bine, domnişoară Fairfield, spuse el. Vă meritaţi triumful. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Sebastian Malheur, prietenul şi vărul meu. Nu va crede că sunteţi atât de îngrozitoare pe cât spun zvonurile, atât timp cât îi acordaţi acelaşi respect.

Jane deschise gura, gata să aprobe. Aproape că o făcuse, dar dintr-odată îşi dădu seama de spusele lui, pe care ea aproape că le încuviinţase. Fu nevoită să îşi tragă mâna la spate, ca să nu i-o ofere în semn de prietenie.

— Despre ce anume vorbiţi?

Vocea ei era mult prea ridicată.

— Nu am o reputaţie îngrozitoare. Iar Malheur nu cumva e un fel de evoluţionist? Am auzit că prelegerile lui sunt cu totul ieşite din tipare.

— Plănuiam să numesc lucrarea pe care o pregătesc acum *Orgiile moliei piperate,* spuse domnul Malheur, voios. Este o serie de cercetări îndrăzneţe asupra unor insecte

înaripate, complet dezbrăcate şi care nu fac nimic altceva decât...

Domnul Marshall îl înghionti pe prietenul său.

— Ce? Ai o problemă cu moliile...

— Fii serios, Sebastian!

Prietenul domnului Marshall ridică din umeri şi îşi întoarse privirea către Jane.

— Există un singur mod de a afla, spuse el. Veniţi la următorul meu curs, peste câteva luni. Voi începe cu guraleului şi mazărea. Nimeni nu se poate opune unei discuţii despre reproducerea plantelor. Dacă ar face-o, am cere florilor să îmbrace jupe în loc să arate întregii lumi părţile lor reproductive.

Jane îşi înăbuşi râsul. Dar domnul Marshall o privea cu o expresie întrebătoare.

Ea înghiţi în sec şi se uită în altă parte.

— Domnişoară Fairfield, întrebă domnul Marshall, sunteţi familiarizată cu cameleonii?

— Chiar citeam despre ei, spuse Jane, încercând să îşi recapete sângele rece. Sunt o specie de flori?

Domnul Marshall nici măcar nu clipi la remarcă, iar asta o făcu pe Jane să se simtă şi mai neliniştită. Trebuia să îi zâmbească. Chiar mai bine de atât, trebuia să îi zâmbească dispreţuitor.

— Sau poate că lucrul despre care am citit era o pălărie, adăugă ea.

Nici măcar o încreţire a buzelor.

— Cameleonul, spuse domnul Marshall, este o specie de şopârlă. Îşi schimbă culoarea astfel încât *să* poată să se ascundă în mediul înconjurător. Când aleargă prin nisip, este de culoarea nisipului. Când se strecoară prin pădure, este de culoarea copacilor.

Ochii lui aveau culoarea cerului neiertător de iarnă, iar Jane se foi, neliniştită, pe loc.

— Ce creatură ciudată!

— Dumneavoastră, spuse el făcând un mic gest, sunteţi un anti-cameleon.

— Sunt un ce?

— Un anti-cameleon. Opusul unui cameleon, explică el. Vă schimbaţi culorile, da. Dar atunci când sunteţi în nisip, vă faceţi de un albastru strălucitor, ca nisipul să ştie că nu faceţi parte din el. Atunci când sunteţi în apă, vă coloraţi în roşu, pentru ca toată lumea să ştie că nu sunteţi lichidă. În loc să vă integraţi, dumneavoastră vă schimbaţi astfel încât să ieşiţi în evidenţă.

Jane înghiţi iarăşi în sec.

— Ei, bine, Sebastian, spuse Marshall întorcându-se către prietenul lui, ce părere ai despre acest tip de adaptare? Ce fel de creatură încearcă să iasă în evidenţă în mediul înconjurător?

Domnul Malheur se încruntă şi îşi frecă fruntea în timp se gândea la un răspuns.

— Cele otrăvitoare, spuse el în cele din urmă. Fluturii o fac mereu. Sunt viu coloraţi pentru ca păsările să nu îi confunde cu alte creaturi. Culoarea strigă:

„Nu mă mânca! Te voi face să vomiţi!”

Se încruntă în timp ce spunea asta.

— Dar nu ar trebui să aplicăm la comportamentul uman principiile evoluţiei. Alegerile individuale nu sunt produsul evoluţiei.

Şi totuşi, comparaţia era mult prea potrivită. Dezvăluia exact ceea ce intenţiona Jane, chiar dacă ea nu se gândise niciodată la asta. *Voia* ca toată lumea să o observe şi voia ca toţi să o creadă otrăvitoare.

— Ei, bine, domnişoară Fairfield! Aţi auzit şi dumneavoastră, chiar din gura domnului Malheur.

Oliver arătă către prietenul său.

— Nu putem trage nici o concluzie.

— Domnule Cromwell…

Domnul Marshall ridică o mână, întrerupând-o. Frisonul o străbătu din nou, furnicând-o la baza coloanei.

— Mă numesc „domnul Marshall”, spuse el cu glas scăzut. Dar cred că sunteţi suficient de inteligentă ca să ştiţi asta.

O, Doamne, se afla într-o situaţie disperată! „Sunteţi suficient de inteligentă încât să reţineţi două silabe” nu era

deloc un compliment, dar ea nu primise niciun fel de laudă în toate acele luni. Întreaga împrejurare o făcea să se simtă înfierbântată şi foarte derutată.

— Eu… nu sunt sigură…

Inspiră adânc şi încercă să îşi lipească la loc cioburile prefăcătoriei.

— M-am înşelat, atunci? Îmi pare atât de rău, domnule Crom… adică, domnule Marshall.

— Nu am de gând să vă mint, spuse domnul Marshall. Şi aş vrea să vă cer…

Jane se uită la el, privi în acei ochi care erau asemenea unei furtuni de iarnă. Se uită la o faţă care ar fi trebuit să fie obişnuită şi simţi cum întreg corpul îi încremenise. Inima încetase să îi mai bată. Plămânii nu mai trăgeau aer. Până şi părul şi-l simţea ca pe o povară. Nu mai exista nimic în afară de el şi de aproape-complimentele lui prosteşti.

— Aş vrea să vă cer, reluă el în cele din urmă, ca nici dumneavoastră să nu mă minţiţi pe mine.

— Eu…

Domnul Marshall ridică un deget.

— Gândiţi-vă la asta, spuse el. Gândiţi-vă bine, domnişoară Fairfield. Şi odată ce v-aţi gândit… ei, bine, noi doi am putea avea o conversaţie foarte productivă.

Jane înghiţi în sec.

— Despre modă? Nu păreţi genul căruia să îi pese.

El zâmbi, doar puţin.

— Despre foarte multe lucruri. Şi, da, domnişoară Fairfield. Despre modă. Despre culorile pe care le purtaţi şi despre ceea ce ascund ele. Îşi atinse borul pălăriei şi îi făcu semn prietenului său.

— O zi bună, spuse el pe un ton binevoitor, de parcă nici pomeneală să fi rostit acea ameninţare oribilă.

Apoi plecă.

— O, Doamne, îl auzi Jane pe domnul Malheur în timp ce se îndepărtau. Ce-a fost asta?

Dacă domnul Marshall răspunse, vorbele lui fură înăbuşite de zgomotul copitelor unui cal de la o trăsură ce

tocmai trecea.

Capitolul 4

A treia oară când Jane îl întâlni pe domnul Marshall, la cina familiei Johnson, situaţia fu şi mai rea. Abia dacă avu timp să stea de vorbă cu el, dar îi putu simţi ochii aţintiţi asupra ei pe tot parcursul mesei. Domnul Marshall stătea aproape de Jane la masa lungă, suficient de aproape pentru a putea purta o conversaţie. Nu conta ce îi spunea ea. Nu conta felul în care îi vorbea. El nu îi aruncase nici măcar o privire îngheţată, care să sugereze că ar fi fost jignit.

În schimb, părea… amuzat.

Toată seara, Jane simţi că ceva nu era în regulă, ca şi cum jupa i-ar fi fost prea mică, ca şi cum nu ar mai fi încăput în armura hainelor ei.

După ce domnii li se alăturară doamnelor în bibliotecă, ea se simţi nesigură pe sine, mereu conştientă de prezenţa lui Marshall. Răspunsurile îi erau forţate, nu curgeau natural. Se simţea ca un… cum îi spusese el? Ca un *anti-cameleon,* luminând puternic în mijlocul camerei.

„Nu te mărita cu mine, sunt otrăvitoare!”

Da, într-adevăr. Era o pacoste. Rochia ei din acea seară era o combinaţie de mătase roşie şi neagră, lipsită de bun-gust şi ornată cu mărgele zornăitoare în chip de franjuri. Lui Jane îi plăcea aproape la fel de mult ca şi brăţara de argint lustruit pe care o purta. Îşi perfecţionase arta de a-şi ţine încheietura mereu la vedere, mişcând-o înainte şi înapoi, astfel Încât să reflecte lumina drept în ochii unui domn. Dar îl ţintise pe domnul Marshall de trei ori până atunci, iar el nici măcar nu clipise.

O, Doamne, ce trebuia să facă?

Domnul Marshall sugeră că puţină muzică ar fi fost un mod plăcut de a petrece seara, iar Jane răsuflă uşurată. Toată lumea s-ar fi uitat la cei care dansau şi nimeni nu ar fi invitat-o vreodată pe ea. Nu ar mai fi trebuit să se dea în spectacol. Să fie îngrozitoare era o muncă atât de obositoare! Lumea se retrase în sala de muzică.

Jane rămase pe scaunul ei, ţinându-şi respiraţia şi sperând ca lumea să nu îi observe absenţa.

Nimeni nu o făcu. Cu toţii plecară fără să se uite în direcţia ei. Bineînţeles că nu se uitau; nu voiau să o vadă.

După ce uşa se închise în urma ultimului bărbat, ea se lăsă pe spate, uşurată. Singură, în cele din urmă! Singură, fără să fie nevoită să se prefacă! Putea să *respire.* Putea să nu se mai gândească, să nu mai fie atentă la fiecare zâmbet, să nu îşi mai facă griji din pricina faptului că domnul Oliver Marshall se tot uita în direcţia ei.

Îşi puse degetele pe tâmple, dorind să alunge toată tensiunea, şi îşi lăsă ochii să se închidă.

Linişte. Binecuvântată, binecuvântată linişte!

— Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse ea cu voce tare.

— Cred că mai degrabă ar trebui să îmi mulţumiţi mie.

Ochii lui Jane se deschiseseră brusc, iar ea se ridică în picioare. Calcă pe tivul rochiei şi mărgelele i se loviră unele de altele. Abia reuşi să se prindă de ceva ca să nu cadă, apoi se întoarse la timp ca să îl vadă pe domnul Marshall. Stătea aşezat în partea cealaltă a camerei şi uita la ea amuzat, bătând uşor cu degetele în braţul scaunului.

O, Doamne! Nu plecase împreună cu ceilalţi? Şi oare ce spusese ea cu voce tare?

— Domnule Cromwell, zise Jane, brusc. Credeam că aţi plecat odată cu restul lumii.

Degetele lui se opriră. Acei ochi albaştri se uitară la ea. Lumina slabă îi transforma ochelarii într-un scut, reflectându-i lui Jane propria imagine.

— Nu este nevoie să vă prefaceţi.

Vorbea de parcă era un hipnotizator care încerca să o facă să cadă în transă.

— Şi nici nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

Nu era nimic obişnuit la el, ducă-se naibii prima impresie! În spatele acelor ochelari se ascundea ceva sălbatic, de neîmblânzit. Nu se ridicase din scaun, dar Jane simţi, totuşi, o mică gâdilătură în palme. Simţi cum i se tăie răsuflarea.

Privirea lui era prea pătrunzătoare, iar expresia îi era

prea neutră. Îşi puse paharul pe masa de lângă el şi se lăsă în spate pe scaun, uitându-se la Jane ca şi cum el ar fi fost un membru al familiei regale, iar ea, hoaţa care fusese prinsă în timp ce îi jefuia cămara.

— Griji? repetă ea cu voce slabă. De ce ar trebui să îmi fac griji? Dumneavoastră sunteţi un domn. Eu sunt o doamnă.

Jane făcu un pas către uşă.

— Mă voi alătura celorlalţi, până la urmă.

El făcu un semn cu mâna.

— Nu vă mai străduiţi, domnişoară Fairfield. Am destule surori încât să pot recunoaşte de la o distanţă de un kilometru falsa nevinovăţie. Nu mă păcăliţi.

Ea clipi.

— De ce să nu mă comport ca o nevinovată? Nu am nici o vină pe conştiinţă.

Domnul Marshall plescăi din limbă şi se ridică în picioare. Ar fi trebuit să existe undeva o lege conform căreia bărbaţii care purtau ochelari să nu aibă voie să depăşească un metru optzeci înălţime, dar el era binişor trecut de acea statură. Ar fi trebuit să fie un funcţionar jovial, cu faţa rotundă. Ar fi trebuit să se afle oriunde altundeva decât acolo.

Clătină din cap şi făcu un pas către ea.

— Vă irosiţi timpul. Vă cunosc secretele.

— Eu nu am niciun secret. Eu…

— Lăsaţi prefăcătoria, domnişoara Fairfield. Ori sunteţi foarte, foarte proastă, ori sunteţi extraordinar de inteligentă. Iar eu unul bănuiesc că este vorba despre cea de a doua variantă.

Jane îl privi lung.

— Domnule Cromwell! Situaţia începe să devină deplasată!

El ridică din umeri şi se aproprie de ea.

— Ce convenabil, spuse, că puteţi să observaţi lipsa de decenţă atunci când ea serveşte scopurilor dumneavoastră.

Jane inspiră adânc, fiindcă el întinse mâna spre ea.

— Iar atunci când nu le serveşte…

Degetele lui erau la câţiva centimetri de faţa ei. Putea să se întindă şi să o atingă.

Dar nu o făcu, ci pocni din ele. Jane tresări.

— Domnişoară Fairfield, spuse el cu glas scăzut, nu sunt duşmanul dumneavoastră. Nu mă mai trataţi ca atare.

Ei îi bubuia inima în piept.

— Nu am duşmani.

— Asta, domnişoară Fairfield, este o minciună, iar dumneavoastră o ştiţi. Nu aveţi decât duşmani.

— Eu… eu…

— Ştiu exact cum vă simţiţi. Uitaţi-vă la mine, domnişoară Fairfield, spuse el. Gândiţi-vă la ceea ce sunt: fiul nelegitim al unui duce, crescut la o fermă. Nu am avut loc nicăieri. Mi-am petrecut primele luni la Eton, printre canaliile astea, luându-mă la bătaie de trei ori pe zi fiindcă ei voiau să îmi pună în vedere că nu aveam ce căuta acolo. De fapt, eu şi Bradenton nu ne plăcem defel unul pe celălalt.

Jane înghiţi în sec şi se uită la el. Omul din faţa ei avea o expresie mândră şi o sclipire plină de înverşunare în ochi. Ea ştia prea bine că un lucru mărunt precum expresia facială putea fi falsificat, dar… nu credea că acea notă de furie era falsă.

— Bradenton crede că poate să îmi dicteze ce să fac, spuse el. Aşa că insultaţi-i pe el şi pe ai lui cât de mult vreţi. Vă voi aplauda la tot pasul. Doar nu mă mai băgaţi în aceeaşi oală cu ei! Vă voi spune adevărul meu, dacă îmi spuneţi adevărul dumneavoastră.

Jane clătină din cap, neştiind cum să îi răspundă. Nimeni, niciodată, nu îi pusese la îndoială prefăcătoria.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Atunci, nu vorbiţi, spuse el. Luaţi loc şi ascultaţi-mă.

Trebuia să plece. Imediat. Nu trebuia să asculte nimic. Ea…

— Staţi jos, repetă el.

Poate că îi dădu ascultare din cauza faptului că el nu

rostise cuvintele ca pe o comandă. Îi indicase scaunul din care ea se ridicase mai devreme şi, cumva, reuşise să transforme un cuvânt care din gura altui bărbat ar fi fost o cerinţă, într-un gest politicos.

Jane se aşează. Avea fluturi în stomac. Nu ştia ce să spună, cum să recapete ceea ce tocmai pierduse.

— Nu mă voi căsători cu dumneavoastră, zise ea, brusc.

El clipi de două ori şi clătină din cap.

— Despre asta este vorba? Încercaţi să evitaţi căsătoria? Faceţi o treabă bună, atunci.

Jane simţi că nu putea să respire.

— De fapt…

El îşi înclină capul într-o parte şi se uită la ea.

— Dar v-am promis adevărul, aşa că iată-l pe al meu: sunteţi ultima femeie cu care m-aş căsători.

Lui Jane îi reveni suflul.

— Nu am nevoie de banii dumneavoastră. Sunt în relaţii bune cu fratele meu, iar, după ce am ajuns la vârsta potrivită, el mi-a dat o sumă frumuşică. Dacă aş avea nevoie de mai mulţi bani, din orice motiv, aş apela mai întâi la el.

Ridică din umeri.

— Vreau o carieră în politică, domnişoară Fairfield. Vreau să devin membru în Parlament, iar asta – nu într-un viitor foarte îndepărtat. Am nevoie de timp ca să câştig influenţă. Vreau ca oamenii să mă asculte, să mă respecte. Voi fi prim-ministru într-o zi.

Nici un „am de gând” sau „vreau să fiu”. Nu şi în cazul domnului Marshall, care îl folosea de-a dreptul pe „voi fi”.

El se aplecă în faţă, iar ochii îi sclipiră.

— Vreau ca toţi cei care m-au dispreţuit, toţi cei care m-au numit „nelegitim” pe la spate, să se încline în faţa mea şi să îmi lingă cizmele pentru că au îndrăznit să creadă că eram sub nivelul lor. Vreau ca toţi cei care mi-au spus să îmi cunosc locul, să îşi înghită cuvintele.

Parcă aerul dintre ei devenise dens şi greu. Mâna lui era încleştată într-un pumn.

— Şi astfel, ultimul lucru de care am nevoie este să fiu legat de dumneavoastră. Nu îmi veţi deschide nici o uşă şi nici nu îmi veţi aduce nici o influenţă. Dacă zvonurile sunt adevărate, singurul motiv pentru care aveţi această avere este fiindcă sunteţi nelegitimă, ca şi mine.

Jane inspiră adânc.

— Exact ca mine, spuse el. Da, din punct de vedere al legii, aveţi părinţi. Dar bărbatul care v-a conceput…

Din nou acea blestemată de sută de mii de lire! Jane îşi duse mâna la frunte. Avea treisprezece ani atunci când un străin murise şi îi lăsase o avere. Avea cincisprezece ani atunci când înţelesese, în cele din urmă, de ce bărbatul pe care îl considera tată îşi abandonase soţia şi copiii – cele două fiice care se deosebeau, ca aspect, atât de mult una de cealaltă – la o proprietate de la ţară.

Ea era fiica nelegitimă, rezultatul unei uniuni păcătoase. Ea era cea pe care Titus Fairfield o dezaproba. Jane nu îşi găsise niciodată locul: nici în societate, nici în casa unchiului ei. Nicăieri. Iar acea sută de mii de lire o scotea în evidenţă.

— Ştiu, spuse el. Ştiu cum este să stai treaz noaptea şi să nu poţi respira sub povara izolării. Ştiu cum este să vrei să ţipi atât de tare încât totul să se spargă în bucăţi. Ştiu cum este să ţi se spună mereu că nu ai loc nicăieri.

Pentru Jane era prea mult, prea mult să audă răsunând în lumea reală acele cuvinte pe care doar şi le şoptise în sinea ei.

— De ce spuneţi asemenea lucruri?

El ridică din umeri.

— Este simplu, domnişoară Fairfield. Pentru că sunt de părere că toată lumea merită să respire.

Să respire? În preajma lui, ea nu putea face aşa ceva. Lumina lămpii cu ulei se reflecta în ochelarii lui, ascunzându-i ochii şi făcând ca intenţiile să îi fie aproape imposibil de descifrat. Dar Jane îi putea simţi, mai degrabă decât să vadă, privirea îndreptată asupra ei; o căutătură ascuţită şi pătrunzătoare, una care trecea drept prin modelul strident al rochiei de mătase. Nu. El nu o ajuta

deloc să răsufle în voie.

— Nu am nici o dificultate cu respiraţia, spuse ea, ignorând adevărul.

— Chiar aşa?

El ridică dintr-o sprânceană şi îşi înclină capul către ea.

— Nu asta văd eu. Văd umeri care nu îndrăznesc să se relaxeze, muşchi care nu îndrăznesc să zvâcnească, buze care nu îndrăznesc să facă altceva decât să zâmbească. Sunteţi copleşită de alegeri, domnişoară Fairfield, dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că alegerea greşită vă va distruge această reputaţie îngrozitoare, atât de atent construită.

Jane înghiţi din nou în sec.

— Nu mă minţiţi, îi ceru el. Ce vă spuneţi în mijlocul nopţii, atunci când nimeni nu vă poate auzi? Oare închideţi ochii şi aşteptaţi cu nerăbdare ziua ce urmează, sau vă temeţi de fiecare nouă zi şi o număraţi în şirul celor care trec?

Făcu un pas către uşă.

— Le număraţi, spuse el cu glas scăzut. Asta înseamnă să nu ai loc pe nicăieri; înseamnă să numeri zilele. Nu ar fi suportabil dacă nu aţi şti că se va termina. Câte zile mai trebuie să treacă, domnişoară Fairfield, până când veţi putea renunţa la această iluzie pe care aţi creat-o? Câte zile mai sunt până când veţi putea înceta să vă prefaceţi?

— Patru sute şaptezeci şi cinci.

Acele cuvinte îi scăpară din gură lui Jane. Îşi ridică degetele la buze, uimită, dar el nu păru deloc mulţumit de faptul că forţase acea mărturisire.

În schimb, clătină din cap.

— Aveţi pe umeri patru sute şaptezeci şi cinci de zile de *aşa ceva*. Domnişoară Fairfield, să nu îmi spuneţi că puteţi respira.

— Nu am nici o dificultate…

Vorbele ei sunară anemic. Neconvingător.

— Ştiu asta, spuse el. Dacă nu eram aici, aţi fi continuat. Asta înseamnă să numeri; să faci faţă, indiferent

de cât de zdrobitor este acel număr. Ştiu asta pentru că şi eu am numărat. Am făcut-o tot timpul la Eton, tot timpul cât am fost student, la Cambridge. Număr şi acum, în timpul acestei vizite. Ştiu cum este să numeri, domnişoară Fairfield.

Îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele de cămaşă.

— Ştiu destul de bine.

Îşi ridică privirea. Jane îşi imaginase că, fără ochelari, el ar fi văzut în ceaţă, că ar fi fost incapabil să o vadă. Dar orice problemă ar fi avut cu vederea, ochii lui erau aţintiţi într-ai ei, ageri ca întotdeauna, albaştri ca cerul.

— Sunteţi o femeie inteligentă, spuse el. Logic, dacă vă prefaceţi aşa... oricare ar fi răul pe care încercaţi să îl evitaţi, trebuie să fie unul îngrozitor.

Jane vru să vorbească, vru să spună ceva, să spună *orice.* Dar nu reuşi decât să se înece, să scoată un sunet gutural şi îndurerat, care exprima ceva ce ea nici măcar nu ştiuse că avea pe dinlăuntru.

Deci de aceea simţise acel frison! Nu din pricina ochilor lui, nici din cea a înălţimii lui, nici măcar din cea a umerilor lui; iar ea chiar *refuza* să se gândească la umerii lui. Pricina adevărată era, pur şi simplu, faptul că el ştia cum era să fii lăsat pe dinafară. El ştia, iar ea nici măcar nu fusese nevoită să îi spună.

— Acesta este adevărul? reuşi ea să zică în cele din urmă. Adevărul pe care mi l-aţi promis?

Era mai mult decât îi dăduse oricine.

El îşi aplecă capul şi îşi puse ochelarii la loc.

— Este nouăzeci şi cinci la sută din el, spuse, în cele din urmă.

Apoi înclină din cap către ea. Înainte ca Jane să se gândească la ceva de spus, el îşi ridică degetele la frunte, într-un fel de salut, şi o lăsă singură.

*

Acele cinci procente lipsă îl deranjau pe Oliver. Aerul de pe verandă era rece pe obrajii lui; în spate se auzeau

sunetele unei piese pentru pian, interpretate la două mâini de incomparabilele surori Johnson.

Oricât de frig ar fi fost afară, nimeni nu îi spusese nimic atunci când părăsise camera de muzică şi ieşise pe verandă.

Chiar nu le păsa de el, iar el le returna favoarea pe cât de bine putea.

Nu voia să accepte oferta lui Bradenton, drept pentru care îşi spusese că avea să găsească un alt mod de a-l convinge pe marchiz. Poate că de aceea îi vorbise domnişoarei Fairfield în felul în care o făcuse; ca să se încredinţeze că, orice s-ar fi întâmplat, el nu ceda ispitei de a primi acea ofertă.

Dar nu refuzase în seara în care Bradenton îl întrebase.

Iar Oliver o salutase pe domnişoara Fairfield pe stradă *şi* din cauza sugestiei lui Bradenton. O parte din el, una perversă, se întrebase prin ce mijloace anume i-ar fi putut îndeplini marchizului dorinţa. Acum Oliver se gândi la ochii ei, la cât fuseseră de mari doar cu puţin timp în urmă. Iar gura ei se întredeschisese ca şi cum ar fi vrut să îşi murmure consimţământul. Şi cum îşi mai frământase mâinile! Da, el ştia foarte bine că găsise cheia potrivită pentru domnişoara Fairfield.

Bradenton avea dreptate; putea să o compromită. Ştia exact cum să facă asta.

Acea anume amintire – una care îl făcea să transpire de tulburare – fusese ceea ce îl scosese în frig. Era posibil să compromiţi pe cineva care era singur. Era posibil să compromiţi pe cineva dacă îi ofereai ajutor, dacă îl lăsai să se sprijine pe tine… iar apoi îi luai tot.

Oliver nu avea nici un răspuns, de aceea stătea afară în mijlocul unei nopţi de ianuarie. Frigul nu îi oferea nici o limpezire a gândurilor. Era înconjurat de piatră rece şi de ziduri reci, în mijlocul unui oraş rece. Veranda nu era nimic mai mult decât un spaţiu pătrat, în aer liber, lat de câţiva paşi. El crescuse la o fermă; aici simţea că nu avea destul loc.

Asta nu era deloc o surpriză. Cambridge mereu îl făcuse să se simtă ca într-o cuşcă.

Uşa se deschise în spatele lui. Nu se întoarse.

Domnişoara Fairfield veni lângă ei

Mărgelele îi zornăiau în timp ce se mişca, iar brocartul îi strălucea în lumina slabă, într-o imitaţie stridentă de trese militare. Era cea mai urâtă rochie pe care o văzuse el vreodată, una pe care domnişoara Fairfield o purta ca pe un scut. Ea îşi puse mâinile pe balustradă, apucând-o strâns, fără să scoată un cuvânt. Respira greu, ca şi cum ar fi urcat trei etaje. Ca şi cum simplul gând de a avea încredere într-o altă persoană îi făcea inima să palpite.

Da, trebuia să îi palpite. Iar ea ar fi trebuit să plece. Dar Oliver nu spuse asta. Doar o privea, o privea cum se uita la el.

— Ei, bine, fată imposibilă? întrebă el. Ce să fie?

Ea inspiră adânc.

— Număr, răspunse, în cele din urmă.

Lui Oliver îi trebui un moment ca să îşi amintească despre ce vorbiseră.

Ea îşi frângea mâinile.

— Număr fiecare zi ce trece.

El nu spuse nimic. Voia să o consoleze, dar vorbele i-ar fi sunat nemilos, date fiind posibilităţile situaţiei ce exista între ei.

— Îmi e frică chiar şi să vorbesc cu tine, spuse ea. Dacă deschid gura, îmi e teamă că voi spune totul. Că voi vorbi la nesfârşit, fără să mă mai pot opri. Este prea mult.

El îşi înclină capul şi se uită la ea.

— Ţi s-a părut cumva că eu aş fi un om care să aibă doar câteva motive de a se plânge?

— Nu. Nu.

Clătină din cap şi îşi ridică, neputincioasă, mâinile.

— Nu ştiu ce vrei. Ştiu ce vor toţi ceilalţi, dar în privinţa ta… nu pot să îmi dau seama.

Oliver se gândi la Bradenton şi la felul în care acesta îi fluturase prin faţa ochilor, ca pe o momeală tentantă, promisiunea de a-i acorda votul. Se gândi la tot ce ar fi

însemnat asta pentru şansele lui de deveni membru în Parlament. Se gândi la marchiz şi la credinţa acestuia că îl avea pe el, pe Oliver, în palmă.

Nimeni nu îi impunea nimic lui Oliver. Nimeni.

— Am fost coleg de şcoală cu Bradenton, spuse el în cele din urmă. Era un măgar pe atunci, până când…

Făcu o pauză.

— Acum ştie mai bine să se ascundă, atâta tot.

Ea nu zise nimic.

— Vreau să plătească, spuse Oliver. Pentru toate afirmaţiile lui murdare la adresa mea.

Se întoarse către ea. Domnişoara Fairfield îl privea cu ochii mari.

— Este simplu, spuse el. Îl enervezi. Foarte bine. Nu vreau să te simţi singură.

Ei i se tăie răsuflarea.

O, Doamne, ce cruzime din partea lui să îi spună lui Jane astfel de vorbe! Perspectiva unei prietenii era ceva de neconceput pentru o femeie care simţea că singura ei opţiune era să alunge pe toată lumea. El nu ştia cu ce se confrunta ea, dar ar fi pariat că, oricare ar fi fost acea problemă, ea trebuia s-o înfrunte de una singură.

Apoi mai era şi faptul că el nu îşi cunoştea *propriile* intenţii. Poate că vorbise cât se poate de serios. Dar, dacă ar fi vrut să accepte oferta murdară a lui Bradenton, ar fi început în acelaşi blestemat de mod: câştigându-i încrederea lui Jane.

Cu toate că Oliver respinse ideea de a-i face pe plac lui Bradenton, exista, în chip malefic, încă un mod în care el se putea folosi de marchiz: să îl facă să creadă că era ascultător şi că avea să îi îndeplinească toate ordinele. Oliver ar fi dat lovitura dacă ar fi urcat în carieră folosindu-se astfel de ajutorul lui Bradenton, ajungând să aibă o putere mai mare decât acesta şi, după atâţia ani, răzbunându-se, în sfârşit.

Îşi dorea asta atât de mult încât aproape că putea să simtă pe limbă gustul puterii şi al revanşei.

Domnişoara Fairfield răsuflă sacadat.

— Spune-o din nou, zise ea.

Nu era o minciună. Nu chiar. Oliver era hotărât să nu îi facă pe plac lui Bradenton, aşa că nu era nevoie să îi spună ei despre asta.

„Iar dacă decizi să faci ceea ce vrea marchizul, e mai bine nu spui nimic. Trebuie să îţi păstrezi toate opţiunile intacte.”

Oliver înăbuşi acea voce din mintea sa.

— Nu eşti singură.

Era nouăzeci şi cinci la sută din adevăr.

*

Oliver plecă la câteva minute după miezul nopţii. Fu destul de surprins atunci când marchizul îl urmă, mergând cu el până pe trotuarul din faţă. În loc să îl ignore, Bradenton îşi chemă trăsura şi îi făcu semn lui Oliver. Reticent, acesta făcu un pas şi ajunse lângă el.

— Ar trebui să îi întâlneşti, spuse Oliver cu glas scăzut. Vorbesc despre oamenii care vor fi afectaţi de proiectul de lege. Vei vedea…

Bradenton începu să râdă.

— Nu fi ridicol, Marshall! Mă întâlnesc cu ei în fiecare zi. Îmi repară pantofii şi îmi măsoară pantalonii. Nu pot să merg nicăieri fără să mă împiedic de un muncitor. Dacă îmi arăţi încă unul, nu mă convingi.

Oliver contemplă formele clădirilor de peste drum. Nu putea distinge în întuneric mai mult decât silueta unor acoperişuri şi contururile ferestrelor în care sclipeau luminile lămpilor. Din spatele clădirii răzbăteau către ei zgomotul pe care îl făcea trăsura lui Bradenton în mers, tropotul copitelor de cal şi scârţâitul harnaşamentului.

— Nu m-am referit la serviciile lor, ci ţi-am propus să îi *întâlneşti,* îl lămuri Oliver. Să îi *cunoşti* pe ei. Să vorbeşti cu ei. Să vezi ce fel de oameni sunt. Cumnata mea şi cu mine organizăm o cină după ce mă întorc la Londra, pentru…

— Adică ar trebui să mă comport cu ei ca şi cum mi-ar fi egali? Fac suficientă muncă de caritate, Marshall.

Bradenton zâmbi

— Uite-mă aici, vorbind cu tine.

„Dacă asta este o mostră a caritățiitale, sunt sigur că eşti foarte iubit la moşia ta.”

Dar Oliver nu spuse nimic. Îşi ţinu toate nemulţumirile în inimă, păstrându-le în contul unor plăţi viitoare.

— Mereu ai fost amuzant, spuse el, în schimb. Dar nu este nevoie să râzi de ceea ce încerc să îţi spun. Şi anume…

Bradenton râse iar.

— Încetează, Marshall. Nu vreau să vorbesc cu tine despre preţioasa ta reformă.

Trăsura se ivi de după colţ, din ceaţă, ca o fantomă întunecată.

Bradenton se întoarse către Oliver.

— Te gândeşti la propunerea mea. Nu îţi poţi imagina cât de mulţumit sunt să constat că, până la urmă, te-am judecat corect.

Oliver strânse din pumni, iar încheieturile degetelor i se albiră.

— Deci, ce ai plănuit să faci cu ea în seara asta? Cred că ar fi suficient să o răneşti făcând-o să se îndrăgostească de tine, iar apoi părăsind-o. Totuşi, asta ar părea destul de josnic.

— Nu poţi să răneşti o persoană fără să o cunoşti, spuse Oliver.

„Iar eu te cunosc bine.”

— Câteodată, cea mai uşoară metodă de a răni o persoană este să o faci să creadă că eşti de partea ei, iar apoi să îţi retragi sprijinul.

Nu ar fi trebuit să rostească acele cuvinte cu dublu înţeles. Dar Bradenton râse.

— De aceea am nevoie ca tu să îmi duci planul la îndeplinire. Nu am de gând să îţi fac complimente false, Marshall. Recunosc că am un interes personal să o văd pe domnişoara Fairfield prea nefericită ca să se mai arate în societate.

Buza lui se încreţi.

— Dar eşti prea inteligent şi mult prea ambiţios. Abia după ce sunt sigur de tine îţi voi permite să pui piciorul în Parlament.

— Dacă iau o decizie, vei fi sigur de mine?

— Nu.

Bradenton ridică din umeri.

— Prima decizie o vei putea socoti ca pe un accident. Cea de a doua te va face să te îndoieşti de tine însuţi. Cât despre cea de a treia…

Făcu o pauză, ca şi cum îşi amintea ceva.

— Abia cea de a treia te va convinge că ai acţionat aşa cum trebuie. Trei asemenea decizii schimbă caracterul unui om.

— Deci nu îmi vei da doar o singură însărcinare.

Nu, nu putea să o facă! Numai gândindu-se la asta, i se făcea rău de la stomac. Întreaga poveste îi trezea amintiri vechi, amintiri pe care le îngropase de multă vreme.

Dar Bradenton clătină din cap. Trăsura se opri în faţa lui şi un lacheu sări să deschidă portiera. Bradenton păşi în faţă.

— Nu mai este nevoie de altceva, spuse el cu nonşalanţă. După socoteala mea, ai ajuns deja la cea de a doua decizie.

Capitolul 5

Existau trei competenţe pe care domnişoara Emily Fairfield le găsise necesare în poziţia ei actuală în viaţă: minciuna, escamotarea şi, cea mai importantă, escaladarea zidurilor. Ultima competenţă era cea pusă în aplicare în acel moment.

După o plimbare de zece minute la amiază, în jurul grădinii, fusese dusă în camera ei pentru un pui de somn, ca şi cum ar fi fost un copil de patru ani.

Aşteptase până când se făcuse linişte în casă,

servitorii plecând să măture podelele şi să facă niscaiva cumpărături. Apoi, în grabă, se schimbase de haine şi se strecurase afară pe fereastră. Dorea să *plece,* să meargă oriunde, atât timp cât părăsea casa aceea.

Avea un roman neaprobat în buzunarul pelerinei, o batistă în celălalt şi hotărârea de a-şi petrece afară cele două ore dedicate acelui somn ridicol.

Casa lui Titus Fairfield se afla la periferia oraşului Cambridge. Era o clădire tristă, de piatră cenuşie, cu două etaje, înconjurată de tufişuri tunse uniform. Ca să evite spinii arbuştilor de cătină, Emily îşi trase fusta mai aproape, iar apoi se strecură printr-o deschizătură îngustă din gardul din spate, se văzu liberă şi apucă pe drumul de pietriş ce ducea afară din oraş, continuându-se peste câmpii şi dealuri.

Gestul lui Emily era genul de comportament pe care unchiul Titus l-ar fi numit „nesăbuit”: să plece singură, neînsoţită, mergând cu paşi adevăraţi în loc să facă paşii delicaţi care s-ar fi potrivit cu statutul ei de presupusă invalidă. Să iasă din casă pentru câteva ore în loc de câteva minute.

Şi poate că unchiul avea dreptate. Un pic. Dar alternativa, adică să stea în pat când afară era încă lumină şi să se uite la tavan în timp ce îşi imagina că îl bătea pe unchiul ei cu una dintre cărţile lui de drept, era de neconceput. *Asta* o făcea să tremure, să se simte vinovată şi aproape febril de neliniştită. Când se simţea aşa, îşi privea unchiul la micul dejun imaginându-şi că îi dădea cu raftul de cărţi în cap.

Nu era genul de imagine care să o facă să se simtă mândră. În timp ce mergea pe drum, ea îşi ţinu bărbia ridicată, înclinând din cap către fermierii pe care îi întâlnea. Rochia ei era prea elegantă ca să nu o dea de gol cum că era o domnişoară scăpată de însoţitoarea ei, dar oamenii vedeau ceea ce socoteau ei a fi potrivit. În mers, Emily atingea cu vârfurile degetelor stâlpii gardurilor şi zidurile de piatră, minunându-se de senzaţia pe care i-o dădea vântul ce îi bătea în obraji şi savurând gustul libertăţii. Era frig;

vântul muşca prin mănuşi, iar pelerina nu era suficient de groasă încât să o ferească de ger, dar ei nu li păsa.

„Dacă se întâmplă ceva?”, îşi aminti Emily de vocea sumbră a unchiului ei. Spunea asta atât de des, încât nepoata lui ar fi putut să cioplească în piatră acele vorbe şi să le aşeze deasupra şemineului.

„Dacă se întâmplă ceva?” era un fel de deviză a unchiului Titus, care îşi făcuse griji ani de-a rândul că *avea să se întâmple ceva,* iar singurul rezultat era că nu se întâmplase nimic.

În acea zi, Emily se hotărâse să meargă prin Grantchester. Pe când mai hoinărise pe furiş, văzuse drumul acela de cel puţin şase ori. Iar, deşi un simplu sat poate că nu era demn de isprăvile doamnei Larriger, însemna, totuşi, ceva mai mult decât o mână de capre. Emily avea de gând să treacă, zâmbitoare, pe acolo, nelăsându-i pe privitori să îşi dea seama că ea scăpase din ghearele îngrozitoare ale… ale…

Nu ale piraţilor. Nu ale vânătorilor de balene. Nu ale ţarului Rusiei.

— Am scăpat din ghearele îngrozitoare ale unui pui de somn, i se destăinui ea drumului.

Trecu pe lângă o fermă, apoi pe lângă alta, iar după aceea – semn că satul era în apropiere – pe lângă o moară. Elevii lucrau, harnici, înăuntrul unei şcoli. Emily înclină din cap către un fierar care cerceta, în curtea lui, copitele unui cal.

Ajungând în piaţa principală, ea se gândi să îşi cumpere un măr, doar pentru că putea. Dar era inutil să îşi irosească cei câţiva bănuţi pe un prăpădit de fruct.

Îşi dorea atât de puţin: voia doar să aibă şansa de a face aceleaşi lucruri ca toată lumea. Cerea prea mult?

„Dacă se întâmplă ceva?”

Iată un gând amar: că trebuia să se teamă de tot, doar din cauza a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Un gând amar, într-adevăr.

Meditând la asta, Emily realiză că nu doar gândul era amar, ci şi gustul pe care îl simţea în gură.

Nu era un gust *adevărat.* Ani de experienţe o demonstraseră. Era vorba despre o amărăciune crescândă, care se răspândea prin întreaga ei fiinţă, până când Emily simţea gustul amar nu doar pe limbă, dar şi pe obraji şi în stomac, adică în părţi ale corpului cu care ea nu ar fi trebuit să poată gusta deloc. Acel gust era undeva între cel de migdale râncede şi ouă stricate.

Familiar. Enervant. Şi, pe măsură ce timpul trecea, complet îngrozitor. Într-un minut, Emily avea să înceapă să miroasă lucruri rele. La scurt timp după aceea…

Ceva *urma* să se întâmple. Exact lucrul de care se temea unchiul ei, motivul pentru care nu era lăsată să iasă din casă.

Nu avea timp să se îndrepte spre câmpurile pustii de dincolo de sat, iar dacă se prăbuşea, în spasme, în faţa şcolii, cu siguranţă că cineva tot ar fi văzut-o. Ar fi ajutat-o, ar fi insistat să o ducă acasă. Unchiul ei ar fi aflat şi…

Şi nu ar mai fi lăsat-o niciodată afară. Emily nu mai avea timp să stea pe gânduri şi nici să aleagă.

Traversă piaţa şi intră în cârciumă.

„Poartă-te ca şi cum ai fi de prin partea locului.”

Înghiţi gustul din gură şi zâmbi în timp ce disfuncţia olfactivă rău-prevestitoare îi acapară simţurile, mascând mirosul de pâine caldă şi de supă cu o miasmă infectă.

Se strecură, se aşeză pe cea mai apropiată bancă şi îşi îndesă fusta sub masă. Cu puţin noroc, nimeni nu s-ar fi uitat la ea. Cu puţin noroc, acele câteva minute ale spasmului ar fi trecut neobservate.

Cu puţin noroc…

Din partea cealaltă a mesei, se auzi o voce plăcută:

— Domnişoară, vă rog să nu vă aşezaţi acolo!

Emily îşi ridică privirea şi realiză că nu era singură la masă. Vizavi de ea şi lipit de perete, stătea un bărbat. Avea în faţă o carte deschisă şi un castron gol de supă, lângă care era aşezată o jumătate de pâine.

Piciorul lui Emily începuse deja să tresară.

— Îmi cer scuze, spuse ea strângând din dinţi. Chiar nu mă pot ridica acum.

Accentul lui fusese aproape perfect, prea studiat. Îmbrăcămintea îi era la fel de englezească precum ceaiul şi biscuiţii. Îşi legase lavaliera albastră într-un stil impecabil şi formal, fixând-o cu un ac de aur, iar pe masă îşi aşezase pălăria – şi ea, foarte potrivită cu restul ţinutei. Perfecţiunea albă a manşetelor ce se iveau de sub haină contrasta excepţional de bine cu brunul închis al pielii lui.

Emily îl privi în ochi, care erau aproape negri, umbriţi de gene groase şi lungi. Buzele lui erau subţiate într-o expresie ce ar fi putut să denote enervarea.

— Domnişoară…

Respiraţia îi şuieră şi îşi puse mâinile pe masă.

Era indian. Emily mai văzuse studenţi indieni, erau zeci care frecventau cursurile de la Cambridge. Dar, la fel ca pe toţi bărbaţii de acolo, ea îi văzuse doar de la distanţă, de la fereastra trăsurii sau de peste câmp. Nu credea că unchiul ei ar fi lăsat-o în apropierea lor. La urma urmei, *putea să se întâmple ceva.*

Tânărul o privi cu o precauţie pe care nu ar fi trebuit să o aibă faţă de o domnişoară englezoaică. Poate că, până la urmă, nu el avea să fie cel care să o dea de gol.

— Îmi pare rău, se scuză ea din nou. Nu vreau să mă strâmb la dumneavoastră. Sunt pe cale să am o convulsie. Îmi va trece în câteva minute.

El se încruntă, dar nu mai era timp pentru alte explicaţii.

Emily nu avea convulsii în adevăratul sens al cuvântului. Cel puţin asta spusese doctorul Russell de la Londra. Nu era chiar epilepsie, explicase el, pentru că Emily nu îşi pierdea niciodată cunoştinţa. Era mereu conştientă; putea chiar să vorbească şi să îşi mişte membrele. Convulsia venea acum, familiară ca o mănuşă.

În trecut, ea se privise în oglindă pe când trecea printr-o astfel criză. Cel mai adesea, piciorul drept avea spasme. Dar acela nu era singurul efect. Tot corpul îi tremura, iar faţa i se contorsiona. De asemenea, inima îi bătea prea tare; bătăi rapide şi neregulate, ca un cal cu trei picioare care încerca să galopeze.

Preţ de câteva momente, vecinul ei de masă o privi cu consternare.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Ea strânse din dinţi.

— Să nu spuneţi nimănui ce se întâmplă.

Tânărul domn scoase un sunet care ar fi putut să treacă drept un consimţământ.

Câteodată, Emily îşi dorea să nu fi fost lucidă în timpul convulsiilor. Era în permanenţă conştientă de felul în care arăta, de ceea ce alţii ar fi crezut despre ea. Îşi dorea să poată să dispară în neant şi să se reîntoarcă de acolo fără amintiri neplăcute. Dacă şi-ar fi pierdut cunoştinţa, îi spusese doctorul, s-ar fi stabilit cu certitudine că era bolnavă de epilepsie. Aşa cum era, ea reprezenta un caz special; nu se încadra nicăieri. Nu se cunoştea niciun tratament. Nu se ştia cauza convulsiilor.

În loc să se gândească la ceea ce se întâmpla, Emily îşi aţinti privirea la fibrele din lemnul mesei. Cineva cioplise un set de iniţiale într-un colţ. Ea rămase cu ochii la litere, A+M, repetându-le în minte până când spasmele se transformară în simple zvâcniri, până când zvâcnirile dispărură în epuizarea fluidă a muşchilor supuşi unui efort atât de mare.

Ţinuse douăzeci de secunde. Un interval de timp atât de scurt era izvorul atât de multor probleme!

Răsuflă uşurată.

— Domnişoară, spuse o voce din spatele ei. Sunteţi bine? Vă deranjează, cumva, acest domn?

Se întoarse şi văzu o femeie bine făcută, cu un ştergar legat de şorţ.

— Dacă vă deranjează, îmi chem soţul…

— Nu, răspunse repede Emily. Chiar deloc. Simţeam că mă ia cu leşin şi a trebuit să mă aşez. A fost atent cu mine. Foarte atent.

— A fost insistent?

— Dimpotrivă, spuse Emily. Mă tem că eu l-am deranjat, fără ca măcar să îl întreb dacă mă puteam aşeza.

El, oricine ar fi fost, nu spuse niciun cuvânt în tot acel

răstimp, ca şi cum ar fi fost obişnuit să nu fie băgat în seamă, să se discute despre el de parcă nici nu ar fi fost acolo. Se mulţumea să o privească pe Emily cu acei ochi negri şi neîncrezători.

— Hmm, spuse femeia. Ei, bine, a fost tăcut până acum, dar nu ştii niciodată.

— Dacă nu vă supăraţi, îmi puteţi aduce nişte ceai?

Emily îi zâmbi femeii.

— Mi-ar prinde bine să mă înviorez un pic.

— Bineînţeles, dragă domnişoară. Chiar nu vă deranjează?

Emily clătină din cap în semn că nu, iar femeia plecă.

Vreme de câteva clipe, bărbatul din faţa el rămase tăcut. În cele din urmă, spuse:

— Vă mulţumesc că nu aţi lăsat să fiu dat afară. Este singurul loc pe o rază de şase kilometri de la Cambridge unde se serveşte supă de legume, iar eu pot spune m-am săturat de pâine, brânză şi verdeţuri fierte.

— Studiaţi la Cambridge?

Cartea din faţa lui făcea evident acest lucru.

Emily s-ar fi gândit că mesele de la Cambridge ofereau un meniu mai îmbelşugat decât spanacul fiert. La urma urmei, acolo învăţau odraslele Lorzilor. Dar tânărul nu îi oferi alte explicaţii, iar ea deja îl deranjase destul.

— Voi putea să mă ridic în câteva minute, spuse Emily, în schimb. Plec la fel de repede precum am venit.

— Nu trebuie să vă grăbiţi din cauza mea, răspunse el, politicos.

Se uită la carte, apoi la ea. Încă mai avea o urmă de suspiciune în voce; şi o urmă de altceva.

— Vorbesc serios, spuse Emily cu sinceritate. Îmi pare foarte rău pentru deranj. Aţi fost aici primul, aşa că…

Colţurile buzelor lui se ridicară într-un zâmbet, iar ultima fărâmă de suspiciune dispăru.

— Rar am ocazia să stau alături de fete drăguţe, spuse el. Nu mă deranjaţi.

Inima lui Emily încă mai bătea tare. De la convulsie. Cu siguranţă că de la convulsie. Nu avea cum să fie din

pricină că acel tânăr se uita la ea. Dar… o făcuse să se simtă drăguţă.

Era drăguţă. Emily ştiuse asta dintotdeauna, deşi nu vedea ce foloase i-ar fi adus atare calitate. Servitorii spuneau că era drăguţă. Şi Titus o spunea. Şi doctorii.

„Ce păcat că toate astea i se întâmplă unei fete atât de drăguţei! Ce păcat de toată frumuseţea ei!”

Sub privirea politicoasă – dar scrutătoare – a tânărului domn, frumuseţea lui Emily nu mai părea deloc inutilă.

— Eu sunt domnişoara Emily Fairfield, spuse ea în cele din urmă.

Privirea lui zăbovi asupra ei preţ de câteva clipe.

— E o plăcere să vă cunosc, domnişoară Fairfield, răspunse el. Eu sunt domnul Anjan Bhattacharya.

Când îşi rosti numele, accentul lui precis se modifică în ceva diferit, ceva care nu mai suna englezeşte.

Emily îşi muşcă buza.

— Staţi puţin.

Faţa lui deveni inexpresivă.

— Îmi pare rău. Bhatta. Charya?

Emily simţi cum roşea.

Tânărul se lăsă pe spate în scaun şi se uită la ea.

— Da. Aţi pronunţat destul de corect.

— Bhatta. Charya. Bhattacharya.

Emily zâmbi.

— Nu, de fapt e foarte uşor. Doar că nu sunt obişnuită să aud ceva pronunţat astfel. Sunteţi din…

— India, bineînţeles. Calcutta, mai exact. Tatăl meu este funcţionar public al Preşedinţiei Bengalului. Unchiul meu este… ei, bine, nu contează. Sunt al patrulea fiu, trimis aici ca să primesc o educaţie englezească reală şi solidă.

Tânărul se foi în scaun şi se uită din nou la carte.

— Şi studiaţi dreptul.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Unchiul meu este profesor de drept, explică Emily. Atunci când nu am de ales, îi citesc cărţile. Am citit-o şi pe aceea.

El îi zâmbi.

— Atunci, dacă am nevoie, vă voi cere clarificări.

— Puteţi să încercaţi, răspunse ea. Înţeleg puţin din cartea asta. Dar nu am studii academice. Totuşi, aş aprecia şansa de a vorbi…

O, ce penibil suna! Emily îşi înghiţi restul cuvintelor.

— Sunt sigură, însă, că aţi prefera să vorbiţi despre asta cu alt gen de persoane. Cât de înaintat sunteţi cu studiile?

— Sunt în ultimul an, spuse el făcând o grimasă. Studiez pentru licenţă. De acum şi până la Paşte cred că voi fi o companie înfiorătoare.

Chipul lui căpătă o expresie hotărâtă.

— Intenţionez să am cele mai bune rezultate la examene.

Emily ştia când trebuia să tacă, aşa că se opri din vorbit. Îi fu adus ceaiul, iar ea îl bău încet, străduindu-se să nu se uite la domnul din faţa ei, care îşi citea cartea şi lua notiţe. În mare parte, nu reuşi. Era prea conştientă de prezenţa lui.

— Ei, domnule Bhattacharya, spuse ea în cele din urmă, după ce îşi sfârşi de băut ceaiul, a fost o plăcere să vă cunosc. Cred că acum voi pleca. Vă las să citiţi.

El îşi ridică privirea din carte. Clipi la ea de câteva ori, ca şi cum l-ar fi surprins cumva. Iar apoi, uimitor, îi zâmbi. Nu acel zâmbet placid pe care i-l aruncase înainte. Asta, *asta* era ceea ce aştepta ea, motivul pentru care ieşise din casă. Zâmbetul lui era ca răsăritul de soare şi îi apăruse pe faţă cu o uşurinţă autentică. Pulsul lui Emily se mări, anticipând ceva. Ea nu îşi dădea seama prea bine ce anume presimţea că avea să se întâmple, dar se simţea în pragul a *ceva*.

— Domnişoară Fairfield, spuse el.

— Vă rog să îmi spuneţi „domnişoară Emily”, îi ceru ea. Am o soră mai mare.

— Cred, spuse el, că ar fi politicos din partea mea să mă ofer să vă conduc acasă, fiindcă vreau mă asigur că nu păţiţi nimic.

— Adevărat?

Lui Emily îi plăcu ideea. Încercă, totuşi, să nu arate cât de mult îi plăcea.

„S-ar putea să se întâmple ceva”, îi şopti vocea.

— Nu cred că aş reuşi să fac mai mult de o sută de paşi alături de dumneavoastră, spuse el, simplu. În Cambridge, poate că m-aş descurca. Dar aici?

Clătină din cap.

— Nu am nicio dorinţă să fiu bătut azi, aşa că voi fi politicos şi îmi voi lua rămas-bun.

— Ies la plimbare joia aceasta, la ora unu, spuse Emily. Şi… nu îmi place deloc aglomeraţia.

Acel zâmbet atrăgător nu dispăru de pe chipul lui.

— Aşadar?

— Există o potecă pe lângă Bin Brook, iar un punct de întâlnire ar putea fi intersecţia cu Wimpole Road.

— Ştiu locul, spuse el cu glas scăzut. Dar părinţii dumneavoastră nu ar fi de acord, sunt sigur.

— Părinţii meu sunt decedaţi, spuse Emily. Locuiesc împreună cu unchiul meu.

Făcu o pauză şi îi văzu expresia. Dacă i-ar fi spus adevărul, nu s-ar mai fi întâlnit cu ea.

— Iată-mă aici, spuse ea cu nonşalanţă, plecată singură de acasă, fără însoţitoare. Unchiul meu nu este tradiţionalist, domnule Bhattacharya. Mă lasă să fac ce vreau. Atât timp cât ne plimbăm pe drumurile publice, el nu se va opune.

Toate astea erau adevărate şi, în acelaşi timp, atât de înşelătoare!

— Dar…

— Sufăr de convulsii, spuse ea. Unchiul meu ştie că tânjesc după conversaţii rezonabile.

Tot adevărat.

Emily îi aruncă un zâmbet strălucitor şi fu mulţumită să îl vadă sprijinindu-şi mâinile de masă, uimit, în ciuda obiecţiilor lui.

După toate actele ei îndrăzneţe din ziua aceea, o minciună nu mai conta.

— Unchiul meu nu îmi va reproşa o plimbare, spuse

Emily. Şi este perfect acceptabil ca un bărbat şi o femeie să se plimbe împreună, atât timp cât o fac în public.

— Chiar aşa?

Emily dădu din cap în semn ca da, iar apoi îşi ţinu respiraţia.

— Ei, bine…

El rostise cuvintele încet, ca şi cum ar fi meditat, în acelaşi timp, la spusele ei.

— Da, cred că da. Joia asta.

Ea îi întoarse zâmbetul şi se ridică. O durea piciorul, o dureau muşchii, dar palmele o furnicau de emoţie şi, dintr-odată, următoarele zile nu i se mai părură atât de rele.

— Rămas-bun până atunci, îi spuse tânărului.

„S-ar putea să se întâmple ceva!”

Se gândi la camera ei goală, la după-amiezile în care trebuia să doarmă şi la serile petrecute în compania binevoitoare şi grijulie a unchiului ei. Îşi aminti cum, fiind pe punctul de a ieşi din cameră, îi venise să ţipe, şi îşi dădu seama că, dacă ar fi făcut-o, unchiul ei ar fi crezut că înnebunise. Escapada de acum fusese, poate, o prostie. Poate că fusese o greşeală.

Dar slavă Domnului că în cele din urmă, *în cele din urmă,* ceva se întâmpla!

*

Trecuseră trei zile de la ultima conversaţie a lui Jane cu domnul Marshall, iar în acest timp ea îşi imaginase că îi povestise totul de o sută de ori. Abia dacă dormise noaptea trecută, gândindu-se la ce să îi spună când avea să îl vadă data viitoare. La cum avea să fie să aibă pe cineva care înţelegea, care *ştia.*

Avea o listă a lucrurilor pe care voia să i le povestească; o listă întocmită cu calm, una precisă şi raţională. Nu ar fi lăsat cuvintele să i se reverse din gură precum un pârâu scăpat dintr-un baraj, care se grăbea să ajungă la vechile maluri. El nu trebuia cu niciun chip să o creadă nebună.

Iluzia dură până în momentul în care îl văzu iar. Jane tocmai coborâse din trăsură; se întoarse ca să o aştepte pe doamna Blickstall, care era chiar în spatele ei. În timp ce făcea asta, îl zări de partea cealaltă a cailor.

Mergea pe trotuar, în direcţia pieţei aflate la câteva străzi mai încolo. Pasul lui era hotărât şi iute, iar expresia îi era absentă, ca şi cum gândul i-ar fi fost la orice altceva decât la ea. Nu o văzuse, ci continua să meargă. Din cinci paşi, se depărtase deja cu câţiva metri.

Jane începuse să îi facă cu mâna, dar expresia lui distantă o opri.

Era fiul unui duce. Un om care, după cum recunoscuse singur, voia să ajungă prim-ministru. Fără îndoială că avea probleme mult mai presante decât întrebările mărunte care o frământau pe Jane: despre tutela şi tratamentul medical al surorii ei. În timpul pe care i l-ar fi răpit ea ca să îi explice toate detaliile meschine şi penibile ale vieţii ei, domnul Marshall ar fi putut să citească toate legile aprobate de Parlament la ultima şedinţă.

Jane îşi strânse degetele, renunţând la mişcarea de salut, şi îşi lăsă mâna în jos.

El fusese amabil. Fusese suficient de inteligent încât să intuiască multe despre ea. Dar s-ar fi păcălit singură dacă credea că o asemenea atitudine însemna că lui chiar îi păsa de ea. Avea lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de o domnişoară şi de sora acesteia.

Jane strânse din dinţi şi traversă trotuarul, îndreptându-se spre librărie. Nu avea de gând să îl urmărească. Nu avea de gând să îşi retrăiască iluziile prosteşti legate de o eventuală prietenie.

Magazinul era prăfuit şi gol; doamna Blickstall, plictisită, se aşeză în faţă şi îşi încrucişă mâinile cu graţie. În acest timp, Jane se uită printre romanele din spatele magazinului. Ea auzi sunetul clopoţelului şi vocea unui client care vorbea cu vânzătorul. Alese o carte de pe raft, apoi se plimbă pe culoar, citind titlurile. Auzi paşi în spatele ei.

Instantaneu, gândul îi fugi la bărbatul pe care voia

neapărat să îl uite. Domnul Marshall. El era!

Nu, ce ridicol! Nu avea cum să fie. Era deja plecat la o întâlnire foarte importantă. Nu avea timp de fete proaste, aflate în magazine mici, care cumpărau…

— Ce ai acolo?

Jane tresări.

O, Doamne, vocea lui! În timp ce conversase în gând cu el, Jane nu îşi imaginase vocea lui. Nu ar fi ştiut cum să o descrie nimănui. Caldă, desigur, şi amplă. Ultima dată, el şuierase cu o furie controlată. Acum vocea îi suna ca şi cum ar fi fost pe punctul de a râde.

Se întoarse, foarte încet, spre el. O, Doamne, frisonul reveni: o înfiorare pe şira spinării. Jane luă o gură de aer şi îşi înfipse unghiile în palme, dar asta nu îi ajută cu nimic. Înainte să se poată opri, începu să zâmbească; un zâmbet larg şi prostesc, care divulga prea multe.

El arăta mai bine de fiecare dată când îl vedea. Pistruii de pe nas parcă o invitau să îi atingă. Ca şi cum i-ar fi şoptit:

„Haide, nu te sfii!”

Jane înghiţi în sec şi îşi apăsă palma pe stomac, ca nu cumva să se lase ispitită şi să îl atingă.

Arăta… ei, bine, *arăta.* Se uita la ea, nu la un punct îndepărtat. Cu atenţia lui concentrată pe ea, Jane se simţea imaterială. Ca şi cum ar fi putut să plutească.

Avea deja o carte. *Un ghid practic pentru…*

Nu putu să citească restul titlului din cauza mâinii lui.

— Domnule Marshall, spuse ea surâzând.

„Nu spune totul deodată, Jane. Orice ai face, nu spune totul deodată!”

— Ce plăcere să te văd! Ce mai faci?

Tocmai se felicita pentru reţinerea de care dădea dovadă, când, spre stupoarea ei, realiză că încă vorbea.

— Te-am văzut pe stradă, dar păreai ocupat şi nu am vrut să deranjez. Făceai ceva important, cu siguranţă. Probabil că încă faci. Ar trebui să… ah…

„Taci din gură Jane,” încercă să le spună nervilor ei agitaţi şi, din fericire, aceştia o ascultară.

El nu tresărise la auzul acelui şuvoi de cuvinte. În schimb, întinse mâna şi luă romanul pe care îl ţinea Jane.

— Ar trebui să mă laşi să mă uit la cartea ta, spuse el întorcând cotorul ca să poată citi titlul. *Doamna Larriger şi bandiţii din New South Wales?*

Jane roşi şi mai mult. Probabil că el avea o carte importantă, o carte cu un nume sobru, ca, de pildă: *Un ghid practic pentru un comportament adecvat.* Probabil că asta avea în mână. Cu siguranţă că pe ea o credea aiurită.

— Nu este a mea, zise ea, brusc. Vreau să spun că romanul ăsta e pentru sora mea mai mică, Emily.

El păru amuzat.

Jane strâmbă din nas.

— Eu am voie să râd de gusturile ei pentru că e sora mea, dar tu nici să nu încerci!

— Am trei surori, spuse el cu blândeţe. Patru, acum, dacă o punem la socoteală şi pe cumnata mea. Nu aş vorbi niciodată de rău pe sora cuiva.

Răsuci cartea în mână.

— Este bună de ceva?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Jane.

— Nu am citit-o.

Ridică din umeri.

— Dar am citit primele opt cărţi din serie. Sunt groaznice şi, totuşi, curios de convingătoare,

— Îmi plac cărţile curios de convingătoare, spuse el. Şi cele îngrozitoare. Să o cumpăr?

Jane se înecă, imaginându-şi-o pe doamna Larriger în biblioteca lui, *lângă un ghid practic pentru cariere politice*.

Dar el răsfoia cartea ca şi cum s-ar fi gândit să o cumpere.

— Doamna Larriger este în vârstă, autoritară, enervantă, şi cred că nu e în toate minţile. Nu ţi-ar…

— Pare să semene foarte mult cu mătuşa mea, Freddy.

El îi zâmbi.

— În vârstă, autoritară, enervantă… Nu mai iese din casă acum, iar unii oameni o vorbesc de rău din pricina

asta. Dar nu îmi spune că mătuşa mea nu e în toate minţile, E la fel ca şi în cazul surorii tale. O iubesc prea mult că să aud critici la adresa ei.

Jane înghiţi în sec.

— Dacă vrei să citeşti seria, trebuie să începi cu prima carte.

Ea se duse înapoi pe culoar şi citi titlurile de pe coperţi.

— Acolo, îi întinse *Doamna Larriger pleacă de acasă* şi aşteptă să vadă ce avea să facă.

O luă fără nicio ezitare şi o deschise.

— Ilustraţia de pe prima pagină e frumoasă, comentă el. Crezi că autoarea chiar se numeşte „doamna Larriger”?

— Nu, spuse Jane cu îndrăzneală. Nu cred. Prima carte a fost lansată acum doi ani şi jumătate, iar de atunci încoace au mai fost publicate douăzeci şi două, practic, o carte pe lună. Cred că doamna Larriger este, de fapt, un grup de autori. Nimeni nu poate să scrie atât de repede, nu dacă omul acela mai are şi alte lucruri de făcut.

— Hmmm, da, sună neverosimil.

Domnul Marshall se întoarse la prima pagină.

— În primii săi cincizeci şi opt de ani de viaţă, doamna Laura Larriger locuise la Portsmouth, lângă port. Nu se întrebase niciodată unde se duceau vapoarele şi nu se interesa de venirea lor decât atunci când îi aduceau soţul înapoi dintr-una dintre călătoriile lui comerciale. Nu avuse niciodată un motiv să o intereseze. Casa ei era confortabilă, soţul ei avea un salariu excelent şi, spre marea ei satisfacţie, nu era acasă aproape niciodată.

Îşi ridică privirea.

— Există paragrafe de început mai rele, presupun.

— Continuă, te rog.

— Dar într-o zi, într-una din rarele ocazii în care era acasă, soţul ei fu lovit în cap de o nicovală care căzuse. Omul murise pe loc.

Domnul Marshall clipi.

— Stai. Nu înţeleg. Cum de a căzut o nicovală peste soţul ei, câtă vreme el era acasă? De unde a căzut? Oare

omul acela avea obiceiul să agaţe nicovale de tavan?

— Va trebui să citeşti ca să afli, spuse Jane. Nu am obiceiul să le spun oamenilor ce se întâmplă în cărţi. Numai brutele dezvăluie ce se întâmplă mai departe.

El clătină din cap.

— Foarte bine, atunci. *În acea zi, doamna Larriger stătea în salonul ei. Dar pereţii păreau mai groşi. Aerul, mai greu. Vreme de aproape şaizeci de ani, ea nu avuse nici cea mai mică curiozitate faţă de lumea din afara casei. Acum, aerul de dincolo de pereţi părea că o chema. „Pleacă, îi şoptea. Pleacă. Pleacă înainte să înceapă ancheta.”*

Domnul Marshall râse.

— O, cred că încep să înţeleg povestea cu nicovala; şi pe doamna Larriger. *Trase adânc aer în piept. Îşi împachetă nişte lucruri într-o geantă. Apoi, cu un mare efort, un efort al unei femei care lăsa în urmă tot ce îi era cunoscut, doamna Larriger păşi peste pragul uşii, în soarele cald de mai. Şi cum acea căldură nu făcu să izbucnească nişte flăcări care să o ardă, ea se duse în port, hotărâtă, şi cumpără un bilet la primul vapor care urma plece în următoarele cinci minute.*

El închise cartea.

— Ei, bine, o cumpăr.

— Îi va sta bine alături de *Ghidul practic al celor mai importante lucrări ale lui Platon,* spuse Jane.

El se încruntă.

— Ce e aia?

Jane arătă spre mâna lui.

— Nu pot să văd tot titlul cărţii.

— O, spuse el zâmbind larg şi întorcând cartea, ca ea să o poată vedea.

Un ghid practic de păcăleli, acela era titlul.

— Mă tem că am luat-o doar din nostalgie. Îmi e dor de zilele în care puteam să răspund răutăţilor cu niscaiva păcăleli, atâta tot.

Oftă.

— A fost o noapte, pe când eram studenţi la Trinity…

Unul dintre colegii noştri avea o trăsură nouă, cu care se tot lăuda. Aşa că eu şi fratele meu, împreună cu Sebastian, am dezasamblat-o şi am reconstruit-o în întregime în camera acelui coleg. Nu am putut pune roţile, înţelegi, dar restul… Întorcându-se în cameră, el era atât de beat încât nici nu a observat, dar ar fi trebuit să îl auzi cum ţipa a doua zi.

Jane se gândi că acel bărbat care pretindea că avea să ajungă prim-ministru nu era deloc aşa cum şi-l imaginase ea. Acum avea ochii strălucitori şi un aer de zburdălnicie. Oare se prefăcea în politică, sau se prefăcea aici?

— Şi eu, care credeam ca erai un ins respectabil!

El oftă, iar strălucirea din ochi i se micşoră.

— Vai, din păcate sunt!

Rosti cuvintele cu părere de rău,

— Veselia e întotdeauna scuzată la tineri, dar eu sunt cu mult trecut de vârsta la care o glumă bună poate fi trecută cu vederea. Totuşi, îmi pot imagina că fac o astfel de glumă.

Stând lângă el, vorbind despre cărţi şi glume, Jane se simţea ca într-un vis.

— Sebastian, spuse ea. Acesta ar fi domnul Malheur, nu?

— Este singurul dintre noi care a sărit peste etapa respectabilităţii. Nu a încetat niciodată să intre în belele.

Privirea lui deveni contemplativă.

— Într-un fel, îl invidiez. În altul, nu atât de mult.

— „Dintre noi”?

— Uit că nu ne cunoşti. Fratele meu, Ro… ducele de Clermont. Sebastian Malheur. Eu. Ne numeau „Fraţii Siniştri” pentru că eram mereu împreună şi suntem cu toţii stângaci.

— Eşti sinistru? întrebă ea.

Ceva se aprinse în ochii lui, o urmă de tulburare.

— Te las pe tine să decizi. Asta nu pot să o judec eu însumi.

Neliniştea ei pali, până când se transformă într-un zumzet plăcut. Era toată numai zâmbet.

— Spune-mi, domnişoară Fairfield, îi ceru el, vorbind cu glas scăzut. Ce părere ai? Pentru că am impresia că eşti un bun judecător al comportamentului sinistru.

Simţea cum era atrasă de el. Visase la asta; să aibă un prieten, pe cineva alături de care să poată să râdă. Cineva care să se uite la ea pentru plăcerea de a o vedea şi nu ca să îi critice postura sau îmbrăcămintea. Dacă ar fi îndrăznit, ea ar fi visat la mai mult.

Dar clopoţelul se auzi în spatele lui, iar Jane se uită să vadă cine intrase în magazin.

I se tăie răsuflarea. Era Susan, menajera de la etaj a unchiului Titus, îmbrăcată în maro şi alb. O văzuse pe doamna Blickstall stând, plictisită, în partea din faţă a încăperii; doamna Blickstall se îndreptă de spate şi arătă îndărăt, spre Jane.

În momentul în care Susan se apropie de ea, Jane păşi în faţă.

— Domnişoară Fairfield!

Menajera era lipsită de suflu, ca şi cum fugise tot drumul de acasă până acolo. Ceea ce probabil că şi făcuse.

Susan îi aruncă o privire domnului Marshall.

— Am putea vorbi afară?

— Poţi să o faci aici, spuse Jane. Domnul Marshall este un prieten.

El nu o contrazise, iar inima lui Jane bătu mai tare.

— A venit un alt medic, spuse Susan. Am plecat cât de repede am putut, dar, pe când ieşeam din casă, el tocmai intra împreună cu domnişoara Emily, iar asta a fost acum douăzeci de minute.

— O, la naiba. În ce fel de şarlatanie e specialist medicul ăsta?

— Galvanism, domnişoară. Asta a spus.

— Ce naiba e galvanismul?

— Curent electric, spuse domnul Marshall. De obicei, păstrat într-un fel de baterie, folosit pentru tratamentul cu şoc...

Se opri din vorbit.

Jane simţi că pălea. Nu putu să se uite la el. Nu se

putea gândi la acea lume de vis pe care o părăsea, la acel loc în care cineva putea să vorbească despre cărţi, să râdă la glume şi să se întrebe ce însemna să fii respectabil. Ea nu trăia într-o astfel de lume.

Scoase o monedă din buzunar şi i-o puse în mână lui Susan.

— Mulţumesc, spuse ea.

Fără îndoială că personalul casei aprecia foarte mult faptul că Jane şi unchiul ei nu se înţelegeau. Asta le punea la îndemână servitorilor tot felul de metode prin care să îşi suplimenteze veniturile.

— Domnişoară Fairfield, spuse domnul Marshall cu solicitudine, aş putea să te însoţesc acasă?

În mintea ei, Jane se imagină spunându-i totul. Îşi imagină că el o ruga să nu se îngrijoreze şi că totul avea să fie bine. Dar el nu putea spune asta acum. Până la urmă, îi promisese să nu o mintă.

Nu avea să fie bine. Cel mai bun lucru la care putea spera Jane era o pace provizorie şi nesigură; una cumpărată cu câte bancnote putea ea să dea.

Mintea îi era amorţită. În viaţa ei nu era loc pentru o prietenie simplă.

— Nu.

Vocea ei era sugrumată.

— Nu trebuie. Ştii, tu eşti respectabil şi trebuie să rămâi aşa. Eu trebuie să mă duc să mituiesc un doctor.

Capitolul 6

Ajungând acasă, Jane abia mai putea să respire. Încercă să tragă aer în piept, iar în faţa ochilor îi dansau pete.

Menajera o întâmpină la intrare, aruncând o privire pe uşă afară. Dar nu îi puse întrebări impertinente precum: *„Unde este trăsura?”* sau *„De ce gâfâiţi aşa*?”

Jane răspunse oricum acelor întrebări nerostite:

— Am lăsat trăsura în urmă, spuse ea. Am crezut că o plimbare la pas iute ar fi mai plăcută.

În realitate, fiind zi de târg, i-ar fi trebuit în jur de patruzeci şi cinci de minute ca să vină cu trăsura. Mergând pe jos, ajunsese acasă după doar cincisprezece minute de mers rapid.

— Desigur, spuse menajera, de parcă era cel mai obişnuit lucru din lume ca Jane să gâfâie în pragul uşii ca un peşte pe uscat.

Părul i se răzvrătise din pieptănătura îngrijită. Buclele i se ciufuliseră în dreptul urechilor, iar cocul de pe ceafă, din care ieşeau buclele lungi, brune, se strâmbase. Agrafele îi înţepau scalpul. Jane îşi ridică mâna şi încercă să aranjeze totul, ca să dea părului ei o aparenţă de ordine, dar degetele ei întâlniră haosul, aşa că renunţă.

Menajera nu se mişcă din loc.

— Mersul pe jos v-a dat culoare în obraji.

Măi, să fie! Fruntea lui Jane era îmbrobonată de sudoare, iar ea simţea gâdilătura picăturilor care i se scurgeau pe faţă. Şi nu avea nevoie de o oglindă ca să ştie că era roşie ca racul.

— Atunci, mă duc să o văd pe sora mea? spuse ea cu nonşalanţă.

Doamna Blickstall apăru în spatele ei, gâfâind de zor.

— Da, continuă Jane. Mă duc să vorbesc cu Emily, aşa cum fac mereu după ce vin acasă.

„Venind în fugă, aşa cum fac mereu.”

Îşi strânse buzele.

„Taci din gură, Jane.”

Menajera îi aruncă o privire plină de milă, care spunea:

„Să fim serioşi, domnişoară Fairfield, nu vă mai chinuiţi cu minciunile! Ştim cu toţii cum stau lucrurile”.

Jane oftă şi îi strecură o monedă, pe care menajera o făcu să dispară pe loc.

— Se află în salonul de est, împreună cu Alice şi cu doctorul Fallon. Voi avea grijă să nu fiţi deranjaţi.

Jane înclină din cap şi porni, încruntată, pe coridor.

Îşi găsi sora şezând în faţa unei mese. Avea o mânecă suflecată, iar braţul astfel dezgolit, brăzdat de cicatrici palide, fusese legat de masă.

În jurul încheieturii mâinii şi al antebraţului erau înfăşurate benzi de bumbac alb, care fixau pe piele nişte plăcuţe metalice. Acestea din urmă erau ataşate de nişte fire electrice, care, la rândul lor, erau ataşate de un fel de aparat, Jane nu ştia ce era. O colecţie de borcane cu aspect malefic şi urât mirositoare. *Galvanism*. *Baterii electrice.*

Dar măcar Emily părea mai degrabă plictisită decât suferindă. Faţa i se lumină la vederea surorii ei.

— Jane!

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Jane.

— Aşteptăm să am o convulsie.

Emily îşi dădu ochii peste cap.

— Domnişoară Emily, spuse bărbatul care stătea lângă perdea, cred că v-am mai spus. Nu trebuie să vă mişcaţi. Când mişcaţi piciorul aşa, zgâlţâiţi contactele. Este posibil să se desfacă, iar dacă sunt desfăcute la momentul nepotrivit, nu pot completa circuitul.

Emily îi aruncă lui Jane o privire care spunea totul, ridicându-şi şi coborându-şi sprâncenele şi strângând din buze.

— Da, spuse Emily, fă cunoştinţă cu doctorul Fallon. Munceşte din greu de dimineaţă.

Doctorul Fallon era un bărbat zvelt, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Părul lui castaniu încă nu începuse să se încărunţească. Avea o mustaţă ondulată şi perciuni bruni, zburliţi.

Jane păşi în faţă.

— Eu sunt domnişoara Jane Fairfield, sora lui Emily. Îmi puteţi explica metodele dumneavoastră?

El se încruntă, nedumerit.

— Dar deja i-am spus domnului Fairfield totul.

— Mă interesează progresul medicinei.

Jane se aşeză pe un scaun, lângă sora ei.

— Aş vrea să aud despre ale dumneavoastră.

Jane făcu o grimasă care, spera ea, ar fi putut să

treacă drept zâmbet.

Doctorul păru surprins pentru o clipă, iar apoi îi răspunse, tot cu un zâmbet chinuit:

— Sunt galvanist, spuse el cu seriozitate. Ceea ce înseamnă că practic medicina de tip galvanic. Adică am descoperit că trecerea curentului prin corpul uman poate să producă o serie de efecte, ca, de pildă, amorţeala, durerea, convulsiile…

Se uită la Emily, ale cărei buze erau strânse într-o linie subţire.

— De asemenea, continuă el, am descoperit câteva efecte utile. De exemplu, galvanismul poate vindeca bolile prefăcute.

O, Jane era sigură că da! Administrarea unui şoc electric unui pacient care se prefăcea a fi bolnav ar fi fost, fără îndoială, foarte eficientă. Probabil că ar fi „vindecat” şi boli mai uşoare.

— Încântător, spuse Jane. Aţi făcut treabă bună că aţi aflat asta.

El îi aruncă un zâmbet şovăitor.

— Sunt sigură, spuse Jane, că nu intră deloc în contradicţie cu jurământul medicilor să le administraţi pacienţilor dumneavoastră… cum îi spuneaţi? A, curent galvanic!

Doctorul se înroşi.

— Ei, păi, vedeţi… în cazul meu, „doctor” e un fel de titlu de curtoazie.

Se lumină la faţă.

— Un rang acordat de zeci de pacienţi recunoscători.

Aşadar, era un şarlatan sadea. Jane îşi încrucişă mâinile şi îşi dori, nu pentru prima dată, ca unchiul ei să nu fi fost atât de naiv.

— Interesant, spuse ea. Aţi vindecat vreodată pe cineva cu tulburări convulsive?

— O, nu. Dar am *indus* convulsii şi, hmmm…

Se uită la Emily, nefiind sigur dacă era bine să continue să vorbească în prezenţa ei.

Dacă putea să îi administreze un şoc electric, putea al

naibii de bine să îi explice cum anume proceda. Jane îl îndemnă, printr-un gest, să continue.

— Vedeţi, este vorba despre o teorie a mea. Curentul galvanic circulă. Are o direcţie. Dacă acest curent poate provoca convulsii circulând într-o direcţie, atunci când cineva are o convulsie ar trebui să o putem opri aplicând un curent de intensitate egală şi care circulă în sensul opus. Asta e o aplicare simplă a legilor newtoniene. Cu suficiente experimente, sunt sigur că pot să calibrez intensitatea curentului care trebuie folosit.

— Sunteţi *sigur*? întrebă Jane cu glas plin de îndoială. Este „sigur” un cuvânt care poate fi folosit pentru a descrie teoria dumneavoastră?

— Sunt… *optimist,* rectifică el. Foarte optimist.

Poate că, în urmă cu câţiva ani, Jane l-ar fi lăsat să încerce. Dar auzise o mulţime de inşi făcând afirmaţii la fel de grandilocvente, la fel de ridicole, despre cum forma de tortură inventată de ei ar fi putut să vindece convulsiile lui Emily. Niciunul dintre tratamentele lor nu funcţionase şi, pe deasupra, fuseseră şi dureroase. Iar sora ei se mai alesese şi cu arsuri. Jane simţi cum colţurile gurii i se arcuiau într-un mârâit.

— Lăsaţi-mă să înţeleg. Propuneţi să îi administraţi surorii mele câte şocuri electrice vreţi, pentru o perioadă nedeterminată de timp, pe baza unei teorii pentru care nu aveţi nici o dovadă în afara unei presupuneri hazardate.

— Nu sunteţi dreaptă cu mine! cârâi el. Nici măcar nu am avut ocazia…

— O, nu, spuse Emily, vorbind în cele din urmă. A demonstrat că poate să îmi provoace convulsii folosind curentul. I-am spus că nu este vorba de acelaşi *tip* de convulsii pe care le am eu. Nu se simte deloc la fel. Dar este vorba, până la urmă, doar de corpul meu. Ce ştiu eu?

Jane nici nu putu vorbi din cauza furiei negre care o cuprinse. Voia să o protejeze pe Emily. De ce trebuia ca unchiul lor să îi aducă în casă pe toţi acei proşti?

— Exact, spuse şarlatanul. Eu sunt expertul în galvanism. Ce ştie dumneaei?

Jane îşi aminti atunci de individul care afirmase insistent că acele convulsii erau doar o invenţie a minţii lui Emily. Drept pentru care el fusese de părere că nu trebuia decât să îi ofere pacientei un stimulent ca să le oprească. Acele arsuri de-a lungul braţului surorii ei, precum şi cele de pe coapsă, fuseseră ideea lui de „stimulent”. La urma urmei, ce ştia *Emily*?

— Ei, bine…

Vocea lui Jane tremură.

— Există un singur mod de a afla ce anume ştie Emily, unul singur la care mă pot gândi.

— Poftim?

Doctorul clătină din cap.

Jane încercă să îşi înăbuşe mârâitul ameninţător care era gata să îi scape de pe buze.

— Propun să aleg calea radicală şi să o întreb. Emily, ce părere ai despre acest tratament?

Doar tremurul mâinilor lui Emily răspunse cu adevărat la acea întrebare. Jane îşi înghiţi furia şi aşteptă răspunsul surorii ei.

— Aş prefera să am convulsiile, mulţumesc.

Din partea lui Jane, şarlatanul de doctor Fallon putea să se ducă la naiba. Singura dificultate era să îl facă să plece. Jane se întoarse spre el.

— Mulţumesc foarte mult, spuse ea, dar serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare.

El păru şocat, plimbându-şi privirea de la borcanele urât mirositoare la Emily, iar apoi la Jane.

— Nu mă puteţi da afară, spuse el în cele din urmă. Asta este şansa mea. Aş putea să scriu despre această experienţă, să îmi fac un nume…

Jane avea un motiv bun pentru care ţinea câteva bancnote în buzunar. Le găsi acum şi le scoase.

— Nu vă dau afară, doctore Fallon. Puteţi să câştigaţi douăzeci de lire dacă plecaţi acum. Trebuie doar să îi spuneţi unchiului meu că aţi concluzionat că tratamentul dumneavoastră este nepotrivit pentru boala surorii mele. Vă voi plăti. Şi vom profita cu toţii de pe urma acestei

înţelegeri.

Doctorul se scărpină în cap.

— Dar, fără să fac alte experimente, cum voi şti că tratamentul este nepotrivit?

Uneori Jane şi-ar fi dorit să fie bună la discursuri diplomatice. Şi-ar fi dorit să fi stăpânit arta privirilor cochete şi a zâmbetelor inocente. Dar ea nu era aşa. Nu se pricepea deloc la acele forme de convingere. Se pricepea doar să împartă bani şi opinii.

— Nu veţi şti, răspunse ea. Va trebui să trăiţi în ignoranţă. Asta înseamnă să acceptaţi o mită. Eu vă dau bani, iar dumneavoastră spuneţi minciunile care trebuie spuse.

În timp ce ea vorbea, ochii lui se măriră.

— Dar asta ar fi necinstit! protestă el.

O, Doamne! De data asta, unchiul ei găsise un şarlatan *onest.* Ceilalţi fuseseră foarte fericiţi să accepte banii.

— Douăzeci şi cinci de lire, încercă Jane. Douăzeci pentru dumneavoastră şi încă cinci ca să îi donaţi parohiei, pentru liniştirea conştiinţei dumneavoastră.

El ezită.

— Haideţi, spuse Jane, doriţi ca săracii parohiei să sufere doar pentru că nu aveţi curajul să plecaţi din această casă?

El îşi ridică mâna şi întinse degetele spre bancnote. Dar, înainte să le poată lua, îşi retrase mâna, clătinând din cap cu indignare.

— Asta, spuse el cu voce tremurândă, este o casă fără Dumnezeu.

Jane ar fi putut să îl plesnească pentru asemenea vorbe. Nici măcar nu era un doctor adevărat. Voia să o tortureze pe sora ei. Şi *ea* era cea fără Dumnezeu? Poate că ar fi trebuit să îi ofere treizeci de lire.

Dar Emily fu cea care îi zâmbi şi se uită la el cu inocenţă.

— O, spuse ea cu o voce fals naivă, dar aşa şi e. *Este*. Noi toţi cei din casa asta minţim tot timpul. Nu vreţi să staţi

prea mult timp pe aici. E posibil să fie contagios.

Ironia sorţii făcea – se gândi Jane – ca tocmai acela să fie adevărul.

— Ar trebui să acceptaţi acest câştig murdar de pe urma noastră şi să plecaţi din locul ăsta infestat de minciunile noastre mizerabile, continuă Emily.

El se uită la spaţiul gol dintre cele două surori.

— Poftim, spuse Jane adăugând încă o bancnotă peste celelalte. Treizeci de lire. Plecaţi în seara aceasta. Încă puteţi să prindeţi trenul de ora şase.

El ezită, fără să vorbească.

— Alice vă va împacheta lucrurile. Nu-i aşa, Alice?

Menajera stătuse la fereastră, probabil că pentru a juca rolul de însoţitoare a lui Emily atunci când aceasta rămăsese singură cu doctorul. Dar, ca toţi servitorii din casa Fairfield, ea recunoscu o ocazie de a câştiga o mică gratificaţie. Doctorul Fallon nu făcu nicio mişcare ca să o oprească atunci când ea începu să îi înfăşoare borcanele în vată.

— Nu sunt sigur, răspunse el. Asta nu pare corect.

— Ei, bine, dacă doriţi să rămâneţi, spuse Emily, sunteţi bine-venit.

Jane îi aruncă o privire surprinsă surorii ei.

Alice desfăcu cablurile ataşate de Emily, iar aceasta se ridică. Făcu un pas legănat spre doctor. Jane i-ar fi admirat silueta, dar benzile de bumbac care îi atârnau de braţ cam stricau efectul.

— După cum aţi spus, asta e o casă fără Dumnezeu. Ne rugăm lui Baal, spuse Emily cu seriozitate. În fiecare seară. Şi lui Apollo, zeul soarelui, la răsărit. Am fi foarte fericiţi dacă v-aţi alătura şi dumneavoastră.

Jane strânse din buze ca să nu pufnească în râs.

— Sunt atât de puţini păgâni în Anglia, iar dumneavoastră arătaţi ca un individ mare şi solid…

Doctorul Fallon se înroşi şi luă bancnotele din mâna lui Jane.

— Aveţi dreptate, spuse el cu răceală. Nu pot, nu *trebuie* să rămân în această casă.

Fără niciun cuvânt, Alice îi înmână doctorului valiza de răchită în care îi împachetase lucrurile şi care acum conţinea toate uneltele meseriei acestuia.

— Trebuie să plec, spuse doctorul Fallon. Nu mă voi mai întoarce, oricât de mult m-aţi implora, până când nu vă veţi pocăi şi veţi accepta…

— Ce se întâmplă aici?

Jane şi Emily se întoarseră spre uşă la unison. O, Doamne! Asta era tot ceea ce-i mai trebuia acestei farse. Unchiul Titus intră în cameră.

Se uită în jur şi clipi, nedumerit. Îl văzu pe doctorul Fallon, care agita o valiză de răchită ce mirosea a acid, văzu bancnotele care îi fluturau printre degete. O văzu şi pe Emily, care îi zâmbea fermecător doctorului.

— Fetelor, repetă Titus, ce se întâmplă aici?

— Casa asta! spuse doctorul Fallon. Casa asta este un loc de infamie păgână. Am fost minţit, sedus…

Privirea i se opri la bancnotele pe care le ţinea în mână şi pe care, apoi, le strânse la piept.

— Am fost *mituit,* spuse el cu glas răguşit. Mă spăl pe mâini de voi toţi, fie ca diavolul să vă ia pe toţi.

Spunând asta, îşi luă geanta şi plecă. Ceea ce era un lucru bun, se gândi Jane, pentru că, dacă ar mai fi rămas, doctorul ar fi putut să îi explice lui Titus că ultima lui afirmaţie fusese făcută la modul propriu.

În timp ce îl privea plecând, unchiul lor păstră o tăcere uimită, înainte să se întoarcă la Jane şi Emily, el aşteptă până când auzi trântindu-se uşa de la intrare.

„Asta va fi dificil. Foarte dificil!” se gândi Jane.

— Eram în camera mea, spuse ea cu prudenţă. Şi am auzit gălăgie. Părea să fie un fel de… scandal.

— Este adevărat, întări Emily. Stăteam aici, aşteptând convulsiile pentru ca doctorul să poată să îşi încerce metodele. Deodată, el a arătat cu degetul înspre mine şi a început să facă tot felul de acuzaţii oribile.

Emily se pricepea mai bine să mintă, aşa că Jane o lăsă pe ea să vorbească.

— Nu ştiu ce l-a apucat, spuse Emily cu seriozitate.

Pur şi simplu, se tot… se tot uita la mine. Se uita la mine şi bolborosea ceva despre cum îl seduceam. Dar *nu* e aşa. Eu doar stăteam pe scaun. Nu făceam nimic.

Era o poveste bună, se gândi Jane. Emily era neobişnuit de atrăgătoare şi chiar şi Titus înţelegea ce însemna asta. Pentru un moment, el dădu din cap, cu fruntea încreţită, în semn de simpatie.

— O, făcu Titus. Eu… Eu…

Dar nu spuse că înţelegea. Se încruntă şi îşi încreţi nasul.

— De ce avea doctorul în mână acele bancnote?

— Cine ştie de unde le avea? spuse Emily. Începuse deja să vorbească despre Baal. Fără îndoială că intenţiona să îl respingă şi pe Mamona.

Era prea mult. În timp ce Emily vorbea, Jane îi prinse privirea. Schimbară o ocheadă, una nefericită, pe care Jane nu ar fi putut să o descrie nimănui altcuiva. Era o privire pe care numai sora ei putea să o înţeleagă, un amestec de viclenie, de fericire şi de furie. Acea privite îi spunea limpede lui Jane că nu era singură pe lume.

Era prea mult. Involuntar, amândouă izbucniră într-un râs care le dădea de gol.

*

— Jane, spuse unchiul ei, clătinând din cap. Jane, Jane, Jane! ce să mă mai fac cu tine?

Ea dăduse deja de necaz, şi încă bine de tot, aşa că, în loc să îi dea un răspuns unchiului Titus, începu să se uite prin biroul lui.

Jane nici nu ştia sigur de ce unchiul numea acea încăpere „birou”, fiindcă nu făcea muncă adevărată acolo. Avea studenţi, dar aceia veneau rar. Singurul moment în care chiar lucra, era acela în care se îndrăgostea de o idee pe care o auzise la vreo prelegere. După ce ea se mutase în casa unchiului, el vorbise, timp de luni de zile, doar despre felul în care un anumit individ interpretase *Odiseea:* altă dată devenise fascinat de expunerea despre muncitori şi

capital a unui conferenţiar invitat. Unchiul Titus o citise cu sârguinţă, scriindu-şi propriile idei pe o hârtie. Dar, în cele din urmă, mereu abandona lucrul, trecând la următoarea idee care îi atrăsese atenţia. Nu conta subiectul. Unchiul ei nu se schimba niciodată. Întotdeauna lua prea în serios tot ceea ce făcea şi îşi imagina că implicarea lui, oricât de neînsemnată ar fi fost, era vitală pentru sănătatea intelectuală a comunităţii

Discuţiile lor urmau cam acelaşi tipar. Jane nici nu mai ţinea minte de câte ori avuseseră acea conversaţie.

— Jane, spuse Titus, sunt atât de dezamăgit de tine!

De când, în urmă cu doi ani, el se trezise tutore pentru două fete, ea nu fusese nimic altceva decât o dezamăgire.

— Ăsta a fost un efort onest, îi spuse el. Din partea unui om bun, unul care a fost dispus să accepte un pacient precum Emily, care oferea o recompensă atât de mică.

— Măcar l-ai întrebat despre acreditările lui? spuse Jane. Sau ai vorbit cu pacienţii mulţumiţi pe care el i-a vindecat?

Dar unchiul Titus nici gând să răspundă la întrebare, ci se mulţumi să se uite la ea cu nedumerire.

— Era un om bun, repetă el.

— Nu observasem că era o penurie de doctori care să se ofere să experimenteze pe sora mea, încercă iarăşi Jane, apoi îşi muşcă buza.

Era de ajuns. Nu avea niciun motiv să îl enerveze mai mult de atât. Cel mai bine era să îşi ţină gura. El ar fi clătinat din cap şi ar fi fost dezamăgit. Apoi ar fi uitat şi s-ar fi concentrat pe întrebarea: ce hartă a lumii ar fi trebuit să cumpere ca să împodobească peretele de sud al biroului? Timp de luni de zile, Jane şi Emily ar fi auzit numai despre diverse estimări şi diverşi cartografi, pentru ca, în cele din urmă, Titus să se decidă pentru cea mai potrivită alegere.

— Până în acest moment, spuse unchiul, ţi-am iertat multe, multe greşeli.

Clătină din cap cu gravitate.

— Eşti certăreaţă şi încăpăţânată, conform originii tale

stigmatizante. Mereu am sperat că atenţia mea amabilă şi răbdătoare te va convinge să îţi schimbi purtările.

Îşi împreună degetele şi privi în sus.

— Încep să deznădăjduiesc în privinţa acestui scop al meu.

Cumva, faptul că Jane se certase de-a lungul vremii cu el în privinţa interpretării cuvântului „certăreţ” nu îi modificase niciodată unchiului părerea pe care o avea despre ea.

Acum Jane încercă să adopte o expresie plină de căinţă.

— Îmi pare rău, unchiule, spuse ea cât de docil putea. Mă *străduiesc.*

Cu cât îşi exprima mai repede scuzele, cu atât mai repede puteau încheia conversaţia. Singurul lucru bun în a avea un unchi naiv era că, de obicei, Jane putea să îşi ceară scuze ca să scape de orice.

Dar de data asta el nu începu cu predica obişnuită, cea pe care Jane aproape că o memorase. Unchiul Titus nu mai dezvoltă subiectul tendinţelor imorale pe care Jane le moştenise, în mod atât de clar, de la mama ei, acelea de care trebuia să se ferească. În schimb, el se încruntă.

— Ceea ce mă îngrijorează de data asta, spuse el, este că se pare că ai atras-o şi pe sora ta într-unul dintre şiretlicurile tale.

Jane înghiţi în sec.

— Am crezut că voi servi ca o influenţă liniştitoare asupra ta, urmă el, dar mă tem că se întâmplă exact pe dos. Felul tău de a fi începe să o influenţeze pe scumpa ta soră mai mică. În inocenţa ei, presupun că îşi imaginează că ţii la ea.

— Ţin la ea, protestă Jane. Poţi să te îndoieşti de orice, dar nu de asta.

El se mulţumi să clatine din cap.

— Dacă ţineai la ea, spuse el, nu ai fi atras-o pe calea întunecată pe care mergi.

— Ce cale întunecată?

— Calea minciunilor, spuse Titus cu gravitate. Ai

învăţat-o pe sora ta să mintă.

Emily nu avusese nevoie de nicio învăţătură în acea privinţă.

— Dacă asta continuă, spuse Titus, voi fi nevoit să te trimit la sora mea. Lily nu este la fel de amabilă ca mine. Nu ţi-ar permite să mergi din petrecere în petrecere fără să formezi un ataşament. Îmi spune mereu cum am greşit cu tine. Ea te-ar fi măritat imediat.

Căsătoria, căsătoria cu orice bărbat, ar fi fost suficient de rea. Ca femeie măritată, Jane nu ar mai fi avut de ce să locuiască în casa unchiului. Soţul ei ar fi luat-o de lângă Emily şi vreme de luni întregi, dacă aşa ar fi vrut el. Cât despre căsătoria cu un bărbat pe placul mătuşii ei…

Jane îşi strânse pumnii pe sub masă.

— Nu, spuse ea. Te rog, unchiule. Nu mă trimite. Nu ai greşit. *Încerc.*

El nu îi acceptă scuzele. În schimb, clătină din cap ca şi cum Jane atinsese până şi capătul vastei lui naivităţi.

— Jane, l-ai mituit pe bunul doctor ca să mintă, spuse unchiul ei, răbdător, ridicând un deget. Ai convins-o pe sora ta să îi spună minciuni despre obiceiurile noastre de rugăciune, când eu am făcut tot ce am putut ca să vă cresc ca pe două bune creştine.

Ridică un alt deget în aer.

— L-ai întrerupt şi l-ai alungat înainte să aibă ocazia să vadă efectul tratamentului său asupra lui Emily. Tratamentul pe care l-a descris era bun.

— Era un şarlatan, spuse Jane. O expunea la şocuri electrice, unchiule, şi avea de gând să facă asta în mod repetat, doar ca să vadă efectul.

Jane se gândi că nu trebuia să fi vorbit, să se fi certat. Dar, de data asta, el nu îi ţinuse o predică despre încăpăţânarea ei. Unchiul Titus se mulţumi să clatine din cap, plin de tristeţe.

— Şi asta nu e tot. Chiar şi eu, izolat cum sunt de nebunia vârtejului social, am auzit poveşti despre comportamentul tău bizar.

Numai Titus putea să se refere la cinele plictisitoare

care aveau loc ocazional la Cambridge, ca la „nebunia vârtejului social”. Majoritatea evenimentelor din oraş erau nepotrivite pentru tinerele femei, având în vedere că implicau tineri care pretindeau că erau adulţi pentru prima dată în viaţa lor.

Titus avea un venit destul de mare, care se ridica la câteva mii de lire pe lună. Din acel motiv nu avusese niciodată nevoie de niciun fel de profesie şi, în consecinţă, nu se deranjase să practice una. Îi plăcuseră atât de mult anii petrecuţi la Cambridge, încât acum era un fel de absolvent rămas adept al şcolii respective. Se proclamase meditator. „Unul pentru genul potrivit de băieţi,” le spunea adesea, cu jovialitate, celorlalţi.

Anul acela avea doar un singur astfel de băiat, iar Jane bănuia că unchiul Titus prefera lucrurile aşa. Asista la cursuri şi căuta, fără tragere de inimă, studenţi care doreau să fie ajutaţi să înveţe pentru a-şi lua licenţa în drept. În general, unchiul îşi închipuia că era o figură mai importantă decât era de fapt.

— De ce, spuse Titus, nu te place nimeni?

Cuvintele lui o răniră, chiar dacă acea reputaţie era una pe care ea însăşi şi-o cultivase. Jane tresări.

— Informaţiile mele nu spun că ai avea un comportament *nepotrivit*, spuse unchiul ei, şi pentru asta sunt recunoscător. Dar există un comportament nepotrivit şi un comportament inacceptabil, iar, după toate mărturiile, al tău se încadrează în cea de a doua categorie.

Nedreptatea acelei afirmaţii o lovi în plin.

— O domnişoară care gândeşte corect, spuse unchiul ei, nu insultă niciodată un domn. Nu vorbeşte niciodată atunci când discută cei de rang mai înalt. Mănâncă foarte puţin şi face asta cu gura mereu închisă. Ştie întotdeauna de care anume furculiţă să se servească. Nu îşi foloseşte niciodată mâinile, decât atunci când este cazul.

— Când este cazul! spuse Jane. De unde să ştiu eu *când este cazul?* Toate celelalte fete de condiţia mea au avut guvernante de la cea mai fragedă vârstă. Unele dintre ele au urmat şcoli particulare, altele au fost învăţate de

mătuşi, mame şi surori, adică de persoanele dispuse să îşi petreacă alături de ele anii necesari unei bune educaţii, ca să se asigure că ele învaţă toate regulile. Cum să facă o reverenţă şi în faţa cui. Cum să mănânce. Cum să le vorbească celorlalţi,

Respiraţia îi era sacadată, dar asta nu îi alină durerea. Nu era corect. Nu *era.*

— Tatăl meu, spuse Jane, şi-a îndepărtat soţia şi fiicele, care au petrecut nouăsprezece ani departe de el. Mama a murit pe când aveam zece ani. Vreme de nouă ani după aceea, am trăit într-un conac izolat, implorându-l pe tatăl meu să facă ceva cu mine. Nu am avut guvernantă. Nu am învăţat nici o regulă.

Vocea îi tremura.

— Apoi m-ai moştenit tu şi ai decis că trebuia să mă căsătoresc. Ce ţi-ai *imaginat* că se va întâmpla atunci când, fără să fiu nicidecum pregătită, mi-am făcut debutul în înalta societate?

— O domnişoară adevărată, spuse Titus, ar fi ştiut...

— Nu, nu ar fi ştiut. Altfel, nu ar mai fi nevoie de şcoli particulare. Bebeluşii nu se nasc ştiind deja cum să facă reverenţe. Nu se nasc ştiind ce subiecte de conversaţie nu sunt permise.

Unchiul ei păru să se încăpăţâneze.

— Nu ştiam, spuse Jane. Nu ştiam nimic. M-ai aruncat în societate fără nicio pregătire sau instruire şi îndrăzneşti să mă critici pentru că nu mă place lumea?

— Jane, spuse unchiul ei, nu vreau să mai aud vreodată din gura ta astfel de baliverne lipsite de respect!

Jane deschise gura ca să îi mai aducă şi alte argumente, dar îşi aminti că asta nu ajuta la nimic. Unchiul ei deja ajunsese la o concluzie. Îşi mai dădu seama şi că, în ciuda cuvintelor ei furioase, în ciuda modului în care începuseră lucrurile, în acel moment ea era în mare parte responsabilă pentru reputaţia pe care o avea. Ea alesese asta. *În mare parte.*

— Cred, spuse Titus, că îţi voi mai da o şansă. Toate impulsurile mele raţionale mă sfătuiesc să nu fac asta. Nu o

voi lăsa pe sora ta să îţi urmeze calea. Dar…

Oftă.

— Dacă doar ai lăsa-o să iasă din casă! Este…

El îi aruncă o privire.

— De ajuns cu asta. Este prea fragilă să fie lăsată afară. Îţi mai dau o şansă, Jane. Nu o irosi înainte ca măcar să ieşi din cameră.

„Taci din gură, Jane. Învaţă că există situaţii în care trebuie să taci din gură.”

Îşi strânse buzele şi îşi înghiţi protestele. Aveau un gust amărui.

— Poartă-te cum *trebuie* Jane, spuse unchiul Titus cu glas scăzut. Nu te mai certa. Nu o mai influenţa în rău pe sora ta. Fă tot posibilul să îţi găseşti un soţ. Eşti mai plinuţă, ce-i drept, dar ai bani, iar eu presupun că asta va fi de ajuns. Şi dacă mai aud vreodată că ai mituit un doctor…

Îşi curmă vorba, ameninţător.

— Nu vei mai auzi, făgădui Jane. Nu vei mai auzi nimic, îţi promit.

Era adevărat că unchiul Titus nu avea să mai audă nimic. Jane intenţiona ca data viitoare să mituiască mai bine.

Patru sute şaptezeci şi unu de zile într-o asemenea situaţie! Cum avea să menţină astfel de aparenţe vreme de un an şi jumătate? Se simţea zdrobită şi obosită, incredibil de obosită.

— Da unchiule, spuse ea. Voi face tot ceea ce-mi ceri.

Capitolul 7

În acea seara avea loc o petrecere, o adunare strălucitoare de bărbaţi tineri şi de femei îmbrăcate rafinat. Oliver se numără printre invitaţi şi încă nu ştia prea bine de ce venise. Ca să o vadă pe domnişoara Fairfield, bănuia el, dar motivul pentru asta era…

Nu avea de gând să accepte oferta lui Bradenton. Avea să găsească altă cale ca să îl convingă. Marchizul

putea fi un om rezonabil, la urma urmei.

„Dar nu cere un lucru rezonabil.”

Oliver respinse acea voce interioara. Văzuse cum faţa domnişoarei Fairfield pălise atunci când menajera o informase despre doctorul galvanist. El avusese dreptate socotind că, oricare ar fi fost problema cu care se confrunta ea, desigur că era ceva îngrozitor. Bradenton trebuia să redevină rezonabil şi asta era tot.

„Şi dacă nu?”

Oliver clătină din cap. Nu, trebuia ca marchizul să redevină rezonabil.

Sala în care avea loc serata era mai mică decât majoritatea sălilor de bal din Londra. Pe de altă parte, erau mult mai puţini oameni; în jur de o duzină de cupluri, fiind aşteptate să mai sosească doar câteva. Prezentările fuseseră deja făcute, iar acum invitaţii conversau. Câteva doamne aruncaseră priviri timide către Oliver, de când se aflase că era fiul unui duce, exista ceva mai mult interes faţă de persoana lui. Vorbi cu ele fără tragere de inimă. Poate că, dacă nu ar fi aşteptat-o pe domnişoara Fairfield, s-ar fi bucurat de conversaţie.

Faptul că el îşi dorea să o vadă nu însemna chiar un capăt de ţară.

Era destul de plăcută vederii; cel puţin, părţile pe care nu le înveşmânta în haine hidoase. Lui îi făcuse plăcere conversaţia lor de zilele trecute, din librărie. Îi plăcuse atât de mult, încât nici nu mai observase modelul oribil al rochiei ei de zi.

Iar acum era acolo, aşteptând-o să apară. Aşteptând-o cu o nerăbdare care părea puţin disproporţionată faţă de simpla curiozitate.

Tocmai când era pe punctul să îşi piardă speranţa de a o vedea, ea intră în sală.

Oliver o văzu imediat şi fu atât de uimit, încât rămase încremenit. Vreme de câteva clipe, nimeni nu se uită la ea. Domnişoarele vorbeau; domnii le ofereau braţul. Se ridicau pahare şi se bea.

Apoi un bărbat îşi ridică privirea, urmat de un altul.

Domnişoarele întorseseră capul. Însă nu se auziră murmure de uimire; impresia pe care o făcea rochia domnişoarei Fairfield era dincolo de astfel de murmure. Oliver însuşi se văzu silit să îşi închidă gura. Liniştea se răspândi în încăpere; o linişte activă, electrică, liniştea dintre un fulger şi tunetul care avea să îi urmeze.

Croiala rochiei era ireproşabilă. Chiar decentă, în ceea ce priveşte adaosul de dantelă – doar la tiv exista un model de liane delicate, împletite. Dar în afara acelor liane verzui, rochia era de un roz strălucitor de… de… de…

Toate comparaţiile zburară din mintea lui Oliver. Nu putea să compare acel roz strălucitor cu *nimic.* Acea nuanţă de roz era de-a dreptul furioasă, complet nenaturală. Pur şi simplu, lovea din plin în noţiunea de nuanţe pastelate, şterse. Nu doar că ţipa după atenţie; îi lovea pe toţi în cap de îndată ce purtătoarea rochiei trecea pe lângă ei.

Rozul acela îi provocă lui Oliver o durere de cap, şi totuşi nu putu să se uite în altă parte.

Sala era suficient de mică încât el să audă primele cuvinte care se rostiră.

— Domnişoară Fairfield, spuse o femeie. Rochia dumneavoastră este foarte… roz. Iar rozul este… o culoare atât de frumoasă, nu-i aşa?

Ultimele cuvinte fură rostite cu un fel de nostalgie, ca şi cum femeia ar fi plâns în amintirea adevăratului roz.

— Nu-i aşa că este minunată? spuse domnişoara Fairfield suficient de tare încât să fie auzită de toţi. Am întrebat-o pe domnişoara Genevieve, iar ea mi-a spus că rozul este întotdeauna potrivit pentru o debutantă.

— Ei, bine, spuse o altă femeie, este, cu siguranţă… mult roz în această rochie.

— Da, răspunse domnişoara Fairfield, fericită. Aşa cred şi eu!

Cu *toţii* se uitau la ea. Literalmente, toată lumea; nu exista o singură persoană care să facă altceva decât să se holbeze la acea rochie. Ar fi fost suportabil dacă nu s-ar fi pus la bătaie atât de mult material, dar croitoreasa nu se zgârcise. Nu era vorba doar despre corsetul roz şi despre

fusta roz, ci şi despre cordonul excesiv de roz pentru că nu fusese decorat cu acele liane verzui –, care, înfăşurat temeinic peste talie, sărea în ochi, pur şi simplu. Volanele de un roz aprins erau împodobite cu o dantelă de un roz orbitor.

Atât de mult material roz şi urât! Şi lucios, pe deasupra!

Domnişoara Fairfield zâmbi, fericită, ca şi cum era mândră de rochie şi habar nu avea că ea era cauza tuturor chicotelilor care se iscaseră.

Oliver privise odată pe cineva care mâncase o lămâie. Propria lui gură se uscase, ca răspuns indirect, şi se văzuse silit să îşi abată privirea de la acea scenă. Aşa se simţea şi acum, uitându-se la rochia cea roz. Domnişoara Fairfield nu avea niciun fel de reţinere. Purta *o* rochie prea strălucitoare, vorbea prea tare şi nici nu clipea în timp ce toată lumea se holba la ea.

Urma să fie pusă în frigare, fără să îi pese. Mergea prin cameră şi saluta oamenii. În spatele ei, un domn făcu un gest nepoliticos către posteriorul ei, o întoarcere a mâinii prea grosolană pentru o sală de bal, iar râsul care izbucni avea o tentă răutăcioasă.

Domnişoara Fairfield zâmbea, ca şi cum făcuse ceva genial.

Nu, nu era vorba doar despre faptul că urma să fie pusă în frigare.

Asta se întâmplase deja. Acum era în flăcări. Zâmbea, râdea şi nu îi păsa de părerea pe care o aveau ceilalţi despre ea. Era la fel de dureros de privit cum fusese şi acel individ care decojise, dezinvolt, o lămâie, iar apoi o mâncase felie cu felie, ca şi cum nimic nu ar fi fost în neregulă. Oliver voia să îşi spună că el nu avea să îi facă niciodată rău domnişoarei Fairfield, că el nu era soiul acela de bărbat. Dar, în momentul de faţă, tot ce voia era să o împingă atât de departe de el, încât să nu mai fie nevoit să vadă acea scenă, să nu mai audă niciodată acel râs josnic şi batjocoritor.

Îşi amintea împrejurările în care lumea râsese de el.

Îşi amintea prea bine şi îşi amintea şi consecinţele. Veniseră după el mai târziu, batjocorindu-l, un grup de bărbaţi care îl prinseseră afară, singur…

Nu. Nu se putea uita la scena din sala de bal. Se întoarse cu spatele.

Dar asta nu îl ajută cu nimic. Tot o putea auzi pe domnişoara Fairfield, care tocmai o saluta, veselă, pe gazdă:

— Doamnă Gedwin, spuse ea pe un ton ridicat, sunt atât de încântată să fiu aici! Şi ce candelabru minunat aveţi! Pun rămăşag că, dacă l-aţi şterge de praf, ar arăta aproape ca nou.

Oliver îşi încleştă pumnii.

„Nu te mai juca cu focul, prostuţo, că te vei arde!”

— O, Doamne, spuse o femeie de lângă el. Până şi *mănuşile* se asortează.

Sebastian susţinea că natura alegea culorile cele mai aprinse ca pe o avertizare:

„Nu mă mânca! Sunt otrăvitor!”

Dacă aşa stăteau lucrurile, domnişoara Fairfield tocmai anunţase că era cel mai otrăvitor fluture care onorase vreodată cu prezenţa lui saloanele din Cambridge. Se plimba prin cameră, lăsând în urma ei priviri mirate şi chicoteli răutăcioase.

Până când ajunse la el, Oliver se alesese deja cu o durere de cap. La naiba, nu avea nevoie de votul lui Bradenton! Ar fi fugit de ea doar ca să nu mai fie nevoit să asculte râsetele celor de acolo.

— Domnule Marshall! spuse ea.

Îi luă mâna şi inhală. Acel gest, probabil, îl făcu să îşi vină în fire. În toată acea mulţime de lucruri care îi erau străine, exista un lucru pe care îl recunoştea: mirosul săpunului ei, acel miros de lavandă şi mentă. Îl calmă imediat şi îi limpezi în minte un anumit plan de acţiune.

Îi promisese să nu o mintă. Asta era tot ceea ce trebuia să facă acum; să nu mintă.

— Domnişoară Fairfield, spuse el pe un ton măsurat. Arăţi bine azi.

Ea îi zâmbi.

El îşi lăsă privirea să coboare o clipă, apoi se uită iarăşi la ea.

— Rochia ta, pe de altă parte…

Inspiră adânc.

— Mă face să vreau să omor pe cineva, iar eu nu mă consider un om violent. Ce porţi?

— O rochie de seară.

Ea îşi puse în şolduri mâinile acoperite de mănuşile colorate în acel roz scandalos.

— Este cea mai oribilă nuanţă de roz pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea, spuse el. Chiar străluceşte?

— Nu fi ridicol!

Dar zâmbetul de pe faţa ei părea mai sincer.

— Mă tem că s-ar putea să fie contagios, continuă el. Îmi pune pe jar toate impulsurile suprafireşti, care îmi şoptesc că acea culoare e molipsitoare. Simt o dorinţă incontrolabilă să fug repede şi cât mai departe în cealaltă direcţie, ca nu cumva să se infecteze şi vesta mea.

Ea pufni în râs şi îşi atinse umărul.

— Asta ar face o vestă minunată, nu crezi? Dar nu îţi face griji; culoarea nu e contagioasă. Încă.

— Cum numeşti nuanţa asta de roz?

Ea îi zâmbi.

— Fucsia.

— Chiar şi *sună* ca un cuvânt murdar, fu de părere Oliver. Spune-mi, ce fel de drăcovenie este „fucsia”?

Ea se uită în jur, asigurându-se că nu era nimeni suficient de aproape încât să audă.

— Este o vopsea, spuse ea de parcă nu era evident. Una nouă, sintetică, făcută dintr-un fel de gudron de cărbune, cred. A inventat-o un chimist genial, cu talent la experimente şi lipsit de decenţă.

— Este…

Tot nu avea cuvinte ca să o descrie.

— Este duşmănoasă, reuşi el să spună. Cu adevărat.

Domnişoara Fairfield se aplecă în faţă.

— Eşti răuvoitor faţă de nuanţă, şopti ea. Nu trebuie

să fii astfel. De fapt, chiar îmi place. Şi cred că şi restul lumii ar fi plăcut-o, dacă o purta *altcineva* pentru prima dată.

Oliver înghiţi în sec.

— Poate că ai dreptate. Dacă acea altă persoană ar fi purtat-o cu mai multă moderaţie…

— Am comandat-o special. La fel, mănuşile şi dantela. M-am gândit să adaug diamante mici, cusute pe corset în modele strălucitoare, dar…

Ridică din umeri într-un fel care spunea totul.

— Ai decis că nu voiai să fii responsabilă pentru orbirea întregii adunări. Mulţumesc.

— Nu. Am decis să păstrez diamantele acelea pentru rochia virulent de *verde.*

Ridică din sprâncene.

— Trebuie să existe o agravare a întregii situaţii, până la urmă. Ce rost are să fii o moştenitoare bogată, dacă nu ai voie să faci pe nimeni să se crispeze?

Oliver clătină din cap.

— Dar, dar…

— Este cel mai uimitor lucru! Îmbrac o asemenea rochie, iar tu eşti singurul care îmi spune în faţă cât de oribilă este, de fapt. Toţi ceilalţi mi-au făcut cele mai ingenioase complimente. Iată că mai vine cineva, fără îndoială ca să mă complimentele pentru culoarea extraordinară.

El clătină din cap.

— Toate astea trebuie să necesite ceva calcule, domnişoară Fairfield, ca să determini cu precizie linia pe care trebuie să o urmezi ca să nu fii luată pe sus şi azvârlită din mijlocul adunării ăsteia.

Ea zâmbi.

— Nici vorbă de vreun calcul! Cei de aici mă suportă dintr-un singur motiv şi numai dintr-unul. Eu îl numesc „efectul moştenitoarei”.

Efectul moştenitoarei! Poate că asta era; ceea ce se afla între acele şoapte veninoase şi înţepătura din ceafa lui. Reuşi să zâmbească, în cele din urmă, cu jumătate de gură.

— Domnişoară Fairfield, tu şi garderoba ta mă înspăimântaţi de-a dreptul.

Ea îi atinse încheietura cu evantaiul.

— Asta, spuse ea cu voioşie, este ideea. În acest fel pot să resping zeci de bărbaţi dintr-o singură lovitură şi pot face asta fără ca măcar să deschid gura. Şi nimeni nu are cum să spună că nu sunt la locul meu. Port chiar şi perle!

El se uită în jos. Oricine l-ar fi întrebat, ar fi aflat că domnul Oliver Marshall privea perlele. Cu siguranţă că se uita la ele, fiindcă, expuse pe pieptul ei, arătau admirabil. Acele rotunjimi dulci, cu aspect atât de catifelat. Sânii ei făceau ca până şi materialul roz, oribil, care îi încadra, să pară atrăgător.

— Domnişoară Fairfield, spuse el după un moment de tăcere cam prea lung. Te-aş invita la dans, dar mă tem că ultima noastră conversaţie a fost întreruptă.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă, iar fruntea ei se încreţi în mici linii care îi trădau îngrijorarea.

— În faţa sălii este o verandă, spuse ea în cele din urmă. Am putea ieşi. Este cam frig, dar... Sunt şi alţii care au ieşit la aer. Nu mulţi, dar am fi în văzul lor. Dacă întreabă cineva, poţi să zici că faci o favoare adunării. Că îi scapi de groaza de a mă privi timp de un sfert de oră.

Zâmbise spunând asta. Părea perfect serioasă.

Iar Oliver... Oliver avu o strângere de inimă. El nu era acel gen de om. Nu avea de gând să o umilească. Pentru nimic în lume.

„Dar o vei face”, îi şopti instinctul.

— Nu tu eşti groaznică, spuse el. Rochia ta este.

*

— Pot să ghicesc de ce faci asta, spuse domnul Marshall puţin mai târziu, în timp ce se îndreptau spre verandă, departe de restul invitaţilor.

Arătă spre rochia ei de culoare fucsia.

Jane se aşteptase la asta. Părea un om inteligent, căruia nu i-ar fi scăpat importanţa conversaţiei care

avusese loc între ceilalţi oaspeţi. Dar ea întoarse privirea, aţintindu-şi-o la piatra cenuşie de Portland a verandei şi la balustrada de piatră înconjurată de copaci goi, învăluiţi în umbre pâlpâitoare.

— E vorba de sora ta?

— Emily.

— Cred că este bolnavă.

— „Bolnavă” nu e cuvântul potrivit. Are o problemă de sănătate. Vreau să zic, are convulsii. Crize.

Fir-ar să fie, iar vorbea prea mult! Îşi înghiţi explicaţia detaliată care îi venise în minte.

— Nu este epilepsie?

— Unii doctori aşa o numesc, răspunse ea cu precauţie. Dar au consultat-o atât de mulţi! Singurul lucru asupra căruia sunt cu toţii de acord este că nu ştiu cum să îi vindece convulsiile.

El dădu din cap, gânditor.

— Dacă am înţeles eu bine ieri, atunci când am auzit discuţia dintre tine şi servitoare, doctorii fac experimente pe sora ta şi vor să îi administreze şocuri electrice?

— Printre altele.

Prea multe tratamente ca să poată fi enumerate. Prea multe pentru ca Jane să se gândească la ele fără să se simtă rău de la stomac.

— Medicii au încercat să îi lase sânge lui Emily, să îi pună lipitori, să îi dea să bea poţiuni care o făceau să vomite. Astea sunt cele despre care e uşor de vorbit. Restul…

Dacă închidea ochii, încă mai putea simţi mirosul vătraiului care ardea braţul surorii ei. Încă putea să o audă ţipând.

— Nu vrei să auzi despre restul.

— Tutorele ei, să înţeleg, este în favoarea experimentelor. Tu nu eşti.

— Emily nu este, spuse Jane cu tărie. Aşadar, nici eu nu sunt.

Aştepta ca el să se certe cu ea. Să îi spună ceea ce Titus îi spunea mereu: că domnişoarele aveau tutori tocmai

ca să existe cineva care să le oblige să facă lucrurile pe care nu doreau să le facă.

— Îmi pot imagina, spuse domnul Marshall în cele din urmă. Cumnata mea, Minnie, este ducesă de Clermont; la naiba, nu contează titlul.

Jane clipi, dar el continuă ca şi cum ar fi strigat ducesele pe numele lor de botez în fiecare zi. Poate că o făcea.

— În orice caz, spuse el în timp ce o conducea pe lângă nişte tufe de trandafiri, prietena cea mai bună a lui Minnie este căsătorită cu un medic. Eu şi doctorul Grantham am avut câteva discuţii sincere despre starea medicinei. Nu cred că este posibil să vorbeşti cu cinci doctori fără să auzi de vreo practică îngrozitoare.

— Douăzeci şi şapte, spuse Jane cu glas scăzut. A fost la douăzeci şi şapte de doctori şi nici nu îi pun la socoteală pe cei care nu erau acreditaţi. E simplu, sincer vorbind. Dacă mă căsătoresc, voi fi nevoită să o las singură în acea casă. Am bani, dar ea nu are. Cum nu este încă majoră, dacă îi dau bani, aceştia vor fi preluaţi de tutorele ei. Care, nici nu trebuie menţionat, i-ar folosi ca să găsească mai mulţi doctori. Aşa că trebuie să stau în acea casă, nemăritată, ca să îi mituiesc să o lase în pace.

Era mai mult decât atât. Jane îşi făcea griji pentru sora ei, lăsată singură atât de mult timp. Emily era plină de viaţă; statul în casă o făcea să fie neliniştită. Şi, pe deasupra, avea nevoie de companie, de prieteni de vârsta ei.

Dar el dădu din cap în semn că era de acord cu spusele lui Jane.

— Asta mi-am închipuit. Dar de ce încerci în mod special să te faci indezirabilă?

Arătă spre uşile adunării.

— De ce nu spui, pur şi simplu, că nu vrei să te măriţi?

Jane oftă.

— Este vorba despre unchiul meu. E un om foarte devotat. Îmi acceptă prezenţa în casa lui doar pentru că este de părere că îmi face o favoare; că mă ajută să îmi

găsesc un soţ care să îmi stăpânească tendinţele. Dar nu mai sunt sub tutela lui. Dacă mă vrea plecată din casă, poate să mă dea afară.

— Tendinţele tale?

— Sunt, spuse ea repede. Încăpăţânata, certăreaţă şi… şi lui îi e frică, având în vedere naşterea mea, potenţial imorală.

Nu se uită la el ca să îi vadă reacţia. Probabil că nu ar fi trebuit să îi spună asta. Ce părere ar fi avut…

Se lăsă tăcerea.

— Încântător! Genul meu preferat de femeie!

— Eşti foarte nostim.

— Am glumit?

El îşi ridică mâinile.

— Nu glumeam.

— Nici un bărbat nu vrea o femeie care se ceartă cu el, spuse Jane. Şi mai ales nu vrea una… imorală.

El râse.

— Tu ai o părere foarte ciudată despre ceea ce vor bărbaţii de la o femeie. Majoritatea celor pe care îi cunosc eu preferă femeile care sunt în favoarea unei nopţi bune şi lungi de…

Se opri, aplecându-se spre ea.

— De ce?

— De ceartă, răspunse el.

— Asta e ridicol.

Dar Jane simţi cum buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

— Am dovada certă că te înşeli în această privinţă. Mă cert cu bărbaţii tot timpul, iar ei mă dispreţuiesc cu desăvârşire.

— Ei, vezi, acum ai prins ideea. Contrazi-mă iar, domnişoară Fairfield, şi vezi cât de mult îmi place!

— Nu îţi place.

— Asta, draga mea, nu o poţi şti tu. Putem să ne contrazicem despre preferinţele generale ale sexului meu până când ni se duce gura la ceafă, dar nu ne putem contrazice despre ceea ce îmi place mie. Voi câştiga întotdeauna.

— Şi de ce m-ar opri asta? întrebă Jane. Mi-am construit o întreagă carieră doar pierzând.

Lui îi dispăru zâmbetul de pe faţă. Trase aer adânc în piept şi se uită la ea.

— Da, să revenim la subiectul discuţiei. Am stabilit de ce nu vrei să te căsătoreşti. Dar există metode mult mai uşoare prin care o femeie poate rămâne nemăritată. Ce te-a determinat să o alegi pe asta?

Ea nu se aşteptase la acea întrebare. Nici măcar propria ei soră nu o întrebase vreodată de ce alesese tocmai acea metodă. Iar asta îi trezea amintiri; amintiri care încă o dureau, dacă nu le alunga la timp.

— Mi se potriveşte, spuse ea în cele din urmă.

— Eu nu cred.

— Nu poţi să mă contrazici în privinţa a ceea ce îmi place mie, i-o întoarse Jane. Voi câştiga întotdeauna.

— Domnişoară Fairfield!

El nu păru să îi rostească numele ca pe o introducere în ceva ce avea de gând să spună, ci pur şi simplu pentru plăcerea de a articula silabele numelui ei. Clătină din cap, iar apoi îşi puse mâna peste a ei.

Jane privi în jur. Nimeni nu se uita la ei, şi chiar dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut doar doi oameni stând lângă un zid de piatră. El o atinsese cu atâta naturaleţe, încât părea că nici nu observase. Dar ea o făcuse. O, cu siguranţă că o făcuse! Inspiră adânc.

— Domnişoară Fairfield, repetă el, spune-mi că eşti perfect mulţumită de decizia ta. Că nu te deranjează să se râdă de tine de fiecare dată când te întorci cu spatele. Spune-mi că nu tânjeşti după o conversaţie raţională. Convinge-mă că acest rol pe care îl joci ţi se potriveşte, şi îţi voi recunoaşte cu plăcere punctul de vedere.

— Eu…

Da, Jane presupunea că putea să aducă un argument. Ceva despre cum îi era mai bine fără prietenia tuturor celor care erau suficient de perfizi ca să îşi bată joc de ea.

Putea să aducă acel argument, dar nu se putea convinge nici măcar pe ea însăşi că avea dreptate.

În schimb, stătu complet nemişcată, bucurându-se de căldura mâinii lui, sperând ca el să nu observe ce efect avusese asupra ei şi să se îndepărteze.

— Nu pot pretinde că sunt mulţumită. Dar sunt bună la asta. Să încurc conversaţiile. Să nu ştiu regulile. Să fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac, să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun.

El rămase tăcut. Şi, bineînţeles, ea continuă să vorbească. Asta făcea mereu când era agitată.

— A început înainte să am vreo idee că trebuia să rămân nemăritată. Aveam nouăsprezece ani când am venit în casa unchiului meu. El nu angajase încă o sumedenie de doctori pentru sora mea.

Înghiţi în sec.

— Unchiul meu… din mai multe motive, a avut încă de la început o părere proastă despre mine. Voia să mă căsătorească, iar eu eram fericită să mă conformez. Îmi doream o familie, propria casă. Până atunci îmi trăisem întreaga viaţă într-un conac izolat. În afară de sora mea, nu am avut copii cu care să mă joc. Voiam *prieteni.*

Jane crezu că el nu îşi dădea seama că o atingea, dar mâna lui o strânse pe a ei. Se uită în jos, iar el nu se retrase. În schimb, degetele lui se împletiră cu ale ei.

— Nu am avut guvernantă. Nu am primit lecţii de etichetă. Unchiul meu mi-a cumpărat cândva o carte.

Râse uşor.

— Era veche de şaisprezece ani.

— Cred că văd unde duce asta.

— Nu am avut pe nimeni care să mă înveţe despre rochii. Tot ce ştiam era ceea ce îmi plăcea, iar ceea ce îmi plăcea era îngrozitor.

Închise ochii.

— De exemplu, îmi place rochia asta. Da, este îngrozitoare, dar… şi pe atunci aveam gusturi îngrozitoare şi banii ca să mi le permit, iar manierele mele erau şi mai rele. Eram un dezastru total. Nu îţi poţi imagina ce dezastru eram.

— Ba cred că pot, răspunse el. Ar fi trebuit să mă fi

văzut la Eton, în primele luni. Aveam mereu vânătăi. A trebuit să împlinesc şaptesprezece ani ca să ajung în punctul în care, între ameninţările fratelui meu şi faptul că între timp învăţasem cum să mă comport, să nu mai fiu acostat în fiecare zi.

— Nu m-am priceput niciodată la nume, dar atunci când i-am spus domnului Sanford „domnul Smith” din greşeală, ai fi crezut că tâlhărisem o trăsură sub ameninţarea armei. Nu mâncam ce trebuia. Puneam întrebări despre comerţ în anturajul greşit. Întotdeauna am vorbit prea mult, iar atunci când am emoţii îmi e greu să mă opresc. Este, oare, o surpriză că am făcut totul greşit? M-au poreclit „Moştenitoarea Pană" încă din prima lună. Asta e tot ce auzeam; în faţa mea, în spatele meu:

„E ca şi cum ai fi bătut cu pene până la moarte!”

Jucau un joc în care bărbaţii veneau în grup ca să vorbească cu mine. Şi spuneau:

„Ce ai prefera să faci acum?”

„O, aş prefera să fiu mutilat de nişte lei până mor!”

„Eu aş prefera să mă scufund într-o cuvă cu acid, tu ce zici?”

De parcă aş fi fost atât de proastă încât să nu îmi dau seama că vorbeau despre cât de mult mă dispreţuiau!

— Jane!

Degetul lui îi mângâie muchia palmei.

— Nu îmi plânge de milă!

Îşi ridică bărbia şi alungă acea senzaţie sumbră şi rece care îi puse stăpânire pe inimă.

— Nu îmi pare rău. După ce am realizat cât de mult avea nevoie de mine sora mea, i-am mulţumit lui Dumnezeu că aveam o modalitate atât de uşoară să scap de căsătorie. Credeau că eram îngrozitoare? Ei, bine, le-am dat eu „îngrozitoare”! Voiau să se holbeze la spectacolul ignoranţei mele? Ei, bine, le-am dat ceva la care să se holbeze! Mi-au exagerat defectele doar ca să aibă pe cineva de care să râdă, aşa că am jurat să îmi transform acele defecte în realitate. Cu cât îşi bat mai mult joc de mine, cu atât le va fi mai greu.

Vocea îi tremura în timp ce vorbea. Iar degetul lui îşi continuă mângâierea blândă: sus, jos, sus, jos.

— Cei din înalta societate sunt nişte vipere de cea mai joasă speţă, spuse Jane cu tărie. Şi îi urăsc. Îi *urăsc*. Nu eu am ales acest rol, domnule Marshall. Dar el m-a ales pe mine şi trebuie să îl joc.

El rămase tăcut un timp îndelungat.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse ea, grăbit, în cele din urmă. Pentru că, atunci când te-am cunoscut, m-am comportat la fel şi cu tine. Nu îmi făcuseşi nimic, iar eu…

El clătină din cap.

— Nu mă gândeam la asta.

— Ştiu că am procedat greşit, spuse ea. Dar în acest moment totul din viaţa mea este atât de greşit, încât ceea ce ar fi corect, ceea ce trebuie făcut, ar fi îngrozitor de deplasat. Nu ştiu când anume am încetat să joc un rol, iar acel rol a început să mă joace pe mine. Acum, însă, nu văd cum m-aş putea opri. Toată lumea se aşteaptă ca eu să fiu altcineva. Sunt siguri de asta. Şi iată problema: sunt îngrozitoare.

Îşi linse buzele.

— Şi nu văd cum aş putea să devin altceva.

O, Doamne! Nu voise să îi destăinuie atât de mult. Chiar şi atunci când îşi imaginase că avea să îi spună totul, nu formulase în minte o asemenea confesiune.

Jane închise ochii.

— Îmi pare rău. Nu vreau să încep să mă plâng. Nu am făcut nimic decât să vorbesc şi să tot vorbesc. Nici nu mă cunoşti. Ai lucruri mult mai importante de făcut. Doar că… eşti atât de încântător!

Jane tresări, auzindu-se rostind asemenea cuvinte cu voce tare şi întrebându-se la ce se gândea el în acel moment. Imorală, într-adevăr. Imorală, directă…

— Vreau să spun că eşti deschis şi de încredere, pe când toţi ceilalţi au fost…

Vorbea mai mult, iar asta nu o ajuta cu nimic.

— Domnişoară Fairfield, spuse el.

Vocea lui era la fel de adâncă precum era şi noaptea

din jurul lor, iar ea se întoarse către el.

Dar nu părea dezgustat de mărturisirea ei. Nu părea nici măcar amuzat de bâlbâială ei. Părea… Nu îşi dădea seama prea bine ce anume însemna expresia de pe faţa lui. Ochii lui erau limpezi, atât de limpezi, încât în lumina lunii aproape că păreau incolori.

Îşi luă mâna de pe a ei.

— Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat care îţi spune doar nouăzeci şi cinci la sută din adevăr.

Acele cuvinte o împroşcară ca un jet de apă rece. Era ceva sinistru în expresia lui, ceva ce ea nu putea să înţeleagă. Se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Ce ai face, zise el cu prudenţă, în cazul în care le-aş spune tuturor despre această conversaţie? Dacă tu crezi că situaţia ta în societate e imposibilă acum, când oamenii te cred doar ignorantă, cum crezi că ar reacţiona ei dacă ar şti că ai făcut totul intenţionat?

Ea deschise gura să îi răspundă, iar apoi o închise încet.

— Dar nu le-ai spune.

El clătină din cap.

— Domnişoară Fairfield, de ce crezi că am fost amabil cu tine?

— Pentru că… tu… ce vreau să zic…

Înghiţi în sec.

— Vrei să spui că nu eşti aşa, de fapt?

— Nu. Dacă aş fi avut de ales, te-aş fi evitat după acea primă noapte îngrozitoare. Am vorbit cu tine pentru că Bradenton mi-a cerut să o fac.

Ea făcu, involuntar, un pas înapoi.

— Bradenton! Ce treabă are el cu toate astea?

— Crede că trebuie să îţi cunoşti locul. Mi-a oferit un schimb: votul lui în Parlament, dacă te voi învăţa o lecţie. Am vorbit cu tine ca să îmi dau seama dacă o pot face.

Jane simţi că se învârtea lumea cu ea. Ar fi trebuit să ştie. Nimic din toată întâmplarea asta nu era real. Mâna lui peste a ei, acea sclipire în ochii lui… Nu, nimic nu era real.

Fusese *prea* amabil, iar ea fusese…

Clătină din cap, alungându-şi gândurile.

— Dacă aveai de gând să îi accepţi oferta, nu mi-ai fi spus nimic despre ea.

Buzele lui se strânseră. Apoi îi luă mâna.

— Vino cu mine, spuse el.

Nu era prea mult loc de mers; doar un mic circuit al verandei. Dar atunci când ajunseră la marginea cea mai îndepărtată, el se opri, făcându-i semn să se aşeze pe o bancă. O condusese departe de ochii celorlalţi. Se uită în jur şi se aşeză lângă ea.

— Trebuie să ştii ceva.

Nu se uită la ea, ci privi în gol, spre cerul întunecat.

— Şi eu îmi spun exact acelaşi lucru pe care tocmai l-ai zis: că nu aş face niciodată asta. Dar am trăit şi eu o vreme de mari încercări. La vârsta de cincisprezece ani, pe când învăţam la Eton.

Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

— Nu mă încadram. Fratele şi vărul meu făceau tot ce puteau ca să mă ajute, dar, atunci când nu erau prezenţi, trebuia să am singur grijă de mine. O făceam. Eram o mână de băieţi care nu fuseserăm născuţi din părinţi care să aibă o poziţie înaltă în societate, aşa că ne-am unit. Mergeam împreună. Lucram împreună. Ne încurajam, cât de puţin, unul pe altul, şi astfel ne făceam zilele mai suportabile.

— Adulţii nu îi opreau pe ceilalţi băieţi să vă persecute?

El se întoarse şi îi aruncă o privire lipsită de emoţie.

— Băieţii nu puteau fi împiedicaţi să se poarte conform vârstei şi firii lor, domnişoară Fairfield. Şi, în general, pedepsele la care eram supuşi nu erau chiar atât de rele. Ni se punea piedică, eram jigniţi şi, ocazional, luaţi la bătaie. Genul de lucruri cu care se confruntă orice băiat la şcoală. Noi doar primeam o doză mai mare. Suficientă ca să ne cunoaştem locul.

Pentru un motiv anume, buzele i se subţiată într-o linie mai dură şi nu mai spuse nimic timp de un minut.

— Mi-a fost puţin mai uşor decât multora. Tatăl meu

fusese pugilist, iar ceilalţi băieţi au învăţat să se ferească de mine. Nu săreau la bătaie decât dacă erau doi sau trei laolaltă.

Jane îşi înghiţi o exclamaţie de şoc.

— Totuşi, nu contează cât de bun eşti la bătaie. La un moment dat, te saturi de vânătăi.

Jane se întinse şi îi luă mâna. Se temuse ca el nu cumva să o respingă, dar el nu o făcu.

— Mai era acolo un băiat, Joseph Clemons. Era mic pentru vârsta lui şi timid. Se ascundea în spatele meu de fiecare dată când putea să o facă.

Oftă.

— Şi ştii ce? Îl uram. Am încercat să nu o fac. Nu era vina lui că lua atât de multă bătaie. Nu era vina lui că îi luam apărarea. Nu era vina lui că tatăl său era cizmar şi nici nu era vina lui că era un strălucit cunoscător al limbii latine, cum nu mai văzuse şcoala aceea de zeci de ani. Cu toate astea, îi purtam pică pentru că mă vâra în atât de multe dificultăţi. Îl protejam doar din…

Ridică din umeri. Mâna lui o strânse pe a ei. Dintr-un simţ înnăscut al dreptăţii, bănuia ea.

— Din ciudă, spuse ei. O bătaie nu înseamnă nimic. Două bătăi nu înseamnă nimic. Trei ani de bătăi te obosesc. Într-o zi l-am găsit pe Clemons pe cale de a fi bătut de alţi doi băieţi mai mari. Aveam de gând să îi opresc, pentru că asta făceam mereu. Dar Bradenton era pe acolo. Mi-a spus: „Marshall, tot ce vor de la tine este să nu îi mai provoci. Pleacă şi lasă-l în pace.” El îşi ridică privirea. Cred că în acel moment îmi putea oferi orice motiv să plec, iar eu tot l-aş fi acceptat. Am plecat.

— Să înţeleg că Bradenton s-a înşelat.

— O, nu, spuse Oliver cu glas scăzut. A avut dreptate. Acei băieţi nu m-au mai acostat niciodată. Cât despre Clemons… nu ştiu ce i-au făcut, dar, după ce a ieşit din infirmerie, nu s-a mai întors.

Ea inspiră adânc.

— Deci, da, domnişoară Fairfield.

În sfârşit, se uită la ea.

— Crezi că ştii cine sunt. Ce sunt dispus să fac. Şi eu îmi spun mereu că nu sunt genul acela de bărbat. Că nu aş fi atât de ticălos încât să fac rău cuiva. Dar sunt păţit.

Jane îşi coborî privirea.

— Nu te poţi învinovăţi pentru ce au făcut ceilalţi băieţi.

— Nu a fost singura dată.

Vocea lui deveni aspră.

— Oricine în poziţia mea, oricine născut fără putere, care aspiră la mai mult... Crede-mă, nu urmându-mi principiile am ajuns la punctul în care mă aflu acum în viaţă. Am învăţat să îmi ţin gura atunci când trebuie. Să fac ceea ce îmi cere cel care deţine puterea. Mă consider norocos că am supravieţuit nevătămat. Nu te păcăli singură, domnişoară Fairfield. Ţi-aş putea face rău. Mult rău.

Ea nu spuse nimic pentru un moment. Însă, după sclipirea din ochii lui, acea sclipire rece şi serioasă, înţelese că el vorbea serios. Mâna lui se simţea rece într-a ei, dar ea i-o strânse.

— Şi îmi spui asta pentru că...

— Pentru că nu cred că ceea ce ţi se întâmplă este corect, domnişoară Fairfield.

Vocea îi era sugrumată.

— Pentru că, indiferent de câte ori îmi spun că nu îţi voi face rău, nu pot să am încredere în mine. Momeala care îmi atârnă în faţă este prea ispititoare. Îţi dau ocazia să fugi înainte ca ambiţia să îmi acapareze judecata.

Ea deschise gura să vorbească, apoi o închise iar. Ceea ce spunea el nu avea niciun sens. Nu avea niciun sens, doar dacă...

Se întoarse către el.

— Eşti mereu atât de sincer? întrebă ea.

Dar ştia deja răspunsul. Îl văzuse împreună cu ceilalţi: râzând, vorbind, ştiind mereu ce să spună ca restul să nu se uite ciudat la el. Ştia cum să se integreze. Nu avea cum să fie mereu sincer.

— Eşti specială, spuse el cu glas scăzut. Nu l-am

plăcut pe Clemons. Dar îmi place ceea ce ştiu despre tine.

Ea îşi ridică privirea, iar el întinse mâna liberă şi, foarte delicat, îi mângâie faţa cu un deget.

— Sunt foarte puţini oameni în lumea asta cărora aş îndrăzni să le spun adevărul întreg. Tu eşti unul dintre ei şi m-ar durea să te pierd.

Nu, ea nu fu străbătută de niciun fior! Acela însemna doar un freamăt pe piele şi o ridicare de păr la ceafă, iar ceea ce simţea ea acum era o reacţie a întregului corp. Ca şi cum emoţiile îndurate în ultimul an îi strânseseră organele interne într-un ghem, iar el tocmai le făcuse să se relaxeze. Se trezi înclinându-se înspre el, foarte uşor. Dorind ca acel moment, acel contact, să dureze.

El se îndepărtă, dându-i drumul la mână, iar ea, dintr-odată, îşi simţi degetele reci.

— Vezi, spuse el, chiar şi acum o fac.

Vocea lui era joasă, aproape ca o mângâiere.

— Îţi spun totul, dar, în acelaşi timp, înrăutăţesc lucrurile. Nu ar trebui să mă laşi să te ating, domnişoară Fairfield.

Dar ea nu voia ca el să se oprească. Jane înghiţi în sec.

— O, spuse ea, foarte bine.

Se întoarse, neştiind ce să creadă.

— Înţeleg. Acum eşti supărată.

Ea clătină din cap.

— Presupun că ar trebui să fiu. Dar chiar nu sunt. Nu mă surprinde că ai vrea să mă trădezi. Toţi ceilalţi o fac deja.

Râse din nou, dar hohotul fu cam zgomotos, chiar şi pentru vechile ei. Prea aducea a un chicotit agitat, ce nu reflecta deloc greaţa pe care o simţea în stomac.

— Deci aşa stă treaba. Poate că mă vei trăda, dar până în momentul de faţă eşti trădătorul meu preferat.

El suspină.

— Ar trebui să te enervezi, domnişoară Fairfield. Ar trebui să mă alungi de lângă tine.

— Domnule Marshall, nu ţi-ai dat seama până acum?

Sunt prea disperată ca să fiu supărată.

Vorbele ei răsunară simplu şi teribil în tăcerea nopţii. Dar *nu* sunară jalnic. Era aproape ca şi cum, spunând adevărul, devenise mai puţin vulnerabilă.

— Poate că, urmă ea, dacă aveam o sumedenie de prieteni adevăraţi, mi-aş fi permis să mă enervez. Dar, la cum stă treaba, tot ce mi-ai mărturisit este că cineva te-a îndemnat să îmi faci rău, iar tu ai luat în considerare posibilitatea de a da ascultare acelei persoane. Majoritatea oamenilor nu au nevoie să li se ceară să îmi facă rău, iar ei se pun pe treabă imediat.

— La naiba, domnişoară Fairfield! Ascultă ce îţi zic. Nu vreau să fac asta. Nu vreau ca o asemenea blestemată de tentaţie să îmi tot aţină calea. Nu vreau să fiu bărbatul care să îi facă rău unei femei pentru folosul lui personal. Plesneşte-mă chiar acum şi să terminăm cu întreaga poveste!

Jane ridică din umeri.

— Păstrează-ţi tentaţia, domnule Marshall, şi nu te tulbura din pricina mea. Nu am nici o pretenţie de la tine. Dar, cel puţin pentru moment, mă pot preface că am un prieten. Că există o persoană în această lume, în afară de sora mea, căreia îi pasă dacă mă trezesc sau nu dimineaţa. Dacă nu ai fost niciodată lipsit de aşa ceva, nu poţi avea nici o idee despre cum este să duci o astfel de lipsă.

Se uită la el cu ochii mari.

— Şi, mai presus de orice, nu ai nici o idee cum e ca acel prieten să fie cineva ca *tine...*

Obrajii i se înroşiră în clipa în care realiză ce anume sugerase.

— O, spuse ea, nu că m-aş aştepta, nu că m-aş gândi! Oricum, ai spus deja că sunt ultima femeie cu care te-ai căsători. Iar eu nu am nici o intenţie să mă căsătoresc, vezi bine...

Pierduse orice control asupra cuvintelor care îi ieşeau pe gură. Şi-o acoperi cu mâinile şi îşi abătu privirea de la el, spunând doar atât:

— O, Doamne!

El nu zise nimic pentru moment, iar ea se întrebă dacă nu cumva, până la urmă, reuşise să îl sperie.

— O, Doamne, repetă, închizând ochii strâns. De ce fac mereu asta?

— Ce faci mereu?

— Vorbesc. Vorbesc atât de *mult.* Vorbesc de parcă viaţa mea ar depinde doar de cuvintele cu care umplu spaţiul. Vorbesc şi vorbesc şi vorbesc şi nu mă pot opri. Nici atunci când îmi spun că trebuie.

Râse, parcă suspinând.

— O fac mereu; îmi spun că trebuie să tac, dar, în general, vorbesc prea mult ca să îmi ascult propriul sfat.

Aruncă o privire către el. El o fixa cu o căutătură impenetrabilă.

— Spune-o, îl rugă ea, spune-mi: „Taci din gură, Jane!” Vezi? Nu e aşa de greu.

— Vorbeşte în continuare, Jane, spuse el cu glas scăzut.

— Opreşte-te! Nu încerca să îmi faci pe plac.

— Dacă nu ai de gând să mă îndepărtezi, atunci eu de ce aş face-o? Eşti inteligentă şi ageră. Şi, cum nu îmi place să vorbesc mereu, nu mă deranjează să te ascult.

— Poftim?

— Cred că ţi s-a spus atât de des să taci, încât ai început să ţi-o spui singură.

— Chiar crezi…?

Înghiţi în sec.

— Crezi…

— Spui lucruri care îi fac pe ceilalţi să se simtă stânjeniţi. Bineînţeles că vor ca tu să taci.

— Şi pe tine nu te fac să te simţi stânjenit?

El zâmbi. Apoi întinse mâna şi îi atinse buzele cu degetul. Era o atingere intimă, ca şi cum el ar fi avut tot dreptul să îi mângâie buzele. Jane simţi cum i se tăie răsuflarea. Pentru un moment, avu brusca şi oribila dorinţă să îi prindă degetul între buze. În schimb, expiră.

— Mă faci să mă simt stânjenit, şopti el. Dar cred că nu în felul în care vrei tu să mă stânjeneşti.

— Asta se întâmplă fiindcă eşti un bărbat absolut încântător, mărturisi ea.

Apoi îşi dădu seama de ceea ce tocmai spusese şi se înroşi.

— O, Doamne! Nu că te-aş considera atrăgător…

Asta suna mai rău. Mult mai rău.

— Adică, bineînţeles că *cred* că eşti…

Şi mai rău.

Ea închise ochii strâns.

— Taci din gură, Jane, îşi şopti singură.

— Nu.

El îşi mişcă degetul de-a lungul buzei ei de jos.

— Vorbeşte în continuare, Jane.

— Nu, nu trebuie s-o faci.

Vocea ei suna răguşit.

— N-ar ieşi nimic bun din asta. Nu contează dacă eu cred că eşti atrăgător. Nu îţi pasă de ceea ce cred eu. Nici măcar mie nu îmi pasă de ceea ce cred.

Un alt deget se alătură celui de pe buza ei.

— Cred că eşti foarte curajoasă, şopti el. Eşti un foc care, în mod normal, ar trebui să se stingă singur în cinci secunde de combustie strălucitoare. Ştiu cum este să depui atâta energie, şi totuşi tu o faci noapte de noapte. Şi nimeni nu te poate face să te opreşti, nici marchizii, nici tutorii, nici doctorii, nici întreaga povară a aşteptărilor societăţii.

Ea oftă, un oftat tremurat, care îi făcu buzele să se frece de degetul lui, într-un gest foarte asemănător cu un sărut.

— Dacă oamenii vor ca tu să taci, sau să nu te mai îmbraci aşa cum o faci, sau să îţi schimbi felul de a fi, toate astea sunt din pricină că ei nu se pot uita la tine. Nimeni nu se poate uita la soare.

Încă un deget îi atinse buza.

— Nu pot să mă uit la tine, dar nici nu pot să mă uit în altă parte, însă nu te teme, domnişoară Fairfield. Îmi pasă de ceea ce crezi.

Îi ridică bărbia. O făcuse cu blândeţe, ca şi cum punea o întrebare. Dar, dacă degetele de pe faţa ei puneau o

întrebare, atunci ochii lui aveau răspunsul. Erau limpezi, albaştri şi mai puternici decât îşi imaginase ea.

— Deci, care dintre ele este? întrebă el cu glas scăzut. Crezi că sunt atrăgător sau…

— Nu există niciun „sau”, veni răspunsul.

El se aplecă spre ea. Atât de aproape, încât ea îi simţi, pe buze, căldura respiraţiei. Atât de aproape încât ea îşi imagină că, dacă ar fi inspirat, ar fi luat o gură din sufletul lui. Avea un sentiment aproape electric de aşteptare, ca şi cum punea cap la cap piesele dintr-un puzzle. Ca şi cum era pe cale să pună două piese împreună şi ştia, cu toată fiinţa ei, că aveau să se potrivească.

În schimb, el se îndreptă de spate, cu o grimasă, şi îşi lăsă mâna să cadă.

— Am spus ceva nepotrivit? întrebă Jane.

„Şi dacă da, ce anume din tot ce am spus?”

Spusese foarte multe, la urma urmei

— Fată imposibilă, şopti el.

O duru ca, după tot ce vorbiseră, să îl audă spunându-i astfel.

— Sunt imposibilă pentru că aşa am ales! răbufni ea, dar ştia că era mai mult decât atât.

În adâncul sufletului ştia că, şi dacă ar fi încercat să facă totul corect, înalta societate nu ar fi iubit-o niciodată.

— Poate că sunt imposibilă, dar măcar nu sunt… nu sunt…

— Nu la asta mă referam.

El întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să o atingă din nou, iar Jane rimase nemişcată, dorindu-şi ca acei centimetri dintre degetele lui şi faţa ei să dispară. Simţea cum o furnică toată faţa şi trase aer adânc în piept.

— Fată imposibilă, repetă el, dar de data asta tonul lui era calm şi jos, transformând cuvintele în ceva senzual. O spun pentru mine, ca să îmi aduc aminte, nu pentru tine, ca pe o insultă. Jane! Fată curajoasă! Fată încântătoare!

De data asta o atinse pe obraz, punându-şi iar degetele pe el. O, şi cât de plăcută era acea atingere uşoară! Cât de plăcut era acel punct de legătură!

— Fată pe care nu ar trebui să o ating, spuse el. Sau să o sărut. Sau să o am.

Zâmbetul lui era un pic trist, iar ea îşi aminti cum el spusese că ea era ultima femeie cu care s-ar fi căsătorit.

— Dar strălucitoare! Atât de strălucitoare! Este păcat că eşti atât de imposibilă, domnişoară Fairfield, pentru că altfel cred că aş fi încercat să te cuceresc.

Ea prefera ca el să îi spună „Jane”. Îi plăcuse felul în care îi rostise numele, nu scurt şi concis, o silabă de care să încerce să scape cât mai repede, ci lung şi încet, precum o îmbucătură gustoasă, pe care să vrea să o savureze.

Îşi ridică mâna şi o puse peste a lui, pe obrazul ei. Căldura întâlni căldură. El scoase un sunet, nu chiar un protest, şi nu îşi retrase mâna.

— Ţine minte, spuse el în cele din urmă, ce planuri de viitor am în faţa ochilor. Nu cred că ar trebui să te fac mai vulnerabilă în raport cu mine. Chiar deloc.

— E prea târziu pentru asta, spuse ea.

El îşi retrase mâna, ca şi cum acel gest ar fi putut anula vorbele ei. Dar nu conta. Se strecurase deja dedesubtul straturilor de dantelă sub care ea îşi ascunsese inima. Nu era atât de nesăbuită ca să se îndrăgostească de el. Nici măcar ea nu avea atât curaj. Dar…

— Eşti cel mai sincer trădător cu care am avut de-a face vreodată, îi spuse ea.

El făcu o grimasă şi vorbi, în cele din urmă:

— Haide, domnişoară Fairfield. Se face frig, trebuie să ne întoarcem.

Capitolul 8

— Mai mult de două săptămâni la Cambridge, spuse, din locul său de observaţie, cu vedere la pârâu, bărbatul pe care Oliver îl numise „tată” toată viaţa. Şi doar acum vii în vizită?

Cât timp vorbi, nu se uită la Oliver, ci se mulţumi să

examineze momeala de la capătul undiţei.

Era mijlocul după-amiezii, cel mai prost moment pentru pescuit, în plus, mai era şi ianuarie. Dar tatăl nu şovăise atunci când Oliver propusese să facă împreună o plimbare până la pârâu.

Hugo Marshall era mai scund decât Oliver. Avea părul şaten, dezordonat, trăsăturile îi erau colţuroase, iar nasul îi fusese spart. Nu semăna deloc cu Oliver, iar asta pentru că, de fapt, nu erau înrudiţi. Nu îi uneau decât timpul petrecut împreună şi afecţiunea.

Oliver avea grijă să nu se uite deloc la tatăl lui. Se aşezară în locul în care pescuiau de obicei, o întindere largă şi plată de apă, unde pârâul era mai liniştit. O stâncă mare şi cenuşie de pe mal le servea drept loc de şezut.

— Mi-a luat prea mult timp.

Ferma părinţilor lui Oliver, aflată în vecinătatea sătucului New Shaling, se găsea la doar patruzeci de minute de Cambridge. Pe vremea studiilor lui universitare, Oliver îşi vizitase părinţii la sfârşit de săptămână, ori de câte ori putuse să o facă.

— Free crede că o eviţi, spuse tatăl lui.

Era ceva ce *ar fi* crezut ea. Sora lui cea mai mică avusese întotdeauna un temperament potrivit şi o anume tendinţă de a crede că toată lumea se învârtea în jurul ei. O încuraja şi faptul că lucrurile chiar aşa păreau să se întâmple.

— Bineînţeles că nu o evit, răspunse Oliver. Pe tine te evit.

Tatăl lui chicoti cu amabilitate.

Oliver nu râse. În schimb, îşi făcu de lucru cu undiţa.

— Înţeleg, spuse tatăl după un moment. Ce lucru oribil am mai făcut acum?

Oliver aruncă firul undiţei în apă cu mai multă forţă decât era necesar, urmărind cum se ridicau valuri mici pe luciul liniştit.

— Nu tu. Eu.

Tatăl lui nu spuse nimic.

— Mă lupt cu o problemă etică.

— Aha…

Privirea lui Hugo Marshall deveni absentă.

— Te frământă o întrebare spinoasă, de etică? Sau e genul de întrebare la care răspunsul corect e uşor, dar cel lipsit de etică e prea tentant?

Normal că tatăl lui putea să vadă miezul problemei fără ca măcar să audă un cuvânt despre ea. Oliver agită undiţa şi nu se uită în sus. În mod normal, i-ar fi expus tatălui său întreaga problemă. Dar de data asta… De data asta nu era sigur că voia să îi povestească. Prea mult din treaba asta avea legătură cu Hugo Marshall însuşi.

Părinţii lui drămuiseră, făcuseră sacrificii şi puseseră deoparte pentru ca Oliver să aibă şansa pe care o avea. Numai acum începuse să înţeleagă la câte renunţaseră părinţii lui pentru el.

Când fratele lui Oliver, ducele, ajunsese la majorat, Oliver vizitase pentru prima dată casa Clermont. El ştiuse, vag, că tatăl lui lucrase cândva pentru ducele de Clermont, îndeplinind o anumită slujbă, dar nu aflase niciodată detaliile.

Nu până când nu împlinise douăzeci şi unu de ani. Nu până când nu ajunse la Londra, la fratele lui, şi fusese prezentat personalului. Unii dintre servitori rămăseseră din perioada în care Hugo Marshall lucrase pentru duce, în urmă cu douăzeci şi doi de ani. Fuseseră foarte curioşi în legătură cu Oliver… şi chiar şi mai curioşi să afle ce se întâmplase cu Hugo Marshall.

— L-am cunoscut, spusese menajera. Eram doar cameristă pe atunci şi ne certam cu toţii ca să hotărâm cine avea să îi ducă ceaiul. Niciuna dintre noi, cameristele, nu voia să o facă, atât de înfricoşător era.

Înfricoşător. Oliver îşi văzuse tatăl nervos de câteva ori în viaţă, iar atunci găsise că acesta fusese de-a dreptul înfricoşător. Dar înţelesese că acea cameristă se referise la mai mult decât atât. Tatăl lui era de o inteligenţă pătrunzătoare şi nu tolera prostiile.

Menajera oftase.

— Era genul de bărbat despre care credeam că, peste

douăzeci de ani, avea să conducă întreaga Londră. Câteodată întâlneşti un om despre care pur şi simplu *ştii* că va ajunge departe.

Ea oftase cu alean şi îşi aranjase pălăria.

— Asta am spus cu toţii la vremea respectivă. Pur şi simplu *ştiam.* Era un sentiment pe care îl aveai doar privindu-l. Şi totul s-a dovedit a fi în zadar.

Totul se dovedise a fi în zadar.

Oliver se uită la tatăl său. În tăcere, Hugo îşi aruncă firul undiţei în locurile mai adânci, de la marginea pârâului. Aştepta să vadă dacă fiul lui voia să vorbească, presupunând că tot ce trebuia spus avea să fie spus.

Însuşirile lui Hugo Marshall nu se dovediseră a fi chiar zadarnice. El îşi dedicase toată acea energie unui scop: partide de pescuit împreună cu băieţi care nu erau cu adevărat fiii lui, bani câştigaţi pentru ca apoi să fie investiţi imediat în copiii lui.

Fiecare surplus pe care afacerea lui îl produsese fusese direcţionat către familie: Hugo îi ajutase pe Laura şi pe soţul ei să deschidă un magazin de galanterie în oraş, plătise taxele la universitate pentru Oliver, o pusese pe Patricia să ia lecţii de stenografie, iar apoi, după ce ea se măritase cu Reuven, le oferise tinerilor căsătoriţi o sumă suficient de mare ca să îşi înceapă propria afacere la Manchester.

Totul se dovedise a fi în zadar.

Nu. Nu avea să fie în zadar. Oliver voia să facă astfel încât sacrificiul tatălui său să însemne ceva. Avea de gând să îl facă să însemne *totul.*

— Contează, întrebă Oliver, dacă mi-o doresc foarte, foarte mult?

— Şi ce anume îţi doreşti? întrebă tatăl său.

„Vreau să fii mândru de mine. Vreau să fac tot ceea ce ai visat şi să îţi aştern reuşita mea la picioare.”

Oliver se întinse şi rupse o crenguţă din pământ, rotind-o între degete. Avea şi dorinţe mai urâte, unele de care aproape că se simţea stingherit.

„Vreau să plătească.”

În schimb, ridică din umeri,

— De ce ai făcut-o? De ce ai renunţat la tot ca să creşti copilul altcuiva?

Tatăl lui nu îşi ridică privirea.

— Nu am crescut copilul altcuiva, spuse el, tăios. L-am crescut pe al meu.

— Ştii ce vreau să zic, spuse Oliver. Şi tocmai despre asta vorbesc. De ce pretinzi că sunt al tău? De ce te comporţi aşa cu mine? Cred că ai dus o luptă interioară aprigă ca să te hotărăşti să mă creşti. Ştiu că ai iubit-o pe mama, dar…

— Tu ai fost salvarea mea la fel de mult ca şi mama ta, îl întrerupse, brusc, tatăl lui. Nu ai fost niciodată o povară pe care să mă obişnuiesc să o port. A fost foarte simplu. Dacă aş fi putut să te fac al meu, sfidând sângele şi biologia, asta ar fi însemnat că eu nu eram *al lui.*

— Al cui? întrebă Oliver, nedumerit.

— Al propriului meu tată. Dacă tu erai al meu, eu nu eram al lui.

Oliver se lăsă pe spate şi se uită la valuri. Ştia, foarte vag, că tatăl tatălui său nu fusese un om bun. De-a lungul anilor, tatăl lui făcuse câteva remarci tăioase despre asta, dar vorbise puţin despre acel subiect.

— Să te revendic pe tine a fost ca şi cum m-am revendicat pe mine, spuse tatăl lui. A fost uşor.

Oliver închise ochii.

— Deci, ce este acest lucru pe care ţi-l doreşti atât de mult?

— Vreau să fiu cineva, oftă Oliver. Cineva… care contează. Care poate face să se întâmple anumite lucruri. Cineva care să aibă putere.

Cineva care să nu mai fie îmbrâncit. Bradenton nu se înşelase; el avea puterea, iar Oliver avea dorinţe. Acela era un raport de forţe care se cerea inversat.

Pentru o vreme, tatăl lui rămase tăcut. Apoi, în cele din urmă, spuse:

— Dintre toţi copii mei, tu şi Free semănaţi cel mai mult cu mine. Este un dar. Şi, ca toate darurile, vine şi cu o

parte mai puţin plăcută.

— E ciudat, spuse Oliver cu glas scăzut, că eu semăn mai mult cu tine decât fiicele tale mai mari.

Tatăl lui scoase un sunet de protest, dar nu spuse nimic.

— Ştiu, zise Oliver. Ştiu. Nu am vrut să sugerez că ai fost mai puţin decât un tată pentru mine. Doar că… Fiul lui Hugo Marshall nu ar lua niciodată în considerare oferta care tocmai mi s-a făcut. Asta ar face fiul ducelui de Clermont, fapt din care trag concluzia că am tentaţia în sânge şi că, în situaţia de faţă, mă comport precum fiul lui.

— Hmm… spuse Hugo. Ai o părere foarte ciudată despre mine. Am făcut multe lucruri de care nu sunt mândru.

— Şi eu. Au fost momente în care am tăcut. Au fost momente în care, deşi nu trebuia, am vorbit, făcând-o doar ca să mă feresc de efortul de a mă lupta.

— Asta nu te face să devii un om asemenea tatălui tău natural, spuse Hugo, Asta te face doar om.

Firul undiţei lui Oliver plutise prea departe. El trase undiţa înainte ca momeala să se încurce în buruienile de pe celălalt mal al pârâului.

— Ipotetic vorbind, spuse Oliver, să presupunem că cineva, un marchiz, mi-a promis votul lui într-o chestiune foarte importantă. Şi tot ceea ce trebuie să fac, în schimb…

Trase aer adânc în piept şi se uită în altă parte.

— Tot ce trebuie să fac este să umilesc o femeie. Nimic fizic, înţelegi. Nu ar fi dezonorată. Doar…

Se uită în ochii tatălui său şi nu îi trebui mai mult. Nu exista niciun „doar”. Oliver cunoştea situaţia lui Jane. Ştia cum se simţea, cât de tare ar fi afectat-o răul pe care i l-ar fi făcut el.

„Nu ar fi dezonorată, dar i-aş putea frânge inima.”

— Vorbim ipotetic? pufni tatăl lui.

— Dacă problema ar fi fost suficient de importantă, ai fi…

— De zece ani ai devenit adult, replică tatăl lui. Dacă tot trebuie să îţi spun ce să crezi despre o propunere,

înseamnă că am făcut o treabă proastă cu educaţia ta, caz în care părerea mea nu ar trebui să conteze.

— Dar dacă acea chestiune pusă în joc este una *foarte* importantă? Dacă ar produce o schimbare reală pentru toată lumea şi doar o singură femeie ar suferi?

O, Doamne! Nici măcar nu putea să explice consecinţele personale.

— Nu, Oliver. Păstrează-ţi dilemele morale pentru tine şi pentru prietenii tăi de la facultate. Nu poţi să îmi pasezi mie această povară. Refuz.

— Eşti enervant. Te comporţi mereu de parcă totul e floare la ureche. „Ei, Oliver, eu cred că alegerea ta este fie să renunţi, fie să continui, mimă el, amintindu-şi sfatul pe care îl primise de la tatăl său pe vremea când fusese pe punctul de a părăsi şcoala.

Hugo se mulţumi să zâmbească.

— Sunt tatăl tău. Este treaba mea să te enervez.

Nu era sezonul de pescuit şi, firește, nu prinseseră nimic.

— Când încetează să fie vorba despre o singură femeie? întrebă Oliver în cele din urmă. Şi când începe să devină… în primul rând, un lucru pe care e dezgustător să îl ceri?

— Uite ce ştiu eu, răspunse tatăl lui. Niciun peşte nu va gusta din momeala ta dacă o ţii la un metru de pământ. Aruncă!

Oliver roşi şi aruncă. Încă o dată, momeala şi plumbul loviră apa.

— Ce fel de om sunt dacă încă mă întreb: să o fac, sau nu?

Tatăl lui ridică din umeri.

— Eşti inutil, îl acuză Oliver. Credeam că îmi vei spune ce să fac.

— Nu sunt aici ca să fiu folosit. Sunt aici ca să pescuiesc.

Pentru un moment, Oliver îşi contemplă undiţa.

— Ştii, spuse el, gânditor, cred că eşti un impostor. Te comporţi ca şi cum ai fi foarte înţelept, iar, de cele mai

multe ori, nu faci altceva decât să vorbeşti despre pescuit şi să te aştepţi ca eu să mă descurc singur.

Tatăl lui chicoti.

— Şi asta te surprinde? Te-am învăţat trucul ăsta cu ani în urmă. Când nu zici nimic, oamenii vin cu cele mai inteligente gânduri ale lor, în locul tău.

După încă patruzeci de minute de linişte, în care reuşiră să prindă un păstrăv de zece centimetri, pe care, fără o vorbă, îl aruncară înapoi, Oliver spuse, în cele din urmă:

— Când nu sunt aici, pescuieşti singur?

— De obicei, Free vine cu mine.

— Nu am vrut să o înlocuiesc. Este supărată pe mine? Abia a vorbit aseară, înainte să se ascundă în spatele unei cărţi.

Tatăl lui se uită la musca artificială prinsă la capătul undiţei, aranjând-o la loc după muşcătura peştelui.

— Nu ai înlocuit-o, spuse el pe un ton neutru. Am întrebat-o dacă vrea să vină şi a spus că nu.

— Deci *este* supărată pe mine. Mă întreb ce am făcut.

— Întreab-o pe ea, răspunse, calm, tatăl lui. Sunt sigur că îţi va spune,

Oliver era sigur că ea avea să o facă. Free nu era genul de persoană care să se abţină.

— Îmi fac griji pentru ea, spuse tatăl lui în cele din urmă. Nu am realizat cât de uşor mi-a fost cu Laura şi cu Patricia. Ele voiau lucruri normale. Siguranţă, măritiş şi o familie. Voiau mai mult de atât, bineînţeles. Dar Free… Nu mi-am dat seama că mama ta şi cu mine aveam să ne transmitem întreaga ambiţie unui singur copil.

— Ce vrea Free? întrebă Oliver, puţin derutat.

Tatăl lui îi aruncă un zâmbet obosit.

— Ce nu vrea? Întreab-o pe ea. Am crezut că tu eşti ambiţios, Oliver. Dar nici nu te compari cu sora ta mai mică.

*

Oliver îşi găsi sora aşteptându-i pe drumul spre casă.

Stătea pe vârful unui deal, lângă pârâu. Avea braţele încrucişate şi nu îşi aranjase părul. Vântul i-l sufla în spate ca pe un stindard strălucitor, portocaliu, de aceeaşi culoare cu părul tuns scurt al fratelui ei.

Oliver se opri la câţiva metri de ea.

— Free!

Ea nu îi răspunse, dar bărbia i se ridică. Da, cu siguranţă că era supărată pe el.

Nu avea un temperament vulcanic, sau, cel puţin, acel soi de temperament pe care oamenii şi-l închipuiau atunci când era vorba despre o femeie cu păr deschis la culoare. Era răbdătoare şi amabilă. Dar putea să fie şi încăpăţânată şi de neclintit.

— Free! spuse el iar. Ce mai faci? Voiai să vorbeşti cu mine?

Ea nici nu îl privi.

— De ce aş vrea asta? răspunse ea fără ca măcar să clipească. Nu ţi-ai ţinut promisiunea, aşa că de ce aş vorbi cu tine?

— Promisiune?

Oliver îi arunca o privire nedumerită.

— Am promis ceva?

Abia acum Free îşi aţinti privirea asupra lui.

— Bineînţeles, spuse ea. Ai promis că, după ce vii, vei vorbi ai mine în greceşte. Mama nu ştie greacă, aşa că nu poate s-o facă, dar tu ai învăţat la Eton.

— Am promis?

— Acum mai bine de un an, de Crăciun, spuse ea dând din cap cu hotărâre.

În mintea lui Oliver se înfiripă o amintire vagă: stătuse împreună cu sora lui în faţa focului, într-o noapte târzie, împărţind paginile unui ziar.

— Pot să înţeleg ceva din cărţi, spuse ea, dar îmi trebuie exerciţiu. Am nevoie de tine.

— Din câte îmi amintesc, răspunse Oliver, am promis să te ajut imediat ce aveam timp. Şi nu am avut. În anul care a trecut, am fost…

— Ţi-ai petrecut luni întregi împreună cu ducele.

Ea îşi încrucişă braţele, acuzator.

— Asta a fost altceva. Discutam cu oamenii de la Londra despre reformă. Ăsta este motivul pentru care nu am avut timp. După ce se termină totul, *atunci* voi…

Free îşi ridică bărbia.

— Şi când se va termina totul? Cât va dura, Oliver?

— Sincer vorbind, nu ştiu.

Buzele ei se strânseră.

— A durat mai bine de trei decenii ca problema să fie din nou luată în considerare serios în Parlament, după ultima lege a reformei. Proiectul de lege de anul trecut a fost respins complet. Este de la sine înţeles că obiectivul tău ar putea fi la ani distanţă.

— De aceea lucrez atât de mult, spuse el. Cu cât lucrez mai mult acum, cu atât mai repede se va întâmpla. În ceea ce te priveşte, învăţătura nu pleacă nicăieri. Greaca va fi acolo şi după ce voi termina eu cu asta.

Ei îi sclipiră ochii.

— Oliver, dacă eu încep să învăţ greaca peste doi ani, va fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? Prea târziu pentru că te vei căsători?

Dar ea clătină din cap.

— Prea târziu pentru ca eu să merg la Cambridge.

Oliver înmărmuri şi se uită lung la ea. Simţi cum, venit de nicăieri, îi cobora un fior pe spinare. Îşi dori să întindă mâna şi să o apuce, să o cuprindă în braţe şi să o ţină în siguranţă. Nu îşi dădea seama de ce anume ar fi vrut să o apere. De ea însăşi, poate.

— Femeile nu sunt admise la Cambridge, spuse el în cele din urmă,

— Nu eşti atent la nimic? îl certă ea. Nu acum, nu. Şi nici nu au în plan să deschidă universitatea, desigur. Dar există un comitet care vorbeşte despre un colegiu pentru femei, în satul Girton. Nu am vârsta necesară încă, Oliver, dar când o voi avea…

O, Doamne! Voia să meargă la *Cambridge!* Oliver trase aer adânc în piept şi se uită la ea, dar asta nu îl ajută

cu nimic. În minte îi răsuna un zgomot care se repeta la nesfârşit.

„Ei, bine”, îi şopti partea realistă din el, „putea să fie mai rău. Ar fi putut să vrea să se ducă la Eton”.

Refuză să şi-o imagineze pe Free la Eton.

În schimb, făcu câţiva paşi înainte şi îi luă mâna. Era mai mică decât el, nu o diferenţă care să fie atât de mare încât să conteze, dar primele lui amintiri despre ea i-o înfăţişau vulnerabilă. Erau cu el protejând-o. Erau cu el luând-o în braţe şi învârtind-o în cerc, asigurându-se că o ţinea bine, ca să nu cadă, în timp ce ea ţipa de fericire.

— Crezi că tot ce trebuie să faci ca să intri la Cambridge este să înveţi puţină greacă?

Ea îl privi cu ochi limpezi şi sfidători.

— Ai vreo idee în ce te bagi? continuă Oliver. Cât timp am învăţat la Cambridge, am fost asaltat de un potop neîncetat de insulte, atât subtile, cât şi evidente. Nu trecea o zi fără ca cineva să îmi spună că locul meu nu era acolo. Tu vei avea toate dezavantajele pe care le-am avut şi eu, numai că mie mi-au fost alături fratele meu şi Sebastian. Tu vei fi singură. Şi eşti femeie, Free; toată lumea va fi împotriva ta. Cei de acolo îţi vor dori să eşuezi de două ori mai mult decât au vrut să eşuez eu; în primul rând, pentru că eşti un nimeni, iar în al doilea rând, pentru că eşti femeie.

Ea clătină din cap.

— Atunci, va trebui să reuşesc de trei ori mai mult decât vor ei să eşuez. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să înţelegi asta.

— Te iubesc, spuse el. Asta e tot. Te iubesc şi nu vreau să suferi. Cât despre mine… Cambridge a fost începutul. Era o sumă de lecturi, examene, profesori şi lucrări, iar după absolvire am rămas cu sentimentul de a fi urmat şcoala alături de un grup de prieteni. Şi de duşmani.

Se uită la ea.

Free îşi ridică bărbia, sfidător.

— Nu va fi la fel pentru tine, continuă Oliver. Să mergi la Cambridge nu va însemna un lucru pe care să îl faci,

urmat de alt lucru şi de încă unul. Să mergi la Cambridge va fi un lucru care, după aceea, te va defini pentru totdeauna. Vei rămâne tot restul vieţii Fata Care A învăţat la Cambridge.

— Cineva va trebui să fie Fata Care A învăţat, spuse ea. De ce să nu fiu eu? Şi nu îţi face griji; nu am nici o intenţie ca obţinerea unei diplome universitare să fie ultimul dintre lucrurile teribile pe care le voi face. Prefer să fiu Fata Care A Făcut, decât să fiu Fata Care Nu A Făcut.

Ea pufni şi se uită în altă parte.

— Şi nu am crezut niciodată că tu vei încerca să mă convingi să renunţ, Oliver. Dintre toţi oamenii pe care mi-i imaginasem că ar fi vrut să eşuez…

— Nu vreau să eşuezi, răspunse el, înţepat. Dacă te *duci* la Cambridge, îmi doresc să reuşeşti. Îmi doresc să reuşeşti în ciuda tuturor piedicilor. Mi-aş fi dorit, doar, să nu ai atâtea piedici de înfruntat.

— Atunci, nu îmi sta în cale, şopti ea. Ai spus că mă vei ajuta să învăţ greaca, Oliver. Cu restul mă descurc şi singură. Dar greaca…

— Nu sunt foarte bun la greacă. Mă descurc cu noţiunile de bază, doar atât. Dacă vrei să reuşeşti în ciuda tuturor piedicilor, vei avea nevoie de cel mai bun ajutor pe care îi poţi primi. Aşteptă o clipă. Mama şi tata au regulile lor în privinţa banilor ducelui, dar… banii sunt ai mei, ştii. Să îţi angajez un meditator?

Ea înghiţi în sec.

— Crezi că am nevoie de un meditator oarecare? M-aş simţi mai în largul meu cu tine.

— Nu îţi propun asta doar ca să scap de sarcină, spuse el. Nu cred că înţelegi cât de groaznică este greaca mea. Dacă vrei să ajungi studentă, va trebui să înveţi cum e să nu te simţi în largul tău.

Ea se aşează, încet, pe pământ.

— Ce va spune tata?

— Te las pe tine să îţi faci griji pentru asta, răspunse el.

Se aşează lângă sora lui şi îşi trecu braţul pe după

umerii ei. Stătură aşa pentru un timp, fără să vorbească, Oliver nu prea ştia ce să spună, îşi cunoştea prea bine sora ca să încerce să îi schimbe părerea, dar…

De asemenea, ştia şi ce o aştepta. Acel lucru la care tânjea acum din toată inima? După un timp, farmecul studenţiei ar fi pălit, bănuia el, iar singura modalitate în care Free ar fi reuşit să termine ar fi fost să strângă din dinţi şi să facă pe grozava până la final. El nu ar fi dorit nimănui anii lui la Cambridge. Cu atât mai puţin cuiva drag.

— Îmi fac griji pentru tine, îi spuse el lui Free în cele din urmă. Mă tem că, mergând împotriva lumii, îţi vei frânge inima.

— Nu!

Vântul îi ridică părul şi i-i suflă în spate.

— Eu voi frânge lumea!

Părea că nici nu era conştientă de ceea ce tocmai spusese, atât de absent vorbise. Ca şi cum era o concluzie la care ajunsese cu ani în urmă, una la care nici nu mai trebuia să se gândească.

Oliver o privi cum trăgea aer în piept. Soarele îi lumina pielea; avea să facă o mulţime de pistrui, dar cu siguranţă că ei nu îi păsa de asta. Ţinând ochii închişi, ea îşi întoarse faţa către direcţia din care bătea vântul, ca şi cum adierea lui ar fi putut să o ducă în altă parte.

— Asta ţi s-a întâmplat ţie? întrebă ea în cele din urmă fără să deschidă ochii. Cambridge ţi-a frânt inima?

El abia se abţinu să nu tresară. Ochii i se măriră şi se întoarse către ea. Dar Free nu se mişcase şi nici nu îi mai spuse nimic. Doar stătea acolo, cu capul dat pe spate, iar adierea îi făcea să fluture câteva fire de păr. Oliver nu îşi dădea seama prea bine de ce inima începuse să îi bată tare. De ce pumnii lui se încleştară în timp ce se uita drept înaintea lui.

— Nu fi ridicolă, spuse el în cele din urmă. Este doar o şcoală. Atâta tot; doar o şcoală.

Capitolul 9

Universitatea din Cambridge avea nişte grădini botanice extraordinare, în care erau plantate cu grijă specii exotice aduse din întreaga lume şi aranjate în ordinea clasificării Linnaean. Însă oricât de ciudate ar fi fost speciile, nu puteau rivaliza cu cât de ciudat se simţea Jane.

Sărutul pe care domnul Marshall *nu* i-l dăduse, persista pe buzele ei la trei zile după ce acesta refuzase să i-l dea. Acea atingere – care nu se întâmplase – îi înfiora buzele ca un secret înţepător şi dulce, iar ea îl simţea impregnându-i, cu deplinătatea promisiunii lui neîmplinite, fiecare cuvânt care îi ieşea din gură.

— Pari destul de înamorată de domnul Marshall, îi spuse Genevieve Johnson lui Jane în timp ce mergeau împreună.

Trecură pe lângă un arbore veşnic verde adus din China, cu ramurile încărcate de ace verzi şi lăsate până la pământ.

— Este amuzant, spuse Jane.

Gemenele schimbară o privire.

— Vreau să zic, încercă iar Jane, că sunt sigură că este un om în care te poţi încrede.

— Sunt sigură că este, fu de acord Geraldine, luând-o de braţ pe Jane cu o expresie care, pe oricare altă faţă, ar fi fost un zâmbet.

Jane ar fi trebuit să facă o remarcă în legătură cu rangul lui, ceva care să le scadă interesul. Dar nu putea să se convingă să o facă.

— Este fratele unui duce, spuse ea în cele din urmă. Cu siguranţă că asta îl ridică măcar la rangul de marchiz.

Surorile schimbaseră o privire mai lungă.

— Nu, spuse Geraldine în cele din urmă. Poate că te gândeşti la fratele unui duce, dar nu cred că trebuie să te gândeşti la un marchiz.

Era ceva ciudat în felul lor de a fi, iar cele două surori nu erau niciodată ciudate. Buzele lui Genevieve se subţiară; Geraldine părea sumbră. Lui Jane îi trebui un minut ca să înţeleagă. Bineînţeles. Ele *cunoşteau* un marchiz. O, Doamne! Geraldine era logodită cu contele de Hapford, dar unchiul lui era necăsătorit. Oare Genevieve pusese ochii pe Bradenton?

Jane îi dorea să se bucure de el. Fetele proveneau dintr-o familie excelentă, verişoare cu un conte, şi aveau şi o zestre bună. Dar ea bănuia de mult timp că Bradenton avea nevoie de ceva mai mult decât de o zestre considerată *bună* după standardele de la ţară.

— În nici un caz un marchiz, spuse Geraldine.

Dar sora ei îi prinse cotul şi o împunse uşor; gestul acela şi o înclinare a capului, nimic mai mult, iar Geraldine se opri din vorbit şi se întoarse.

Fiindcă în grădină, chiar sub o copertină acoperită cu viţă-de-vie rămasă fără frunze, se afla marchizul însuşi.

Jane nu îl plăcuse niciodată deosebit de mult pe Bradenton, dar nu crezuse că el îi purta o aversiune deosebită. Era, până la urmă, prea îndrăgostit de propria persoană ca să îi pese de ea. Dar domnul Marshall îi spusese în acea seară memorabilă că marchizul voia ca ea, Jane, să fie umilită şi rănită.

Umilită.

Simţi un resentiment feroce când se gândi la asta. Marchizul o privea cu ochi reci şi sclipitori. Îi venea să îl plesnească, să îl facă să înţeleagă că nu o putea cuceri.

— Să îl salutăm? întrebă Geraldine cu glas scăzut.

— Nu este nevoie, şopti Jane. Pare ocupat. Nu am vrea să îl enervăm cu nerăbdarea noastră.

— Aşa este, fu de acord Geraldine, puţin prea repede. Aşa este, domnişoară Fairfield.

— La urma urmei, spuse Genevieve pe un ton prea ridicat, nu mi-ar plăcea să mă vadă fără ţinuta mea de seară.

— Şi în plin soare! O, Doamne, va vedea fiecare defect al pielii mele.

Vorbeau repede, una peste cealaltă, dând din cap în tot acest timp.

— Bine, spuse Geraldine, am stabilit. O, la… la naiba, ne-a văzut! Vine aici.

— Jane, spuse Genevieve, alarmată, mi s-a întins pudra? Spune-mi repede!

Jane se uită la faţa fetei. Ca de obicei, era perfectă. Nici măcar nu se vedea că era pudrată.

— O, nimic pentru care să îţi faci griji, spuse Jane, veselă. E puţin întinsă aici.

Arătă spre obrazul ei drept.

Genevieve scoase repede o batistă, dar era prea târziu.

— Domnişoară Johnson! Domnişoară Genevieve! spuse Bradenton. Ce plăcere să vă întâlnesc! Şi pe domnişoara Fairfield, de asemenea.

Dacă Jane ar fi fost prinsă cu batista în mână, ar fi făcut ceva teribil cu ea; ar fi aruncat-o sau ar fi băgat-o într-un buzunar, făcându-şi în fustă un cocoloş neuniform.

Genevieve doar zâmbi şi se comportă ca şi cum pătratul împăturit de pânză ar fi fost un buchet, un lucru care era cu totul firesc să fie ţinut în mână. Ea se folosi de batistă ca să adauge o mică înflorire la reverenţa făcută perfect.

— Milord, spuseră surorile la unison.

Jane veni din urmă cu câteva momente mai târziu, făcând o reverenţă dezechilibrată.

— Bradenton!

Auzind acea adresare plină de familiaritate, marchizul îi aruncă lui Jane o privire iritată.

— Se pare, domnişoarelor, spuse Bradenton, că a apărut o plantă nouă într-una dintre sere. Mă gândeam să i-o arăt domnişoarei Fairfield.

Cele două surori se uitară una la cealaltă.

— Bineînţeles, spuse Geraldine. Ne-ar plăcea nespus de mult să o vedem.

— O, există o problemă.

Bradenton clătină din cap cu tristeţe.

— Este delicată. Foarte delicată. Nu putem să ne aglomerăm în jurul ei şi să riscăm să se ofilească.

Ce tâmpenie! Oare unde voia să ajungă omul ăsta?

— Propun să mergem cu toţii la sere, spuse Bradenton, iar eu o voi conduce pe domnişoara Fairfield înăuntru. O veţi putea vedea prin fereastră, astfel încât situaţia să nu aibă nimic necuviincios, iar totul se va petrece timp de doar câteva minute.

Urmă o pauză; una lungă şi reticentă. Dacă Genevieve pusese ochii pe Bradenton, probabil că în acel moment îi treceau prin minte numai gânduri de gelozie. Dar dacă aspira atât de sus, nu lăsa să se vadă. După un moment, gemenele dădură din cap în semn că erau de acord.

— Bineînţeles, milord, spuse Genevieve.

— Cum vreţi dumneavoastră, milord, îi spuse Geraldine.

Cuvântul „seră” ducea cu gândul la o singură structură de sticlă. Serele de acolo erau, de fapt, un grup de clădiri cu geamuri, ieşind, ca nişte ţepi, dintr-un coridor central. Erau construite din cărămidă grea, acoperită, de la sol până la nivelul mijlocului unui om, cu mortar de culoare gri. De la acel punct se înălţau ferestre care serveau drept pereţi şi acoperiş. Unele dintre ele erau deschise câţiva centimetri. În timp ce treceau, Jane simţea cum aerul cald îi gâdila faţa. Bradenton mersese pe o alee laterală, iar apoi deschise o uşă.

— Va dura doar un moment, domnişoarelor, le spuse el gemenelor înainte să o conducă pe Jane înăuntru.

Ea mai fusese în sere şi înainte. În faţa ei se întindea un coridor central din care porneau încăperi individuale, fiecare dintre ele având temperaturi şi umiditate separate. Coridorul acela era umed şi încălzit; liane din junglă decorau pereţii.

Specimenele erau etichetate atât în latină, cât şi în engleză, iar, câteodată, în cifre şi litere care nu însemnau nimic pentru Jane. Ea bănuia că un botanist de la universitate studia acele plante.

Încăperea în care intrară era străbătută de nişte ţevi

de oţel, prin care trecea, gâlgâind încetişor, apa ce servea la încălzirea aerului. Jane, care se îmbrăcase gros, se simţi, brusc, sufocată.

Probabil că Geraldine nu ar făcut ceva atât de nepoliticos ca, de pildă, să *transpire.*

Zâmbind, Bradenton o conduse spre o cameră în care se aflau nisip şi vase de lut. Jane nu îi întoarse zâmbetul. Bărbatul acela voia să îi facă rău. Să o umilească. Pentru asta, era dispus să îşi dea la schimb votul în Parlament.

— Deci, milord, întrebă Jane, unde este planta aceea rarisimă?

El se uită la ea, gânditor.

— Nu pot să vă descifrez.

— De ce nu?

Jane se întoarse în cerc, uitându-se la plantele din cameră.

— Suntem asemănători noi doi.

Aerul era uscat şi cald; un ghiveci mare şi pătrat din stânga conţinea pietre, nisip şi o sumedenie de plante verzi şi diforme. Ar fi fost înghiţite de buruieni dacă ar fi îndrăznit să crească în pădurile din Cambridge.

— Asemănători?

— Bineînţeles!

Jane refuză, în continuare, să se uite la el.

— Suntem oameni simpli. Genul de care nimănui nu i-ar fi păsat dacă circumstanţele ar fi fost diferite. Eu sunt înălţată în ochii societăţii de averea mea. Dumneavoastră, de titlul pe care îl deţineţi.

Bradenton scoase un sunet care îi trăda uimirea.

— De asta mă respingeţi? Pentru că gândiţi că îmi sunteţi *egală?*

Sunetul vocii lui avea ceva urât.

Inima lui Jane bătea tare. Îl respingea pentru că aşa *făcea* ea. Dar poate că făcuse un efort special pentru el. Alţii vorbeau şi râdeau de ea, dar, după acele prime săptămâni, el îi încurajase. Apoi încercase să pretindă că nu o făcuse.

— Să vă resping? spuse ea râzând. Cum aş putea să

vă resping? Niciodată nu mi-aţi oferit nimic pe care să îl pot respinge.

El scoase un alt sunet, iar apoi spuse:

— Nu contează.

— Nu îmi pot imagina *de ce* aţi oferi, spuse Jane. Sunteţi marchiz. Nu aveţi nevoie de…

Se opri, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama de ceva.

— Aha!

Privirea lui arzătoare se aţintise într-a ei, dar Jane nu avea de gând să se lase oprită de acea căutătură aprigă. Voia ca el să simtă măcar o fărâmă din durerea pe care i-o dorea ei.

— *Aveţi* nevoie de banii mei, spuse Jane. Nu-i aşa?

— Tăceţi!

— Bineînţeles.

Jane îşi păstră pe faţă o mască de amabilitate.

— Îmi pare atât de rău pentru dumneavoastră! Cât de jenant trebuie să fie! Scrieţi toate legile, nu vă puteţi pierde pământul, nici măcar printr-o administrare proastă, şi totuşi, cu toate aceste avantaje, nu puteţi să faceţi niciun aranjament astfel încât să obţineţi profit pe propriile proprietăţi. O, Doamne, pentru asta trebuie să fie nevoie de un talent special!

Bradenton mai făcu un pas înspre ea.

— Tăceţi, spuse el aproape mârâit.

— O, nu vă faceţi griji! Nu voi spune nimănui. Ştiţi, doar, că sunt întruchiparea discreţiei.

Bradenton scoase un sunet înăbuşit şi făcu un alt pas înspre ea.

Mersese prea departe. Să îl tachineze era una, dar să îl batjocorească era altceva. Ea încremeni şi se uită la rictusul ameninţător care apăruse pe faţa marchizului. Cu toate că surorile Johnson o priveau, nu puteau face nimic. Era posibil ca ele nici să nu vrea să îi sară în ajutor dacă el ar fi încercat să îi facă rău. Era efectiv singură cu acel bărbat, iar el îi voia răul. Voia să o facă să tacă.

Să tacă din gură atunci când trebuia nu fusese niciodată una dintre abilităţile ei.

Îi zâmbi vesel, agăţându-se de pretextul ignoranţei.

— Chiar îmi pare rău pentru dumneavoastră, Bradenton. Aţi auzit de mine şi v-aţi imaginat că eram o biată fetişcană impresionabilă, una care ar fi fost copleşită de inteligenţa şi de farmecul dumneavoastră? Cred că aţi fost atât de dezamăgit! V-aţi imaginat că zestrea mea deja era a dumneavoastră, iar eu v-am râs în nas atunci când mi-aţi făcut un compliment grandios pentru prima dată.

Ochii lui deveniră şi mai furioşi.

— Nemernică mică, şopti el. Ai făcut-o intenţionat.

— Ce am făcut intenţionat?

Jane îşi păstră zâmbetul, ca şi cum era singurul lucru care o apăra de flăcările balaurului.

— Nu am făcut nimic altceva în afară de a afirma câteva lucruri certe. Nu vă plac lucrurile certe, milord?

Nu. Nu îi plăceau. Făcu un pas final spre ea, iar de data aceasta îşi ridică bastonul, ţinându-l strâns în pumn, ca pe o bâtă.

Jane simţi cum i se răceau mâinile. Chiar mersese *prea* departe.

Continuă să zâmbească.

— Doreaţi să îmi arătaţi o plantă, milord.

El se opri şi clătină din cap, ca şi cum şi-ar fi reamintit că erau într-o seră. Că pereţii erau de sticlă. Că, indiferent de cuvintele pe care le schimbaseră, ea era o domnişoară; şi că dacă se afla că o lovise, reputaţia lui avea să sufere.

Trase aer în piept, apoi mai trase o dată. O ţinu tot aşa până când chipul i se acoperi de o mască de linişte falsă, la fel de netedă precum cea a lui Jane.

— Acolo.

Întoarse invers bastonul, astfel încât capul curbat să arate înspre un vas de lut, umplut cu nisip.

— Asta este.

Planta era de un cenuşiu-verzui, urâtă de-a binelea. Ramuri groase cât degetul cel mare al lui Jane, pline de ace mici şi ascuţite, se ridicau într-un nod încâlcit.

— Îmi aminteşte de dumneavoastră, domnişoară Fairfield.

În vocea marchizului stăruia o urmă de venin.

Nu era de mirare.

— Îmi place destul de mult, spuse Jane, gânditoare. Pare un lucru mic şi curajos, în tot acel nisip. Haideţi să găsim o plantă pentru dumneavoastră, milord. Ştiu exact care este. De cum am intrat aici, am văzut un fel de buruiană.

Jane se referise la un fel de liana urât mirositoare, care se găsea pe coridor. Dădu să se întoarcă.

Îl văzu cu coada ochiului. El lovi puternic, cu capul bastonului, planta pe care tocmai i-o arătase, făcând să zboare peste tot bucăţele din cactusul acela şerpuitor şi spinos.

De frică, stomacul ei se transformă în gheaţă. Nu avea cum să folosească vreun subterfugiu în legătură cu acel act de violenţă şi nici nu putea să zâmbească şi să treacă peste o asemenea întâmplare. Avea doar o alegere: să se prefacă, senină, că nu văzuse nimic. Se întoarse către uşă şi plecă, chiar dacă mâinile îi tremurau.

— Planta despre care v-am vorbit se află aici, spuse ea. Pe coridor. Haideţi să o căutăm, da?

El respira greu.

— Nu. Haideţi să ne întoarcem la ceilalţi.

Jane îşi spuse că scena pe care tocmai o făcuse marchizul nu fusese gândită ca o ameninţare. Ea îl iritase, atâta tot, şi, odată trecut de punctul culminant al frustrării, el izbucnise. Micuţul cactus fusese doar o victimă nefericită a furiei lui.

Merseră în tăcere; Bradenton nu voia să vorbească, iar Jane nu putea să mai spună nimic. Se întoarseră prin coridorul umed şi deschiseră uşa care dădea spre alee. Genevieve şi Geraldine îi aşteptau, întoarse una spre cealaltă şi vorbind pe un ton jos şi alarmat.

— Ai văzut, spuse Geraldine. Ai văzut şi…

Când auziră uşa, se opriră din vorbit. Se întoarseră şi zâmbiră la unison.

— Milord, spuse Genevieve.

— Draga mea domnişoară Fairfield!

Geraldine păşi în faţă, cu mâinile întinse către Jane.

— Ce bine să te vedem iarăşi! Vă mulţumim că aţi adus-o înapoi.

— Poftim, spuse Bradenton. Domnişoarelor, vă înapoiez prietena.

Lui Jane încă îi ţiuiau urechile. Mâinile îi tremurau. Abia dacă putea fi atentă în timp ce gemenele îi murmurau invitaţii politicoase marchizului.

— Presupun că nu vreţi să vă alăturaţi plimbării noastre?

Jane nici nu îşi putea da seama care dintre gemene vorbise.

„Nu”, gândi ea. „Nu. Pleacă! Pleacă!”

— Îmi pare rău, domnişoarelor.

El le aruncă un zâmbet rece, unul la care privirea nu lua parte defel.

— Am stat prea mult afară. A fost o plăcere, bineînţeles. Domnişoară Johnson! Domnişoară Genevieve!

Se uită la Jane.

— Domnişoară Fairfield!

Inima lui Jane încă bătea tare.

Genevieve se bosumflă.

— Dacă trebuie, spuse ea.

Cele două se aşezară între Jane şi Bradenton, urmărindu-l pe acesta cum se retrăgea pe cărarea care pornea de la seră. După ce făcu doar câţiva paşi, el se opri şi se întoarse, poate ca să se uite la Jane. Dar surorile stăteau umăr la umăr, iar dacă Bradenton ar fi avut vreun mesaj anume pe care să vrea să îl transmită, ca, de pildă, o încruntare, faţa lui era ascunsă de gemene. Geraldine îi făcu un mic semn cu mâna.

Jane nu fusese niciodată atât de uşurată din pricina flirtului fără răgaz al celor două. În cele din urmă, pe când surorile se întorceau la ea, respiraţia începu să i se liniştească.

Nu zâmbeau. De fapt, o priveau cu o expresie care pe faţa altcuiva ar fi fost una de îngrijorare.

Geraldine făcu un pas înainte.

— Domnişoară Fairfield, spuse ea pe un ton delicat şi muzical, exact aşa cum trebuia să sune cel al unei tinere din înalta societate. Domnişoară Fairfield, ne-am uitat prin ferestrele serei. Nu am putut să nu observăm…

— Ce a spus? întrebă Genevieve.

Jane simţi cum i se strânse gâtul. Nu putea vorbi despre asta; nici cu ele, nici cu nimeni. Acum nu putea să îi pese de geloziile lor prosteşti.

O, Doamne! Marchizul omorâse planta şi fusese pe cale să o lovească şi pe ea.

— Nimic, spuse Jane. Nu a fost nimic.

Se rugă în gând ca gemenele să nu îi vadă mâinile tremurând.

— Spune-mi, domnişoară Fairfield…

Geraldine întinse mâna şi îi atinse încheietura lui Jane.

— …nu-i aşa că atunci când ne-am hotărât să… ne împrietenim cu tine, am convenit între noi că vom… avea grijă de tine?

— Un fel de a zice, adăugă Genevieve.

Jane clătină din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. Marchizul mi-a arătat o plantă. Mi-a spus că îl făcea să se gândească la mine. Nu-i aşa că asta e…

Drăguţ. Urma să spună că era „drăguţ”, dar nici măcar ea nu reuşea să scoată cuvântul acela pe gură.

Buzele lui Genevieve se subţiară. Se întoarse către sora ei.

— Ai dreptate, hotărî ea. Trebuie să îi spunem.

Ce nenorocire i se mai întâmpla? Jane îşi dădu seama că nu îşi mai putea juca rolul.

— Am o durere de cap, se eschivă ea.

Dar Geraldine o strânse de încheietură, iar Genevieve veni să stea lângă soră-sa.

— Domnişoară Fairfield, spuse ea cu blândeţe, nu există o modalitate delicată de a spune asta. Uneori…

Se uită la sora ei.

— Eu cred că uneori tu…

Geraldine dădu puternic din cap, în semn de

încuviinţare.

— Uneori cred că nu înţelegi intenţiile oamenilor.

Jane se uită la ele, cu mintea zăpăcită.

— Şi astfel, spuse Genevieve, poate că nu ai înţeles ce anume îţi spunea Bradenton. Şi nu cred că ai văzut, atunci când te-ai întors, acea expresie de pe faţa lui şi lucrul pe care l-a făcut.

Jane înţelesese. Înţelesese foarte bine. Dacă şi ele înţeleseseră… Nu putea să le lase să vadă, nu putea avea acea conversaţie. Povestite de ele, ameninţările lui păreau reale într-un mod pe care ea nu şi-l putea explica. Marchizul voise să îi facă rău. Voise ca ea să fie umilită.

— Dar noi am văzut, spuse Genevieve. Intenţia lui era clară, chiar şi văzută prin sticla unei ferestre.

Trase aer adânc în piept.

— Nu am fost întotdeauna drăguţe cu tine.

Ce spuneau? Ce *făceau?* Lui Jane îi luă o clipă să se uite în ochii lui Genevieve, să îşi dea seama că vorbele acesteia nu aveau să se transforme într-o tiradă de gelozie. Cele două surori se uitară una la alta şi dădură din cap în semn că se puseseră de acord.

— De fapt, spuse Genevieve, din primele săptămâni de când te-am cunoscut… nu am fost drăguţe cu tine nici măcar o dată. Ne-am folosit de abilităţile tale particulare. Ştiu că asta poate fi greu de auzit, că e posibil să nu înţelegi ce spunem.

Jane nu putea să vorbească, nu putea să zică nimic.

— Dar, continuă Genevieve, te rog să mă crezi când îţi spun asta: sunt de părere că nu ar trebui să mai rămâi singură cu Lordul Bradenton. Nici măcar pentru o plimbare prin grădină, cu alţi oameni în apropiere. Nu am fost drăguţe cu tine, dar am *promis* că te vom feri de ceea ce e mai rău. Nu pot fi sigură de ce anume ar vrea să îţi facă Bradenton, dar refuz să stau cu mâinile în sân până când vom afla.

— Asta a fost murdar.

Geraldine îşi încrucişă mâinile.

— Extrem de murdar. Nu îmi pasă ce prostii spui

atunci când ieşi în lume. Ceea ce a făcut Bradenton a fost în afara limitelor. Şi având în vedere ce mi-a spus Hapford despre comportamentul lui…

Scoase un sunet dezgustat.

— Nu, domnişoară Fairfield! Trebuia să îţi spun ceva înainte să se întâmple asta. Nu trebuie să rămâi singură cu el.

Jane nu ştia ce să zică. De mult timp se aşteptase la ce era mai rău, iar acum, că nu se întâmplase, nu mai ştia ce să facă. Simţea cum i se strângea gâtul. Nu se aşteptase la… asta.

Genevieve o atinse pe cot.

— Poate că nu înţelegi nici purtarea noastră de acum.

Atingerea ei era blândă.

— Dar, indiferent de ceea ce se întâmplă, indiferent de cum ne-am comportat cu tine în trecut, nu vom permite să ţi se întâmple nimic rău. Îţi promit.

Jane respiră, iarăşi şi iarăşi, încet şi tremurând. Se uită dintr-o parte în alta. Surorile erau cu cincisprezece centimetri mai scunde decât ea, dar păreau să o acopere cu totul. Nu îşi dădea seama care dintre ele văzuse prima lacrimile din ochii ei, care dintre ele venise mai aproape, petrecându-şi braţele în jurul ei.

— Gata, gata, spuse Geraldine. Gata. Gata. Nu-i nimic. Va fi bine.

Până în clipa aceea, în care vorbeau atât de sincer, Jane nu îşi dăduse seama câtă teamă o copleşise, cât de singură se simţise. Iar acum, când o făcuseră, acum, când trecuseră de acea barieră, nu mai era posibil să îşi oprească potopul de emoţii, Jane se puse pe oftat. Se crezuse complet singură, un cactus uscat, slab, urât şi plin de ţepi, abandonat într-o mare de nisip. Dar atunci când se clătină, Genevieve o prinse.

— Gata, gata, spuse Geraldine. Gata, gata.

— M-am simţit din ce în ce mai rău cu fiecare lună care trecea, spuse Genevieve. Murdară. Cu nimic mai bună decât Bradenton. Am fost groaznice, cu adevărat groaznice.

— A fost o coincidenţă fericită, continuă Geraldine. Ai

fost scuza perfectă ca să alungăm pretendenţii lui Genevieve.

Jane nu se putu abţine. Fusese furioasă, speriată, apoi luată complet prin surprindere. Începu să râdă.

— Nu cred că înţelege, spuse Geraldine.

Jane se îndreptă de spate. Trase aer adânc în piept şi se uită în jur, la o lume pe care nu o mai înţelegea. Apoi răsuflă încet.

— Geraldine… se auzi ea spunând. Genevieve, trebuie să vă mărturisesc ceva. Nici eu nu am fost prea drăguţă cu voi. Nu din primele săptămâni.

Ele se opriră, iar ochii lor albaştri-porţelan se măriră.

— Eu…

Jane trase aer adânc în piept.

— Sunt atât de îngrozitoare intenţionat. Vă datorez amândurora nişte scuze.

— O, nu, spuse Geraldine făcând un pas înainte, iar pe faţă i se înfiripă un zâmbet.

— Într-adevăr, spuse Genevieve râzând. Treci peste scuze. Aş prefera să ne explici. Trebuie să fie o poveste pe cinste.

*

Femeile se plimbară vreme de ore întregi, vorbind şi abia uitându-se la plantele din jurul lor.

— Vezi tu, spuse Genevieve, solemn, când ajunseră la sfârşitul timpului petrecut împreună, eu nu vreau să mă căsătoresc. De fiecare dată când mă gândesc la un bărbat că pune mâna pe mine, încep să intru în panică.

Geraldine atinse mâna surorii ei.

— Mama spune că îi va trece. Dar eu şi Genevieve facem totul împreună. Am avut prima noastră menstră în aceeaşi zi. Este o prostie să ne imaginăm că acest lucru se va schimba, când, în această privinţă, întotdeauna am fost diferite faţă de restul lumii. Aşa că o sprijin din solidaritate de soră, până când devine majoră.

— Mare păcat, oftă Genevieve. Dacă aş putea să mă

căsătoresc cu echivalentul lui Hapford al ei, aş fi o soţie minunată. Mi-ar plăcea atât de mult să cheltui banii soţului meu pe acţiuni de caritate! În schimb, voi fi nevoită să *economisesc*. Aşa că ea va avea toţi copiii. Iar eu îi voi răsfăţa şi voi fi mătuşa cea rea şi provocatoare. Le voi da dulciuri până când devin agitaţi, apoi îi voi înapoia pe micuţi guvernantei şi îmi voi vedea de drum.

— Ai fost o mană cerească, Jane, spuse Geraldine. Până acum, am făcut totul corect. Genevieve se temea atât de mult ca nu care cumva să fie obligată să accepte un domn rezonabil de obişnuit şi să fie nefericită toată viaţa! Apoi te-am întâlnit pe tine. Tot ce trebuia să spunem era: „O, *nu, nu am putea participa fără prietena noastră de suflet, domnişoara Fairfield,* şi deodată toate invitaţiile s-au redus. A fost un noroc atât de mare!

Situaţia aceea le priise tuturor. Acum, că vorbiseră despre asta, plantaseră rădăcinile a ceva cald şi real în rămăşiţele prieteniei lor reci şi nesincere de până atunci.

— În seara asta, atunci? întrebă Geraldine aproape două ore mai târziu, în timp ce toate trei se îndreptau spre intrare.

Doamna Blickstall o aştepta pe Jane, aşezată pe o bancă de lângă poartă. Se uită în sus, dar, deşi i se păru ceva ciudat în legătură cu faptul că domnişoarele mergeau braţ la braţ şi că îşi zâmbeau una alteia cu o plăcere autentică, nu spuse nimic.

Genevieve o sărută pe Jane pe obraz, apoi Geraldine se aplecă şi făcu acelaşi lucru.

— Va fi mai bine de acum încolo, şopti Geraldine. Pentru noi toate. Vei vedea.

Îşi luară rămas-bun.

Doamna Blickstall se ridică să plece.

Dar cumva părea greşit să plece. Jane nu era sigură de ce, până când îşi aminti ce lăsase în seră. Se prefăcuse atunci că nu văzuse ce se întâmplase, dar o parte din ea încă mai vedea, cu coada ochiului, acea plantă sfărâmată.

— Mai am nevoie de puţin timp, spuse ea.

Partea frumoasă legată de mituirea însoţitoarei ei era

că Jane mereu făcea ce voia. Doamna Blickstall ridică din umeri şi se aşează la loc. Jane merse înapoi în grădină, pe poteca de lângă pârâu, către sere.

Ea, Jane, era o pacoste. O otravă. O ciumă. Era duşmanul oricărei conversaţii onorabile. Oamenii în toată firea ar fi preferat să fie mutilaţi de lei până la moarte în loc să poarte o conversaţie cu ea.

Îi urâse pe toţi pentru glumele pe care le făcuseră pe seama ei.

Deci, când începuse să îi creadă? Că era o pacoste, că nimeni nu ar fi putut să o placă cu adevărat? Că fiecare cuvânt ieşit din gura ei era o povară pentru restul oamenilor?

Ajunse la sere şi merse înapoi în camera cu plante deşertice. Deschise uşa, sperând ca memoria ei să fi exagerat daunele. Dar nu. Acea biată plantă micuţă era în continuare făcută bucăţi. Bradenton o lovise atât de tare, încât o despicase până la rădăcină.

Dar nu era o pacoste sau o ciumă. Era doar o plantă şi nu merita să moară.

Jane nu ştia cum să meargă mai departe, cum să rafineze persoana care devenise. Nu avea să fie niciodată precum Geraldine sau Genevieve, cu maniere delicate şi piele perfectă. Întotdeauna avea să vorbească prea mult, să spună lucruri nepotrivite, să poarte haine nepotrivite. Dar poate că...

Poate că lucrurile puteau să se schimbe cu adevărat. Un pic.

Şi ştia care era primul lucru pe care trebuia să îl facă.

*

Jane a trebuit să bată de trei ori până să i se deschidă uşa.

Dincolo de prag, ea văzu o cameră cu pereţi de sticlă, în care se aflau ghivece mici, cu răsaduri. Lângă uşă stătea o femeie îmbrăcată cu o rochie închisă la culoare şi acoperită cu un halat bleumarin, cu mâinile în mănuşi de

grădină, murdare de pământ. Ea o privi pe Jane cu sprâncenele ridicate. Se uită la rochia ei, care era o combinaţie de portocaliu ţipător şi de crem, cu fustele acoperite de o broderie care înfăţişa nişte îngeri delicaţi, iar sprâncenele i se ridicară şi mai mult.

— Ei, bine? întrebă femeia. Ce este?

— Îmi pare foarte rău să vă deranjez, spuse Jane. Dar mergeam prin seră şi... am văzut un cactus. Ceva i s-a întâmplat.

Femeia nu păru impresionată.

— E un cactus, spuse ea. În general, arată ca şi cum ar fi pe moarte. Este normal.

Femeia dădu să închidă uşa.

— Nu, staţi, spuse Jane. A fost rupt în bucăţi. Arată ca şi cum un băiat rău l-ar fi lovit.

Femeia îşi ridică privirea şi oftă.

— O, foarte bine. Poate că ar trebui să arunc o privire.

Se întoarse şi scotoci printre obiectele de pe un raft metalic, până când găsi un ghiveci mic, un set de foarfece şi o altă pereche de mănuşi.

— Haideţi să vedem acel cactus.

Jane o conduse pe coridor. Se aşteptase să găsească un grădinar bătrân şi cărunt sau un tânăr cu mâini asprite de muncă şi cu accent puternic. Dar acea femeie, după tonul ei cultivat şi după ţesătura apretată a rochiei de sub halatul de grădinărit, părea o doamnă bine-crescută.

— Sunt surprinsă, spuse Jane. Nu mă gândisem că Grădina Botanică ar angaja o doamnă.

— Să angajeze? pufni femeia. Nu fiţi ridicolă! Eu m-am oferit voluntar să lucrez aici.

Acea doamnă nu scosese mai mult de câteva cuvinte şi nici nu dădea impresia că ar fi fost deosebit de vorbăreaţă.

— Bineînţeles, spuse Jane. Îmi pare rău.

Nu îşi dădea seama prea bine pentru ce anume îşi cerea scuze.

— Planta este aici.

— Ştiu, răspunse femeia. Avem doar o singură seră

pentru suculentele din deşert.

Spunând asta, intră în cameră.

Cu halatul ei, îi amintea lui Jane de o asistentă medicală, una cu şorţ, cu mănuşi şi gata să vindece orice boală. Privirea i se aţinti la planta pe care o distrusese Bradenton. Mijlocul ei fuse sfărâmat în bucăţi, iar micile tentacule verzi şi spinoase zăceau în jurul ei, retezate.

Doamna se opri locului.

— O, spuse ea cu o voce foarte diferită faţă de cea tăioasă pe care o folosise în conversaţia cu Jane. Bietul, bietul micuţ!

Strânse vasul de lut aproape cu tandreţe şi scormoni cu blândeţe printre bucăţile de cactus rupt.

— Puteţi să îl salvaţi? întrebă Jane.

— Este un cactus, răspunse femeia pe un ton absent. Plantele astea cresc în deşert. Au evoluat ca să reziste la soare şi la furtuni de nisip.

Vocea ei căpătă o notă de mândrie.

— Poţi să omori un cactus, dar este nevoie de un efort susţinut: udare excesivă şi altele asemenea. Acest act de vandalism?

Ea ridică din umeri.

— Este doar un act de propagare.

Spunând asta, adună puţin nisip în micul ghiveci pe care îl adusese cu ea. Tăie cactusul deteriorat, îndepărtând tentaculele rupte şi îngrămădindu-le pe jos în timp ce lucra lucra.

— Gata, spuse ea în cele din urmă. Acum trecem la partea distractivă.

Luă tentaculele verzi şi le înfipse înapoi în nisip.

— Înainte era doar un cactus, iar acum sunt şapte, opt…

Luă ultima bucată şi o înfipse în ghiveciul pe care îl umpluse.

— Nouă.

— Ce? Atât? Fără apă sau poţiuni speciale?

— Va dura câteva luni până când vor prinde rădăcini, răspunse femeia, Plantele trebuie udate numai atunci când

nisipul este uscat. Dar, după cum am spus, cactusul este o plantă greu de ucis.

Îi dădu ghiveciul lui Jane.

— Poftim. Pentru dumneavoastră.

— O, Doamne! spuse Jane, surprinsă. Puteţi să faceţi asta? Să îmi *daţi* un cactus aşa?

Se încruntă şi se uită la femeie.

— Staţi. Sunteţi doar o voluntară. Nu puteţi.

— Dacă ieşiţi pe uşă cu el, este al dumneavoastră, răspunse femeia. Nu mă gândeam că îndrăzneaţa domnişoară Fairfield ar putea să îşi facă scrupule în legătură cu un lucru mărunt precum proprietatea.

— De unde îmi ştiţi numele?

— Eu sunt Violet Waterfield. Contesa de Cambury.

Părea că aştepta ceva.

Jane o privi clipind.

— Încântată de cunoştinţă, milady.

Femeia păru nedumerită.

— Nu ştiţi cine sunt? Oliver uită întotdeauna de membrii de onoare, îşi ridică mâna stângă, înmănuşată.

— Fraţii Siniştri? Oliver, Sebastian, Robert?

— Oliver? Vreţi să spuneţi…

— Bineînţeles că vreau să spun „Oliver Marshall, zise femeia.

— De unde ştiţi…

Contesa zâmbi misterios.

— Eu ştiu totul. Asta e datoria mea în cadrul micului nostru grup.

— Înţeleg, spuse Jane, derutată. Ce ocupaţie minunată!

— Ocupaţie?

Încă un pufnet.

— Bineînţeles că nu.

Pe faţa ei înflori un zâmbet deosebit de mulţumit, în timp ce spuse:

— Mă ofer ca voluntară.

Capitolul 10

Lui Jane încă i se învârtea capul în timp ce intră în camera surorii ei, noaptea târziu.

Vreme de ani întregi, Emily îi fusese singura confidentă, singura căreia îi destăinuise toate problemele ei. Acum, pe parcursul ultimelor zile, Jane adunase o mulţime de secrete pe care nu i le putea împărtăşi surorii mai mici.

„Am întâlnit în societate un bărbat care şi-a pus în minte să mă umilească, dar nu contează asta; haide, mai bine, să îţi povestesc despre gemenele Johnson.

Ştiai că Bradenton a pus un preţ pe capul meu? Se pare că valorez un întreg vot în Parlament. Sau distrugerea unui cactus. Nu sunt sigură care dintre cele două mă fac să mă simt mai onorată.

Crezi că domnul Marshall mă place? Nu ştiu ce să cred despre el“

Dar şi asta era o minciună. Jane ştia exact ce să creadă despre el.

Câtă vreme ea îşi aduna gândurile, Emily spuse:

— Ştiai că există oameni care nu beau alcool?

Jane îşi înclină capul.

— Am auzit.

La Cambridge, înconjurată de bărbaţi tineri, ea auzise mai ales batjocuri la adresa acelui soi de oameni.

— Te referi la cei din secta quakerilor sau la metodişti? Niciodată nu pot să ţin minte.

Se uită la sora ei, care o privea intens.

— De ce?

— Am citit despre asta.

Obrajii lui Emily erau uşor aprinşi, o îmbujorare care sugera că asta era mai mult decât o chestiune de speculaţie.

— Totuşi, există şi… alte categorii de oameni care nu

beau alcool, nu-i aşa?

— Hmmm… Nu am prea pus întrebări în legătură cu asta.

— Bineînţeles.

Sora ei se uită în jos, jucându-se cu pânza cămăşii de noapte.

Jane se întrebă în gând ce ar fi putut să îi spună surorii ei. Dacă ar fi început să îi depene povestea, nu ar fi avut cum să omită detalii. Iar acum avea de păstrat şi secretele altora. Nu îi putea spune lui Emily ce aflase de la Genevieve. Acela nu era secretul ei. Jane se certase cu Emily în trecut, dar niciodată nu păstrase secrete faţă de ea.

— Eşti gânditoare, spuse Emily. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

— Nimic, minţi Jane.

Emily se uită la ea, apoi îşi mută privirea în partea cealaltă a camerei, la cactusul cel nou de pe comoda lui Jane. Ridică dintr-o sprânceană.

— O, spuse ea, înţeleg. Şi eu, care credeam că, dintre noi două, mie nu mi se întâmplă niciodată nimic!

Jane făcu o grimasă.

— Îmi pare rău, draga mea.

— Nu încerca să mă duci cu zăhărelul! răbufni Emily.

Nu mai era nimic de răspuns la asta; în orice caz, nimic care să nu înrăutăţească situaţia, aşa că Jane îşi ţinu gura.

În cele din urmă, Emily vorbi iar:

— Ştiai că există oameni care nu mănâncă deloc carne?

Se părea că noaptea aceea era una a întrebărilor ciudate.

— Am cunoscut un bărbat căruia nu îi plăcea gustul şuncii.

— Nu mă refer doar la şuncă, ci la orice fel de carne.

Dintr-un motiv sau altul, Emily nu îşi privea sora în ochi, iar Jane avu, brusc, o bănuială.

— Emily, spuse ea cu blândeţe, aceşti oameni care nu

mănâncă deloc carne şi care nu beau alcool au, cumva, un nume?

Sora ei ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Bineînţeles că nu. Sau, cel puţin, nu au nume pe care să le cunosc eu. De unde aş putea să ştiu?

Dacă Jane nu ar fi ştiut ce mincinoasă excelentă era sora ei, nu i s-ar fi părut nimic în neregulă. Dar ea o cunoştea mult prea bine pe Emily. Aşa că se opri, o studie şi realiză că ceva era diferit.

Emily nu se agita. Nu sălta uşurel pe marginea patului. Nu bâţâia din picior. Doar desena, absent, cu degetul pe cuvertură.

Înainte să vină în casa lui Titus, Jane ar fi putut să facă, bazându-se pe agitaţia din timpul nopţii a surorii ei, o hartă a activităţilor acesteia pe parcursul zilei. Dacă Emily ar fi alergat afară timp de două ore, ar fi stat liniştită până la ora de culcare. Dacă ploua şi era nevoită să stea în casă, ea nu ar fi putut să stea liniştită, sărind şi mişcându-se încolo şi-ncoace.

Emily nu se agita acum.

Suspiciunea îi invada mintea lui Jane. Sora ei *avea* ceva mai multă culoare în obraji şi…

— Emily, nu cumva ai…

Sora ei îşi ridică, brusc, privirea.

— Nimic, i-o întoarse ea lui Jane, pe un ton foarte dulce. Nu am făcut *nimic.* Vezi cum e să îţi răspund şi eu aşa cum ai făcut-o tu?

Jane clătină din cap.

— Nu contează. De fapt, nici nu vreau să ştiu. Dacă află Titus, vreau să pot pretinde că nu ştiu nimic, însă nu pot face asta dacă tu mi te confesezi.

Un zâmbet melancolic se răspândi pe faţa surorii ei. Emily se uită în altă parte. Jane cunoştea acel zâmbet.

— Doar spune-mi că orice faci, spuse Jane, ezitând, sau nu faci…

Orice ar fi făcut sora ei, însemna că pleca din casă. Singură. Blickstall fusese cu Jane toată ziua. Existau şi riscuri, nu doar grijile prosteşti pe care şi le făcea Titus.

— Spune-mi, zise ea, că eşti în siguranţă.

— Nici măcar Titus nu s-ar putea opune.

Emily zâmbi hoţeşte.

— Îi citesc cărţile de drept, atâta tot. Degetul ei trasă o spirală pe cuvertură.

— Iar în timp ce îi citeşti cărţile, spuse Jane cu glas scăzut, s-ar putea să fi observat că, din când în când, oamenii îşi fac rău unii altora. Nu mi-ar plăcea ca tu să descoperi prin experienţă personală că există astfel de oameni.

— O, nu!

Emily schiţă cu vârful degetului o altă spirală.

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Există mereu o şansă…

— Ipotetic vorbind, spuse Emily, dacă cineva nu este dispus să mănânce un animal pentru că nu doreşte să îi facă rău, înseamnă că gândeşte la fel şi despre oameni.

— Nu, spuse Jane, nu înseamnă. Te rog, nu te gândi că asta înseamnă!

Emily se opri în mijlocul desenatului cu degetul pe cuvertură, încremeni. Asta era ceva ce ea făcea atât de rar, încât Jane se trezi aplecându-se în faţă şi dorind să o scuture, ca să verifice dacă încă mai respira.

— Dacă o piatră nu se mişcă niciodată, spuse sora ei în cele din urmă, apa o erodează oricum. Eu sunt vătămată, Jane, iar, dacă nu mă mişc, Titus mă va distruge. Uneori mă întreb dacă a mai rămas ceva din mine.

— Emily!

Jane atinse mâna surorii ei.

— Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva!

— Nu depinde de tine să *laşi* să se întâmple aşa ceva. Asta ar spune Titus.

Emily îşi ridică privirea.

— Nu mă sfătui să stau acasă pentru că mi s-ar putea întâmpla ceva rău în lumea de afară.

— Nu o voi face. Promit.

Emily îi strânse mâna.

— Atunci, păstrează-ţi acel „Nu s-a întâmplat nimic”,

iar eu mi-l voi păstra pe al meu.

*

Era a treia oară când Emily se strecurase afară din casă în scopul de a se întâlni cu domnul Bhattacharya.

Dacă unchiul ei ar fi ştiut ce se întâmpla, ar fi avut şi el o convulsie. I-ar fi ţinut predică după predică despre inocenţa ei şi despre faptul că ea era prea drăguţă, cumsecade şi tânără. Despre faptul că bărbaţii nu erau de încredere.

Dar domnul Bhattacharya se dovedise a fi mult prea demn de încredere pentru gusturile lui Emily. Îi zâmbea. Îi lua braţul atunci când dădeau peste o cărare îngustă, dar i-l lăsa de îndată ce ea era sigură pe picioare. Se uita… O, cu siguranţă că se uita! Dar nu făcuse nimic care să denote cea mai mică lipsă de principii. Absolut nimic.

În acea zi, era mai tăcut decât de obicei. Fusese perfect politicos atunci când o salutase. Merseseră şi tot merseseră de-a lungul pârâului, urmărind poteca până când ajunseseră la drum. El nu spusese niciun cuvânt. După o jumătate de oră, zise, în cele din urmă:

— Îmi pare rău că nu sunt o companie bună. Mă pregătesc pentru licenţă şi încerc să îmi lămuresc unele dintre cele mai complicate aspecte ale dreptului comun. Efortul ăsta îmi dă o durere de cap.

— Ai dori să vorbim despre asta?

Emily începuse să citească din nou cărţile de drept ale lui Titus, doar ca să aibă o idee despre ce vorbea domnul Bhattacharya. Unchiul ei fusese puţin derutat, dar în cele din urmă îi spusese lui Emily că s-ar fi putut să se bucure de poveştile din cazurile descrise acolo, atât timp cât nu citea şi sentinţele acestora.

Domnul Bhattacharya nu se comporta ca şi cum ea nu ar fi putut să îi urmărească raţionamentul, ca şi cum ceea ce învăţa el o depăşea, ci discuta cu ea într-un mod cât se poate de firesc.

Ultima dată scosese dintr-o geantă una dintre cărţile

lui şi citiseră un pasaj împreună, cu capetele aplecate, atât de apropriaţi, încât el ar fi putut să se întindă şi să îşi pună mâna peste a ei.

Nu o făcuse.

Însă în acea zi el nu îşi scoase cartea. În schimb, se uită la cer.

— A existat un caz, spuse el în cele din urmă, în care instanţa de judecată a ajuns la concluzia că un testament nu era valid. Motivul: o femeie de optzeci de ani ar fi putut să facă un copil după ce fusese întocmit acel document.

Scoase un sunet iritat.

Emily îşi încrucişă mâinile, aşteptând, dar el nu spuse nimic mai departe. Doar se încruntă la ea, ca şi cum i-ar fi putut pune în cârcă toate metehnele vechi de secole ale înaltei Curţi de Justiţie.

— Poate, spuse Emily în cele la urmă, dacă mi-ai putea explica cu exactitate unde ai dificultăţi, aş putea să te ajut mai mult.

— Eu... începu el, clipind. Cum să nu fie evident unde am dificultăţi? Poţi să începi cu faptul că o femeie de optzeci de ani nu poate să aibă copii.

— În *Biblie,* Sarah a avut copii, spuse Emily, şi era în vârstă de cel puţin optzeci de ani, aşa că...

— *Biblia!*

El clătină din cap.

— Chiar dacă ne este permis să argumentăm pornind de la acest punct de referinţă, tot nu înţeleg. Regula în cauză spune că trebuie să fie clar cui anume îi revine o moştenire în termen de douăzeci şi unu de ani de la moartea unei persoane care era în viaţă la momentul la care a fost scris testamentul. Dacă luăm *Biblia* ca pe un punct de referinţă, tot ceea ce ne trebuie este să ne folosim de Iisus Hristos ca de o persoană care a trăit în momentul scrierii testamentului. Din moment ce a înviat din morţi şi trăieşte veşnic, atunci...

— Nu, nu, spuse Emily, încercând să nu râdă. Ştiu foarte puţin despre lege, dar sunt sigură că nu îl poţi folosi pe Iisus.

— De ce? A trăit Iisus după ce a înviat sau nu?

— Se va spune că astfel de referiri sunt un sacrilegiu.

El ridică din umeri, ca şi cum ideea de sacrilegiu nu îl preocupa în mod deosebit.

— Foarte bine. Lasă-mă să văd dacă înţeleg cum funcţionează asta. Putem să o folosim pe Sarah din scriptura voastră sfântă, dar nu pe Iisus. Presupun că dacă aş fi menţionat *Bhagavad Gita,* răspunsul ar fi fost negativ.

— Ce înseamnă asta? întrebă Emily, curioasă.

— Ai putea să o numeşti scriptura noastră hindusă.

Ea se gândi la asta.

— Nu mă consider o expertă în legea engleză, dar cred că poţi presupune că citarea scripturilor hinduse într-un tribunal din ţara asta ar putea să nu fie cea mai bună alegere.

— Legea engleză este de neînţeles. Scriptura voastră este singurul argument valid care poate fi adus. Chiar şi aşa, este folosită numai atunci când este invocată ca să susţină un argument, dar nu altfel. Cum poate avea sens aşa ceva? Nu există niciun principiu îndrumător.

— Cred, domnule Bhattacharya, că pricepi destul de bine, spuse Emily. Problema ta nu este una de înţelegere. Este una de acceptare.

— Ai înţeles pe dos, spuse el pe un ton calm şi imperturbabil. *Accept.* Dar cum pot să aplic ceva ce nu este logic? Iar voi susţineţi că legea engleză este culmea civilizaţiei!

— Eu?

Emily făcu un pas în faţă.

— *Eu* nu susţin nimic despre legea engleză. Legea engleză spune că nu pot decide nimic, spune că, deşi sunt suficient de mare ca să mă mărit şi să am copii, nu pot alege cu cine să locuiesc şi cine să se atingă de corpul meu. Legea engleză spune că trebuie să ascult de dorinţele unchiului meu, când el m-ar ţine închisă în cameră.

El îi aruncă o căutătură ciudată.

— Unchiul tău, spuse el cu glas scăzut. Dar credeam că unchiul tău…

Aruncă o privire de-a lungul cărării.

— Ce vrei să spui prin faptul că te-ar ţine închisă în camera?

Ea înghiţi în sec.

— El este, poate, nu atât de permisiv pe cât am sugerat.

Domnul Bhattacharya făcu un pas în spate.

— Nu cred că ar trebui să îţi sfidezi unchiul. Îţi este rudă apropiată. Asta nu este doar lege, ci şi o chestiune de bun-simţ. Credeam…

— Am îndulcit puţin adevărul, spuse ea, ţâfnoasă. Unchiul meu nu este…

— *Eu* nu mi-aş sfida familia în felul asta.

— Bineînţeles că ai face-o, răspunse Emily, dacă familia ta ţi-ar cere să faci ceva care nu îţi place. Să presupunem, de exemplu, că tatăl tău ar fi un tiran precum Napoleon şi că ţi-ar porunci să…

El clătină iarăşi din cap.

— Acum chiar că nu te înţeleg. Ce a fost atât de teribil la Napoleon?

Era atât de calm şi zâmbea atât de des, încât la început Emily crezu că glumea. Apoi îi văzu cutele pe frunte şi privirea întunecată.

Îşi ridică mâinile în aer.

— Eşti ridicol! Napoleon a fost hotărât să cucerească întregul continent european, fără să ţină cont de preţul…

Înghiţi în sec, în timp ce, în minte, ajunse la concluzie înainte să o poată formula în cuvinte.

— Of, spuse ea cu groază în glas.

El nici măcar nu ridică dintr-o sprânceană.

— Of, repetă ea, punându-şi mâna pe stomac.

Pentru câteva momente, el nu zise nimic.

Apoi vorbi, în timp ce Emily îşi dădea seama ce prostie spusese.

— Compania Indiilor de Est a revendicat Calcutta acum mai bine de două secole. Nu îţi poţi imagina ce am văzut. Acum zece ani a fost o revoltă în nord. Probabil că nu ai auzit de ea.

Spusese toate astea fără să clipească. Şi avea dreptate. Emily nu auzise.

— Continuă, murmură ea.

— Mai multe batalioane indiene s-au răzvrătit. Oamenii se omorau între ei.

El îşi încleştă pumnii, dar ochii păreau să se uite în depărtare.

— Fratele meu era în armată. L-au chemat să ajute.

Rostise doar acele cate va cuvinte, dar ea putu să vadă încruntarea de pe faţa lui.

El clătină din cap şi se uită în altă parte.

— Cunoşteam oameni, spuse, în cele din urmă.

Se scutură ferm şi cu putere, iar acei ochi negri o priviră.

— De ce parte a luptat fratele tău? întrebă ea cu glas şoptit.

El scoase un sunet iritat.

— Sunt aici. Mai e nevoie să întrebi?

Emily clătină din cap.

— Totul a început deoarece Compania Indiilor de Est le-a eliberat indienilor cartuşe pentru arme, care fuseseră unse cu grăsime animală. Grăsime de porc, grăsime de vită; orice fusese la îndemână. Cum antrenamentul presupunea ca soldaţii să pună cartuşul în gură…

Mâna i se încleştă.

Vorbiseră suficient de mult despre acel subiect ca Emily să înţeleagă ce însemna. Ea înghiţi în sec.

— Englezii nu au înţeles că cereau o profanare. Nu au înţeles de ce, atunci când s-a aflat, toată lumea a devenit atât de furioasă.

Se uită la ea.

— Nu au înţeles de ce luptele au luat o asemenea amploare, răspândindu-se din provincie în provincie. Iar când au numărat morţii, nu i-au indus şi pe ai noştri. Aşa că nu, domnişoară Fairfield. Napoleon nu este atât de rău.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Să înţeleg, spuse Emily în cele din urmă, că eşti în favoarea unui regim de autonomie pentru india, dacă nu

chiar a unei independenţe totale.

El părea calm; niciun muşchi nu îi tresărea pe faţă. Şi totuşi, avea acea tristeţe în ochi. Emily ar fi vrut să i-o alunge.

— Nu. Nu ai ascultat ce am spus înainte? Nu îndrăznesc să susţin aşa ceva.

Ea înghiţi în sec.

— Familia mea este înstărită, spuse el. Dacă nu cunoşti sistemul, este complicat de explicat. Fratele meu mai mare a fost ofiţer al forţelor armate indiene. Cel de-al doilea frate este judecător. Tatăl meu este funcţionar de stat, având un post de răspundere direct sub comisarul Căilor Ferate. Sunt aici tocmai pentru că familia mea acceptă regimul britanic. Cum aş putea să vorbesc despre revoltă? Ce s-ar întâmpla cu ai mei?

Ea clătină din cap, fără să scoată un cuvânt.

— Şi chiar dacă cei din familia mea nu ar accepta regimul britanic, fratele meu mi-a povestit despre revoluţia soldaţilor indieni. Cum a pornit. Cum s-a terminat. Indieni care se luptau cu indieni, pentru englezi. Ce avem de câştigat?

Tonul îi era amar.

— Aşa că nu, nu visez la autonomie. Visez la lucruri pe care le pot realiza, nu la altceva.

— Dar..

— Dacă aş visa la autonomie, nu aş realiza nimic.

El începu să respire mai iute.

— Aş fi prea radical ca să fiu acceptat, iar în cele din urmă, totul s-ar rezuma la acelaşi lucru: violenţă din nou. Şi cu ce scop?

Emily încercă să îşi imagineze cum era ca nici măcar să nu îţi permiţi să visezi la libertate.

El se întoarse cu spatele la ea.

— Aşa că nu îmi vorbi mie despre Napoleon. Nu ai cum să înţelegi felul lui de a fi.

Cu toate că Emily nu se aventurase decât la câţiva kilometri depărtare de casa unchiului ei, simţea cum i se năruiau orizonturile, ca şi cum ar fi fost răsturnată din toate

rosturile ei. O, Doamne, ce oarbă fusese!

— Acesta nu este un subiect pentru o conversaţie politicoasă.

Tonul lui reveni la normal.

— Îmi cer scuze.

Ferocitatea din ochi i se stinse. Zâmbea cu toată gura, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar asta nu era deloc bine, fiindcă pe faţa lui se aşternuse o mască, chiar dacă era una care exprima politeţe.

— Nu, spuse ea cu pasiune. Nu. *Niciodată* să nu îţi ceri scuze pentru asta. Niciodată! Nu ştiu ce îndrăzneşti să faci oriunde altundeva în lume, dar cu mine…

Nici măcar nu îşi dădea bine seama de ce era atât de supărată,

— Întâlnirile noastre sunt evadarea mea, spuse ea în cele din urmă. Singurul lucru pe care îl fac şi care face ca restul zilei să merite. Aşa ar trebui să fie şi pentru tine.

Preţ de o clipă îndelungată, el nu spuse nimic. Doar se uită la ea, cu emoţiile ascunse în spatele unei măşti.

— Ar trebui să îţi spun că nu trebuie să îţi sfidezi unchiul, spuse el în cele din urmă.

— Dacă nu ar exista slujbele la stat, dacă nu ar exista pericolul violenţei… Spune-mi, domnule Bhattacharya, ce steag ai ridica?

El trase aer în piept.

— Nu cred că este o idee bună să mă gândesc la asta. Cred că încerci să schimbi subiectul.

— *Eu* cred, spuse Emily, ceva cu totul diferit. Chiar m-ai crezut atunci când ţi-am spus că familia mea este atât de neconvenţională? Că ni se permite să umblăm împreună zile întregi, fără ca măcar să te prezint?

— Eu…

Buzele lui tresăriră.

— Ei, bine…

— Ştiai. Poate că nu ai vrut să ştii, dar *ştiai.* Dacă nu crezi că trebuie să mă furişez afară, de ce eşti aici?

Preţ de un moment, el nu zise nimic. Apoi, foarte încet, întinse mâna şi o luă pe a ei. Nu ca să o pună peste

braţul lui sau ca să o sprijine pe Emily pe un teren accidentat. Îi luă mâna şi i-o mângâie cu degetul până când degetele ei se desfăcură într-ale lui. Apoi, uitându-se în continuare în ochii ei, se aplecă şi îi sărută palma.

Atunci Emily realiză că, fără să vrea, intrase în necazuri serioase.

Capitolul 11

Ispita, îşi spunea Oliver, era cel mai bine înfrântă prin evitarea ei. Dacă nu voiai să te răsfeţi cu prea multe dulciuri, era mai bine să nu le cumperi. Dacă nu voiai să consumi alcool, trebuia să nu mergi la cârciumă. Iar dacă voiai să nu umileşti o doamnă…

Ei, bine, Oliver se gândise că cel mai bine era să păstreze distanţa. Trucul îi reuşise vreme de trei zile şi spera ca la cina din acea seară să nu îi fie dat planul peste cap.

Rochiile ei nu se îmbunătăţiseră. O avea pe cea albastru şi auriu, perfect acceptabilă în privinţa culorilor, dar imprimată cu un model care strălucea şi pulsa, părând să crească şi să se micşoreze în faţa ochilor lui, până când Oliver trebuise să îşi mute privirea în altă parte. Era Rochia Roşie ca Focul Iadului, după cum o denumise Whitting, din ţesătură de moar, care chiar ducea cu gândul la flăcări.

Şi mai era şi rochia pe care o purta în acea seara.

Domnişoara Fairfield avea darul de a lua un concept frumos şi de a-l strica dincolo de orice limite. Oliver văzuse rochii frumoase, făcute din voal pus peste satin. Voalul alb şi satinul albastru formau o combinaţie eterică. Voalul roşu şi satinul alb străluceau rozaliu în lumina lămpilor. Chiar şi satinul negru – iar satinul rochiei din acea seară era de un negru intens – acoperit cu auriu ar fi fost minunat. Numai dacă domnişoara Fairfield s-ar fi oprit la voalul auriu! Bineînţeles că nu o făcuse. Albastru, roşu, alb, verde, mov – toate acele straturi alcătuiau o fustă evazată de voal şi se

întrepătrundeau în combinaţii stridente şi imposibile.

„Imposibile” era cuvântul potrivit. Deoarece domnişoara Fairfield atrăsese şi acum aceeaşi batjocură cu care era tratată întotdeauna. Ca toată lumea prezentă la dineu, Oliver nu îşi putea întoarce privirea de la ea. Dar, spre deosebire de toţi ceilalţi, el bănuia că avea cu totul alt motiv.

O plăcea. Mult, dacă era sincer cu el însuşi. Dacă ea i-ar fi permis, mintea i-ar fi zăbovit cu nesaţ la agrafele din părul ei, la micile flori smălţuite în toate culorile stridente ale curcubeului, ce atârnau de lanţuri de aur. El s-ar fi trezit gândindu-se cu nesaţ la ideea de a le scoate, de a-şi vârî mâinile în mătasea moale a părului ei, de a-i fura acel sărut pe care aproape că i-l dăduse.

Ispita, îşi reaminti, era cel mai bine înfrântă prin evitare.

Ea îşi ridică privirea şi îl prinse uitându-se. Apoi, înainte ca el să apuce să se întoarcă, ea îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Oliver simţi asta pe toată şira spinării. Vintrele i se contractă, ca răspuns.

Ar fi trebuit să ştie că acela nu avea să fie sfârşitul.

Ea îl găsi câteva ore mai târziu.

— Domnule Cromwell, spuse ea cu o strălucire amuzată în ochi.

— Domnişoară Fairchild, se trezi el răspunzând, dar chiar şi acea urmă de joc de cuvinte era prea mult.

Ea zâmbi. Oliver glumise odată că se temea ca nuanţa rochiei ei să nu fie cumva contagioasă, dar zâmbetul ei era cel molipsitor.

Iar acum, acel zâmbet chiar îl molipsise. Se simţea atras de el. Fără nici o altă dorinţă în afara celei de a zâmbi şi el ca drept răspuns.

— Domnişoară Fairfield, spuse el pe un ton jos. Am crezut că suntem de acord. Nu facem asta. Este imposibil.

— De acord? îi şopti ea. *Tu* ai spus. Eu mi-am ţinut gura. Ăsta nu este acord.

Oliver nu se opri din zâmbit.

— Atunci, voi remedia situaţia imediat. Jane, nu

trebuie să facem asta. Nu trebuie să fim… prieteni.

Prieteni. Nu din *prietenie* o atinsese pe obraz ultima dată când fuseseră singuri. Mai rău decât atât. Era puţin susceptibil faţă de ea, cu siguranţă, dar descifra la perfecţie felul în care îl privea. Felul în care îi zâmbea atunci când îl vedea. Era vulnerabilă, iar el îşi putea aminti că îi spusese:

„Sunt *prea disperată ca să fiu supărată.”*

— Ceva s-a schimbat.

Ea îşi ridică bărbia şi se uită în ochii lui.

— Totul s-a schimbat.

În timp ce vorbea, ea mişcă din cap, iar lumina lămpii îi scânteie pe florile multicolore din păr.

— Ce-ai spus? se trezi el întrebând.

Ea îi aruncă un surâs fierbinte şi feroce. Unul care părea să declanşeze, drept răspuns, un foc în interiorul lui. Ea se aplecă în faţă.

— Dacă crezi că îl las pe Bradenton să câştige, te înşeli amarnic.

— Nu am nicio intenţie să îl las să *câştige,* spuse Oliver cu rigiditate. Dar…

— Crezi că te cerţi cu el pentru mine?

Ea îi zâmbi şi mai aprins.

— O, nu, domnule Marshall! Te înşeli. *Eu* mă cert cu *el* pentru *tine.*

El înghiţi în sec.

— Mă crezi o iască uscată, spuse Jane, vulnerabilă la cea mai mică scânteie. Îţi este frică ca îmi vei da foc pentru că ai impresia că, odată ce ard, nu va rămâne nimic în urmă, decât pustietate.

Se uita la el ca şi cum îl provoca să o contrazică. Oliver nu putea. Se gândise la ceva asemănător doar cu o clipă în urmă. Dar expresia de pe faţa ei era mai înfocată decât oricare alta pe care o văzuse vreodată, iar el simţi un zbucium lăuntric, care prevestea că un anumit lucru avea să se întâmple.

— Am ceva să îţi spun, şopti ea, iar el se aplecă, voind să îi audă secretul. Nu sunt o pacoste. Nu sunt o ciumă. Şi refuz să fiu o piesă sacrificată pentru ca jocul tău să fie

încununat de o izbândă măreaţă.

Nu îl atingea. Atunci de ce i se părea lui Oliver că ea făcea asta? Aproape că putea simţi presiunea fantomatică a mâinii ei pe pieptul lui. Căldura respiraţiei ei pe buzele lui. Aproape că putea să guste parfumul ei. Acea uşoară aromă ele lavandă. Simţea că, într-un fel, ea îl destabilizase, iar el nu îşi mai putea găsi echilibrul.

— Nu eşti niciunul dintre aceste lucruri, spuse el. Cum eşti, atunci?

— Sunt în flăcări, îi spuse ea.

Apoi îi zâmbi şi făcu o reverenţă. Se răsuci pe călcâie, lăsându-l să se uite după ea.

Cuvintele ei nu ar fi trebuit să aibă vreun sens, dar, atunci când se întoarse, voalurile multicolore ale fustei fluturară în spatele ei, în lumina lămpilor. Asta îl duse pe Oliver cu gândul la o prismă ce capta lumina, iar apoi o împrăştia, desfăcând-o în toate culorile curcubeului. Ea era… în flăcări.

O privi cum pleca, moment în care toate grijile şi ezitările lui legate de ispită luară foc. Cu asta, el nu doar că se lăsa pradă tentaţiei, ci o invita la ceai, de-a dreptul.

„Da!”, gândi o parte adâncă din el. „Asta a pus capac!”

Ce anume fusese făcut, nu ştia. Nu reuşea să înţeleagă nimic, aşa că tot restul serii se mulţumi să o privească, încercând să îşi dea seama ce nume se întâmplase. Sau poate… poate că doar o privi.

O privi cum râdea împreună cu gemenele Johnson. O privi cum vorbea cu alţi bărbaţi, care nu păreau să fi observat transformarea ei în Phoenix. O privi cum vorbea cu Bradenton, zâmbind în timp ce el scrâşnea din dinţi.

Marchizul îşi ridică privirea şi îl văzu pe Oliver în cealaltă parte a camerei. Expresia din ochii lui vorbea, cu un îndemn rece şi şoptit.

Oliver nu îi răspunse.

Câteva momente mai târziu, Bradenton veni la el.

— În nouă zile, spuse el, voi primi nişte musafiri. Canterly, Ellisford, Carleton; recunoşti numele, presupun.

Prietenii mei din Parlament vor fi aici. Le voi face cunoştinţă cu Hapford.

Bradenton se uită în partea cealaltă a camerei, unde se afla Jane. Oliver îi auzea râsul, care răzbătea tocmai de acolo.

— Poate că odată am vrut să îmi dovedeşti ceva.

Privirea i se înăspri.

— Poate că încă vreau. Dar, mai ales, vreau să o văd doborâtă.

Clătină din cap şi îl privi pe Oliver.

— Fă-o, Marshall. Dacă o faci înainte să se termine vizita prietenilor mei din Parlament, îi voi convinge să îţi dea votul.

Viitorul lui Oliver. Acel vot. Tot ceea ce visase el vreodată, oferit atât de uşor. Şi totuşi la un preţ atât de mare.

În celălalt taler al balanţei se afla imaginea lui Jane. A zâmbetului ei înfocat, strălucitor. O, Doamne, lui Oliver i se făcu rău.

„Sunt în flăcări.”

Acel foc lăuntric alungă răul care îl cuprinsese pe Oliver. El nu zâmbi. Nu îl privi pe Bradenton în ochi, ci se mulţumi să ridice din umeri.

— Nouă zile, atunci. Dacă doar atât am.

*

Dimineaţa următoare aduse pe cer o grămadă de nori gri. Oliver se trezi cu amintirea nopţii precedente, resimţite ca un vis vag şi lipsit de consistenţă, genul de lucru care nu se putea întâmpla cu adevărat Se ridică. Se afla într-o cameră de oaspeţi din casa vărului său. Aşteptă să i se limpezească mintea. Şi, în loc să se risipească într-un neant imposibil, aşa cum obişnuiau să facă visele, amintirile i se închegară, pe rând, una peste alta. Zâmbetul lui Jane. Rochia ei. Expresia de pe faţa ei atunci când îi zâmbise şi îi spusese:

„Sunt în flăcări.”

O, *Doamne!* Ce trebuia să facă el?

Cineva bătu la tisă.

— Eşti gata?

Era vărul lui. Cu o zi în urmă, Oliver făcuse prostia de a-i promite lui Sebastian să îl însoţească în plimbarea lui de dimineaţă. Acum se frecă la ochi şi se uită pe fereastră. Era încă devreme, zorii încă mai mângâiau câmpurile cu degetele lor cenuşii. Pe fereastra din spate se vedea ceaţa care se întindea peste râul Cam şi pe câmpurile din spatele acestuia.

— Grăbeşte-te, Oliver! strigă Sebastian.

— Nu e corect, răspunse Oliver. De ce vărul meu este singurul petrecăreţ căruia *îi place* să se scoale dimineaţa?

Drept răspuns, auzi râsul lui Sebastian.

Îi trebui jumătate de oră să se îmbrace şi să plece. Ceaţa începuse să se risipească în lumina timpurie a soarelui, iar o pasăre ciripi în depărtare. Dar în primele minute ale plimbării fu prea frig ca Oliver să poată face altceva decât să meargă în pas vioi, frecându-şi mâinile înmănuşate până când reuşi să se încălzească. Traversară râul Cam. Urcară prin spatele colegiilor şi cutreierară câmpurile. La un moment dat, Sebastian vorbi:

— Ai de gând să îmi spui, în sfârşit, ce pui la cale?

— Vrei să vorbim aici? Ţi-am spus deja. Bradenton…

— Lasă-l pe Bradenton, spuse Sebastian. Oricum nu mi-a plăcut niciodată de el. Nu la asta mă refer.

Oliver îşi arcui colţurile buzelor, perplex.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu mă refer nici la domnişoara ta Fairfield, oftă Sebastian. Mă refer la ceva mult mai important. La *cel* mai important lucru, dacă vrei, centrul universului, la naiba cu Copernic!

Zâmbi larg.

— Mă refer la mine.

Oliver se uită la Sebastian. Pe când era copil, părinţii lui îi povestiseră despre tatăl lui natura. I-l descriseseră şi pe fratele lui vitreg, care locuia într-o casă maiestuoasă, alături de acel tată bun de nimic. Oliver ştia totul despre

Robert.

Însă despre Sebastian, vărul lui, nu aflase decât după ce împlinise doisprezece ani.

Sora mai în vârstă a ducelui de Clermont se căsătorise cu un industriaş, într-o încercare disperată – şi, din câte îşi dăduse seama Oliver, zadarnică – de a umple vistieria familiei Clermont. Sebastian Malheur fusese rezultatul acelei căsătorii. Era brunet, chipeş şi le zâmbea tuturor. Pe vremea când fuseseră colegi de şcoală, făcuse mereu năzbâtii. Şi, într-un fel, asta nu se schimbase niciodată.

Acea laudă de sine plină de farmec era exact genul de lucru pe care Sebastian îl făcea cel mai bine. Oliver nu era niciodată sigur de ceea ce credea vărul lui, fiindcă acesta nu era mai niciodată serios.

Sebastian zâmbi.

— Tot îmi pui întrebări cu caracter general, cum ar fi: *„Ce faci?”* şi *„Eşti cu adevărat încântat să auzi...?”* Toate referirile astea la *sentimentele* mele! M-am gândit să îţi dau ocazia să fii direct. Te comporţi de parcă aş fi pe cale să mor. De ce faci asta?

Unele lucruri nu se schimbau niciodată, dar…

Oliver oftă.

— Este vorba despre scrisorile tale. Cum urma să vin aici, oricum, Robert m-a rugat să văd ce faci.

— Scrisorile mele!

Sebastian se uită în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat să apară vreun cor grecesc şi să îi cânte o serenadă explicativă.

— Ce e în neregulă cu scrisorile mele?

— Nu ştiu.

Oliver ridică din umeri.

— Dar Robert a spus că ceva este în neregulă. Că nu eşti tu însuţi. Şi ştii cum e el, are mereu dreptate în privinţa acestor lucruri. Nu îşi va da seama niciodată singur ce anume e în neregulă sau cum să rezolve problema; dar ştie când ceva nu e cum trebuie. Şi spune că nu pari fericit.

Zâmbetul lui Sebastian radia. La cum atingea soarele dimineţii faţa vărului său, Oliver se gândi că remarca lui

părea de-a dreptul ridicolă.

— Nu sunt fericit? repetă Sebastian. De ce nu aş *fi* fericit? Am obţinut genul de succes la care majoritatea bărbaţilor doar visează. Am pus toată Anglia, de fapt întreaga lume, pe jar. Am făcut o ticăloşie de cel mai înalt nivel, iar lucrul cel mai frumos este că am dreptate în mod demonstrabil. Deci, spune-mi, Oliver, în aceste condiţii, de ce nu aş fi fericit?

Oliver se uită la vărul său şi ridică din umeri.

— Nu ştiu, spuse el. Dar în tot discursul tău minunat şi lung de adineauri, singurul lucru pe care nu l-ai spus a fost că ai fi fericit.

Sebastian se uită la el şi clătină ironic din cap.

— Minnie, spuse el ca şi când acel cuvânt ar fi fost o explicaţie. Robert s-a căsătorit cu ea, iar acum voi doi analizaţi limbajul tuturor, ca să găsiţi orice posibile conotaţii. E un lucru bun că nu e aici, fiindcă dacă era, ea ar fi văzut ce *nu* se întâmplă. Tu eşti un amator pe lângă Minnie!

— Ce nu se întâmplă? întrebă Oliver.

Sebastian îl ignoră.

— Să presupunem, de dragul discuţiei, că ai dreptate. Sunt profund rănit şi nefericit până în degetele de la picioare, dar nu vreau să explic de ce.

Zâmbi în timp ce vorbea, ca şi cum dorea să arate cât de ridicolă era acea supoziţie.

— Nu am fi mai bine cu toţii dacă am presupune că am motivele mele pentru asta şi am respecta acele motive?

— Poate, spuse Oliver cu glas scăzut. Dar… simt că nu eşti tu însuţi în ultima vreme. Simt ceva diferit la tine.

— Din nou, presupunând că ai dreptate, spuse Sebastian, nu mă vei face să mă simt mai bine spunându-mi cât de nefericit par a fi.

— Foarte bine, atunci, spuse Oliver. Fie cum vrei tu. Este exact ca pe vremuri.

Merseră mai departe pe cărare, pe lângă o curte în care fiica unui fermier dădea de mâncare gâştelor, iar un bărbat căra apă cu ajutorul unei cobiliţe petrecute pe după

gât.

— Ce ai vrut să spui mai devreme, reluă Oliver în cele din urmă, despre ceea ce nu se întâmplă?

— Atât de multe lucruri nu se întâmplă, spuse Sebastian cu nonşalanţă. Nu zbor. Tu nu te transformi în aur atunci când te ating. Încă nu am făcut un pact cu diavolul.

— Dacă vrei să îmi spui ceva, ar trebui să mi-o spui deschis.

— Uite care este treaba.

Sebastian părea serios.

— *Dacă* aş fi semnat un contract faustian cu sânge, ca să zic aşa, probabil că ar conţine o clauză care m-ar împiedica să vorbesc. Aşa că lasă-mă să îţi spun doar asta; să fiu eu… nu mai este la fel de amuzant ca altădată.

Oliver putea crede spusele vărului său. Faima îi venise atât de repede lui Sebastian! Nu cu mult timp în urmă, fusese doar un oarecare om bogat şi răsfăţat, născut într-o familie bună şi fără niciun motiv să depună vreun efort anume. Făcuse ceea ce făceau adesea bărbaţii bogaţi şi răsfăţaţi, de familie bună: degustase doamnele din oraş şi îşi crease un pic de renume ca hedonist.

Totuşi, era inteligent. Şi întotdeauna fusese incredibil de amuzant. Dar dacă, în urmă cu un deceniu, cineva l-ar fi întrebat pe Oliver ce avea să facă Sebastian cu viaţa lui, nu ar fi ghicit niciodată, nici într-un milion de ani, că vărul său avea să ajungă celebru în domeniul ştiinţelor naturii.

Apoi, din senin, Sebastian publicase o lucrare despre gura-leului, dintre toate subiectele posibile. Lucrarea fusese bine primită; şase luni mai târziu, el mai publicase o lucrare despre mazăre, iar, câteva luni mai târziu, alta despre salată.

La doar trei luni după lucrarea despre salată, Sebastian anunţase că ceea ce descoperise nu consta doar în câteva ciudăţenii referitoare la reproducerea florilor şi a legumelor, ci într-un întreg sistem. Unul care demonstra că trăsăturile se transmiteau de la strămoşi la urmaşi într-un mod sistematic, care putea fi prezis matematic.

Acest lucru, spusese Sebastian, servea drept un instrument de măsură. Se putea folosi pentru a determina ce anume caracteristici ar fi trecut mai departe, la urmaşi. Prin urmare, se putea vedea cum natura se abătea de la conceptul de hazard. Dacă se abătea într-o proporţie semnificativă, argumentase Sebastian, ca răspuns la schimbarea condiţiilor, aceasta ar fi dovedit că domnul Darwin avusese dreptate.

Nu ar fi putut să publice un articol mai incendiar. Acea lucrare conţinea patru exemple care demonstrau modul în care natura devia de la legea schimbărilor aleatorii. Acela fusese momentul în care Sebastian Malheur încetase să mai fie văzut ca un om de ştiinţă uşor excentric şi cu tendinţe hedoniste. Devenise un eretic şi un păgân.

— Îmi fac griji pentru tine, spuse Oliver în cele din urmă. Îmi fac foarte multe griji pentru tine, Sebastian.

— Ei, bine, fă-ţi griji în mod mai productiv, spuse Sebastian cu hotărâre. Nu am nevoie de milă. De fapt…

— O, într-adevăr? strigă o voce din spatele lor. Domnule Malheur? Dumneavoastră sunteţi, domnule Malheur? Bună ziua!

Sebastian se întoarse şi văzu un bărbat îndreptându-se spre ei, cu o viteză care se situa undeva între mers şi alergat. Omul îşi agită mâna. În semn de salut.

— Cine o fi?

Sebastian închise ochii pe jumătate şi înjură printre dinţi.

— Oricine ar fi, nu vreau să vorbesc cu el. Ascunde-mă, Oliver. Acesta se uită în jur, nevăzând nimic în afară de cărarea pe care veniseră. Drumeagul şerpuia de-a lungul râului şi de-a lungul pajiştilor cu iarbă înaltă până la glezne. Peisajul era presărat cu câteva tufe ghimpoase, dar din el lipsea tot ceea ce ar fi putut servi drept acoperire.

— Deja te-a văzut. Nu te poţi ascunde.

— Prefă-te că m-am transformat într-un copac!

Sebastian ridică din umeri.

— M-aş descurca foarte bine dacă m-aş preface că sunt copac. Crede-mă!

Celălalt bărbat aproape că ajunse la ei. Se împiedică pe ultima bucată de drum, iar apoi se opri în faţa lor, gâfâind.

— Domnule Malheur! spuse el. V-am tot căutat de ultima dată când am vorbit. V-am trimis mesaje; nu le-aţi primit?

— Am primit foarte multe mesaje.

Sebastian se încruntă la el.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Fairfield, spuse bărbatul. Titus Fairfield.

Oliver clipi şi se uită iar la bărbatul din faţa lor. Fairfield. Era un nume destul de comun. Putea să fie o coincidenţă. Pe de altă parte…

Domnul Fairfield îşi ridică mâna şi îşi şterse fruntea cu batista.

— Bineînţeles, nu mă aştept să mă ţineţi minte. Bineînţeles că nu. Sunt un gentleman care îşi are reşedinţa la Cambridge.

Zâmbi; un zâmbet slab, care părea că nu era folosit prea des.

— Un gentleman, da. Nu am nevoie să muncesc, deşi din când în când primesc, ca meditator, câte un student care promite, spuse el înclinând din cap către Oliver şi Sebastian.

Un profesor particular care lua un singur elev în loc de o grupă întreagă? Nu putea fi prea bun în ceea ce făcea.

Probabil că şi Sebastian crezu acelaşi lucru, pentru că oftă scurt

— Îmi fac un scop din a-mi păstra timpul liber, ca să pot progresa pe calea cunoaşterii ca şi dumneavoastră.

Domnul Fairfield se îndreptă de spate, puţin nesigur.

— Un pic ca dumneavoastră, adăugă Sebastian prinzându-i privirea lui Oliver şi arcuindu-şi colţurile buzelor.

— Lucrările dumneavoastră, spuse domnul Fairfield după o pauză stânjenitoare, lucrările dumneavoastră… m-au zăpăcit complet şi m-au lăsat înmărmurit. Nu m-am putut gândi la nimic altceva de la ultima dumneavoastră

prelegere. Implicaţiile, domnule Malheur, implicaţiile! Pentru politică, pentru guvern, pentru economiei

Sebastian doar se uită la domnul Fairfield.

— Nu am realizat că lucrarea mea despre gura-leului ar avea implicaţii în politică şi în economie.

— Nu am înţeles-o prea bine, spuse el. Sunteţi superiorul meu în materie de cunoştinţe în domeniu. Dar nu rezultă că, dacă există o bază ereditară pentru evoluţie, noi, ca specie, am putea triumfa? Nu ar trebui să vă preocupe asta?

Zâmbetul lui Sebastian deveni tăios,

— Cum, cu un program de reproducere controlată pentru oameni?

Fairfield clipi.

— Asta ar trebui să fac. Reproducerea oamenilor este mult mai dificilă decât înmulţirea florilor de gura-leului. Ca regulă generală, oamenii preferă să se reproducă singuri, fără indicaţii venite din exterior. Eu însumi am această preferinţă. Nu mi-ar plăcea să o impun altora.

Fairfield se încruntă.

— Aţi putea să plătiţi…

— *Dumneavoastră* sunteţi profesor de drept. A devenit legal să plăteşti oamenii pentru relaţii sexuale?

— Ei, iată o observaţie bună! Înţeleg. Asta îngreunează lucrurile.

Fairfield se încruntă.

— Acest lucru necesită mai multă gândire, mai multă gândire, într-adevăr. Oare ne-am putea întâlni să discutăm despre subiect?

— Nu, spuse Sebastian cu un zâmbet radiant. Nu ne vom întâlni. O astfel de temă de discuţie sună oribil şi dezgustător.

— Dar…

— Niciun „dar”, spuse Sebastian. Acum, dacă mă scuzaţi, vărul meu şi cu mine trebuie să ne abatem de la drum pe aici.

Nu era nici o cărare care să ducă în vreo altă direcţie, Sebastian arătă, vag, înspre câmp.

— Bună ziua, spuse el, făcând cu mâna. Mi-ar face plăcere să rămân să mai vorbim, dar trebuie să plec.

— Stai… începu Oliver să zică.

Dar vărul lui îl prinse de încheietură şi îl făcu să păşească în iarbă.

Câmpul încă era îmbibat de rouă. În câteva secunde, ciorapii lui Oliver se umeziră. Sebastian zâmbea în tot acest timp, un zâmbet radiant şi îngrozitor. Dar continuă să meargă într-un ritm alert, fără să îi dea drumul lui Oliver, până când străbătură jumătate de kilometru.

— Poftim, spuse Sebastian. Unul dintre susţinătorii mei. Acum spune-mi, Oliver, de ce nu aş fi fericit?

Capitolul 12

Era o zi nespus de luminoasă şi de călduroasă, la câteva zile după ce Jane îl informase cu atâta îndrăzneală pe domnul Marshall că se lupta cu Bradenton pentru el. După acea serată, Jane se întrebase adesea ce fusese în mintea ei. Oare cum îşi permisese să fie atât de îndrăzneaţă?

Dar când îl văzu din nou pe domnul Marshall, întrebările dispărură.

Era amiază. Ea se plimba împreună cu surorile Johnson în parcul Jesus Green, prefăcându-se că urmăreau un meci de cricket care era pierdut foarte, foarte rău şi bucurându-se de căldura unei prietenii adevărate. Jane îl văzu prima. El se plimba agale de cealaltă parte a terenului, gesticulând în timp ce vorbea. Purta o discuţie cu un băiat îmbrăcat într-o robă neagră.

Nu îl văzuse niciodată pe Marshall mergând. Desigur, îl urmărise cum se plimba printr-o cameră. Dar pe gazon avea un pas lung şi o graţie lipsită de afectare. Vântul îi zburlea vârfurile părului ieşite de sub pălărie.

Iar Jane ştiu de ce îi spusese toate acele lucruri cu câteva zile în urmă. Pentru că nu avea de gând să îl cedeze

nimănui pe acel bărbat care îi spusese să vorbească în continuare, care îi spusese că era curajoasă.

Ura un gând şocant de feroce şi de posesiv. Un gând pe care nu şi-l putea alunga.

Al meu.

El o atinsese, iar ei îi plăcuse.

Al meu.

— Jane?

Se răsuci în loc, speriată, şi le văzu pe Genevieve şi pe Geraldine zâmbindu-i.

— Spune-mi, zise Geraldine, la ce *anume* te gândeai adineauri?

Jane clătină din cap.

— La nimic.

— Nici măcar Geraldine nu e atât de rea, spuse Genevieve, iar acela de acolo este logodnicul ei. Acel *nimic* are cumva părul roşcat şi ochelari?

Jane roşi. Nu îşi dăduse seama că Hapford era cel care se plimba împreună cu domnul Marshall.

Geraldine se aplecă în faţă.

— Acel nimic merge cumva alături de Hapford? Nu, completă ea. Cred că nimic se aproprie de noi. Haide, Jane, fă-i cu mâna.

Jane ridică o mâna înmănuşată. Chiar şi cu patruzeci de metri de gazon şi jumătate de meci de cricket între ei, simţi cum se înroşi ca para focului.

Ridică şi el mâna. Apoi porni spre ea.

„Sunt în flăcări”, se gândi ea, dar era cu adevărat în flăcări, arzând tot mai tare cu fiecare pas pe care el îl făcea în direcţia ei.

— Domnule Marshall, spuse ea de îndată ce el fu suficient de aproape. Milord!

— Domnişoară Fairfield! Domnişoară Johnson! Domnişoară Genevieve!

Cuvintele lui erau politicoase, dar privirea i se aţinti la Jane.

Lângă ea, Hapford salută în mod similar. Geraldine păşi în faţă şi îi luă braţul, iar Genevieve mersese cu ea.

Jane rămase împreună cu domnul Marshall. Nu erau singuri, dar aveau puţină intimitate.

— Îţi place rochia mea de plimbare?

Privirea lui urcă până la pieptul ei, apoi coborî până la picioare, la fel de palpabilă ca o mângâiere.

— Spune adevărul, îl rugă ea arătând grupul din faţa lor. Ei nu ne pot auzi.

Într-adevăr, surorile Johnson merseseră cu Hapford cinci sau şase paşi mai în faţă.

— Este o îmbunătăţire faţă de *oroarea ţipătoare,* îi spuse el. Se clasează aproape la fel de sus ca *fascinaţia bolnăvicioasă.*

Se prefăcu că tremura.

— Dar, sincer vorbind, aş vrea să ştiu dacă imprimeul de pe material reprezintă nişte banane purpurii.

— Da. Îmi place. Uită-te la asta, te rog.

Jane îi arătă pandantivul ei, o maimuţă verde şi smălţuită, cu ochi de topaz.

— Vezi? Nu-i aşa că e minunată?

El făcu un pas în faţă şi se uită, amabil.

Poate că nu foarte amabil. Jane era suficient de aproape ca să îi vadă ochii în spatele ochelarilor, coborând nu la pandantiv, ci…

Practic, rochia ei urca până la jumătatea gâtului. Şi tot practic, partea de sus a corsajului era lucrată din dantela neagră. Iar dantela avea găuri.

Nu se vedea nimic care să nu fie dezvăluit, de pildă, şi de o rochie de bal, dar *se vedea,* totuşi. Dacă cineva stătea aproape, pretinzând că se uita la colier…

El îşi ridică privirea şi se uită la ea, zâmbindu-i mulţumit.

— Ai dreptate. Este o toaletă aparte.

Arătă spre pandantiv.

— Lasă-mă să îl văd iar.

Jane roşi. În faţa ei, Geraldine tuşi.

— O, Geraldine, spuse Genevieve cu glas tare, sper că nu răceşti.

— Prostii, spuse Hapford. Acela nu a fost…

Dar Geraldine îl întrerupse:

— Mă tem că s-ar putea să răcesc. Ar trebui să plecăm. Hapford, mă însoţeşti?

— Dar…

Geraldine prinse braţul logodnicului ei.

— Haide, spuse ea.

— Dar… of!

— Dacă nu cumva, spuse Geraldine, vrei să rămânem, domnişoară Fairfield?

— Hmmm, făcu Jane, roşind şi mai tare. Nu. Nu este necesar.

Genevieve făcu un gest de rămas-bun fluturând din mână, iar cei trei plecară. Jane îi privi cum se îndepărtau, simţind tot timpul ochii domnului Marshall aţintiţi la… colierul ei. Se întoarse spre el, iar el îşi ridică privirea.

— Ai o pată pe ochelari.

— Am?

— Da.

Ea îşi ridică mâna şi puse degetul pe lentilă.

— O amprentă, chiar acolo.

Domnul Marshall îi aruncă o privire care se voia supărată şi îşi dădu jos ochelarii, ca să îi cureţe cu o batistă.

— Asta primeşti pentru că te holbezi la maimuţa mea. Acum imaginează-ţi ce voi face dacă accepţi oferta lui Bradenton.

Lui îi păli zâmbetul care îi arcuise colţurile buzelor. Trase aer în piept.

— Jane!

— Ce vot este? întrebă ea. Mă refer la acela care este atât de important pentru tine.

Dar el nu răspunse imediat. În schimb, îi oferi braţul.

— Vino cu mine.

Trecură de meciul de cricket.

— Ştii, spuse el în cele din urmă, că sunt fiul nelegitim al unui duce.

— Da.

— Din punct de vedere legal, nu sunt nelegitim. Mama

mea era căsătorită atunci când m-am născut şi am fost recunoscut de soţul ei. Până acum câţiva ani, nici măcar nu am fost recunoscut public ca fiind urmaşul ducelui. Unii oameni ştiu, bineînţeles, dar în cel mai bun caz se vorbea doar în şoaptă despre asta, niciodată cu voce tare.

Din punct de vedere legal, nici Jane nu era nelegitimă. Dar tot era tratată ca atare.

— Uneori, spuse el, uit că oamenii cred că sunt fiul lui Clermont. Ei nu cred că Hugo Marshall este tatăl meu. E ciudat, pentru că el nu a fost niciodată altceva pentru mine decât… tată. Nu s-a comportat niciodată ca şi cum surorile mele, care erau carnea şi sângele lui, ar fi fost mai importante decât mine. În cea mai mare parte a copilăriei mele, nu mi-am dat seama cât de extraordinar a fost acest lucru. Pur şi simplu, a fost.

Auzind acea confesiune, Jane simţi un fior de gelozie, unul care îi făcu inima să se strângă la gândul că alţii avuseseră o familie adevărată.

— Cum a fost? întrebă ea cu o voce joasă.

— Tata m-a învăţat să pescuiesc, să pun capcane pentru iepuri, să mă lupt cu pumnii respectând regulile pugilismului şi să câştig o luptă folosind trucuri murdare. Dacă era necesar.

Domnul Marshall trase aer adânc în piept,

— M-a învăţat cum să ţin socoteala profitului şi a datoriilor şi cum să construiesc o cutie prin plierea unei bucăţi de carton. M-a învăţat să fluier folosind un fir de iarbă. Tatăl meu m-a învăţat totul. Aşa că îi spun „tată” fiindcă asta a fost. În toate sensurile cuvântului, cu excepţia acelui lucru neînsemnat.

— Deci, făceai parte din familie?

— O, da. Am crescut cu ei. Părinţii mei deţin o mică fermă. Iar asta mi-a adus mie poziţia pe care o ocup acum în societate. Părinţii mei nu au fost niciodată bogaţi. Mereu au avut suficient. Mama şi tata sunt amândoi inteligenţi. De două ori pe an închiriază ateliere pentru o săptămână, doar cât să distileze uleiuri şi să facă săpunuri. Nu săpunuri mari, produse pentru mase de oameni, ci săpunuri parfumate şi

modelate. Mama le ambalează pentru doamne şi cere de douăzeci de ori mai mult decât valoarea lor.

Zâmbi şi se uită la ea.

— Le foloseşti, cred. *Secretul doamnei Serena.*

Da, Jane le folosea. Cutiile o atrăgeau prin gama lor de nuanţe pastelate. Săpunul venea învelit în şerveţele şi era însoţit de o foaie de hârtie care explica parfumul. Erau arome diferite pentru fiecare lună a anului şi în funcţie de anotimpuri. Jane plătea de cinci ori mai mult decât ar fi dat în mod normal, doar ca să aibă acele calupuri mici, cu miros dulceag. Dar despachetarea lor îi făcea plăcere, aşa că socotea că banii erau bine cheltuiţi.

— Părinţii mei se descurcă bine, continuă domnul Marshall. Dar am trei surori. Două dintre ele s-au căsătorit de curând, iar ei le-au pus la dispoziţie fonduri care să le ajute în noua lor viaţă. Apoi au cheltuit pentru anii mei de învăţătură la Cambridge. Şi deşi actualul duce de Clermont, fratele meu, mi-a asigurat fonduri de când am devenit major, părinţii mei au refuzat să primească ceva de la el, din principiu.

— Vrei să îmi spui că familia ta e săracă? întrebă ea.

— Nu, deloc.

El înghiţi şi se uită în altă parte.

— Deşi… da, presupun că aşa ai crede. Tatăl meu este arendaş fără contract într-unul dintre districtele electorale ale ţinutului. Plăteşte o chirie anuală de patruzeci de lire.

Ea clătină din cap, nevăzând relevanţa spuselor lui.

— Mi-am venerat tatăl. Credeam că putea face orice, spuse el. Asta se întâmplă atunci când un om te învaţă totul. Apoi, după ce am împlinit şaisprezece ani, mi-am dat seama că nu era aşa.

Ea îi strânse de braţ.

— Cu toţii suntem supuşi greşelilor. Chiar şi cei mai buni dintre noi.

— Nu. Nu vreau să spun că am descoperit că tata avea defecte. Am vrut să spun altceva, şi anume că exista un lucru pe care tata nu putea să îi facă.

Ea aşteptă continuarea.

— Nu putea şi nu poate să voteze.

Jane îşi ridică privirea, mirată, iar ochii i se măriră.

— Asta… asta…

— Imaginează-ţi, spuse el cu voce sugrumată, că există cineva care nu îţi datorează nimic şi care ţi-a dat totul. Ţi-a dat o familie. Ţi-a dat un loc în lume. Ţi-a dat iubire. Şi mai imaginează-ţi că toată lumea din jurul tău ţi-a spus că acel om nu valorează nimic. Ce ai face pentru el?

— Pentru ea, spuse Jane involuntar.

Îşi luă mâna de pe mâneca lui şi îşi strânse braţele în jurul ei.

— Atunci când nu ai aproape pe nimeni… pentru ea aş face orice.

Rămase tăcută pentru o clipă.

— Asta ţi-a promis Bradenton? Un vot pentru proiectul de reformă?

El dădu din cap în semn că da.

— Mai mult decât atât. Nu doar votul, dar şi meritul de a-i fi schimbat părerea. Este capul unui grup de nouă persoane puternice. Îl pregăteşte pe Hapford ca să li se alăture. Dacă reuşesc să schimb părerea întregului grup, îmi voi dovedi valoarea.

Se uită în altă parte.

— Domnişoară Fairfield, nu îţi voi cere scuze pentru alegerea pe care trebuie să o fac. Bradenton şi echipa lui vor fi în oraş peste câteva zile; toţi cei nouă. Nu ştiu.

Scoase un sunet iritat.

— Vreau să zic… cred că ar trebui să plec. Acum.

Îşi întinse mâinile.

— Votul în Parlament este peste câteva săptămâni, oricum. Este timpul să pornesc lucrurile.

„Al meu!”

Poate că era o imprudenţă din partea ei. Poate că era nechibzuită. Dar Bradenton îi rupsese cactusul, iar ea dorea ca el să plătească.

— Spune-mi, domnule Marshall, zise ea, cum ai face primul pas dacă ai avea asigurate doar opt voturi în loc de

nouă?

— Asta am şi încercat. Doar m-ai văzut vorbind cu Hapford.

Se opri şi se uită la ea.

— Dar ceilalţi… legăturile de prietenie sunt prea strânse, iar dacă Bradenton mă vorbeşte de rău…

Ridică din umeri.

— Uite care este treaba, spuse Jane. Nu i-am cunoscut niciodată pe cei despre care vorbeşti, dar Bradenton nici măcar nu are o influenţă solidă asupra lui Hapford. Nu îi poate controla cu adevărat pe ceilalţi bărbaţi. Şi dacă ai putea face ceva ca să pui puţină presiune asupra acelor legături de prietenie…

El se mulţumi să se uite la ea.

— Vor fi cu toţii aici, spuse ea. Este oportunitatea perfectă. Ai doar nevoie de un mic detaliu. Suficient ca să îi faci să te asculte pe *tine,* şi nu pe el. Vei primi voturile de care ai nevoie, în afară de unul. Îţi vei asuma tot meritul.

Vocea îi coborî.

— Iar Bradenton, ei, bine… cred că asta îl va înfuria.

Domnul Marshall clipi.

— O, Doamne!

Un zâmbet lent i se răspândi pe faţă.

— Dar cum aş putea să fac asta?

— Ei, domnule Marshall, spuse Jane prelung şi încet. Numai la asta mi-a stat gândul.

*

După ultima ei conversaţie cu domnul Bhattacharya, Emily se simţi neliniştită. Îl urmări pe Titus cu mai multă atenţie, încercând să fie… ei, bine, nu *ascultătoare*, dar măcar mai respectuoasă,

Asta nu schimbase cu absolut nimic comportamentul lui, dar Emily descoperise că, cu cât se înfuria mai puţin pe unchiul ei, cu atât mai mult putea suporta.

Acum, stând lângă pârâu şi aşteptându-l pe domnul Bhattacharya să ajungă, ea se simţea iar agitată. Dacă el

hotăra că nu mai voia să o vadă? Dacă el hotăra că aprobarea unchiului ei era necesară? Inima îi bătea tare la fiecare mic zgomot, imaginându-şi că erau paşii lui. Palmele o furnicau, ca şi cum pielea ei şi-o amintea pe a lui.

Apoi îl văzu şi simţi cum, pe măsură ce el se apropia, ei i se răspândea un zâmbet pe faţă. Întotdeauna domnul Bhattacharya se îmbrăcase excelent. Mult prea mulţi studenţi de la Cambridge erau destul de neglijenţi; asta se întâmpla dacă purtau robe peste haine, bănuia ea. Nu le mai păsa de ceea ce, după părerea lor, puţini oameni mai puteau să vadă. Domnul Bhattacharya era mereu îngrijit şi curat, hainele îi erau apretate, iar pălăria, aşezată ferm pe cap.

— Domnule Bhattacharya, spuse ea în timp ce el se apropia.

Se opri la câţiva metri şi se uită la ea cu o întrebare în ochii lui negri.

— Aşa intenţionezi să mă întâmpini?

Ea se înroşi.

— Te gândeai la altceva?

Cu siguranţă că el se referise la un sărut. Nu pe buze, căci numai ideea îi făcea lui Emily să îi tremure întreg corpul de emoţie şi de nerăbdare. O nerăbdare încântătoare şi dulce, o dorinţă care o năpădise dintr-odată, cu putere.

— Nu îţi aminteşti numele meu, nu-i aşa?

El vorbea cu puţină părere de rău.

O, se refera la *acel* gen de întâmpinare! Emily clipi, risipind forţa dorinţei ei.

— Bineînţeles că îl ţin minte. Este Anjan.

El îi răspunse la zâmbet.

Emily îşi spuse că întâlnirea de *după* cea în care ai ţinut mâna unui domn era mai ciudată decât cea de dinainte. Oare ea trebuia să îi ia mâna imediat, ca pe un premiu deja câştigat, sau trebuia să aştepte?

El mai făcu un pas în faţă.

— Emily cea drăguţă, spuse el. Emily cea isteaţă. Emily cea dulce.

Apoi întinse mâna, dar nu o luă pe a ei. Îi atinse o buclă, trecându-şi degetul foarte uşor prin şuviţa de păr.

— Cred, spuse Emily, tremurând, că eşti cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată.

El ridică dintr-o sprânceană, în semn de întrebare.

— Tutorele meu crede că dorm, explică ea. Ştiu. Nu ar fi trebuit să te mint. Încerc… să mă port mai bine de acum înainte.

El nu dăduse drumul şuviţei, dar Emily vedea cum i se crispa faţa, cum i se mişca maxilarul foarte uşor şi cum i se umflau nările.

— Înţeleg, spuse el.

— Nu cred că înţelegi. Emily cea drăguţă. Emily cea isteaţă. Emily cea mincinoasă. Aproape toată viaţa mea e o minciună.

El se uită în ochii ei.

— Şi a mea este. Sunt indian. Eu sunt cel cuminte, cel care nu aude jumătate dintre lucrurile care sunt spuse în faţa lui. Cel care nu se plânge, indiferent de situaţie. Presupun că nu ar trebui să fiu surprins că îţi minţi tutorele. Sunt foarte puţini părinţi în Anglia care mi-ar permite să le curtez fiica, indiferent de perspectivele mele.

Emily înghiţi în sec.

— Şi curtezi? spuse ea.

„Curtare“era un cuvânt cu muchii tari, un cuvânt pe care ea nu îl înţelegea. „Cochetărie” era unul pe care l-ar fi înţeles mai bine. Sau „zăpăcire”. Ea era de părere că el se bucura de compania ei. Dar… absolvea anul acesta. Iar tutorele ei nici nu ştia despre toate astea.

— Nu te întorci în India după ce îţi iei diploma? întrebă ea.

Se uită la ea, gânditor.

— Nu.

— Cu siguranţă că… te vei căsători cu o indiancă. Credeam…

— Este puţin probabil, spuse el din nou. Am un prieten aici, pe nume Lirington. Tatăl lui mi-a oferit o slujbă după ce voi absolvi. Rămân.

— Aici, spuse ea, fără vlagă. Aici, cu spanac fiert şi pâine. Aici, cu noi, Napoleonii. Rămâi *aici?* Ştiu cât de dor îţi este de familie. De ce?

El rămase tăcut o vreme. În cele din urmă, oftă lung şi se întoarse.

— Fratele meu mai mare, spuse el. Eram destul de apropiaţi, chiar dacă eu aveam cu zece ani mai puţin decât el. Îl veneram, îl urmam peste tot. Îmi povestea totul despre planurile lui. Întotdeauna intenţionase să plece în Anglia. În India nu îl văzuseră niciodată altfel decât ca pe un soldat, un alt individ cu piele brună, *„Suntem atât de mulţi aici”,* îmi spunea, *„încât englezii nu ne văd niciodată ca pe nişte oameni.* Mi-a mai spus că, pentru ca lucrurile să se schimbe, el ar fi fost nevoit să se ducă la englezi, în ţara lor de origine. Plănuia să se mute aici după ce împlinea douăzeci şi cinci de ani şi să îşi întemeieze o afacere. Să trăiască aici. Să îi cunoască pe englezi, iar ei să îl cunoască pe el.

Începuse să vorbească încet; când ajunsese la finalul tiradei, vocea îi revenise la normal.

Înghiţi în sec şi se uită în altă parte.

— Fără asta, spuse el cu glas scăzut, se temea că aveau să se piardă şi mai multe vieţi, din cauza prostiei. Revolta soldaţilor indieni… aceea a fost declanşată de o nepăsare criminală. Nu cred că au existat intenţii rele, ci doar prostie. Dacă englezii ar fi ascultat, ar fi înţeles ce însemna povestea cu cartuşele. Pentru ei era doar grăsime. Untura de porc şi grăsimea de vită sunt doar părţi dintr-un animal. Ei nu înţelegeau că le cereau soldaţilor indieni să calce peste credinţa lor sfântă. Acesta era genul de lucru pe care Sonjit mi-l spunea; că, dacă i-ar fi putut face pe englezi să înţeleagă, ar fi putut salva vieţi şi ar fi putut opri acea prostie.

Anjan înghiţi în sec.

— Aşa cum am spus, îl veneram.

Emily doar îl privi.

— În timpul revoluţiei, a fost înjunghiat în burtă. Nici măcar nu s-a întâmplat în timpul luptei; pur şi simplu,

cineva s-a năpustit asupra lui pe stradă, ţipând. Când a fost adus acasă, era prea târziu să mai putem face ceva, în afară de a-l privi cum moare. Mi-a spus atunci: „Ei, bine, se pare că nu mă voi duce în Anglia până la urmă.” Vocea lui Anjan era sugrumată. Aşa că i-am promis să o fac eu.

Ea întinse mâna şi o atinse pe a lui.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.

El clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge amintiri vechi.

— Le-am spus părinţilor mei ce zisese fratele meu, le-am spus că voiam să merg eu în locul lui. Am… vorbit. Mi se aranjase o căsătorie, dar fata a murit de tânără, iar ei nu au apucat să îmi aranjeze alta. Le-am spus să nu o facă. Le-am spus că în Anglia aş fi acceptat mai bine dacă…

Făcu o pauză.

— Dacă ce?

— Dacă aş fi necăsătorit, spuse el fără să clipească. Sau dacă mi-aş găsi o nevastă englezoaică, în loc să aduc una cu mine. Nu a fost o conversaţie paşnică. Părinţii mei s-au certat cu mine pe tema asta ani întregi, dar, în cele din urmă, au cedat. Chiar şi aşa, cred că mama încă are speranţe să mă surprindă cu o fată bengaleză drăguţă.

Emily se uită la el.

— Aveai aranjată *o* căsătorie înainte ca măcar să fi împlinit zece ani?

— Nu este ceea ce crezi. Părinţii mei mă iubesc. Nu ar vrea să fiu nefericit. Ar fi ales o fată pe care aş fi ajuns să o iubesc, o fată cu un temperament ca al meu. Au ales chiar foarte bine pentru fraţii mei.

Se uită în altă parte şi îşi scoase încet pălăria. O răsuci în mâini.

— Poşta merge greu între Anglia şi India, spuse el în cele din urmă. Dar le-am scris şi le-am cerut binecuvântarea.

Emily înghiţi în sec. Nu îşi putea imagina vastitatea situaţiei despre care el tocmai îi vorbise. Se bucurase de compania lui. Se bucurase foarte mult, de fapt. Dar asta…

— Copiii noştri ar trebui să petreacă ceva timp la

Calcutta, spuse el frământând în mâinile sale pălăria. Ar insista să aibă şansa să îi răsfeţe. Mama mea, vreau să spun.

— Anjan, se trezi Emily spunând. Mă ceri în căsătorie? Pentru că…

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse el. Este prea devreme pentru asta. Nu ne cunoaştem de foarte mult timp şi am auzit că ăsta este un lucru important pentru voi, englezii. Şi nici nu am primit niciun răspuns de la părinţii mei, ceea ce este important pentru mine. Îţi spun doar o poveste, atâta tot.

O *poveste*. O poveste! Ea înghiţi în sec, încercând să îşi imagineze urmarea poveştii. Nu ar fi fost vorba de o viaţă uşoară, atâta lucru ştia şi ea. Anjan vorbea rar despre modul în care era tratat, dar ea nu rămăsese cu impresia că mulţi oameni ar fi fost amabili cu el. Dimpotrivă. Iar asta ar fi fost situaţia în care să se afle şi ea? Asta ar fi fost experienţa prin care ar fi trecut copiii ei? Se simţea prea tânără ca să aibă copii, darămite să ia o decizie de o asemenea anvergură. Emily îşi petrecu braţele în jurul ei.

— Iată o altă poveste, spuse ea cu glas scăzut. Nu sunt majoră. Unchiul meu nici nu mă lasă să ies din casă, din cauza convulsiilor. Nu m-ar lăsa niciodată să mă căsătoresc.

„Cu atât mai puţin cu tine”, gândi ea, dar nu voia să spună acele cuvinte urâte.

— Indiferent de ceea ce s-ar întâmpla, ar trebui să aştept până când împlinesc douăzeci şi unu de ani. Iar asta va fi peste un an şi jumătate.

— Ai face-o? întrebă el. Ai vrea să aştepţi, dacă am fi împreună într-o poveste?

Dar oricât de mult se prefăcea ea că ceea ce i se întâmpla acum era un fel de evadare, cu siguranţă că nu era o poveste.

— În fiecare zi în care ne întâlnim, îmi spun că nu ar trebui să vin, spuse Emily. Îmi este teamă că unchiul meu va afla, că va începe să se gândească la mine aşa cum se gândeşte la Jane… Ei, bine, nu contează asta.

Închise ochii.

— Cum pot să mă gândesc la restul vieţii mele, când abia dacă pot să mă gândesc la ziua de mâine?

Se trase înapoi,

— Îmi pare rău.

— Să nu îţi pară. Era o poveste. O poveste şi o întrebare retorică.

Emily se uită la el şi se simţi cuprinsă de un val de tristeţe.

— Lucrul cel mai ciudat este că, dacă părinţii noştri ar fi aranjat o căsătorie pentru noi, cred că aş fi fost fericită de această perspectivă. Nu-i aşa că totul e o prostie? Mă frământ atât de mult numai din cauză că pot să aleg.

El făcu un pas spre ea.

— Ai fi avut de ales, spuse el cu blândeţe. Mama ta te-ar fi iubit. După ce ne-am fi cunoscut, ar fi venit la tine şi te-ar fi întrebat: „Cum m-am descurcat? El îţi place?” Nu ar fi fost vorba decât despre un părinte care i-ar fi oferit un dar preţios copilului sau iubit, sperând ca acest dar să îi placă.

Emily se gândi la tatăl ei, care nici măcar nu o vizita în fiecare an. Se gândi la mama ei, pe care nici măcar nu şi-o mai amintea; cea care îşi îndepărtase copiii supărători, văzându-i doar ca pe un public menit să îi asculte plângerile despre viaţa la ţară pe care soţul ei i-o impusese. Se gândi la figura bosumflată a lui Titus atunci când ea şi Jane îl alungaseră pe acel oribil doctor Fallon, cu borcanele lui urât mirositoare.

— Nu, spuse ea încercând să nu se înece cu propriile cuvinte. Nu asta s-ar fi întâmplat. Ar fi spus: *„Fetelor de nouăsprezece ani le trebuie tutori*, *pentru că ele nu pot alege singure.”*

Anjan nu spuse nimic pe moment. Apoi îşi ridică mâna şi, încet, foarte încet, o atinse pe obraz.

— Asta nu face parte din poveste, spuse el. Ăsta e pur şi simplu adevărul. Dacă unchiul tău nu vrea să te preţuiască, atunci o voi face eu.

Era doar mâna lui. Era doar obrazul ei. O usturară

ochii. Nu se îndepărtă, nu încercă să oprească lacrimile care îi ardeau vederea. Nu putu spune nimic drept răspuns, aşa că rămase cu el; suficient de mult timp ca un nor să alunece leneş pe cer, aruncându-i în umbră, apoi să treacă mai departe, lăsându-i din nou în lumina soarelui.

— Voi lua în considerare povestea ta, spuse în cele din urmă Emily, cu voce răguşită. Pentru toate dificultăţile pe care le văd în ea, şi-ar avea răsplata ei.

Capitolul 13

Seara adunării plănuite de Bradenton veni mult prea repede. După câteva zile febrile de planificare, Oliver se trezi din nou în casa marchizului. De această dată, în schimb, casa era plină cu aliaţii din Parlament ai lui Bradenton, aşa că încăperile erau cam prea călduroase. În acea seară se găseau acolo mai mult de douăzeci de oameni; o sumedenie de lorzi, membri ai Parlamentului, şi soţiile care veniseră cu ei.

— Marshall!

Bradenton îşi croi drum către Oliver prin grupul de oameni şi se aplecă spre el.

— Vreau să îţi spun că sunt dezamăgit. Dezamăgit şi surprins.

Vocea îi era joasă; abia dacă i se auzea în vacarmul conversaţiei.

— Toată lumea este aici şi totuşi domnia ridicolului domnişoarei Fairfield continuă nestingherită. Aveam aşteptări mai mari de la tine.

Păcat că în acea chestiune interveniseră aşteptările şi ţelurile lui Oliver. El îi aruncă marchizului un zâmbet slab.

— O, tu, cel cu puţină credinţă, intonă el. Ai spus că vrei să acţionez în această seară, aşa că în această seară am de gând să mă ţin de cuvânt.

Marchizul, care clătina din cap, se opri.

— Vorbeşti serios?

Parcurseseră planul centimetru cu centimetru, în mod minuţios. În cealaltă parte a camerei, Hapford îi prinse privirea lui Oliver. Pumnii acestuia din urmă se încleştară, iar el îşi abătu privirea de la Hapford.

— Să spunem, doar, zise el, că este pregătită. Până la finalul nopţii, domnişoara Fairfield va şti exact care îi este locul.

— Ce încântător!

Bradenton zâmbi.

— Ştiam eu că aveai să îţi revii. Şi, da, iat-o.

Ridică din umeri.

— Ştiind ceea ce ştiu acum, pot să fiu chiar amabil.

Înaintă către ea, cu un zâmbet pe faţă.

— Domnişoară Fairfield! Ce placere să vă am aici!

Răspunsul domnişoarei Fairfield se pierdu în zgomotul dimprejur, dar Bradenton făcu o plecăciune şi merse mai departe.

Câteva minute mai târziu, Oliver se apropie de ea.

— Domnişoară Fairfield, spuse el. Cum te simţi în această seară?

Ştia deja răspunsul. Ea îşi frământa degetele cu o nerăbdare agitată; ochii îi sclipeau de emoţie. Şi el simţea că în acea seară ei doi puteau să realizeze acel lucru pe care şi-l doreau.

Privind-o. Simţi înţepătura a ceva mai puternic decât nerăbdarea. Privind buzele pe care nu le sărutase, venele de pe încheietura ei. Pe care nu le atinsese cu vârful degetelor. Privind curba catifelată a sânilor ei, neacoperiţi de dantelă.

Nu atinge!

Aşa că nu o făcu. Îşi înclină capul către ea, ca şi cum era doar o cunoştinţă neînsemnată, iar apoi o lăsă să meargă şi să stea de vorbă cu ceilalţi. La urma urmei, nu era a lui. Erau doar…

Prieteni.

„Da”, se gândi el, „asta suntem”.

Cum ajunseseră să fie doar atât?

Pentru prima dată, rochia ei era aproape fără cusur.

Da, încheieturile îi străluceau de pietre preţioase, iar brocartul de la tiv era puţin prea colorat. Dar marile excese fuseseră uşor atenuate, schimbând-o din absolut imposibilă în doar prea exuberantă.

Bradenton reveni lângă ea, aducându-i o limonadă. Ea o acceptă. Iar apoi, când el îi oferi braţul, îl acceptă şi pe acela. Oliver privi cum marchizul îşi prezenta grupul; Canterly, Ellisford, Rockway, unul după altul, înşirându-le numele atât de rapid, încât nimeni nu ar fi fost în stare să şi le amintească. Jane, bineînţeles, fusese antrenată, îi salută pe toţi politicos, rostindu-le numele. Zâmbi. Şi, o, da, nu era perfectă. Greşi titlul Lordului James Ward; el era Lord James, deoarece tatăl său era duce, nu Lord Ward, dar una dintre gemenele Johnson îi şopti ceva la ureche, iar ea roşi şi îşi ceru scuze.

Oliver aproape că o putea vedea ca pe una dintre ei. Aproape, dacă ignora privirile prea insistente ale celorlalte femei şi dacă refuza să recunoască faptul că vocea ei se auzea peste cea a tuturor celorlalţi.

Se aşezară la masă.

Ea nu întrerupse conversaţia nimănui şi nici nu insultă hainele nimănui. Gemenele vorbiseră aproape la fel de mult ca ea.

În cele din urmă, Lordul James fu cel care aduse în discuţie politica.

— Deci, spuse el, am primit o vizită din partea contesei de Branford. Mi-a spus că, dintre toate lucrurile, femeile vorbesc despre legea privind bolile contagioase.

— Ei, ei, spuse Bradenton ridicând un deget. Uită-te în jur. Îşi înclină capul un centimetru la stânga, arătând spre gemenele Johnson.

Discuţiile despre politică nu erau întotdeauna permise într-o adunare din lumea bună, dar într-un grup ca acela, alcătuit din bărbaţi care nu se gândeau la nimic altceva o mare parte din an, era inevitabil. Mai mult de jumătate dintre femeile prezente erau soţii de oameni politici sau surori, aşa că erau obişnuite cu astfel de discuţii la masă.

Lord James clipi cu surprindere.

— Îmi pare rău, milord, spuse el în cele din urmă. Mă gândeam că domnişoara Johnson… dar nu contează.

— O, îl întrerupse domnişoara Fairfield, situată la masă la vreo şase metri distanţă de el, vă rog să nu vă opriţi din cauza noastră! Doresc atât de mult să aud părerea tuturor! Începând cu a dumneavoastră, Lord Bradenton.

Bradenton ridică privirea. Oliver aproape că putea să îl vadă cântărind problema. Îşi mângâie bărbia o dată, apoi de două ori.

— Fă-i pe plac domnişoarei Fairfield, spuse Oliver, cu o sprânceană ridicată către Bradenton.

După o jumătate de secundă de ezitare, Bradenton zâmbi larg.

— Bineînţeles, spuse el. Ştiţi cu toţii care este părerea mea; că legea trebuie să continue, oricât de dure ar fi consecinţele, şi înţeleg că suntem de acord. Dar de ce nu ne spuneţi părerea dumneavoastră despre Legea Bolilor Contagioase, domnişoară Fairfield? Sunt sigur că aveţi multe de spus despre acest subiect.

— Dar, desigur, îi spuse domnişoara Fairfield, chiar am. Cred că ar trebui să extindem domeniul de aplicare a legii privind bolile contagioase. În mod radical.

Bradenton clipi şi se uită la ea. Întreaga masă rămase înmărmurită.

— Cât de radical, vreţi să spuneţi? întrebă Lordul James.

Canterly înclină din cap.

— Aţi extinde-o la mai multe oraşe? Sau aţi carantina suspecţii o perioadă mai îndelungată? Sau…

Se opri, uitându-se la Jane şi la cele două surori, care erau aşezate lângă ea.

Bradenton zâmbi şi mai larg, poate ca şi cum ar fi crezut că ştia planul lui Oliver. Să o ademenească să vorbească despre probleme legate de sexualitate. Să stârnească un zvon, poate. Pornind de la asta, bârfa s-ar fi înteţit. Tinerele virgine pur şi simplu nu ne angajau în conversaţii fără perdea despre politica guvernului de a

aresta prostituatele. Mormăielile nemulţumite despre domnişoara Fairfield s-ar fi transformat în indignare.

— Este simplu, insistă Jane. Ştiu exact cum să o fac. În loc să arestaţi doar femeile care sunt suspecte de a fi bolnave, ar trebui să arestaţi *toate* femeile. În acest fel, cele care sunt sănătoase nu se vor îmbolnăvi niciodată.

La capătul mesei. Whitting se scarpină în cap.

— Dar… cum ar folosi bărbaţii serviciile lor?

— Ce legătură au bărbaţii cu treaba asta? întrebă Jane.

Lord James se uită în jos.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, Bradenton. Poate că asta nu este… cea mai bună conversaţie de avut în acest moment.

— Până la urmă, continuă Jane, dacă bărbaţii ar putea infecta femeile, guvernul nostru, în infinita sa înţelepciune, nu ar alege niciodată să închidă doar femeile. Ar fi inutil, deoarece, fără nici o constrângere asupra bărbaţilor, răspândirea nu s-ar opri niciodată. Ar fi, de asemenea, nedrept să închidem femeile pentru păcatul de a fi fost infectate de bărbaţi.

Zâmbi triumfător.

— Şi, din moment ce bunul nostru marchiz Bradenton susţine această lege, nu ar putea fi niciodată cazul. El nu ar semna niciodată pentru o asemenea nedreptate strigătoare la cer.

Urmă o pauză mai lungă.

Bradenton ascultase acel discurs într-o tăcere înmărmurită, cu buzele din ce în ce mai strânse. Se uită la Oliver, avertizându-l cu o fulgerare a ochilor săi scăpărători.

— Da, bine, spuse el, scurt.

— Te-a prins acolo, zise Canterly zâmbind.

— L-am prins? întrebă Jane cu inocenţă. Pentru că, dacă este aşa, atunci am câştigat această a rundă a jocului nostru, Bradenton.

Acea replică fu întâmpinată de o tăcere şi mai spinoasă. Bradenton o privi pe Jane cu ochii întredeschişi, aplecându-se în faţă, ca şi cum ar fi încercat să o vadă clar

de la distanţă.

— Jocul nostru? repetă el,

— Da, spuse Jane. Jocul nostru. Ştiţi dumneavoastră, acela în care eu mă joc de-a ignoranta, iar dumneavoastră vă jucaţi de-a insultele.

Bradenton trase aer în piept.

— *Mă joc?*

— Este o joacă, bineînţeles, spuse Jane. Adevărul este că mi-aţi purtat ranchiună în toate aceste luni, pur şi simplu din cauză că averea dumneavoastră era în declin, iar eu v-am sugerat să vă găsiţi o altă moştenitoare.

Bradenton se ridică în picioare.

— Cutră mică…

Un bărbat de lângă el îi puse mâna pe mânecă.

— Haide acum, Bradenton.

Bradenton se uită la el şi, foarte încet, se aşeză la loc.

— O, Doamne, spuse Jane, nu v-aţi supărat din cauza *jocului,* nu-i aşa? Şi eu, care credeam că, până la urmă, totul a fost pentru distracţie.

— Nu înţeleg, spuse Canterly.

— Există numai o parte pe care o regret, spuse Jane. Domnule Whitting, în urmă cu câteva săptămâni am insinuat că aveţi deficienţe de înţelegere. Nu a fost amabil să spun aşa ceva. În apărarea mea, trebuie să vă amintesc că dumneavoastră aţi spus lucruri şi mai rele despre mine, dar…

Ridică din umeri.

— Tot nu ar fi trebuit să o fac.

— Un joc, spuse Bradenton, înecându-se cu propriile cuvinte. Un *joc.* Credeţi că ăsta este un joc.

— Păreţi atât de surprins! Şi eu, care vă credeam pe toţi *jucători!*

Jane se uită în jurul mesei.

— La urma urmei, Bradenton s-a oferit să vă influenţeze voturile în favoarea noii propuneri de lege a reformei, dacă domnul Marshall m-ar fi umilit. Vreţi să spuneţi că restul celor care stau acum la masă nu ştia nimic despre asta?

Liniştea se aşternu peste încăpere, o linişte lungă şi stânjenitoare. Una de care Oliver se bucură.

De partea cealaltă a mesei, domnul Ellisford lăsă jos linguriţa.

— Bradenton, spuse el, serios, ştii că sunt prietenul tău. Te cunosc de foarte mult timp. Nu ai folosi niciodată prietenia noastră pentru motive atât de meschine. Ştiu că nu ai face-o.

Dar, în ciuda certitudinii din cuvintele sale, în vocea lui se citea o întrebare.

— Bineînţeles că nu aş face-o, spuse Bradenton cu înflăcărare. Aveţi doar cuvântul ei pentru asta. Nu este deloc de încredere. Întrebaţi pe oricine de aici.

Îşi ridică privirea către Oliver.

— Cu excepţia lui Marshall. Este un fiu nelegitim şi ar face orice ca să ajungă sus.

— Nu, spuse Oliver cu glas scăzut.

— Nu eşti nelegitim? Nu îţi poţi nega originea!

— Nu, spuse Oliver. Nu sunt singurul care va vorbi în numele ei.

— V-am văzut cum aţi ameninţat-o, adăugă Genevieve Johnson. Atât eu, cât şi Geraldine am văzut scena cu ochii noştri. Ne-am temut pentru siguranţa ei.

Un murmur se ridică în jurul mesei.

Ochii lui Bradenton se îngustară.

— Aţi înţeles greşit.

De partea cealaltă a mesei, Hapford închise ochii.

— Îmi pare rău, unchiule, şopti el.

— Poftim? spuse Bradenton.

— Îmi pare rău, vorbi mai tare Hapford.

Şerveţelul se transformă într-un cocoloş în mâinile lui.

— Dar nu cred că tatăl meu ar fi vrut… Nu cred că ar fi vrut…

Lăsă restul cuvintelor să atârne în aer.

— Domnişoara Fairfield spune adevărul. Am fost de faţă atunci când marchizul i-a făcut oferta domnului Marshall. I-ai oferit chiar ceea ce a spus domnişoara Fairfield: votul tău, ajutorul tău în influenţarea oamenilor de

aici, numai dacă i-ar fi arătat domnişoarei Fairfield care îi este locul.

Înghiţi în sec.

— Asta nu mi-a plăcut şi mi-a rămas pe conştiinţă.

Liniştea se lăsă iar, ameninţătoare ca un tunet.

Hapford răsuflă prelung.

— Când tatăl meu mi-a recomandat, pe patul de moarte, o relaţie cu dumneavoastră toţi, nu cred că intenţiona să mă ataşez de un grup de negustori de putere cu puţină minte, care intenţionează să le facă rău femeilor. V-a recomandat ca pe un grup onest, care are în vedere interesele Angliei.

— Da, spuse Ellisford în cele din urmă, întorcându-i spatele lui Bradenton. Aveţi dreptate. Şi eu credeam că asta suntem.

— Atunci, poate că ar fi cazul să îl ascultăm pe domnul Marshall fără ca el să fie nevoit să plătească un asemenea preţ.

*

— M-aţi convins, îi spuse Ellisford lui Oliver câteva ore mai târziu. Chiar mă bucur că am avut această conversaţie. Nu mi-am imaginat niciodată…

Se uită în stânga. Domnii stăteau în bibliotecă, cu trabucuri şi pahare de vin în mâini. Bradenton era singurul care nu spusese nimic. Fiersese toată seara: pe parcursul cinei şi pe parcursul conversaţiilor pe care bărbaţii le purtaseră după ce se despărţiseră de doamne. Făcuse bine să tacă; nimeni nu părea înclinat să vorbească cu el, chiar dacă era gazda.

— Şi eu simt la fel, spuse Oliver. Şi vom mai vorbi la Londra.

— Bineînţeles.

Tăcerea lui Bradenton era evidentă, dar nimeni nu îl băgă în seamă.

Oliver câştigase. Nu votul lui Bradenton, nu ar mai fi primit niciodată asta acum, dar câştigase restul lucrurilor

pe care şi le dorise. Votul grupului lui Bradenton. Propria integritate. Putea să îşi permită să fie mărinimos, iar în acest caz, mărinimia însemna să lase omul în pace, să fiarbă în suc propriu,

— Ei, bine, spuse Oliver, ne alăturăm din nou doamnelor?

Toată lumea fu de acord. Dar când Oliver se ridică, Bradenton spuse, în cele din urmă:

— Nu şi tu, Marshall, mârâi el. Noi doi avem de discutat,

— Bineînţeles, răspunse Oliver cât de amabil putu.

Toţi ceilalţi ieşiră din cameră, mulţumindu-se să arunce câteva priviri în urmă. Ciudat, focul părea să se stingă pe măsură ce invitaţii ieşeau, iar umbrele mobilei păreau să crească, acum când nu mai exista o conversaţie caldă, care să umple spaţiile goale.

— Te crezi foarte deştept, mârâi Bradenton imediat ce rămăseseră singuri.

— Eu? Eu nu am spus aproape nimic.

— Ştii la ce mă refer. Dar nu poţi câştiga.

Bradenton se ridică şi se îndreptă spre şemineu.

— Nu poţi câştiga, repetă el.

Oliver se abţinu să sublinieze că tocmai o făcuse.

— Nu poţi câştiga, spuse Bradenton pentru a treia oară, întorcându-se către Oliver, cu obrajii roşii de furie. S-ar putea să obţii câteva victorii mărunte şi neînsemnate ici şi colo, dar asta înseamnă să fii tu însuţi, adică un individ care îşi încearcă mereu norocul. Asta mai înseamnă şi că trebuie să lupţi ca să păstrezi fiecare centimetru pe care îl câştigi. Cât despre mine...

Îşi deschise larg braţele.

— Eu sunt marchiz. Indiferent de ceea ce ai reuşit să obţii aici, azi, ai petrecut săptămâni întregi gândindu-te să dai curs propunerii mele.

— Asta este adevărat.

— Cei ca mine? Eu sunt un soi rar de om. Am fost născut învingător. Ceea ce am eu nu poate fi dat sau luat. Tu ce eşti? Eşti unul dintre cei o mie de oameni care

seamănă între ei. Unul dintre cei zece mii, mai bine spus. Fără chip. Fără voce. Oamenii ca mine sunt cei care conduc ţara.

Bradenton dădu din cap, ca şi cum tocmai se convinsese singur, iar Oliver îl lăsă în pace, să se înfurie cât voia.

— Îmi va face o mare plăcere să votez împotriva legii reformei, spuse el. O foarte mare plăcere.

— Nu ţi-aş refuza niciodată distracţia, spuse Oliver. Mai ales că va trebui să o savurezi singur.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, până când buza lui Bradenton se ridică, iar el mârâi:

— Cred că am terminat unul cu celălalt, Marshall. Nu voi uita asta.

Oliver ridică din umeri.

— Ţi-am zis că domnişoara Fairfield îşi va descoperi locul în seara asta, Bradenton. Şi tocmai a făcut-o.

Capitolul 14

Exista o singură femeie pe care Oliver dorea să o vadă după ce se realătură companiei. Jane era strălucitoare, eclipsându-şi brăţara cu diamante pe care o purta la încheietură. Şi râsul îi era strălucitor, prea tare, şi totuşi exact aşa cum trebuia. Şi zâmbetul, prea larg, şi totuşi exact atât de prietenos pe cât trebuia să fie. Şi acea privire din ochii ei, atunci când se întoarse şi îl văzu pe Oliver.

Era încântătoare.

O salută politicos, apoi se aplecă să îi şoptească:

— Putem să ne întâlnim după aceea? Vreau să…

Erau prea mulţi oameni în jur ca să termine propoziţia. Voia să o sărute. Să o felicite. Voia să îi dea

rochia jos de pe umori şi să aibă picioarele ei în jurul taliei lui. Ochii lui Jane se îndreptară spre însoţitoarea ei, care şedea rezemată de perete.

— Colţul de nord-vest al parcului, spuse ea cu voce joasă. După ce plec.

Auzind asta, lui i se înteţi pulsul. Imaginaţia îi prinse viaţă. Dar înclină din cap. Politicos, ca şi cum nu ar fi aranjat o întâlnire ilicita cu ea chiar în acel moment.

Jane ajunse la o jumătate de oră după el.

— Nu îţi va veni să crezi pe cine a trebuit să mituiesc, spuse ea în loc de salut. Am jumătate de oră până să se întoarcă Alice, care acum e împreună cu admiratorul ei.

Era frumoasă, strălucind din pricina victoriei pe care tocmai o obţinuse.

— Aş crede orice îmi spui.

Doar o urmă de lumină se revărsa în parc, de la un felinar de stradă îndepărtat; frunzele veştede foşneau sub tălpile lui în timp ce mergea către ea.

— Nu îţi poţi imagina cum mă simt, spuse Jane. Nu mai trebuie să mă prefac. Voi avea nevoie de o altă metodă ca să îndepărtez pretendenţii.

Râse.

— Mă voi gândi la ceva. Poate că de data asta voi spune „nu” de-a dreptul.

— Am auzit că merge de minune.

El nu se putea opri din zâmbit. Dar îşi simţea zâmbetul atât de fals, cu toate că nu şi-l putea stăpâni.

— Poate că vei întâlni pe cineva, spuse el cu glas scăzut. Şi poate…

Ea îşi ridică privirea şi făcu un pas înspre el.

— Oliver!

Nu voia ca ea să întâlnească pe cineva. Nu voia să o aibă nimeni în afară de el. Dar… nu o chemase acolo ca să îşi piardă vremea cu el, oricât de orbit se simţea în acel moment.

— Plec, se trezi el spunând. Parlamentul se adună în mai puţin de două săptămâni şi mai am multe lucruri de făcut. Trebuie să mă întorc la Londra.

Ochii ei se măriră.

— Înţeleg.

Nu era nimeni în jur, aşa că Oliver făcu ceea ce voia să facă de o veşnicie. Se întoarse către ea, apoi, foarte încet, întinse mâinile şi o trase spre el.

— Înţeleg, repetă ea cu voce tremurândă. Aş vrea să nu înţeleg deloc.

Cu mâinile pe talia ei, cu corpurile lor atingându-se atât de uşor, ei îi putea simţi respiraţia. Pieptul i se ridica, atingându-l pe al lui; câteva momente mai târziu, umerii ei se lăsară, iar acel punct de contact se reduse. Respiraţia ei era o adiere de aer cald pe gulerul lui.

— Nu am mai numărat, spuse ea în şoaptă.

Părea o mărturisire intimă, şoptită pe un ton foarte jos. El nu răspunse nimic. Se aplecă până când buzele lui îi mângâiară fruntea. Nu era un sărut, d doar ceva apropiat de unul.

— Nu ştiu când am încetat să număr zilele, spuse ea. Nu ştiu când a venit noaptea şi nu m-am mai uitat în tavan, spunându-mi: „S-a dus încă una; mâine vor fi patru sute şi oricâte ar fi.” Va trebui să încep iar.

Încă o adiere pe guler; încă o atingere a corpurilor lor. Iar, de data aceasta, distanţa dintre ei nu dispăru atunci când ea expiră. Lui Oliver îi trebui un moment până să îşi dea seama că o trăsese mai aproape.

— A fost cândva după ce ai venit tu, continuă ea. Atunci a fost momentul în care am încetat să mă tem de fiecare zi ce urma.

— Jane!

Se aplecă spre ea, în timp ce degetele lui făceau cercuri mici pe talia ei.

Mirosea a lavandă. A ceva alinător. Mirosea a *acasă,* dacă era să spună adevărul, iar el nu îndrăznea să îşi găsească un cămin în ea.

— Trebuie să mai stau cu sora mea vreme de cel puţin un an.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui, apoi, foarte încet, o lăsă să alunece pe mânecă.

— După aceea… poate că ne vom mai vedea.

Nu era o întrebare. Oliver îi simţea fiecare respiraţie urcând şi coborând pe pieptul lui. Aşa că putea să îşi dea seama şi când ea nu mai respira, când adierea caldă a răsuflării ei înceta, iar corpul ei se încorda la pieptul lui.

Să o vadă iar? Acela era un eufemism. Îl năpădi dorinţa, fierbinte şi impetuoasă. Nu voia doar să o vadă. O voia în patul lui. Ea nu s-ar fi abţinut, nici pe departe. Era inteligentă, curioasă şi pasională, iar el bănuia că dacă ar fi avut-o vreodată sub el… O, Doamne, nu se putea gândi la asta. Nu acum, nu cu ea atât de aproape.

Totuşi, voia mai mult decât atât. Voia să discute cu ea despre politică, să examineze împreună cu ea fiecare proiect de lege, fiecare amendament propus. Voia să stea cu ea într-o seară, când amândoi ar fi fost sătui de vorbit. O voia pe ea, cu toate cele ale ei.

Totul în afară de… ea.

Pentru că, indiferent de ceea ce ar fi însemnat ea pentru el atunci când erau singuri, le văzuse pe celelalte femei din acea seară; soţii tăcute, care îşi ţineau părerile numai pentru ele, uitându-se la Jane ca şi cum ea ar fi fost un cărăbuş ciudat, care se târa pe masă. Ea era Jane a rochiilor prea strălucitoare. Jane a reputaţiei dubioase. Jane prea directă, prea deschisă. Nelegitimă, la fel ca şi el.

Era exact opusul a ceea ce îi trebuia lui de la o soţie. Deci, de ce nu îi putea da drumul?

— Fată imposibilă, şopti el.

— Nu îmi spune aşa. Astă-seară totul este posibil.

— Asta am vrut să spun. Poţi să faci lucruri imposibile. Eu am nevoie de o soţie care să se limiteze la lucrurile posibile.

Ochii ei erau strălucitori în continuare.

— Peste un an…

— Jane, spuse el, peste un an s-ar putea să fiu căsătorit.

Se aştepta ca ea să inspire adânc, dar atunci când o făcu, aproape că îl ucise. Jane scoase un sunet înecat, mai mult un suspin adânc decât o răsuflare.

— Dacă legea reformei este adoptată, spuse el fără menajamente, se va alege un alt Parlament. Asta va fi şansa mea. Şansa de a candida, şansa de a obţine un loc. Dacă o voi face, lumea se va aştepta să mă căsătoresc.

— Înţeleg.

Jane nu mai spuse nimic pentru un timp, iar Oliver se mulţumi să îi numere respiraţiile; prea rapidă, prea sacadată şi, apoi, o respiraţie ce deveni din ce în ce mai sacadată pe măsură ce trecea timpul.

— Ai văzut cum au fost în seara asta, spuse el. Mă refer la acele femei căsătorite cu politicieni. O parte din mine vrea să îţi ceară să devii una dintre ele, dar cum aş putea? Să îţi cer să reduci la tăcere tot ce e mai bun în tine? Să te transformi într-o pitulice, când tocmai ai devenit un Phoenix?

Îşi coborî vocea.

— Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi-aş cere să îţi stingi focul lăuntric.

— Înţeleg, repetă ea.

De data aceasta, vocea ei sună răguşit. Îşi trase mâinile din haina lui şi se îndepărtă. Oliver nu îi putea vedea faţa în lumina slabă, dar o putea vedea ştergându-se la ochi.

Căută prin buzunare şi scoase o batistă.

— Nu îmi cere să fiu raţională, spuse ea în timp ce lua batista.

Era o urmă de furie în vocea ei.

— Nu îmi spune să nu plâng.

— Nu aş face niciodată asta.

— Ştiu că mă comport prosteşte. Abia dacă te cunosc. Ce avem, trei săptămâni de când ne-am cunoscut? Nu este posibil să te îndrăgosteşti într-o perioadă de timp atât de scurtă. Nici nu *vreau* să mă căsătoresc cu tine.

Îşi şterse obrajii şi îi împături batista.

— *Nu vreau.* Îmi doresc doar ca, până la sfârşitul acestui calvar, să am ceva la care să mă gândesc cu nerăbdare.

Nu putea fi el.

— Dar ai dreptate, spuse ea. Ştiu că ai dreptate. Nici eu nu mă pot imagina ca fiind una dintre ele. Abia m-am regăsit. Să mă prefac din nou, atât de curând... Nu, nici eu nu aş vrea asta.

Se uită în ochii lui.

— Deci ăsta este sfârşitul, atunci.

„Nu!”

Oliver nu îi dădu drumul.

— Următoarele luni nu vor fi uşoare pentru tine, spuse el.

— Nu, probabil că nu. Dar am supravieţuit până acum şi mă gândesc că o voi face în continuare.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, spune-mi. Voi veni.

Ea clipi, cu fruntea încreţită de nedumerire, şi îl privi lung.

— De ce?

— Ar trebui să spun că este pentru că îţi sunt dator. Într-o zi îţi vei da seama cât de mare a fost favoarea pe mi-ai făcut-o astăzi.

Clătină din cap.

— Aş spune că îţi sunt recunoscător şi dator vândut. Dar nu din acest motiv m-am oferit să vin. Jane, adevărul este că, dacă ai nevoie de mine, îmi va face plăcere să îţi fiu alături.

— Vei fi căsătorit.

El nu voia să se gândească la asta.

— Nu voi fi infidel, Jane, dar căsătoria nu poate să şteargă prieteniile. Şi, indiferent de ce altceva am fi putut să fim, *suntem* prieteni.

Tăcerea părea moale precum catifeaua, şi totuşi întunecat de periculoasă.

— Ce am fi putut să fim?

Amândoi ştiau răspunsul la acea întrebare. Dar dacă el îl spunea cu voce tare, i-ar fi dat viaţă. L-ar fi făcut real. L-ar fi schimbat dintr-o dorinţă imaterială într-o posibilitate solidă.

În schimb, îşi puse degetele pe adâncitura de la baza

gâtului ei. Respiraţia lui Jane se opri, ca şi cum Oliver i-ar fi furat-o cu atingerea lui. Apoi el îşi lăsă degetele să alunece în sus, pe gâtul ei catifelat. O simţi cum înghiţea.

Când degetul îi ajunse la buzele ei, îl durea tot corpul. Îl năpădiră gânduri despre acel viitor posibil, pe care el refuza să îl recunoască în acea clipă cu voce tare. Parcă acele gânduri se împingeau de pielea lui, cerând să fie lăsate să iasă.

— Asta, şopti el şi se aplecă. Asta, fată imposibilă.

Atunci când buzele lor se întâlniră, Jane scoase un sunet nearticulat.

El nu îi putea schimba trecutul. Refuza să renunţe la viitor. Rămăsese doar prezentul: căldura sărutului ei, acel gust dulce de ceva ce ar fi putut să fie… Şi amărăciunea unei iubiri care nu se putea împlini.

Ea îl sărută înapoi, buze peste buze, apoi limbă peste limbă. Îl sărută până când Oliver nu mai ştiu cine săruta şi cine înapoia sărutul. Acesta căpătase o viaţă proprie, strigându-i prin sânge. De parcă, într-un fel, dacă o săruta suficient de tare ar fi putut evita cu totul trecutul şi viitorul. Ar fi putut rămâne în prezent pentru totdeauna.

Se trase înapoi, înainte ca acel viitor imposibil să devină probabil.

Jane se uită la el cu ochii mari.

— Îţi urăsc viitoarea nevastă, spuse ea, simplu.

— În acest moment, nici eu nu îi prea port mare dragoste.

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi îl sărută iar. De data aceasta, însă, sărutul nu era copleşitor. Era o reamintire. Aceasta era ultima dată când el i-ar fi simţit buzele, ultima dată când i-ar fi gustat respiraţia. Era ultima dată când îşi împărţea trupul cu ea, muşcătură cu muşcătură. Acesta era sfârşitul şi amândoi o ştiau.

În cele din urmă, Oliver se îndepărtă.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, Jane…

Cuvintele îi sunară puţin răguşit.

Un scoase un oftat scurt şi ascuţit.

— Mulţumesc. Dar nu voi avea nevoie. Sunt mai

puternică de-atât.

— Ştiu. Dar…

El înghiţi în sec şi se uită în altă parte.

— Nimeni nu ar trebui să se simtă singur. Chiar dacă nu vei avea nevoie de mine şi nu mă vei chema, ar trebui să ştii că voi veni. Că, indiferent de cât de grele sunt lucrurile sau de ce anume trebuie să suporţi, nu eşti singură. Nu pot schimba nimic altceva.

Îşi întinse mâna şi îi mângâie obrazul cu un deget.

— Dar asta, spuse el, îţi pot da. Siguranţa că, dacă vei avea nevoie de mine, trebuie doar să trimiţi vorbă.

— În grija Turnului Londrei, domnule Cromwell?

Încerca să facă o glumă, dar glasul îi tremura.

— În grija fratelui meu de la Londra, ducele de Clermont.

Îşi aplecă capul lângă al ei.

— Nu îţi pot da altceva, Jane, dar îţi pot da asta. Nu eşti singură.

Capitolul 15

O lampă strălucea la intrarea în casă, iar o licărire îi răspundea de la capătul coridorului, arătând locul în care se afla biroul unchiului ei. În afara acelor slabe indicii luminoase însă, casa părea rece şi goală. Mai rece acum decât fusese în urmă cu o lună. Oliver transformase totul, apoi plecase.

Jane făcuse numărătoarea în trăsură, în drum spre casă. Patru sute cincizeci şi trei de zile rămase.

Dar era mai puternică acum. Era *mai mult.* Avea amintirea unui sărut care să o susţină în cele mai grele momente.

Jane îi înmânã haina ei unui lacheu care căsca, sună după o cameristă ca să o ajute să se dezbrace, apoi urcă pe scări. Parcursese jumătate din drum, când auzi paşi pe coridorul de dedesubt.

— Jane! strigă o voce.

Ea îşi muşcă buza şi se uită în sus, în semn de rugăciune. Ultimul lucru pe care voia să îl facă în acea seară era să stea de vorbă cu Titus.

Nu era ca şi cum avea de ales. Aşteptă, încercând să îşi mascheze nerăbdarea şi sperând ca unchiul să nu îşi dea seama că ea plânsese mai devreme.

El înainta cu greu în cercul de lumină slabă aruncat de lampă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Îşi frecă o mână de cap.

— Vino în biroul meu.

Jane ar fi preferat să se afle în camera ei. Voia să stea întinsă în pat, înconjurată de o fortăreaţă de plăpumi şi ascunsă sub ele, în siguranţă. Ar fi putut să se izoleze de lume până când ar fi uitat cu totul de Oliver Marshall. Să îşi urmeze unchiul în biroul lui, pentru o discuţie nocturnă, suna ca un lucru absolut oribil.

— Bineînţeles, spuse ea cu supunere.

Dar ochii lui străluciră şi se încruntă la ea.

— Nu te mai obrăznici!

Poate că nu vorbise pe un ton atât de supus pe cât intenţionase, îşi muşcă limba şi îl urmă în tăcere.

Unchiul trase un scaun pentru ea, apoi se aşeză, cu greutate, de cealaltă parte a biroului, pe scaunul cu spătar de piele. Vreme îndelungată, nici nu se uită la ea. În schimb, bătea cu degetele în tăblia biroului, ca şi cum încerca să imite zgomotul pe care îl făceau picăturile de ploaie.

În cele din urmă, oftă.

— Vreau să vorbim despre un lucru foarte important, spuse unchiul Titus. De cât timp ştii că sora ta pleacă din casă în timpul zilei?

O prinsese cu garda jos, altfel s-ar fi îngrijit să mintă mai bine. Dar Jane era obosită. Era victorioasă. Era cu inima frântă. Era încununată de glorie. În acea seară câştigase, apoi pierduse. Ca să îşi păstreze calmul în faţa unchiului ei, se folosea de toată energia care îi rămăsese. Şi astfel, în

locul derutei pe care ar fi putut să o simuleze în oricare alt moment, pentru o clipă adevărul îi străluci, vinovat, pe faţă.

Ştia şi nu spusese nimic.

Indiferent de care ar fi fost adevărul, probabil că Titus ar fi crezut oricum că ea era responsabilă. Dar ochii lui se îngustară la vederea expresiei de pe faţa ei. Clătină din cap cu tristeţe.

— După cum credeam.

O tăgadă îi apăru în minte lui Jane, ceva precum: „Dar i-am spus să aibă grijă!”

Reuşi să nu o spună cu voce tare. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce anume ştia Titus şi nu avea de gând să îşi incrimineze sora.

— S-a întâmplat ceva cu ea? întrebă Jane. Este bine? I-a făcut cineva rău?

Titus făcu un semn cu mâna.

— Trupul îi este atât de bine pe cât se poate, biata copilă. Dar, atunci când am găsit-o, s-a proclamat a fi cu totul nevinovată. A încercat să se înţeleagă cu mine, să…

Oftă.

— Să mă convingă.

— Are dreptate. Nu ar fi nicio problemă dacă tu…

— Dacă eu?

El lovi cu palmele în masă şi se aplecă în faţă.

— Deci şi tu îmi vei pune asta în cârca? Ai încurajat-o să mă sfideze. Probabil că i-ai arătat cum să iasă din casă şi i-ai spus…

— Nu este proastă, răspunse Jane cu glas puternic, şi nici nu e o marionetă trasă de sfori. Este o femeie în vârstă de nouăsprezece ani. Este suficient de matură să se căsătorească, să îşi ia propriile decizii. Nimeni nu trebuie să îi *arate* cum se fac lucrurile. Le face singură.

Dacă Titus auzi asta, nu lăsă să se vadă nimic.

— Nu mai pot evita să contemplu efectele nefaste ale influenţei tale, spuse el pe un ton virtuos.

Jane trase aer adânc în piept.

— Emily este o fată normală. Are energie, atâta tot.

Titus clătină din cap.

— Faptul că tu îi spui astfel de lucruri este cauza acestor probleme. O fată normală? Ea nu este aşa ceva. E *bolnavă,* Jane, iar tu îţi laşi sora să cutreiere câmpurile de una singură. Dacă ar fi întâlnit un bărbat?

— Dacă un hoţ ar fi intrat, pe fereastră, la ea? i-o întoarse Jane. Nu este Rapunzel, să fie închisă în cameră pentru totdeauna.

Titus se uită în ochii ei. Ea nu ştia precis ce anume voia el să vadă. La rândul ei, citi furie în privirea lui. Furie, cu siguranţă, dar mai era ceva. Un sentiment aflat undeva între furie şi triumf.

— Ăsta, spuse el în cele din urmă, a fost un test. Ştiu că a întâlnit un bărbat. Mi-a spus-o chiar ea. Îţi dădusem acea ultimă şansă de a fi sinceră, înţelegi. Refuzul tău de a mărturisi întreg adevărul…

Încă o dată, el clătină cu tristeţe din cap.

— Mă dezamăgeşti, Jane. Mă dezamăgeşti profund.

Nu era corect, Jane nu avea de gând să îşi ceară scuze pentru că refuzase să îşi trădeze sora. Mai ales că, indiferent de cum ar fi aflat Titus despre întreaga poveste, ea ar fi fost considerată ca fiind cea vinovată. El dăduse greş atât cu Emily, cât şi cu Jane, punându-le în acea poziţie de nesuportat în care alegerea era ori să mintă, ori să accepte un viitor care pentru Emily ar fi însemnat să fie izolată de lume şi torturată de doctori.

— Vei pleca mâine, spuse Titus. Mătuşa ta, sora mea, Lily, te va găzdui.

Buza lui se ridică, într-un gest de dezgust.

— Ea îţi va găsi un soţ în scurt timp. Emily nu îţi va scrie. Tu nu vei avea voie să o vizitezi. Va fi ca şi cum ea nu ar avea nicio soră. Am speranţe că încă mai pot repara răul pe care l-ai provocat.

— Nu.

Jane se înecă, pur şi simplu, cu acel cuvânt.

— Nu. Nu o poţi lua de lângă mine.

— Pot.

Unchiul Titus îşi încrucişă braţele, satisfăcut.

— O voi face. Am făcut-o deja, Jane. Lucrurile tale

sunt împachetate. Mâine vei fi condusă la gară. Doamna Blickstall te va însoţi până la Nottingham.

Jane se uită în faţă, prea năucită ca să plângă. O ardeau plămânii. Nu se putea gândi la nimic altceva. Dacă ea nu era acolo, ce avea să se facă Emily? Sora ei nu ar mai fi avut cărţi de citit sau companie de vârsta ei. Ca să nu mai vorbim despre ce s-ar fi întâmplat dacă Titus ar fi decis să mai aducă încă un şarlatan care să pretindă că putea vindeca boala lui Emily!

Trase aer adânc în piept.

— Voi pleca, dar, dacă o fac, nu vreau să mai aud că ai adus doctori pentru Emily. Şi nici nu mai vreau să aud de încercări de a face experimente pe ea.

— Jane, spuse Titus cu o voce obosită, nu poţi să îmi pui condiţii. Nu eşti tutorele surorii tale. Eu sunt. *Eu* sunt responsabil pentru bunăstarea ei şi eu voi hotărî ce este mai bine pentru ea.

„Dacă ai nevoie de mine”, spusese Oliver.

Gândul o umplu de o speranţă teribilă şi melancolică. Cu siguranţă că situaţia de acum putea fi considerată o nevoie. Cu siguranţă că *asta* era o situaţie în care promisiunea lui îi cerea să se întoarcă, iar dacă o făcea…

Nu trecuse nici măcar o oră de când el dispăruse din viaţa ei, iar ea deja se gândea să behăie după el, precum un mieluşel pierdut. Se uită la unchiul ei, iar buza i se ridică.

În lumina portocalie a lămpii, părea bătrân şi obosit. Ridurile de pe frunte păreau crestate în piele, nişte urme adânci şi întunecate, care marcau o viaţă întreagă de frământări.

Jane îşi ridică bărbia. Îl învinsese pe Bradenton, iar el era mai puternic decât Titus, pentru numele Domnului! Încă simţea sărutul lui Oliver pe buzele ei. Îşi imagină o cutie făcută din oţel carbonizat; oţel la fel de rezistent precum grinzile unui vapor cu aburi, la fel de gros precum un cazan de motor, capabil să reziste la căldura şi presiunea a o mie de infernuri. În interiorul unei asemenea forţe, ar fi putut să închidă pentru totdeauna întreaga furie ineficientă a lui

Titus.

Puse senzaţia sărutului lui Oliver în acea cutie şi o închise ferm, pentru ca nimic să nu o poată vătăma. Atâta vreme cât îşi putea aminti acea senzaţie, nu era singură. El îi spusese asta, iar ea îl crezuse.

Îşi înălţă capul şi se uită în ochii unchiului ei. Cea mai mare teamă a ei se adeverise, dar… asta era libertate, nu un dezastru. Nu mai trebuia să se prefacă. Faţă de nimeni. Se ţinu strâns de sărutul lui Oliver, până când reuşi să îşi oprească tremurul mâinilor. Până când deveni suficient de calmă încât să poată vorbi normal.

— Nu, spuse ea cu glas scăzut. Nu asta se va întâmpla.

Unchiul ei clipi, derutat.

— Poţi să spui „nu“ cât doreşti, dar nu ai nicio putere conferită de lege.

— Nu, repetă Jane. Te înşeli. Eşti tutorele lui Emily, dar nu şi al meu. Nu ai cum să controlezi ceea ce fac.

Îi aruncă o privire arogantă.

— Vorbeşte raţional măcar o dată, pentru că nu înţeleg ce vrei să spui.

El nu putea câştiga. De ce ea nu văzuse asta înainte? Fusese atât de ocupată să se ascundă în umbră, încât îşi cedase cele mai bune arme.

— Nu *trebuie* să mă duc la casa mătuşii noastre, spuse Jane. Am bani. Pot să fac ce doresc. Nu ai observat asta până acum, pentru că tot ce mi-am dorit a fost bunăstarea şi fericirea surorii mele. Eşti atât de hotărât să mă crezi neascultătoare! Nu ai realizat că am încercat să mă supun decretelor tale. Gândeşte-te ce aş putea face dacă aş alege să fiu dificilă.

El clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Dacă mi-aş dori, aş putea cumpăra o casă lângă aceasta. Aş putea locui acolo, împreună cu un şir de amanţi. Aş putea cumpăra un anunţ în ziar, unul în care să spun că suferi de o boală a creierului.

În timp ce ea vorbea, el se albi la faţă.

— Nu ai face aşa ceva.

Ea se aplecă înainte.

— Le-aş putea povesti tuturor celor pe care îi întâlnesc despre practicile tale medicale dezgustătoare. Le-aş spune cât de nepotrivit eşti ca tutore. Aş putea să îţi fac viaţa imposibilă. Asta sunt eu, dacă nu ai observat. Sunt o fată imposibilă şi nu poţi să scapi de mine. Nu cu ameninţări. Nici cu vorbe. Astea sunt condiţiile mele.

Unchiul Titus o privea mut şi nedumerit, ca şi cum ea se transformase brusc într-un urs, iar el nu ştia dacă să ţipe şi să fugă sau să pună mâna pe puşcă.

— Nu te voi primi în casa mea.

— Atunci, despre asta se va scrie într-un ziar, spuse ea însoţindu-şi cuvintele cu o ridicare din umeri. Şi…

— Dar poţi veni în vizită, chiţăi el. O dată pe lună?

Ea se opri şi îi privi, iar unchiul ei reuşi să schiţeze un mic zâmbet.

— Nu te pot ţine afară din Cambridge, spuse el uitându-se în jos, la birou, dar *pot* dicta pe cine vede Emily.

Dacă Jane ar fi cumpărat o casă în Cambridge, asta ar fi însemnat sfârşitul oricărei libertăţi pentru Emily. Unchiul lor ar fi păzit-o prea îndeaproape, încercând să le ţină departe una de cealaltă. Şi, îşi dădu seama Jane, nu putea să îşi pună cu adevărat în aplicare ameninţările. Dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi avut nicio influenţă asupra unchiului Titus. Dacă nu ar mai fi avut nimic de pierdut, chiar şi el s-ar fi putut dovedi periculos.

Cel puţin în situaţia dată era dispus să negocieze.

— Te vei duce la sora mea, spuse Titus. Vei face tot ce spune ea. Nu vei face scene şi nici scandal. Vezi tu, Jane, mie chiar îmi pasă de bunăstarea ta, chiar dacă ţie, nu. Vreau să îţi protejezi reputaţia, nu să o arunci pe apa sâmbetei într-o încercare disperată de a-ţi conduce sora pe calea ta.

— Calea mea!

Obrajii ei ardeau.

— Cu toate că vorbeşti despre asta, nu ştii nimic despre calea mea. Nu ai încercat niciodată să mă ajuţi. Te-

ai mulţumit să îmi dai ordine.

El dădu din mână.

— Scuteşte-mă de acest teatru!

Jane se stăpâni. Se înfăşură într-o aură de demnitate şi se încruntă la el

— Adevărul este, Jane, spuse el, că, dacă nu mă aveai pe mine ca să am grijă de tine, nu ştiu ce ai îi făcut. Du-te la sora mea. Găseşte-ţi un soţ.

Oftă din greu.

— O, Doamne, mă obosiţi atât de tare, fetelor!

Nu l-ar fi convins niciodată.

— O voi vedea pe Emily o dată la două săptămâni, spuse Jane. Şi îmi va scrie cât de des doreşte.

— Voi verifica corespondenţa.

Ea nu se aşteptase la altceva. Ridică din umeri.

— Vei înceta să o torturezi cu acei medici îngrozitori, spuse ea.

— Nu. Dacă aud de cineva care poate să îi facă bine…

— Atunci, vei vorbi cu mine despre asta. Voi dori dovezi, mărturii de la foşti pacienţi care să fi avut maladii asemănătoare cu cea a lui Emily, pacienţi pe care medicul să îi fi ajutat. Prea mulţi dintre ei se grăbesc să experimenteze şi nu ţin cont de durerea pe care o provoacă. Şi o vei întreba pe Emily dacă doreşte să continue.

Unchiul ei pufni pe nas.

— Din cauză că o tot cocoloşeşti, sora ta nu ştie ce este bine pentru ea. Acesta este motivul pentru care fetele de nouăsprezece ani au tutori, Jane; ca să le determine să facă lucrurile pe care nu le-ar alege singure. Sincer vorbind, tocmai ai dovedit că nu eşti cu nimic mai bună.

Ea se încruntă la el

— Lucrul ăsta nu este negociabil, Titus. Ori asta, ori te voi face de râs. Foarte rău.

Nările lui se umflară, iar el îşi apăsă degetele de frunte.

— Prea bine. Înainte de a începe un tratament, te voi… consulta.

Făcu o grimasă în timp ce vorbea, buza ridicându-i-se ca şi cum ar fi fost un câine gata să mârâie.

— O, Doamne! Când se va termina asta?

Putea să se pretindă obosit oricât de tare dorea, atât timp cât o lăsa pe Emily în pace.

Jane dădu din cap, în semn că ajunseseră la un acord.

— Atunci ne-am înţeles, spuse ea.

— Vei pleca mâine.

*

Atunci când, în cele din urmă, ajunse în pat, Jane îşi pierduse capacitatea de a înţelege lumea.

Le dovedise tuturor că nu era atât de proastă pe cât prelinsese. Oliver plecase. În zorii zilei următoare, avea să o lase pe Emily în urmă şi să se ducă să locuiască împreună cu mătuşa ei, la Nottingham. Negociase cu Titus, smulgându-i concesii cu ajutorul ameninţărilor.

Nu mai ştia cu siguranţă cine era. Faţă de persoana care fusese cu câteva nopţi în urmă, părea atât mai mare, cât şi mai rece.

Exista o singură certitudine în viaţa ei.

Chiar dacă era obosită, Jane aşteptă, luptându-se cu valurile de oboseală care ameninţau să o tragă la somn. După aproape cincisprezece minute, uşa se deschise, iar vocea lui Emily se auzi, slab, în întuneric:

— Jane?

Ea se întoarse către direcţia din care venea sunetul.

— Pot să…

Jane nici nu aşteptă ca sora ei să termine de vorbit. Trase cuvertura, iar Emily se băgă în pat, lângă ea, aducând un adaos de căldură în pat.

Trecuse mult timp de când Emily nu se mai urcase în pat alături de Jane. Nu mai făcuse asta de pe vremea când avea doar unsprezece ani şi îi era frică de furtuni. Pe atunci, Jane îi întocmea surorii ei un mic adăpost din cuverturi, ca să o facă să se simtă în siguranţă.

De acum înainte, nu mai putea să o ţină în siguranţă.

Făcuse tot ce putuse, dar ştia de ce era în stare Titus.

— Îmi pare rău, spuse Emily. Îmi pare atât de rău! Nu am vrut ca unchiul să te trimită departe de casă. Am vrut doar să… a trebuit să plec. Şi am tot plecat. De două ori pe săptămână, apoi de trei ori… sunt atât de proastă!

— Nu îţi cere scuze.

— Cum să nu? E vina mea pentru tot ce se întâmplă. Ştiam cine este Titus, ce ar face, iar eu tot…

Jane încercă să îşi pună degetul peste gura surorii ei. În întuneric, nu îi găsi buzele şi, în schimb, o lovi în obraz.

— Au!

— O, Doamne!

Jane transformă mişcarea într-o atingere pe umăr.

— Nu este vina ta, Emily. Este vina lui Titus.

— Dar…

— El e adult. Toate facultăţile mintale îi sunt funcţionale, oricât de defectuoase ar fi ele. Nu trebuie să fie nerezonabil, doar alege să fie. Nu l-ai forţat să acţioneze iraţional. Este ridicol să spui că e vina ta, când el este cel care are cerinţe.

Emily scoase un oftat prelung.

— Voi încerca să fiu cuminte, spuse ea în cele din urmă. Să mă port cumpătat cu el.

Râse.

— Nu sunt sigură că este posibil.

— Voi veni în vizită, spuse Jane. Am vorbit cu el. Te voi vedea în continuare. Voi putea să îţi strecor bani, astfel încât, dacă ai vreodată nevoie… dacă ai nevoie să mituieşti doctori de una singură, vei avea cu ce să o faci. Ai mai puţin de un an până când el nu va mai fi tutorele tău. După ce împlineşti douăzeci şi unu de ani, unchiul Titus nu mai poate să te reţină în casa lui.

— Ştiu, spuse Emily. Te iubesc, Jane, dar… înghiţi în sec.

— Nu îţi face griji pentru mine. Mă descurc singură.

Jane mângâie părul surorii ei.

— Cine ştie? Poate că Titus va deveni mai bun.

Emily râse.

— Poate. Şi poate că… dar nu. Nu voi râde de el.

— Am o plantă pe masă, spuse Jane. Un cactus. Vreau să îl păstrezi tu cât timp sunt plecată. Să ai ceva de la mine.

— O, Doamne, Jane! Mereu uit să ud florile. Îţi voi omorî planta!

— Uită să o uzi pe asta.

Jane zâmbi.

— Aşa trebuie să faci.

Emily dădu din cap în semn de încuviinţare şi se ghemui lângă Jane.

— A meritat? întrebă Jane. Acel bărbat pentru care te-ai furişat, ca să îl întâlneşti… A meritat?

Emily făcu o pauză.

— Va fi avocat. Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Încă nu i-am dat un răspuns. Aşteptam un fel de semn. Apoi s-a întâmplat lucrul ăsta cu Titus.

— Titus nu este niciodată un semn de nimic altceva decât de Titus, spuse Jane. Avocatul tău te iubeşte?

Emily aşteptă şi mai mult până să răspundă.

— Nu ştiu, spuse ea în cele din urmă. Îmi este greu să îl descifrez. Îmi spune că sunt drăguţă.

— Oricine ar spune asta, prostuţo. Eşti. Dar se întâlnea cu tine în secret. Nu poate să îmi placă aşa ceva. Este depravat?

— Este omul cel mai departe de depravare din câţi cunosc. Ţi-am zis, este amabil. Cu excepţia momentelor în care nu este. Când e supărat. Spune foarte clar ce gândeşte.

— Şi acest domn nedepravat are un nume?

Jane îşi simţi sora cum se încordează, inexplicabil, lângă ea.

— Are.

Oare să fi fost vorba despre cineva pe care Jane îl cunoştea? Sau despre cineva pe care ea să îl fi pomenit în faţa lui Emily?

„Nu marchizul de Bradenton!”, se rugă ea. „Nu el!”

Dar nu întrebă. Nu forţă lucrurile, ci se mulţumi să

aştepte. După aproape jumătate de minut, Emily continuă:

— Îl cheamă Anjan, spuse Emily. Anjan Bhattacharya.

Ochii lui Jane se măriră de surprindere. Existau o mie de răspunsuri pe care i le-ar fi putut da lui Emily. Se gândi la ele şi, în cele din urmă, se decise asupra unuia.

— Povesteşte-mi, zise ea cu glas somnoros. Povesteşte-mi despre el. Îţi spune pe nume aşa cum îi spui şi tu lui?

Sora ei se gândi la asta.

— Mi-a spus odată că tutorele meu ar trebui să mă preţuiască. Dar mama nu a făcut-o. Tata nu a făcut-o. Titus, în mod ciudat, s-a apropriat cel mai mult, iar el, ei, bine…

Oftă şi se întoarse în pat.

— Rămâi doar tu, Jane. Tu eşti singura care m-a considerat vreodată o comoară.

Jane îşi strânse sora în braţe, iar apoi o ţinu lângă ea.

— Bineînţeles, Emily. Bineînţeles că o fac.

— Deci, tu pe cine ai?

Lui Jane i se puse un nod în gât. Emily nu o întrebase niciodată asta. Fusese mereu sora cea mică, fără să se gândească vreodată că şi *Jane* ar fi putut să aibă nevoie de cineva. Jane clătină din cap, amorţită.

— Iar acum pleci.

Vocea lui Emily era răguşită.

— Promite-mi că vei avea grijă de tine la fel de bine cum ai avut grijă de mine. Promite-mi asta, iar eu voi reuşi să am grijă de mine.

— Emily!

Dar sora ei mai mică îşi sărută vârfurile degetelor şi le puse pe fruntea lui Jane.

— Promite-mi. Promite-mi că aşa vei face.

Jane luă mâna lui Emily într-a ei.

— Promit, şopti ea.

Capitolul 16

Până când Emily încetase să mai vină la întâlniri, Anjan Bhattacharya nu ştiuse cât de mult ajunsese să ţină la ea. În prima zi în care nu apăruse la locul stabilit, el se plimbase pe malul pârâului pe unde mergeau de obicei. Mersese de partea cealaltă, unde nu era nici o potecă, ci se întindeau doar câmpuri neîntrerupte, pline de ierburi de iarnă.

Poate că Emily nu reuşise să se furişeze.

Se plimbase şi aşteptase. După o oră şi jumătate, plecase.

A doua zi, aşteptase la ora obişnuită. Aşteptase, aşteptase şi iar aşteptase, până când începuseră să îl doară picioarele. Aşteptase până când soarele sărutase orizontul, până când chiar şi vasta lui fântână de speranţă începuse să sece.

În cea de a treia zi, o servitoare îl aştepta la locul întâlnirii. Ea se încruntă la Anjan.

— Sunteţi… hmmm… domnul… hmmm…

— Da, spuse el, fiindcă răspundea la „domnul Hmmm” aproape la fel de des ca la propriul nume,

— Asta este pentru dumneavoastră, spuse ea, dându-i o bucată pătrată de hârtie.

El rupse sigiliul şi desfăcu scrisoarea.

Dragă Anjan, scrisese Emily. *Unchiul meu a descoperit totul. Am încercat de două ori, dar nu pot să scap ca să vin să te văd. S-ar putea să reuşesc într-o zi, dar nu îţi pot cere să aştepţi săptămâni întregi bazându-te pe asemenea speranţe.*

Lumea, hotărî el, era extrem de nedreaptă.

M-am gândit la tot ce mi-ai spus ultima dată când am vorbit. Mi-a plăcut povestea pe care mi-ai spus-o, dar încă nu ştiu sigur ce să fac în legătură cu ea.

Emily

Împături hârtia cu grijă. Se gândea. Putea bănui ce însemna asta. Avea să îşi dea examenul de licenţă peste câteva luni, iar apoi să plece. Avea nevoie de apropiere, nu de consideraţie.

Dacă ar fi fost un alt bărbat, s-ar fi dus direct la casa unchiului ei şi ar fi cerut să o vadă.

Bănuia că, dacă ar fi încercat asta, ar fi fost împuşcat. Sau aruncat în închisoare şi acuzat de vreo crimă teribilă. Nimeni nu l-ar fi crezut când ar fi spus că voia doar să îi vorbească lui Emily.

Ea fusese o lumină, una care îi înseninase zilele. Iar acum…

Porni spre oraş.

Începuse să se înfurie. Nu pe ea, ci pe o soartă care îl necăjea dându-i ceva atât de frumos, iar apoi, când era aproape să aibă acel ceva, smulgându-i-l fără milă. Soarta era nemiloasă.

Trecu de porţile facultăţii cufundat în gânduri negre.

Majoritatea colegilor lui se obişnuiseră cu el. Dacă erau genul de oameni care să comenteze, rareori o făceau în preajma lui. Străbătu spaţiul verde, încruntându-se la pământul pe care călca.

— Bună ziua, Batty! strigă un bărbat.

Anjan aproape că nu se opri. Mai făcu trei paşi.

— Batty, unde te duci?

O, da. *Batty* era el. Se opri. Înainte să se întoarcă, îşi regăsi zâmbetul. Chiar şi acum îl putea afişa aproape fără efort. Nu ar fi fost bine să se încrunte la un om doar pentru că acela era prietenos. Iar George Lirington era unul dintre cei buni, unul dintre oamenii care vorbeau cu Anjan. George fusese cel care îl invitase pentru prima dată să joace cricket. Îl convinsese chiar şi pe tatăl lui să îi găsească lui Anjan de lucru.

— Batty, spuse Lirington, unde ai fost astăzi? Aveam nevoie de un aruncător. Am fost disperaţi fără tine.

— Lirington, spuse Anjan cât de amabil putu. Arăţi de parcă tocmai ai venit de pe terenul de cricket. Aşadar, te-au pus să joci ca aruncător?

— Da, iar ăsta e motivul pentru care am pierdut.

Prietenul lui zâmbi şi începu să descrie meciul în detaliu, interpretând cele mai importante puncte. Anjan era „Batty” pentru că „Bhattacharya” avea prea multe silabe. Cândva, îi spusese unui om prenumele său; individul clipise, iar apoi îl poreclise imediat „John”. Acesta credeau ei că era el; „John Batty”. Acei băieţi englezi bine intenţionaţi îi preluaseră numele la fel de uşor şi cu la fel de multă prietenie jovială precum părinţii lor îi preluaseră ţara.

Iar Emily îi spunea „Bhattacharya”. Se îndrăgostise puţin de ea în momentul în care îi rostise numele ca şi cum ar fi avut valoare.

Pumnii i se încleştară, dar continuă să zâmbească.

*

Oliver nu se gândise prea mult la Jane. În ultima săptămână din ianuarie, reuşise să se gândească la ea foarte puţin; câteva închipuiri melancolice noaptea, întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla între ei dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă ea nu ar fi trebuit să îşi alunge toţi admiratorii. Dacă ar fi fost o fiică legitimă a unei familii respectate. Dacă el ar fi putut să o curteze.

Să o curteze. Ha! Nu se gândise la ceva atât de liniştit precum *curtarea* ei. Gândurile îi erau mai adânci şi mai întunecate, începând de la sărut şi terminându-se cu ei sprijiniţi de zidurile de piatră şi de copacii groşi. Gândurile lui o luaseră cu mult înaintea sensibilităţilor, până când fusese nevoit să ia problema în mână şi să o rezolve. Dar după aceea, când revenea la o judecată sănătoasă…

Tot nu şi-o putea imagina pe Jane în alb şi purtând perle cuviincioase. Aşa că se silise să renunţe la acea fantezie.

În februarie, abia dacă se gândise la Jane. Nu avusese timp să se gândească la ea. Parlamentul se adunase iar. Regina însăşi li se adresase parlamentarilor şi îi îndemnase să extindă dreptul la vot. Munca începuse în mod serios. Oliver îşi pusese la punct planul împreună cu Minnie, soţia

fratelui său, care avea o minte de strateg; astfel plănuiseră o serie de cine. Muncitori din toată ţara erau aduşi cu trenul. Oliver le ţinuse cursuri scurte, de câte două zile, despre etichetă şi mecanismele politicii. Apoi, oamenii aceia mâncaseră laolaltă cu duci şi ducese, baroni şi baroane. Timp de o oră, membrii Parlamentului stătuseră la masă cu nişte brutari.

Mesajul era dar: aceia erau oameni rezonabili şi raţionali. De ce nu ar fi trebuit să voteze?

În astfel de momente se străduise din răsputeri să nu se gândească la Jane. Nu dorea să opună în contrast cu soţiile palide şi zâmbitoare pe care le întâlnise, femei care nu făceau nici măcar un pas greşit, care ar fi roşit dacă ar fi auzit cuvântul „fucsia” şi care cu siguranţă că nu ar fi purtat niciodată o mănuşă de acea culoare, darămite o rochie!

În schimb, zâmbea. Iar când acele femei îi pomeneau despre surori, verişoare sau nepoate necăsătorite, el zâmbea din nou, de data aceasta ceva mai distant, şi încerca să nu îşi aducă aminte de culorile intense.

La venirea lunii martie, Oliver încetase să îşi mai spună că nu se gândea la Jane. Nu conta dacă se gândea la ea sau nu; ea nu era acolo, era în continuare imposibilă şi era puţin probabil ca el să o mai vadă vreodată. Dacă încă se trezea puţin îndrăgostit de amintirea ei, nu merita să se întristeze pentru asta. Nu atunci când avea atâtea de făcut. Cinele aveau drept consecinţă certurile. Se întocmeau proiecte de lege; se respingeau proiecte de lege. Oliver scrisese o serie de articole pentru un ziar londonez, pe tema reprezentării poporului, care fuseseră bine primite. Se întrebase, în treacăt, dacă Jane le citise şi ce părere avusese despre ele.

La sfârşitul lunii aprilie, oamenii cu care lucra Oliver îl trăseseră deoparte şi îl întrebaseră când avea de gând să candideze pentru Parlament. „Când”, nu „Dacă”. Avea sprijinul lor, îl asiguraseră. El înclinase din cap cu calm, în semn că era de acord, şi vorbise foarte puţin. Îi lăsase să îi spună lucrurile pe care le ştiuse dintotdeauna; că era

echilibrat, inteligent, coerent, că avea legături atât cu nobilimea, cât şi cu clasa muncitoare. Îi lăsase să îi spună că era exact genul de om care ar fi trebuit să li se alăture. Îi lăsase să îi spună că avea să reuşească, în timp ce, în sinea lui, el dansa de fericire de-a dreptul. Acum i se deschidea larg tocmai viitorul pe care şi-l imaginase cu mult timp în urmă.

Oamenii aceia îi mai spuseseră şi că fericirea domestică era tot ceea ce îi mai trebuia la acel moment ca să îşi completeze imaginea publică. El trecuse asta cu vederea, oarecum.

În acea seară, Oliver se dusese acasă şi împărţise o sticlă de vin cu fratele lui, făcând schimb de glume şi ameţindu-se puţin. Băuseră până când Minnie, cumnata lui, coborâse la parter. Ea zâmbise, iar apoi, clătinând din cap, îşi luase soţul la culcare.

Îl lăsase pe Oliver să se gândească la împlinirea tuturor visurilor lui. Odată ce fratele şi vinul îl abandonaseră, euforia dispăruse.

Avea nevoie doar de fericirea domestică. O fată drăguţă, una care să îi uşureze drumul. Existau sute de femei care ar fi fost potrivite.

Cu siguranţă că una dintre ele avea să o eclipseze pe Jane. Trebuia doar să o găsească.

În definitiv, nu era îndrăgostit de Jane. Doar îi admira spiritul. Atâta tot. De unul singur, în întuneric, îşi mai turnase o jumătate de pahar de vin.

Ei, fie, poate că era mai mult decât spiritul ei. Îi admira inteligenţa. Felul în care intra într-o încăpere şi înţelegea imediat cine era la putere şi cum putea ea să îl respingă mai bine. Oliver voia o soţie exact aşa, doar că, bineînţeles, ea ar fi trebuit să facă tocmai pe dos în ceea ce priveşte respingerea. Cineva ca Jane, se gândise el. Asta era ceea ce voia. Exact ca Jane, dar complet opusă. Terminase vinul din pahar.

Îi admira mai mult decât spiritul şi inteligenţa. Pentru că mai era şi corpul ei. Mai era, cu siguranţă, şi corpul ei.

În acel moment era prea îmbibat de alcool ca să

ajungă la o adevărată ardoare fizică, oricât de înfierbântate i-ar fi fost gândurile. Ăsta era un lucru bun, pentru că, odată ce ar fi început să se gândească la corpul ei, la curba generoasă a sânilor ei, la şoldurile ei moi, era destul de greu să nu se mai gândească la ceea ce i-ar fi plăcut să facă împreună cu ea.

Nu o atinsese suficient. Nici pe departe. Atunci gândurile îi deveniseră sălbatice şi, chiar dacă vinul îl lăsase incapabil să facă ceva în acea privinţă, se gândise la tot: la alunecarea membrului său întărit în carnea femeiască moale şi doritoare, la sunetele pe care ea le-ar fi scos în timp ce el ar fi făcut-o. Îşi dorise asta până când ajunsese pe jumătate înnebunit de beţie şi de poftă trupească.

Da, îşi şoptise el în timp ce se împiedica pe scări, îndreptându-se spre camera lui. Jane era chiar genul de femeie pe care o voia. Una exact ca Jane, dar complet opusă. Ce bine că nu era îndrăgostit de ea, altfel i-ar fi fost greu să găsească acea altă femeie!

A doua zi îl chinuise o durere de cap cumplită şi nu fusese sigur dacă migrena aceea fusese cauzată de băutură sau de la raţionalitatea disonantă căreia se lăsase pradă.

În orice caz, nu avusese timp să se gândească la un răspuns. Parlamentul încă nu ajunsese la niciun acord, iar Liga Reformei promisese să organizeze o demonstraţie în Hyde Park. Şi nu doar cu câteva sute de oameni, ci era vorba să vină toţi simpatizanţii disponibili. Guvernul, temându-se de inevitabilele tulburări şi violenţe care ar fi fost asociate cu o astfel de adunare, ameninţase să aresteze pe oricine ar fi participat. Niciunul dintre cele două grupuri nu voia să dea înapoi. La Londra deja se făcuseră planuri să instruiască poliţişti speciali, doar pentru ca aceştia să ţină gloata în frâu.

Sosise luna mai, iar oamenii începuseră să vină pentru demonstraţie. Nu doar unul. Doi sau chiar cinci mii, ci zeci de mii de oameni.

Membrii Parlamentului care refuzaseră să ia în considerare un anumit tip de reformă deveneau acum

neliniştiţi de ameninţarea acelei mulţimi, pericol care le plana deasupra capetelor. Ziarele publicau rapoarte ale poliţiei ce detaliau numărul de poliţişti care ar fi necesar ca să fie oprită o astfel de adunare. Cineva atrăsese atenţia că nu se găseau atât de mulţi poliţişti în toată Anglia; că ar fi fost nevoie de forţă letală ca să oprească mulţimea.

Oliver refuzase să se lase distras de gânduri despre o femeie aflată departe de el, când atât de multe lucruri importante erau în joc.

În seara dinaintea marşului planificat, se aşeză alături de Minnie şi de Robert şi citiră rapoarte după rapoarte despre întâlniri, despre cârciumi pline până la refuz, despre tribunale convocate cu unicul scop de a pune în funcţie poliţişti speciali.

A doua zi, lucrurile aveau să ia o turnură urâtă.

Oliver avu un somn agitat, iar în zori îl trezi o bătaie în uşă. Însă atunci când răspunse, văzu că nu venise fratele lui, care să îi aducă veşti legate de violenţele ce începuseră deja.

Venise un lacheu, care aducea o telegramă urgentă.

Oliver era încă pe jumătate adormit, iar mintea lui cufundată în vis i-o luă înainte. O certitudine ciudată puse stăpânire pe el: mesajul era de la Jane, care avea nevoie de el. Trebuia să se ducă la ea. Până la urmă, ar fi fost necesar să se însoare cu ea, să o salveze de o soartă teribilă şi necunoscută.

Nu mai conta Londra. Nu mai conta imposibilitatea. Nu mai conta faptul că şi-ar fi distrus viaţa.

Se freca la ochi, îşi găsi ochelarii şi se concentră asupra mesajului.

Nu era de la Jane; bineînţeles că nu era de la Jane. Refuză să fie dezamăgit de faptul că viaţa lui nu era un dezastru. Era de la mama lui.

FREE PLECATĂ

PLĂNUIEŞTE SĂ PARTICIPE LA UN PROTEST FAŢĂ DE NEINCLUDEREA FEMEILOR ÎN REFORMA ELECTORALĂ.

GĂSEŞTE-O

Imaginile onirice şi pe jumătate sexuale dispărură, iar el citi telegrama din nou, de data asta, cu groază. Apoi ceru un mers al trenurilor şi, după ce îl citi, înjură. Trenul poştal ajunsese la Gara Euston cu câteva ore în urmă.

Free era deja acolo, la Londra. Mergea la o demonstraţie ilegală, alături de câteva sute de mii de bărbaţi furioşi, care aveau să se confrunte cu poliţişti antrenaţi doar pe jumătate şi înnebuniţi de frică la gândul luptelor cu mulţimea. Şi, cunoscând-o pe Free, Oliver ştia că ea avea să le spună tuturor acelor poliţişti că îşi dorea dreptul la vot şi că ar fi fost bine să i-l acorde.

— Fir-ar să fie de treabă, mormăi Oliver.

Sora lui avea să fie ucisă.

Capitolul 17

În ziua aceea, dintre toate zilele, Oliver se aşteptase să vadă poliţişti în patrulare, verificând fiecare colţ de stradă. Dar, după ce păşi afară din casă, nu văzu nici urmă de poliţişti speciali, despre care se vorbise atât de mult în ultimele zile. De fapt, nu se vedea nici măcar un poliţist.

În schimb, pe străzi mişunau sute de oameni. Mulţimea devenea tot mai densă pe măsură ce el se apropia de Hyde Park. Acolo îi văzu pe primii poliţişti ai zilei: o pereche letargică se postase în faţa porţilor parcului. Nu făceau nici o încercare să oprească mulţimea care se îndrepta spre Hyde Park; de fapt, unul dintre ei îi felicita pe oameni pe măsură ce intrau. Cei doi poliţişti păreau să facă un mic efort ca să-i oprească pe vânzătorii de produse alimentare care profitau de pe urma evenimentului. Chiar şi atunci, în timp ce Oliver privea, un vânzător de plăcinte se strecură pe lângă el, înmânându-le o plăcintă drept mită.

Cum i-ar fi deosebit cei doi pe oamenii care intenţionau să participe la demonstraţie, Oliver nu ştia. Un grup de doamne venise călare, în scopul de a privi

spectacolul; erau însoţite de domni care stăteau în apropriere şi de servitori care turnau vin şi împărţeau prăjiturele. Noaptea trecută, Oliver auzise pe cineva spunând că, dacă a doua zi avea să se producă o ciocnire între Liga Reformei şi poliţie, intenţiona să aibă loc în primul rând. Oliver crezuse că fusese doar o glumă, dar se părea că fusese, de fapt, o prostie spusă cu toată sinceritatea.

Hyde Park arăta mai degrabă ca scena unui carnaval decât ca un câmp de bătălie. Erau prezente deja câteva mii de oameni. Cum avea el să o găsească pe Free în mulţimea aceea?

Se plimbă, derutat, prin parc, sperând că nimeni nu s-ar fi supărat dacă se holba, iar apoi îşi dădu seama că era unul dintre miile de oameni care se holbau. Nimănui nu îi păsa de el.

Se temea ca nu cumva să se înrăutăţească lucrurile. Ştia prea bine că o adunare atât mare de oameni putea să devină violentă foarte repede. Dar, până în acea clipă, absenţa completă a ofiţerilor în uniformă albastră făcea ca adunarea să aibă un aer festiv. Promisa ciocnire între organizatorii evenimentului şi guvern părea improbabilă, iar uşurarea îi lăsase pe toţi ameţiţi.

Atunci când începură să apară membrii Ligii Reformei, fură aclamaţi ca şi cum ar fi fost eroi care se întorceau de la luptă. De îndată ce Oliver avu ocazia, începu să pună întrebări.

— Mă scuzaţi, spuse el, aţi văzut cumva o femeie care vorbea despre votul universal?

Acest lucru îl făcu ţinta unei priviri suspicioase.

— Bineînţeles că am văzut, răspunse omul acela. Văd una în mod regulat. Sunt căsătorit cu ea.

Următorul bărbat făcu o grimasă atunci când auzi cuvintele „vot universal” şi clătină din cap, refuzând să dea un răspuns.

Până când ajunse să vorbească cu al treilea individ, Oliver deja îşi perfecţionase tehnica.

— Există cumva aici un grup de femei care susţin

votul universal?

— Trebuie să te duci acolo unde vorbeşte Higgins, spuse un bărbat, arătând spre o parte îndepărtată a parcului.

Oliver îşi croi drum spre locul indicat, care se afla de cealaltă parte a Lacului Serpentine, ascuns de un grup de copaci. Îi luă trei sferturi de oră să îşi facă loc prin mulţime. Din fericire, nu fusese indus în eroare. Se auzeau strigăte în favoarea votului pentru toţi cetăţenii, nu doar pentru muncitori.

Când ieşi din înghesuială, Oliver văzu un grup mare de femei. Stăteau strânse una lângă alta şi se ţineau de braţ. Iar acolo, chiar în mijlocul lor…

Pentru prima dată de când se trezise în acea dimineaţă, Oliver simţi un profund sentiment de uşurare. Păşi spre grup.

— Free!

Înainte să poată ajunge la ea, un zid de femei care se ţineau de braţ se plasă în faţa lui. Femeile se încruntară la el. O doamnă cu părul închis la culoare, în vârstă de vreo patruzeci de ani, îşi îngustă ochii şi agită un deget în direcţia lui.

— Nu înainta, spuse ea, tăios. Bărbaţii nu au voie dincolo de acest punct.

— Voiam doar…

Oliver arătă cu mâna.

— Voiam doar să vorbesc cu ea. Cu Frederica Marshall.

— Ei, bine, nu poţi.

— Free! strigă Oliver.

— Opreşte-te acum!

Cele două femei de lângă el făcură un pas în faţă, cu ochii strălucind ameninţător.

— Free! strigă el iarăşi, făcând cu mâna, disperat.

— Pleacă de aici, spuse una dintre ele. Sau trebuie să cerem cuiva să te ia?

— Nu, vă rog, vreau doar…

În acel moment, Free se întoarse.

— Staţi! strigă ea.

Lăsă braţele celor două femei care o flancau şi se apropie.

— Nu îl opriţi, spuse ea. Este fratele meu.

— Şi?

Femeia cu păr închis la culoare nu păru impresionată.

— Nu ai vrea să ştii ce e dispus să facă fratele *meu*.

— Nu îmi va face rău, răspunse Free. Este doar ridicol şi protector. Daţi-mi câteva clipe şi îl voi face să se potolească.

Oliver pufni pe nas, dar, de îndată ce femeia din faţa lui îi aruncă o căutătură încruntată, ridică mâinile.

— Are dreptate, spuse el. Vreau doar ca ea să fie în siguranţă.

Femeile schimbară priviri, iar apoi, cu o ridicare din umeri, îşi dădură drumul la braţe. Free păşi între ele şi le oferi braţele ei.

— Oliver, spuse ea pe un ton dezgustat. Ce cauţi aici? Locul ăsta nu este sigur.

El o privi lung, nevenindu-i să creadă. Întotdeauna îi făcea asta: îl făcea să simtă că lumea lui era cu susul în jos şi pe dos.

— Ce fac eu aici?

El se uită în jur,

— Locul ăsta nu este sigur? Nu eu sunt o fată de şaisprezece ani, Free. Nu eu m-am furişat din casă în mijlocul nopţii, de capul meu, ca să vin la Londra.

— Da, spuse Free. Vreau să ştiu ce faci tu aici. Probabil că ai plecat de acasă dimineaţa devreme şi nu văd ca tu să ai un însoţitor.

— Nu e vorba de mine.

Se uită în ochii ei.

— Este vorba despre venirea ta în cel mai periculos loc din toată Anglia, unul în care există ameninţări de violenţă.

Free îşi înclină capul şi se uită în jur,

— O, spuse ea cu glas scăzut. *Violenţă.* Înţeleg.

Ridică dintr-o sprânceană la un vânzător de stradă,

care îşi colporta marfa chiar în spatele lor.

— Ce vor face, vor arunca, oare, cu plăcinte în mine?

— În plus, spuse Oliver ignorând acel aspect neconvenabil al realităţii, ai şaisprezece ani. Nu îmi vine să cred ca ai luat trenul de una singură.

— Tot foloseşti cuvântul „singură”, spuse Free. Dar cândva mi-ai spus că trebuie să caut răspunsuri înainte de a ajunge la concluzii. Marty Hartwell m-a condus până la gară, cu căruţa tatălui ei. Am luat trenul împreună. Şi pentru că ne comunicaserăm intenţia de a ne alătura organizaţiei de femei a Ligii Reformei, am fost întâmpinate la gară. Nu am fost niciodată *singură.*

Îşi agită braţele.

— Arăt ca şi cum aş fi singură?

— Da, păi, totuşi…

Oliver se uită într-o parte, la femeia cu păr închis la culoare, care se prefăcea că nu asculta conversaţia, iar apoi în cealaltă parte, unde o femeie blondă rânjea.

— De la patru dimineaţa până la şase, am fost cu acest grup, explică Free. Am discutat aspectele practice ale marşului. Poate că femeile nu sunt la fel de puternice ca bărbaţii, dar putem fi formidabile ca număr.

— Trebuie să recunosc că prietenele tale constituie o barieră eficientă. Totuşi, există riscuri…

— Avem proceduri, spuse Free. Le-am discutat de dimineaţă. Fiecare femeie are alte două care au grijă de ea şi, la rândul ei, are grijă de alte două femei în acest fel, ştim că toată lumea este în siguranţă în orice moment. Nu ne rătăcim. Nu lăsăm pe nimeni în perimetru.

Îi aruncă lui Oliver o privire tăioasă.

— Dacă una dintre noi este arestată, ne-am angajat să mergem cu toatele la secţie.

— Free!

Oliver se frecă la ochi.

— Alina Marie Higgins, cea de acolo, cu pălărie de marinar, deja a fost dusă la secţie de treisprezece ori.

Oliver aruncă o privire în dreapta lui.

Domnişoara Higgins nu arăta ca o susţinătoare înrăită

a dreptului la vot. Era îmbrăcată într-o rochie frumoasă şi la modă, de culoare azurie. Completase acea toaletă cu o pălărie de marinar, una pe care o împodobise cu panglici albastre, strălucitoare, ce fluturau în vânt.

Un trecător îşi ridică pumnul în aer.

— Vot universal! spuse el

Domnişoara Higgins îi trimise o bezea.

Oliver clătină din cap şi se întoarse.

— Nu sunt sigur că ar trebui să admiri o femeie a cărei principală recomandare este că a reuşit să strângă o duzină de arestări.

— Pe cine altcineva ar trebui să admir? întrebă Free. Pe tine? Tu eşti aici ca să îmi ţii piedici despre cum mă pun singură în pericol, dar m-am străduit mai mult decât tine să rămân în siguranţă. Eşti fiul unui duce, aflat în mijlocul unei mulţimi potenţial ostile. Pentru numele Domnului, acolo se cântă Marseilleza! Cine ştie ce ţi s-ar putea întâmpla?

— Asta este ridicol! spuse Oliver, înflăcărat. Am venit aici doar ca să te găsesc pe tine. Nu distorsiona totul în aşa fel încât să fie vorba despre mine! Nu îmi pasă ce măsuri de protecţie ţi-ai luat; tot este periculos! Este riscant. Chiar şi dacă se dovedeşte că nimic nu se întâmplă, mulţimea ar fi putut să fie violentă.

Free tot nu cedă.

— Eşti de părere că este acceptabil să rişti să fii în acest pericol ca să… ăăă… mă *salvezi.*

Îşi dădu ochii peste cap.

— Eu cred că este acceptabil să risc să fiu în acest pericol ca să vin şi să spun că femeile merită dreptul de a vota. De ce este riscul tău o dovadă de vitejie, iar al meu, una de prostie?

— La naiba, Free! Acum nu este momentul pentru speculaţii de logică! Trebuie să te scot de aici.

Free se mulţumi să zâmbească.

— O, ce drăguţ! Când te fac să înjuri, asta se întâmplă fiindcă te-am adus într-un punct mort. Lasă teatrul, Oliver. Ştii că am dreptate, chiar dacă refuzi să recunoşti asta. Şi nu mai fi ridicol; nu plec. Dacă mulţimea devine violentă,

sunt mai în siguranţă înconjurată de sute de femei care au discutat cele mai fine aspecte ale siguranţei decât dacă aş fi singură cu tine. Ce ai face dacă am fi atacaţi de o mulţime?

— Aş…

Oliver făcu o pauză.

— Ai fi sfâşiat, bucată cu bucată.

Ea îi aruncă un zâmbet strălucitor, complet în dezacord cu cuvintele ei.

— Nu îţi face griji, frate mai mare, te voi ţine în siguranţă.

— La naiba, Free, repetă el.

Ea râse şi se uită la prietenele ei.

— Acesta este fratele meu, spuse ea. Numele lui este Oliver Marshall. Probabil că nu va pleca până când nu se va termina totul. Unde ar trebui să stea şi să se încrunte?

— Nu poţi să treci de perimetru, îi spuse una dintre femei. Numai femeile au voie în cerc şi sper că poţi înţelege motivul pentru asta. Dar fratele meu stă sprijinit de copacul acela şi ne veghează, în caz că ceva nu merge bine. Poţi să i te alături.

Oliver clătină din cap spre sora lui, iar ea îi zâmbi.

— Distracţie plăcută, Oliver! Liga Reformei i-a promis domnişoarei Higgins şansa să vorbească şi sunt sigură că îţi va plăcea ce are de spus.

*

Nu fusese mult de spus după adunare. Poliţiştii interveniseră doar ca să le recomande oamenilor să plece din parc înainte de apus şi nimeni nu se opusese acestei idei.

Atmosfera era una de bucurie. Guvernul promisese să strivească demonstraţia cu toată puterea sa; oamenii promiseseră să se opună strivirii de către guvern a demonstraţiei lor.

Oamenii, după cum se conveni în general, câştigaseră. În mod decisiv.

Prietenele lui Free o încredinţaseră, cu reticenţă, în grija lui Oliver. Trăsurile erau supraaglomerate; străzile, aglomerate de traficul pietonal. Nu era nici o şansă ca Oliver şi Free să prindă vreo trăsură.

În schimb, merseră. În primele cincisprezece minute, Free fusese bucuroasă, vorbind despre mulţime, despre starea de spirit, despre cât de mult se distrase şi despre faptul că abia aştepta să o facă din nou. Toată energia ei îl făcu pe Oliver să se simtă, brusc, bătrân şi obosit.

— Unde mă duci? întrebă în cele din urmă Free după ce străbătuseră câteva străzi murdare. Se pare că mergem la Freddy.

Oliver clipi şi se întoarse către sora lui.

— Credeam că îţi place mătuşa Freddy. Îi scrii în fiecare săptămână. Eşti tiza ei.

Free îşi dădu ochii peste cap.

— În ultimii patru ani, Oliver, nu fac decât să îi scriu scrisori furioase, iar ea îmi răspunde cu la fel de multă virulenţă. Nu eşti niciodată atent la nimic. Eu şi mătuşa ne certăm.

Oare trecuseră patru ani de când el nu îşi mai petrecuse acasă o perioadă semnificativă de timp? Oliver numără în gând… iar apoi înghiţi în sec.

— Tu te certi cu toată lumea, spuse el în cele din urmă. Nu am dat importanţă ciondănelilor tale.

— Mătuşa Freddy îmi va ţine predici. Ştii ce va zice când îi vei spune ce am făcut?

Free se încruntă.

— De asta mă duci la ea? Pentru că vrei să îmi spună…

— Crede-mă, Free…

Oliver se uită înspre cer.

— Te duceam la Freddy pentru că am crezut că ţi-ar plăcea să o vezi. Pot să te duc la casa Clermont, dacă preferi, dar ultima dată când ai fost acolo te-ai plâns că nu cunoşteai pe nimeni şi că nu aveai nimic de făcut. Nu m-am gândit la predicile lui Freddy şi, dacă aş fi făcut-o, nu te-aş fi dus la ea. Nu ştiu ce are mătuşa Freddy, dar în momentul

în care îmi spune să *nu fac* ceva, mă trezesc că simt mai mare dorinţă să fac acel lucru.

Buzele lui Free se arcuiră într-un rictus care trăda reticenţă.

— Şi, în orice caz, *ţie* nu obişnuia să îţi ţină predici. Cel puţin, nu aşa cum o făcea cu noi, ceilalţi, adăugă Oliver.

Free oftă.

— Asta s-a schimbat. Ţi-am spus că ne certăm. Ne-am petrecut ultimele Crăciunuri vorbind una despre cealaltă, cu voce tare, cu alte persoane, ca să fim auzite. Cum de nu ai observat asta?

Mătuşa Freddy era atât de înţepată, încât cu greu îţi dădeai seama când era cu adevărat supărată şi când făcea doar gălăgie despre un lucru sau altul, încercând să demonstreze ceva ridicol. De când o ştia Oliver, ea făcea numai previziuni sumbre. Niciuna dintre ele nu se adeverise vreodată.

— Despre ce vă certaţi? spuse Oliver. Sau poate că nu vreau să ştiu.

— Trebuie să mai iasă din casă.

Oliver trase aer adânc în piept.

— Of…

Dacă Freddy ar fi ştiut ce făceau acum, că se plimbau pe banalele străzi ale oraşului, s-ar fi plâns de palpitaţii. Dacă ar fi ştiut că o făceau cu mulţime în jur, ar fi leşinat.

Pe când era mai tânăr, Oliver acceptase faptul că mătuşa Freddy refuza să iasă din micul apartament în care locuia. Mama lui îi spusese că, în trecut, mătuşa ieşise, pentru o scurtă perioadă, până la piaţă, dar chiar şi asta avusese un sfârşit atunci când ea găsise pe cineva care să îi livreze cele necesare traiului. Aşa mergeau lucrurile, o caracteristică permanentă şi inerentă a lui Freddy.

— Nu i-a plăcut modul în care i-am zis să iasă din casă, spuse Free, şi mi-a spus să îmi cer scuze. Aşa că i-am răspuns că îmi părea foarte rău pentru cuvintele mele pripite şi că ceea ce voiseм să spun era că ar fi trebuit să iasă din casă *în fiecare zi.*

— O, repetă Oliver, clătinând din cap. Ştii că mătuşa

noastră este singura persoană care e prea încăpăţânată ca să se lase intimidată de tine.

Free ridică din umeri.

— Mi-a spus că sunt o fetişcană obraznică, iar eu i-am răspuns că, dacă poate să ne ţină *nouă* predici despre cum să ne trăim viaţa, pot şi eu să îi ţin o predică *ei* despre ceea ce face. Că, dacă poate să strâmbe din nas şi să spună: *„Este numai pentru binele tău”,* şi eu pot face la fel.

Oliver oftă.

— Free, spuse el cu glas scăzut, nu prea înţeleg ce este în neregulă cu mătuşa Freddy. Dar chiar cred că *nu poate* să iasă din casă. Dacă ar fi putut, ar fi făcut-o cu ani în urmă. Să îţi petreci trei decenii închis într-o cameră mică nu este un lucru pe care cineva să aleagă să îl facă într-un acces de supărare.

Free păru să se revolte şi mai tare.

— Posibil că poate, posibil că nu poate, dar *ar trebui* să iasă. Şi chiar dacă ai dreptate, de ce nu poate să îmi spună asta? În schimb, refuză să vorbească despre subiect şi îmi subliniază întotdeauna defectele. Nu este corect ca ea să aibă dreptul să îmi spună cum trebuie să folosesc suc de lămâie ca să scap de pistrui, iar eu să nu pot să îi spun nici măcar să iasă la aer curat.

Oliver clătină din cap, iar apoi băgă de seamă că ajunseseră la clădirea în care locuia mătuşa lui.

— Ai dreptate, spuse el. Nu este corect. Bănuiesc că este şi mai puţin corect faptul că Freddy nu poate ieşi din casă. Ai puţină compasiune faţă de mătuşa ta, Free. Din moment ce suntem aici, poate că este timpul să îi ceri scuze.

— De ce să îi cer scuze? Nu i-am greşit cu nimic.

Oliver oftă din nou.

— Atunci, poţi să urci şi să nu spui nimic. Va fi distractiv pentru amândouă.

Oliver îi dădu câţiva bănuţi unei florărese de la colţ de stradă în schimbul unui buchet, apoi el şi Free urcară scările clădirii. În colţul unui palier era un pic de gunoi, vechi de câteva săptămâni, după cum arăta. Oliver îşi

spuse că trebuia să vorbească din nou cu proprietarul. Dacă mătuşa lui avea de gând să îşi petreacă tot timpul acolo, trebuia ca locul în care trăia să fie cât mai frumos posibil.

Bătu la uşă şi aşteptă.

— Cine-i acolo?

Vocea lui Freddy părea ceva mai tremurândă decât îşi amintea Oliver.

— Sunt Oliver!

Uşa se deschise puţin, iar el o întrezări pe mătuşa lui privindu-l.

— Eşti singur? întrebă ea. A izbucnit oraşul în flăcări? Sunt revolte?

— Nu, spuse Oliver. Adunarea a fost liniştită.

Mătuşa Freddy deschise uşa mai larg.

— Atunci, intră. Mă bucur atât de mult să te văd, dragul meu!

Îi făcu semn să intre. Dar, în timp ce făcea asta, o văzu pe Free stând la jumătate de metru în spatele lui Oliver.

Pentru o secundă, faţa lui Freddy se transformă. Sprâncenele i se ridicară şi ochii i se aprinseră. Înghiţi în sec, iar mâna îi tresări înspre Free. Apoi păru să îşi amintească, iar acea transformare se petrecu în sens invers; fericirea se schimbă într-o negare încăpăţânată.

Ceartă, într-adevăr. Erau două dintre cele mai încăpăţânate femei pe care le cunoştea Oliver; poate că de aceea ţineau atât de mult una la cealaltă şi, cu siguranţă, de aceea se „certau” de patru ani, când era clar că se iubeau. Oliver clătină din cap.

— Putem să intrăm, mătuşă Freddy?

— Toată lumea *respectuoasă* poate să intre, spuse Freddy aruncând o privire către nepoata ei.

— Ei, bine, spuse Free. Asta rezolvă problema. Presupun că voi aştepta aici, pe coridor, până când vei termina, Oliver.

— Nu poţi…

Gura lui Freddy se strânse, iar în acel moment Oliver îşi dădu seama că mătuşa lui arăta îngrozitor.

Pielea îi era palidă şi lăsată. Avea un uşor tremur al mâinii. Şi mai era ceva la ea, ceva care o făcea să pară mai subţire şi mai fragilă. Era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât mama lui. Totuşi, oricine le-ar fi văzut împreună şi-ar fi închipuit că Freddy era mai mare cu zeci de ani. Freddy trase aer adânc în piept.

— Oliver, spune-i surorii tale că nu poate să aştepte pe coridor. Acum, deasupra apartamentului meu locuiesc nişte muncitori şi Dumnezeu ştie ce ar face dacă ar găsi-o aici. Probabil că sunt foarte entuziasmaţi de orice au făcut azi la demonstraţie. Ea rosti cuvântul „muncitor” cu o voce joasă, ca şi cum ar fi fost ceva murdar, iar apoi se încruntă.

— Nu aţi fost la acel… lucru, nu-i aşa?

Se uită la Free în timp ce vorbea.

— Nici măcar tu nu ai fi atât de nesăbuită.

Free îşi dădu capul pe spate.

— Dacă mă auzi ţipând, Oliver, sper că îmi vei veni în ajutor. Ştiu că Freddy nu o va face, pentru că eu voi fi afară, pe coridor, iar asta este la jumătate de metru prea departe pentru ca ea să se mişte.

Ochii lui Freddy scăpărară.

— Poate că, spuse Free, mă voi duce afară. La două străzi distanţă se află un parc. Aş putea să stau pe o bancă. Nu este prea întuneric.

— Free, spuse Oliver, poţi să reuşeşti să fii civilizată pentru câteva clipe?

Ea strâmbă din nas.

— Ar putea la fel de bine să intre, bombăni Freddy. Nu pot să am moartea ei pe conştiinţă. Ar fi cea mai necivilizată fantomă din toate timpurile şi refuz ca ea să îmi bântuie coridorul.

Free chiar zâmbi auzind acele vorbe, ca şi cum gândul de a fi o fantomă extrem de nepoliticoasă îi făcea plăcere. Aşa că intră. Freddy închise uşa în urma lor şi o încuie cu grijă. Apoi încuie un al doilea lacăt. Oliver şi Free se aşezară la măsuţa ei.

— Oliver, spuse mătuşa Freddy, mă bucur să te văd. Vrei nişte ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Nu vreau să aud „nu” drept răspuns. Eşti un…

Făcu o pauză.

— Nu mai eşti băiat în creştere, nu-i aşa? Dar alţi oameni de aici s-ar putea să fie încă în creştere şi, dacă vrei să îţi păstrezi sănătatea, nimic nu se compară cu ceaiul cu lapte.

Se uită la Free.

— Chiar dacă unii *oameni* de aici nu au grijă de sănătatea lor. Şi în *mod clar* nu au purtat bonetă, oricât de des li s-ar fi spus că se puneau în pericol.

— O, da! În viitor un bărbat îmi va controla toate bunurile dacă mă voi căsători cu el, nu voi avea dreptul să votez şi nu mi se va da posibilitatea să îmi câştig existenţa prin nici un mijloc, în afara celui care presupune să stau pe spate. Dar, cu toate astea, cea mai cumplită ameninţare cu care mă confrunt sunt pistruii. Poate că ar trebui să îmi petrec tot timpul încuiată în cameră. În felul ăsta, nu voi mai avea deloc pistrui. Va fi minunat pentru sănătatea mea.

Buzele lui Freddy se subţiară.

— Spune-i surorii tale că îmi fac exerciţiile, răbufni ea. Fac înconjurul camerei de douăzeci de ori în fiecare zi. Sunt mai în formă decât ea.

Free se uită la Freddy de sus în jos. Probabil că nu o mai văzuse de la Crăciun, iar Oliver bănuia că schimbările erau şi mai dramatice, fiind distanţate pe parcursul atâtor luni. Fără îndoială că Free observase aplecarea umerilor mătuşii lor, respiraţia ei neregulată şi oasele fragile ale încheieturii ei.

Ochii îi sclipiră şi spuse, pufnind pe nas:

— Spune-i *mătuşii mele* că mă bucur foarte mult să constat că are o sănătate atât de formidabilă.

Vocea lui Free tremura.

— Văd că alegerile ei sunt excelente.

— Spune-i surorii tale că nu este treaba ei dacă mor mai devreme.

Free sări în picioare. Ochii îi scăpărau.

— Nu este treaba mea dacă mori mai devreme? Cât de greu îţi este să accepţi că te iubim? Şi că tu te omori trăind aşa?

Freddy îşi încrucişă mâinile şi se uită în altă parte.

— Aminteşte-i surorii *tale,* repetă bătrâna, că nu vorbesc vu ea până când nu mi se adresează civilizat. Până când nu îşi cere scuze pentru fiecare cuvânt aspru pe care l-a rostit.

— Ce, cum ar fi să îţi spun că urăsc să te vad aşa? Vrei să îmi cer scuze că am spus că trebuie să te mişti? Vrei să îmi cer scuze că ţin la tine? Niciodată! Nu îmi voi cere scuze *niciodată!* Greşeşti, greşeşti, greşeşti şi te urăsc pentru asta!

— Spune-i surorii tale, zise Freddy şi mai tăios, că dacă nu poate să îmi vorbească civilizat, aşa cum i-am cerut atunci când am deschis uşa, nu mai este bine-venită aici.

— Foarte bine! Nu mă opriţi!

Free merse până la uşă. Marea ei ieşire din cameră fu doar parţial întârziată de încuietorile complicate; bâjbâi la ele, dar, după ce le deschise, tot trânti uşa în urma ei.

Oliver se ridică.

— Ai face bine să te duci după ea, spuse Freddy.

Se uita la încuietorile care rămăseseră deschise. Nu spuse un cuvânt, dar respiraţia i se înteţi.

— Nu ştii… ce e afară.

Înghiţi în sec.

— Este întuneric. Chiar nu ar trebui să fie singură.

— Va fi bine vreme de câteva momente.

Oliver se duse la uşă şi o încuie la loc.

— Nu se va duce afară. Are mai multă minte decât atât.

Lui Freddy i se topi toată supărarea, dar nu şi neliniştea. Se prăbuşi pe un scaun. Acel simplu gest îl nelinişti pe Oliver. Se aşeză din nou, întinse mâna peste masă şi o luă pe a ei.

— Freddy, spuse el, de ce te tot certi cu ea dacă asta te face să te simţi atât de rău? Ştiu că te iubeşte. Tot ce ar

trebui să faci ar fi să îi spui că îţi este dor de ea, că o iubeşti, iar apoi puteţi înceta cu toată treaba asta.

Freddy se uită ţintă înaintea ei.

— Ştiu, şopti ea.

— De ce insişti?

— Pentru că are dreptate.

Oliver tresări. În toată viaţa lui, nu o auzise niciodată pe Freddy rostind acele cuvinte despre altcineva în afară de ea însăşi sau, în rare ocazii, despre oamenii care erau de acord cu ea.

— Are dreptate, şopti Freddy. Are dreptate. Sunt prinsă aici.

Ochii îi scăpărară.

— Sunt prea îngrozită ca să ies din casă şi sunt blocată aici. Fără absolut nimeni, fără nimic de făcut. În unele zile, nici nu ştiu cine sunt.

— O, Freddy!

— Am deschis uşa ieri, spuse Freddy. Am scos un deget afară, iar apoi au început palpitaţiile şi a trebuit să mă opresc.

Oliver îşi trecu un braţ în jurul mătuşii lui.

— Îmi pare atât de rău! Totuşi, de ce nu poţi să îi spui asta lui Free? Ar înţelege, dacă doar i-ai spune că *încerci.*

— Ce? Să recunosc că are dreptate? răbufni Freddy. Nu prea cred. Ştiu exact cum să pun capăt lucrului ăstuia. Într-o zi, voi deschide uşa. Voi coborî scările, aşa cum am făcut-o întotdeauna. Voi deschide uşa de la intrare…

Făcu o pauză; mâinile îi tremurau.

— Şi mă voi plimba prin parc.

Dădu din cap cu putere.

— *Apoi* îi voi scrie şi îi voi spune că *greşeşte.* Că pot să ies, că am *făcut-o* şi că nu voi mai accepta impertinenţa ei.

— Freddy!

Ea oftă.

— Foarte bine. *Tu* îi vei spune că încerc, zise ea.

Apoi, înainte ca Oliver să poată promite *că* avea să o facă, se încruntă.

— Nu, spuse ea. Nu îi spune. Vreau să fie o surpriză. Vreau ca *totul* să fie o surpriză. Îi arăt eu! Îi arăt *totul.*

Oliver o mângâie pe mână.

— Sunt sigur că o vei face. Oare ar fi bine să vin şi să te ajut?

— Eşti un băiat dulce, Oliver. Nu ai prea mult din mama ta în tine.

Oliver încremeni.

— Aşa crezi?

— Bineînţeles că aşa cred, răspunse Freddy.

Se uită în gol.

— Unii oameni, atunci când sunt răniţi… îşi amintesc provocarea. Bagă mâna în foc o dată, iar, după ce se ard, îşi fac planuri, gândindu-se cum să ţină în mână cărbuni aprinşi. Aşa este mama ta. Dar unii dintre noi îşi amintesc durerea.

Se întinse şi îi mângâie mâna lui Oliver.

— Tu eşti aşa. Tu îţi aminteşti durerea şi tresari. Când erai mai tânăr, credeam că erai ca mama ta: unul care ţine cărbuni aprinşi în palmă. Dar nu. Acum văd mai clar.

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Eşti ca mine.

Oliver răsuflă adânc şi se uită la mătuşa lui. Probabil că spusese asta ca pe un compliment. Dar carnea de sub ochii ei se întunecase. Pielea îi atârna pe trupul prea slab. Oliver nu ştiuse niciodată de ce anume se temea ea, ce o făcuse să fie aşa. Mama lui îi spusese că Freddy nu dăduse niciodată vreo explicaţie. Poate că, în acel moment, nici măcar nu îşi mai amintea motivul.

— Pot să vin mai des, repetă el.

— Nu.

Ea clătină din cap.

— Vizitele tale lunare sunt suficiente, dragă. Alţi oameni doar mă agită. Chiar şi tu.

Îşi ridică bărbia.

— Dar nu îţi face griji pentru mine. Peste încă o săptămână… sau cam aşa ceva… voi fi în parc. Aşteaptă, doar.

El o privi. Maxilarul îi era strâns, ferm, şi totuşi tremurător. Ochii îi străluceau, sfidători.

— Într-o zi, spuse ea, într-o zi voi ieşi pe uşă şi voi merge în parc. Într-o zi, curând.

— Te iubesc Freddy, spuse Oliver.

Apoi, pentru că ştia că era adevărat, adăugă:

— Şi Free te iubeşte. Ştii că da.

— Ştiu.

Freddy făcu o pauză şi îşi muşcă buza.

— Şi este afară de una singură.

Mâinile îi tremurau.

— Ar trebui să te duci după ea, Oliver.

Capitolul 18

La câteva sute de kilometri la nord de Londra, în Nottingham

— Nu e aici.

Micul crâng în care se afla Jane o proteja de priviri. La auzul acelei voci mult prea familiare, ea îşi sprijini capul de trunchiul copacului.

Mai bine decât să se lovească de scoarţa aspră, în semn de frustrare. Nu că i-ar fi păsat de zgârieturile de pe frunte, dar zgomotul ar fi putut să atragă atenţia, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.

Ultimele luni fuseseră... dificile. Annabel Lewis o avertizase că mătuşa ei şi Lordul Dorling păreau un pic prea prietenoşi unul cu celălalt atunci când ea, Jane, nu era prin preajmă. Nu voise să creadă asta, dar...

Jane îşi ridică privirea. Frunzele copacilor nu mai erau tinere; se legănau în adierea dimineţii, foşnind. Iar mătuşa ei, doamna Lily Shefton, îşi drese glasul în luminişul dinapoia ei.

Era încă devreme, o oră nepotrivită ca să iasă afară, de fapt, dar mătuşa ei căutase să o convingă că acea

dimineaţă ar fi fost perfectă pentru o plimbare în acel parc cu aspect de pădure, de la periferia oraşului Nottingham. Veniseră aici, iar mătuşa dispăruse imediat, lăsând-o singură pe Jane.

În ultima vreme, Lily încercase să o aproprie pe nepoata ei de Dorling. Jane îşi dădu ochii peste cap. Ce îşi închipuia ea că se va întâmpla?

— Ai crede, spuse, din luminiş, mătuşa ei, că un lucru atât de mărunt precum afecţiunea unei femei ar fi simplu de capturat. Ţi-am dat toate ocaziile, Dorling, iar tu nu ai reuşit să faci nimic. Ce este în neregulă cu tine?

— Nu eu sunt de vină. Este neno... nepoata ta recalcitrantă.

Jane nu putea să îi vadă expresia lui Dorling, dar şi-o putea imagina. Onorabilul George Dorling avea o părere foarte bună despre el însuşi. Se ţinuse cu insistenţă după Annabel înainte să apară Jane şi să îi fluture pe la nas o ţintă mai bogată. Legat de el, circulau zvonurile obişnuite: al doilea fiu al unui baron, exilat de la Londra pentru depravare şi jocuri de noroc.

— Ei, bine, grăbeşte-te, îl sfătui mătuşa ei. Tot acest lucru mă face să mă simt deja murdară. I-am spus fratelui meu că o voi căsători şi asta voi face. Dacă nu mă poţi ajuta, voi găsi pe cineva care poate.

— Da, da, spuse Dorling fără grabă. Ai puţină răbdare. Să o curtez pe nepoata ta este o chestiune delicată. Oare este vreo surpriză că ea crede că umblu după banii ei? Are atât de multă avere care o recomandă, însă atât de puţin din orice altceva.

Gura lui Jane se arcui într-un zâmbet reticent.

Dorling îi voia banii. Mătuşa ei o voia plecată. Nu era deloc surprinzător că se aliaseră. Dar asta nu i-ar fi ajutat cu nimic, bineînţeles; Jane nu avea nici o intenţie să se mărite cu nimeni, dar măcar îi dădea mătuşii ei un scop. Jane era recunoscătoare pentru micile favoruri.

— Este inacceptabil, spuse mătuşa ei, punând capăt amuzamentului lui Jane. Fratele meu are totul pregătit. Nu poate să facă nimic până când nu te ocupi de fată.

Lui Jane i se tăie respiraţia. Oare ce voia să spună Lily atunci când afirma că unchiul ei avea totul pregătit? Că *trebuia să se ocupe* cineva de ea, de Jane?

— O voi face, spuse Dorling, imediat ce…

— Nu mai este timp, îl certă mătuşa. Este din ce în ce mai îngrijorat din pricina surorii ei. Se comportă ciudat.

„Nefericită” ar fi fost cuvântul pe care l-ar fi folosit Jane. Emily nu avea voie să iasă, iar acum unchiul lor avea şi mai mare grijă ca ea să nu se furişeze afară. Nu era de mirare că sora ei se comporta ciudat.

Dar mătuşa Lily nu terminase de vorbit.

— Dacă doctorii îi confirmă temerile, el o va trimite la azilul de nebuni din Northampton până în iunie. Este cel mai bun lucru pentru ea, biata fată. *Trebuie* să faci ceva acum.

Jane nu se putu abţine. Suspină adânc, iar apoi, realizând ce făcuse, îşi puse mâinile peste gură. Să o trimită la un *azil?* Emily era furioasă, nu nebună.

Şi totuşi, ultima dată când o vizitase Jane, Emily îi spusese că veniseră nişte doctori doar ca să îi pună întrebări. Unele ciudate. Le trecuse cu vederea, fără să se gândească prea mult la ce ar fi putut însemna. Dar dacă Titus se gândea la nebunie, acei doctori îi consultaseră lui Emily mintea, nu corpul.

Era o zi însorită şi călduroasă, dar Jane se simţi, brusc, rece peste tot. Dacă Titus ar fi declarat-o pe Emily instabilă mintal… Ar fi fost îngrozitor.

Jane îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Acceptase, pur şi simplu, legalitatea situaţiei. Ar fi trebuit să fugă împreună cu sora ei cu luni în urmă, indiferent dacă asta ar fi fost o infracţiune.

Răceala care o străbătea nu avea nicio legătură cu vremea.

— Nu îţi face griji, spuse Dorling. Odată ce va fi a mea, nu va mai avea cum să facă scandal.

Frigul care îi cuprinsese degetele lui Jane părea să i le fi amorţit. Ea crezuse că mătuşa ei voia doar să o căsătorească. Dar adevărul era cu mult mai îngrozitor.

Acum putea să vadă planul. Dacă se căsătorea, nu mai avea cum să îşi controleze banii. Toate acele ameninţări cu care încercase să îl sperie pe Titus nu mai aveau nici o valoare dacă ea nu mai putea acţiona. Intenţionau să o lase neajutorată, fără niciun sprijin. Ar fi fost singură.

— Am putea termina totul în seara asta, spuse Dorling, după adunare, dacă doar m-ai lăsa în camera ei, aşa cum am mai vorbit.

Jane era rece înainte. Acum era de gheaţă. Nu se putea mişca. Nu voia să creadă ce auzea.

— Iar eu ţi-am spus, răbufni mătuşa ei cu asprime, că refuz să mă simt şi mai murdară decât trebuie. Este o afacere suficient de mânjită aşa cum este. Nu voi tolera violul în niciun scop.

Făcu o pauză.

— În plus, nu cred că îi pasă foarte mult de reputaţia ei.

Jane se prinse de trunchiul copacului şi îi mulţumi, în gând, mătuşii ei. Era nepoliticoasă şi îngrozitoare, da, şi conspira împotriva ei. Dar pentru ceea ce tocmai spusese, Jane ar fi putut să o sărute.

— Nu va fi nevoie de viol, spuse Dorling. Pot fi foarte convingător. Ai încredere în mine.

„Nu. Să nu te încrezi în el din niciun punct de vedere.”

Dar Jane nu avea un vot.

— Eu… ei, bine…

Urmă o pauză lungă.

„Nu!”, voi să ţipe Jane, „Nu ezita nici în privinţa asta!”

— Aş avea nevoie de promisiunea ta, spuse mătuşa ei cu glas şoptit. Promisiunea ta că doar o vei convinge.

Jane nu putu să stea şi să asculte detaliile. Nu voia să ştie ce aveau să plănuiască. Încet şi cât de tiptil putu, ea se îndepărtă de locul acela.

Fiecare pocnet de crenguţă, fiecare foşnet de frunză o făceau să îşi imagineze inamici venind după ea. La vremea la care ajunse la străzile oraşului, mâinile îi tremurau.

Trebuia să plece de acolo, să o găsească pe sora ei. La naiba cu tutela lui Titus, nu ar fi trebuit să o respecte

niciodată! Dacă Jane ar fi luat-o pe Emily şi ar fi plecat împreună, Titus nu ar mai fi putut să îi închidă sora într-un azil.

Puteau fi pe o corabie până…

Nu. Dacă ar fi dispărut fără nicio explicaţie, unchiul ei ar fi avut o telegramă pe masă înainte ca ea să ajungă la Cambridge. Nu ar fi scăpat-o niciodată pe Emily din ochi.

Uneori, părea imposibil să meargă înainte. Ajunsese să îl cunoască pe Oliver Marshall, iar el plecase. Se împrietenise cu Genevieve şi Geraldine, apoi fusese trimisă la mătuşa ei, iar ele plecaseră la Londra. În ultimul timp abia începuse să se împrietenească cu câteva domnişoare de prin părţile locului, dar fusese smulsă de lângă ele… Iar Emily, singura persoană pe care crezuse că se putea baza, era în pericol.

Tovărăşia era o iluzie, una care putea fi distrusă în orice moment. Se minţise singură în tot acel timp. Jane se opri în mijlocul străzii, cu mâinile tremurându-i.

Era singură. Complet singură.

„Nu“

Gândul îi veni precum o şoaptă plină de căldură.

„Nu eşti.”

Îi aduse înapoi un val de amintiri: mâinile lui Oliver, ochii lui. Căldura gurii lui. Jane încercase – şi nu reuşise – să nu se gândească la el în toate acele luni. Nu i-ar fi servit la nimic, îşi spusese ea. Nu avea să îl mai vadă niciodată. Să se gândească la el era o dovadă de slăbiciune.

Atunci, de ce gândurile despre el o făceau să se simtă puternică? Pentru o clipă minunată, inima i se opri în loc. Vârfurile reci ale degetelor prinseră să i se dezmorţească.

„Nu eşti singură.”

Nu era un gând raţional cel care o aduse la bancă. Era un izvor cald de certitudine. Nu era singură. Nu trebuia să fie. Îi zâmbi funcţionarului, care o cunoştea bine. După ce ea scrise suma pe care dorea să o retragă, ochii lui se măriră. Dar el nu spuse nimic. Doar îi numără bancnotele.

Poate că gestul ei era nesăbuit. Cu siguranţă că nu avea nevoie de Oliver. Totuşi, următoarea ei oprire fu la

biroul de telegraf. Nu era departe de bancă. De fapt, biroul împărţea spaţiul cu o cofetărie, fiindcă niciunul dintre cele două locuri nu era teribil de aglomerat, iar aceeaşi femeie se ocupa de amândouă.

Nu avea nevoie de Oliver. Dar voia, o, îşi dorea cu disperare să creadă *că* nu era singură.

Jane completă formularul, pierzându-se în visuri prosteşti şi ridicole în care Oliver Marshall venea fulgerător, călare pe un cal alb, şi o lua de acolo; ce legătură avea calul cu toată acea situaţie, ea nu ştia.

Clopoţelul magazinului sună, uşa se deschise şi Dorling intră.

Visurile ei se sparseră precum baloanele de săpun. Palmele i se răciră. Creionaşul pe care îl ţinea căzu pe podea, degetele ei amorţite nemaifiind în stare să îl apuce. El se uită în jur cu hotărâre. De îndată ce o văzu îi zâmbi ciudat, ca şi cum ar fi fost surprins să o găsească în acel loc.

Bineînţeles că el venise acolo. Venise ca să trimită telegrama de care Jane se temea, cea către unchiul ei, în care îl informau că ea fugise şi că ar fi trebuit ca el să stea cu ochii pe Emily.

— Domnişoară Fairfield, spuse Dorling venind lângă ea. Ce faceţi aici?

Jane îşi puse mâna peste foaia pe care o completa şi împinse, cu piciorul, creionul sub vitrină.

Dorling îşi frecă perciunii

— Eu, hmmm…, m-am întâlnit cu mătuşa dumneavoastră de dimineaţă. Mi-a spus că aţi dispărut.

Jane îl privi pe George Dorling în ochi. Îşi imagină că era Oliver Marshall. Numai aşa reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Am avut nevoie de câteva lucruri, spuse ea cu nonşalanţă.

Se întoarse spre femeia din faţa ei.

— De doi şilingi bomboane cu mentă, vă rog.

Spunând asta, îi înmână femeii foaia abia completată şi o monedă.

Se întoarse apoi către Dorling. În spatele ei, auzi

mecanismul casei de marcat vâjâind şi pocnind, precum şi foşnetul unei pungi pe care femeia începu să o umple cu bomboane.

Era atât de uşor să se prefacă!

— Mătuşa mea, spuse Jane, este cea mai obositoare dintre femei. De dimineaţă m-a înnebunit cu plângerile ei.

„Nu, Jane, nu purta mănuşile alea şi nu mai vorbi atât de mult! Nimeni nu vrea să audă din nou despre vopselele din anilină de cărbune!”

Jane oftă, supărată, şi se uită în jos. Parcă mâncase ceva acru atunci când rostise „m-a înnebunit”.

— Ce nepotrivit din partea ei, spuse Dorling cu blândeţe. Să necăjească o femeie atât de dulce ca tine? Trebuie să fie insuportabilă!

De partea cealaltă a tejghelei, femeia împinse către Jane o pungă cu bomboane mentolate şi un pumn de monede mici.

Oare să trimită telegrama aşa incompletă cum era? Oare ar fi contat?

De fapt, nu conta. Foaia îşi făcuse datoria. Fie că Oliver o primea, fie că venea… Jane nu se mai simţea singură. Asta îi dădu un nou impuls. Nu avea de gând să lase pe nimeni să îi fure sora.

Se uită la Dorling, care îi zâmbea cu căldură. Chiar dacă pielea i se făcea de găină, chiar dacă voia să se întoarcă acasă şi să se spele toată, ca să scape de gândul că el voia să o „convingă”, Jane îi făcu, cochet, cu ochiul.

— Mătuşa mea, repetă ea, mă înnebuneşte. Nu mai pot sta încă o noapte în aceeaşi casă cu ea.

— Nu poţi?

El îi întoarse zâmbetul. În acel rânjet nu exista niciun dram de afecţiune, nici măcar de plăcere. Era, îşi imagină ea, rânjetul unei pisici care încolţise un şoarece gras.

— Nu pot, confirmă Jane.

Din fericire pentru ea, nu era un şoarece. Era o moştenitoare, iar prădătorii care prindeau şoareci puteau fi cumpăraţi cu câţiva şilingi.

— Tu, spuse Jane, eşti exact bărbatul pe care îl

căutam. Mă vei ajuta.

Capitolul 19

Oliver pierduse ceva în intervalul de timp dintre telegrama mamei lui şi momentul în care îşi însoţise sora acasă. Se tot căuta prin buzunare, iar atunci când acestea scoteau la iveală conţinutul lor obişnuit, arunca o privire la ceas.

Dar nu o întâlnire uitată sau un portmoneu rătăcit îl chinuiră în zilele care urmară. Era ceva mai profund, ceva fundamental.

Într-o zi însorită de mai, după câteva întâlniri, se întoarse la casa Clermont şi se retrase în camera lui.

Era aceeaşi cameră care îi fusese dată pe vremea când împlinise douăzeci şi unu de ani, după ce fratele lui devenise major şi îl invitase pentru prima dată la Londra. Robert spusese că Oliver trebuia să trateze casa Clermont ca şi cum ar fi fost a lui.

— Înţelegi, spusese tânărul duce văzând ezitarea lui Oliver, că nu am intenţionat să fie o analogie. Nu vreau să tratezi această casă *ca şi cum* ar fi a ta. *Este* a ta. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, tu ai fi crescut aici. Eşti fratele meu şi nu vreau să aud nici un argument contrar.

După primele luni, Oliver încetase să se mai simtă ca un intrus şi începuse să creadă că locul lui era acolo. Încetase să îşi ceară scuze după ce suna din clopoţel. Începuse să se comporte ca şi cum avea un loc în lume.

Dar acum... Acum vedea împrejurul lui cu o viziune dublă.

Merse până la fereastră. Aceasta dădea spre o piaţetă bine îngrijită, ornată cu câţiva copaci, câteva tufişuri şi o bancă de o parte şi de alta.

Mama lui şezuse pe una dintre acele bănci, pe vremea când Oliver nu era decât o umflătură în pântecul ei. Îi fusese refuzat accesul în casa Clermont, nefiind acceptată

de către bătrânul duce. Hugo Marshall, tatăl *adevărat* al lui Oliver, bărbatul care îl crescuse, lucrase acolo, dar venise şi plecase pe la intrarea servitorilor.

Era foarte bine ca Robert să spună că Oliver avea un loc acolo, dar nimic din ceea ce spunea sau dorea vreunul dintre ei nu putea schimba istoria ţesută în acea casă.

Se simţea un impostor.

Surorile lui nu aveau ce căuta în acel edificiu masiv. O, când Free înnoptase la casa Clermont, fusese primită politicos. De fapt, ea şi ducesa se înţeleseseră de minune. Dar Free fusese doar un oaspete, iar casa Clermont nu era căminul ei.

Free râsese atunci când Oliver sunase după mâncare.

— Nu poţi să ţi-o iei singur? întrebase ea. Faptul că eşti lord te face leneş?

— Nu sunt lord, o informase el.

Ea ridicase dintr-o sprânceană.

— Nu din punct de vedere legal, presupun. Dar salvezi tinere domniţe, spusese ea dându-şi ochii peste cap, ca să arate ce părere avea despre asta, şi te învârţi prin Parlament. Nu prea văd mare diferenţă între tine şi un lord adevărat.

— Ei văd diferenţa, spusese Oliver, scurt, gândindu-se la Bradenton.

Dar ea ridicase din umeri

— Te transformi într-unul dintre ei.

Chiar aşa să fi fost?

— De ce nu ai avut nevoie să fii salvată aşa cum trebuie? o tachinase el. Sunt fratele tău mai mare. Trebuie să mă faci să mă simt util.

— Nu, nu trebuie, îl contrazisese ea. Eşti om în toată firea. Găseşte-ţi o ocupaţie.

Dar zâmbise spunând asta, cuibărindu-se lângă el aşa cum făcuse şi când era mai mică.

Trecuseră decenii de când mama lui stătuse pe acea bancă, insistând să fie acceptată.

Totuşi, privelişte a acelei bănci îi striga lui Oliver:

„Locul tău nu este aici!”

Oliver oftă, se uită în sus, apoi îşi părăsi camera, de la a cărei fereastră se vedea acea privelişte tulburătoare.

Camera fratelui său se afla în cealaltă aripă a casei, separată de a lui printr-o scară largă. Merse până acolo, îşi ţinu respiraţia şi stătu în faţa uşii camerei lui Robert.

Dincolo de scândurile groase ale uşii, o auzi pe Minnie râzând.

— Nu, spuse ea cu vocea ca un murmur neclar, nu aşa. Eu…

N-avea ce face. Era nevoit să îi întrerupă. Bătu la uşă.

Râsul cristalin a lui Minnie se stinse. Urmă o pauză, apoi:

— Intră!

Oliver deschise uşa.

Fratele său şi soţia lui stăteau împreună pe o canapea, arătând de parcă ar pus câţiva centimetri între ei cu doar câteva secunde înainte. Mâna lui Minnie era într-a lui Robert, iar obrajii ei erau îmbujoraţi. Neîndoielnic, Oliver îi întrerupsese.

Oliver crescuse ştiind că avea un frate, dar descoperirea în carne şi oase a lui Robert Blaisdell, ducele de Clermont, fusese o adevărată revelaţie. Robert fusese ca un pui de pasăre care părăsise cuibul prea devreme. Nimeni nu îl învăţase nimic important. Nu ştiuse cum să strângă un pumn sau cum să se ferească de o lovitură, cum să prindă o momeală sau unde să îşi arunce undiţa astfel încât peştele să muşte.

Nu ştiuse nici cum să scrie o scrisoare. O fi fost el cu trei luni mai mare decât Oliver, dar acesta din urmă mereu se simţise ca fiind cel mai în vârstă.

„Uite, Robert, aşa se face. Aşa te comporţi ca un om în toată firea.”

În schimb, Oliver ştia cât de important era el pentru Robert. Oliver avea surori, un tată şi o mamă. Robert avea… ei, bine, îi avea pe Oliver şi pe Minnie.

Oliver se simţea ca un măgar la gândul de a-i împărtăşi fratelui său ceva atât de prostesc precum sentimentele care prindeau să îi mijească în suflet. Robert

avea alte lucruri pentru care să îşi facă griji.

— Oliver! spuse Robert.

Făcu o pauză şi îşi înclină capul.

— Ce este?

Robert avea o abilitate stranie de a-şi da seama dacă cineva era supărat. Ca regulă generală, era cu totul nepriceput atunci când trebuia să ghicească *de ce* era supărată persoana respectivă, dar îşi putea da seama dacă ceva era în neregulă. Acea abilitate a lui era extrem de enervantă.

— Robert, eu…

Oliver nu ştia cum să poarte acea conversaţie. Ştia doar că trebuia să spună ceva. Se plimbă prin cameră, apoi se întoarse către cei doi.

— Nu simt că locul meu este aici, spuse el în cele din urmă.

Dacă fratele lui era foarte bun în a ghici supărarea altora, era aproape imposibil de ştiut când anume se simţea el rănit. Oliver învăţase să caute unele mici semne: uşoara încordare a muşchilor, felul în care Robert se închidea în el, felul în care mâna soţiei sale o prindea strâns pe a lui.

— Nu vreau să te simţi aşa, spuse Robert în cele din urmă. Ce pot să fac?

Oliver clătină din cap.

— Asta nu are legătură cu ceea ce faci sau nu faci tu. Nu ştiu ce s-a schimbat. Doar că… am nevoie să fiu…

Dacă ar fi ştiut cum să încheie acea frază, nici nu ar mai fi fost acolo. Voia să se întoarcă într-un timp în care îşi avusese un loc al lui. Într-un timp în care încă o avea pe Jane.

— Nu simt că am loc nicăieri.

Robert dădu din cap în semn că înţelegea şi trase aer adânc în piept.

— De cât timp te simţi aşa? Poate că, stabilind asta, am putea să determinăm cauza.

„Din ianuarie”, ar fi vrut să spună Oliver.

Apoi îşi aduse aminte de Jane. Acea noapte târzie şi

fatidică, când o convinsese să aibă încredere în el, povestindu-i despre dorinţele şi ambiţiile lui. Simţise gustul amărăciunii vorbind despre ceea ce nu avea şi recunoscuse în ea un spirit înrudit.

Oliver se uită în altă parte.

— Cred că mereu m-am simţit aşa.

De data asta nu trebui să se străduiască să îi vadă grimasa fratelui său. Ştia, la naiba, *ştia* cum era Robert. Atât de ezitant, atât de atent, mereu temându-se că cineva avea să plece de lângă el.

— Nu e vina ta, îi spuse Oliver. Mereu m-ai făcut să mă simt bine-venit. Orice ai crede, nu te îndoi de asta. Eşti şi vei fi mereu fratele meu. Doar că… nu ştiu. Şi urăsc să nu ştiu.

— Oare ceva anume a precipitat această stare a ta?

Minnie se uită la el.

Pari… distant de când te-ai întors de în Cambridge.

Cambridge. Acel cuvânt se strânse în jurul lui Oliver precum un pumn, învăluindu-l într-o nostalgie amară. *Cambridge.* Era un cuvânt care şoptea despre plimbări de-a lungul unei pajişti verzi ziua şi într-un parc pe timpul nopţii. Despre o femeie care nu dădea înapoi indiferent de vorbele pe care i le arunca lumea.

Jane era cea mai neînfricată femeie pe care Oliver o cunoscuse vreodată. Uneori, el se gândea că societatea era ca un copil care încerca să împingă un cub colorat într-o gaură rotundă. Dacă nu intra, copilul împingea mai tare. Oliver fusese împins în găuri rotunde atât de des, încât nici nu observase că marginile i se rotunjiseră. Dar Jane… Jane continua să fie unghiulară şi pătrată. Cu cât era împinsă mai tare, cu atât devenea mai cubică şi mai colorată.

Era un lucru bun că Oliver nu era îndrăgostit de ea. Dacă ar fi fost atât de nechibzuit încât să o admire până într-atât, nu îşi dădea seama cum ar mai fi găsit vreodată calea de ieşire.

— S-a întâmplat ceva cu Sebastian? întrebă Robert.

— Da, spuse el. Dar… nu ceea ce crezi.

Se aşeză pe un scaun în faţa lor.

— Nu îmi dau seama ce este cu mine, spuse el în cele din urmă. Tu ştii mereu cine eşti şi ce vrei. Iar acum eu sunt complet derutat.

Robert se ridică şi veni la el.

— Încurcături, spuse el. Înţeleg.

Puse o mână pe umărul lui Oliver.

— Dacă te simţi derutat, nu ştiu ce aş putea zice. Decât că… nu trebuie să te îndoieşti de faptul că ai un loc aici.

Oliver clătină din cap.

— Eşti fratele meu.

Robert ezită, apoi spuse ceva mai încet:

— Te iubesc. Te voi iubi mereu. Ai un loc aici. Doar că nu trebuie să îl foloseşti.

Oliver îşi ridică privirea.

— Nu te mai bosumfla, spuse Robert, dându-i un pumn, prieteneşte, în umăr. Poate că îţi trebuie un nou proiect, din moment ce Legea Reformei şi-a croit drum în Parlament. Oare de cât timp lucrezi la asta? Poţi fi surprinzător de dezamăgit să vezi că ceva pentru care ai muncit se concretizează, lăsând un gol în viaţa ta.

— Chiar aşa este!

Oliver închise ochii.

— Un loc gol în viaţă. Şi nu ştiu ce ar putea să îl umple.

În spatele lor se auzi un ciocănit. Oliver se întoarse şi văzu un servitor stând în prag.

— Domnule, spuse acesta înclinându-se în faţa lui, a sosit o telegramă pentru dumneavoastră.

— O, minunat! strigă Oliver. Mă întreb ce-o mai fi făcut Free de data asta.

Servitorul nu răspunse, iar Oliver luă plicul, mirat.

Hârtia subţire din interior conţinea doar trei rânduri:

NU MAI AM LA CINE SĂ APELEZ
SUNT LA NOTTINGHAM
MÂINE EU VOI

Asta era totul. Tot mesajul. Părea ciudat de prescurtat, iar acel ultim rând – Oliver ezită să îl numească „propoziţie* fiindcă, chiar şi în limbajul trunchiat al telegramelor, îi lipseau părţi de vorbire importante – nu avea nici o logică.

„Mâine eu voi...”

Oare cine era acel „eu”?

Oliver nu avea nici cea mai vagă idee.

„Mâncaţi, beţi şi vă veseliţi”, şopti o parte amuzată din el, „pentru că mâine eu voi...”

Examină hârtia. Nu cunoştea pe nimeni la Nottingham. Iar singura persoană care i-ar fi trimis un mesaj cerându-i ajutor, în afară de familia lui, ar fi fost...

Se uită din nou la hârtie şi o reciti.

Jane Fairfield.

Îşi umezi buzele.

— Robert, spuse el, corectează-mă dacă greşesc, dar acesta ar fi un moment foarte nepotrivit să părăsesc oraşul, nu-i aşa?

În Parlament aveau loc dezbateri. Detaliile erau stabilite în mod regulat. Dar numai gândul să rămână, să se ducă iarăşi la o cină cu încă şi mai mulţi oameni care să îl facă să se simtă ciudat în propria piele, i se părea incredibil de greşit.

Free nu avusese nevoie de el. Nici măcar nu îl chemase. Dar Jane...

— Oliver, spuse Robert, este totul în regulă? Nu e vorba din nou de sora ta, nu-i aşa?

— Nu, spuse Oliver, aproape ameţit. Nu e vorba de sora mea.

Ar fi putut să se ducă la Jane. Dacă ea fusese cea care trimisese acel mesaj.

O idee proastă. Încercă să şi-o alunge din minte cu ajutorul logicii. Lumea nu se învârtea în jurul lui Jane, îşi ţinu el singur o predică, şi totul *s-ar fi schimbat* dacă reformele vizând votul ar fi fost modificate contrar intereselor claselor de jos. Ce erau problemele unei singure femei în comparaţie cu întreaga lume? Nici măcar nu era

îndrăgostit de ea. Şi s-ar fi putut ca mesajul nici să nu fie de la Jane.

Dar, pentru o secundă, îşi imagină că avea să o vadă iar. Îşi imagină că avea să petreacă vreo câteva zile alături de un cub colorat, câteva zile fericite, în care să nu mai aibă în faţa ochilor nici o gaură rotundă.

— Mă duc la Nottingham, spuse el.

Şi, pentru prima dată în patru luni, se simţi bine, ca şi cum s-ar fi întors acasă după o călătorie lungă într-o ţară străină.

Robert clipi.

Oliver râse şi se simţi aproape ameţit de uşurare.

— Nu ştiu ce voi face acolo, spuse el. Sau de ce trebuie să mă duc, sau cât de mult va dura. Dar mă duc.

— Te duci acum?

„Acum” părea un moment bun. Un moment excelent. La urma urmei, cu cât pleca mai repede, cu atât mai repede se putea întoarce. Şi poate, doar poate, după ce o vedea avea să îşi dea seama cum de reuşea ea să nu se lase epuizată. Poate că lui îi trebuia o mică porţie de imposibil.

Asta era tot. Nu era îndrăgostit de ea, dar… o, Doamne, ardea de dorinţa să o vadă!

— Plec, spuse Oliver, imediat ce îmi strâng câteva lucruri.

*

Repetă acea formulă sacră în tren, cântând-o în gând, pe ritmul zgomotului de clac-clac-clac grăbit al roţilor.

Nu era îndrăgostit de ea; doar îşi îndeplinea o promisiune.

Nu era îndrăgostit de ea; mergea doar să viziteze un vechi prieten. Nu era îndrăgostit de ea; mergea doar să îndrepte o greşeală. Trenul îşi văzu de drum întreaga după-amiază, iar Oliver se sili să creadă fiecare cuvânt al acelei formule.

Nu era îndrăgostit de ea. Pur şi simplu *nu era.*

*

Când sosi şi întrebă la han, i se spusese că în acea seară urma să aibă loc o adunare, chiar în cincisprezece minute, şi că aveau să participe toate domnitoarele eligibile.

— Inclusiv, spuse camerista, o moştenitoare.

Clipi cu subînţeles.

— Am auzit că are cele mai scandaloase rochii. Chiar mi-aş dori să le pot vedea.

Şi Oliver îşi dorea. Fusese telegrama ei, vezi bine. Avea nevoie de el. Urma să o vadă, iar gândul acela îl umplu de o nerăbdare teribilă. Nu era îndrăgostit de ea. Doar zâmbea pentru că ştia că ei i-ar fi plăcut să fie numită „scandaloasă”.

Nu era îndrăgostit de ea; se ducea, doar, la adunare, fără să îşi facă timp să despacheteze lucrurile din valiză. Nu era nimic rău în asta, nu?

Inventă scuză după scuză în timp ce se îmbrăca. În timp ce se asigura că avea în buzunarele hainei toate lucrurile de care ar fi avut nevoie dacă o femeie ar fi fost în pericol; banii şi un pistol acopereau cam toată gama.

Nu era îndrăgostit de ea; era doar precaut.

Îşi spuse aceleaşi minciuni şi atunci când se alătură mulţimii venite să ia parte la adunare. Se uita doar după ea. Era un lucru perfect normal, nu-i aşa, să cauţi o femeie pentru care, ca să o vezi, călătoriseşi o sută şaizeci de kilometri? Era normal ca respiraţia să îi iasă cu greutate din plămâni şi ca secundele fără ea să pară că îi apăsau pe umeri.

Apoi o văzu. Uşile se deschiseră, iar ea intră în sală. Era îmbrăcată într-o rochie care i se mula pe rotunjimea sânilor şi se evaza în talie. Era verde, genul de verde pe care un călugăr l-ar fi putut folosi într-un manuscris ilustrat, din vechime, ca să schiţeze un şarpe veninos, ce şoptea ispititor, încolăcit pe creanga unui măr.

Altcineva ar fi putut considera franjurile aurii de la

gleznele ei ca fiind stridente. S-ar îi strâmbat din pricina culorii rochiei sau din cea a mărgelelor sclipitoare care o împodobeau. Ar îi clipit văzându-i podoabele bătătoare la ochi pe care şi le prinsese în păr.

Dar aceasta era Jane. Trecuseră patru luni de când Oliver o văzuse ultima dată. Era absolut superbă, de la pantofii împodobiţi cu pietre scumpe, care se întrezăreau pe sub marginea rochiei, până la penele de un verde otrăvitor, pe care şi le împletise în păr. Jane. Jane a lui. Lui Oliver i se tăie respiraţia şi, pentru prima dată în ceea ce păru o veşnicie, simţi că ajunsese exact acolo unde îi era locul. Acolo, în acea adunare în care nu mai luase parte niciodată, în mijlocul unei mulţimi de necunoscuţi.

Se minţise singur în toate acele luni.

Era îndrăgostit de ea. Şi habar nu avea ce să facă în privinţa asta.

Capitolul 20

— Rochia asta e oribilă, spuse mătuşa lui Jane pentru a cincisprezecea oară. Vrei ca toată lumea să creadă că eşti…

Făcu o pauză, dar cum nu exista niciun mesaj social anume care să fie transmis prin purtarea unei rochii de o culoare asemănătoare cu cea a viperei, nu avu cum să continue.

— Încerci să pari o neroadă?

— O neroadă, spuse Jane, sună ca un cuvânt magic. Poate ca un ciocan cu care aş putea să lovesc nătăfleţii. Am mare nevoie de unul.

Mătuşa lui Jane rămase mută de uimire. Se uită la ea şi pufni, iar în cele din urmă clătină din cap.

— Cum îl vei prinde vreodată pe Dorling, îmbrăcată aşa?

Jane nu o onoră cu un răspuns. Refuza să vorbească despre acel bărbat cu mătuşa ei. În schimb, se uită în gol,

cu ochii aţintiţi la peretele trăsurii. Dorling era autorul a unei părţi din nefericirea ei actuală, iar ei nu îi păsa deloc de el. Nu se îngrijora decât atunci când se gândea la Emily şi la ceea ce ar fi putut să facă unchiul ei sau făcuse deja.

Era posibil ca telegrama să nu fi ajuns la destinaţie. Chiar dacă ajunsese, ce îşi amintea ea că scrisese în grabă pe acea hârtie era o adevărată aberaţie. Nu îi dăduse lui Oliver nici măcar o idee despre ceea ce îi trebuia sau despre când anume îi trebuia, despre locul în care îi cerea să se întâlnească, sau oricare altă informaţie pertinentă, cum ar fi fost, de exemplu, numele ei. Oliver avea întreaga viaţă de trăit, oameni la care ţinea, lucruri de făcut. Nu ar fi venit în grabă pentru că primise o telegramă care ar fi putut sau nu să fie de la o femeie pe care ar fi putut sau nu să o uite.

Probabil că era deja căsătorit. Aproape sigur că îşi uitase promisiunea prostească. În plus, nu mai era timp. Telegrama fusese trimisă chiar înainte de prânz. Trecuseră abia şapte ore, iar planul ei era deja în desfăşurare.

O, Doamne! Totul avea să se întâmple în acea seară, indiferent dacă era pregătită sau nu. Nu avea pe nimeni altcineva în afară de ea însăşi, şi nici o armă în afară de cele două role de bani. Una dintre ele era prinsă de coapsă; cealaltă era îndesată, destul de incomod, între sâni.

Sala în care avea loc adunarea se afla la capătul unui rând de scări. Efortul de a urca o făcuse pe Jane să se încălzească prea tare. La fiecare pas, acele bancnote dintre sâni o iritau. Partea bună a lucrurilor era că banii nu aveau cum să alunece din greşeală, aşa cum erau prinşi acolo. Pe de altă parte, Jane se temea că ei aveau să lase o amprentă permanentă, în formă de bancnotă, pe părţile laterale ale sânilor ei. Bine că nu avea nevoie de pistol! Ar fi durut-o dacă ar fi trebuit şi îşi îndese un pistol *acolo.*

Aşa că Jane îi zâmbi mătuşii ei. Îşi îndreptă umerii şi intră în sala în care avea loc adunarea.

Era incredibil de cald în acea îngrămădeală de trupuri, atât de cald încât Jane se simţi aproape copleşită de explozia de căldură. Avea la dispoziţie mai puţin de

jumătate de oră ca să îl găsească pe Dorling şi să îi explice ce anume îi trebuia.

Dar nu era Dorling cel pe care îl zărise în timp ce străbătea mulţimea. Era un cu totul alt bărbat.

— O! strigă ea.

Trebuia să fie o iluzie; acei ochi sclipitori, de un albastru palid şi aprinşi de umor interior. Acel păr deschis la culoare. Acei ochelari.

Era îmbrăcat în haine închise la culoare, cu cozi lungi la palton. Manşetele cămăşii îi străluceau, albe, la mâneci. Părul îi sclipea în lumina lămpii, ca un far luminos. Se uită în jur, îşi aranjă ochelarii pe nas şi o văzu.

Trecuseră luni de zile de când îl zărise ultima oară, iar ea resimţea vederea lui ca pe o lovitură; una bine-venită, care aproape că o doborî sub greutatea emoţiei. Restul oamenilor din încăpere dispărură pentru cei doi. Erau numai el şi ea, iar distanţa şi timpul care se aflau între ei părură să se micşoreze.

Jane avu nevoie de fiecare dram de stăpânire de sine, de fiecare fărâmă de reţinere, ca să se abţină şi să nu o ia la fugă prin încăpere, aruncându-se, apoi, în braţele lui.

Dar… mătuşa ei privea.

Aşa că Jane aşteptă în linişte, încercând să ignore picăturile dizgraţioase de transpiraţie care îi alunecau pe spate şi stăpânindu-şi dorinţa de a-şi atinge piciorul. Aşteptă, stând de vorbă cu ceilalţi, în timp ce mintea ei părea să plutească în ceaţă.

Cum de venise Oliver atât de repede?

O, era *posibil,* bineînţeles, să facă asta. Dar ar fi trebuit să urce în tren aproape imediat după ce primise telegrama ei.

Era încă ameţită atunci când veni doamna Laurence, cu Oliver după ea. Jane abia dacă auzi cuvintele de prezentare; habar nu avea ce poveste îndrugă el. Doar înclină din cap, buimăcită, atunci când el o întrebă dacă îi permitea să o plimbe prin sală,

— Domnişoară Fairfield, spuse el zâmbind.

— Domnule…

Jane se uită la el. Nici nu îşi putea aminti dacă Oliver îşi folosise numele adevărat atunci când se prezentase. Ea nu ascultase.

— Domnule Cromwell, spuse, în cele din urmă.

O lumină amuzată sclipi în ochii lui.

— Ai venit!

Ea vru să îl strângă de braţ.

— Bineînţeles că am venit. Ţi-am spus că o voi face.

Se uită în jos, la rochia ei.

— Ce culoare nefirească porţi?

— Verde, spuse ea. Verde de burtă de şarpe. Sau poate că verde de nor de gaz de clor otrăvitor.

— Şi totuşi, nimeni nu ţipă şi nu îşi fereşte ochii.

El îi zâmbi.

— Bun truc. Cum reuşeşti?

Drept răspuns, Jane îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Simplu, spuse ea, potrivindu-şi diamantele de la gât. Ţi-am spus deja. Este efectul moştenitoarei.

Îi zâmbi din nou.

— Ai venit, Oliver! Nu îmi vine să cred că ai venit! Şi atât de repede!

— Nu ţi-am spus?

El îi zâmbi.

— Nu eşti singură.

— Dar au trecut luni întregi.

Jane se uită la el.

— Ne cunoşteam doar de câteva săptămâni. Am presupus că tu vei fi…

Dar poate ea *era.* Îl privi cu groază.

— Nu sunt căsătorit, spuse el, simplu. Nici logodit. Nici măcar nu curtez pe cineva.

Ea nu avea de gând să se simtă fericită din pricina asta. Refuza să o facă.

Dar refuzul ei nu păru să funcţioneze. O năpădi un sentiment de uşurare.

El se uita ţintă la rochia ei.

— Deşi, dacă mi-aş fi dat seama că încerci să orbeşti întreaga adunare, mi-aş fi adus ochelari de cal, ca să mă

protejez.

Îşi ridică mâinile de o parte şi de alta a capului, ca să demonstreze.

— M-ar fi ajutat să nu mă sperii.

Îşi zâmbeau unul celuilalt şi, pentru prima clipa începând din acea dimineaţa, Jane simţi că totul avea să fie bine. Cumva.

— Acum, spuse el venind mai aproape. Există vreun loc în care să putem vorbi despre ce anume îţi trebuie? Sau vrei să stabilim un moment mai potrivit pentru discuţie?

— Moment?! întrebă ea râzând. În cincisprezece minute trebuie să mă întâlnesc cu onorabilul George Dorling.

Înghiţi în sec.

— Cu scopul de a fugi să mă căsătoresc cu el.

Ceva se schimbă în expresia lui, ceva care îi şterse umorul de pe faţă. Făcu un pas spre ea.

— Să fiu *al naibii* dacă o faci!

Nu era căsătorit. Ea îi trimisese o telegramă fără sens, în care îi spusese doar numele oraşului, iar el venise în câteva ore. Jane nu se pricepea în mod deosebit să înţeleagă oamenii, dar până şi ea putea să adune doi şi cu doi şi să iasă cu o unitate mai mare de trei. Simţi că, în ciuda tuturor greutăţilor, pe buze i se înfiripa un zâmbet.

El, pe de altă parte, inspiră adânc şi clătină din cap. Se uită în sus, apoi…

— Îmi pare nespus de rău.

Vocea lui era un pic cam dură.

— Am exagerat.

Îşi încleştă pumnul.

— Asta este ceea ce vrei?

— Nicidecum, răspunse Jane. Totul e fals.

Oliver se încruntă.

— Sau va fi. Nu am timp să îţi explic. Trebuie să mă duc să îmi mituiesc pretinsul mire. Vezi tu, dacă el se preface că fuge cu mine ca să ne căsătorim, mătuşa mea va crede că am plecat la Gretna Green. Dacă ea crede că am fugit de una singură, îl va anunţa pe unchiul meu că

sunt pe drum. Astfel că nu voi avea cum să îmi fur sora la timp.

Oricare alt bărbat ar fi fost luat prin surprindere de asemenea vorbe. Oliver se mulţumi să dea din cap în semn că pricepuse.

— Planul ăsta aproape că nu are niciun sens, spuse el. Dar înţeleg că nu prea avem timp. Presupun că ai o căsătorie de înscenat, iar apoi…

— Apoi trebuie să mergem la Cambridge. Cât mai repede cu putinţă.

— De partea asta mă ocup eu. Voi găsi un mijloc de transport. Oliver se încruntă.

— Dacă mergem la Cambridge şi nu vrem ca mătuşa ta să ştie… Nu mai sunt trenuri astă-seară. Ea va auzi dacă vom sta într-un hotel din oraş.

— Mi-am rugat o prietenă să îmi aducă valiza la hanul Stag and Hounds, în Burton Joyce. Am plănuit să înnoptez acolo, iar apoi să prind trenul de dimineaţă.

El dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Voi trimite lucrurile mele acolo şi voi închiria o cameră separată. Făcu o pauză.

— O, Doamne, Jane…

Mâna lui se avântă spre ea, dar el o lăsă repede în jos.

— Mă bucur să te văd. Du-te şi mituieşte-ţi flăcăul.

Ea râse.

Oliver dădu să plece, apoi se întoarse.

— Nu mă aşteptam la asta.

Ea clătină din cap cu prefăcută solemnitate.

— Nimeni nu se aşteaptă la o căsătorie falsă.

El întinse mâna şi o atinse pe a ei. Jane fu nevoită să îşi muşte buza ca să nu se agaţe de el şi să refuze să îi mai dea vreodată drumul.

— Nu la asta m-am referit, spuse el cu voce joasă. Nu am uitat deloc de tine. Atunci, de ce în clipa asta, în care sunt aici, mă simt ca şi cum îmi amintesc lucruri pe care nu le-am ştiut vreodată?

Se uită în ochii ei.

— Mi-a fost dor de tine, Jane.

O, Doamne! Jane îi întoarse privirea aceea înflăcărată, dorindu-şi ca întreaga lume să dispară. Toate acele visuri pe care nu îşi permisese să şi le amintească… cu toatele se întorceau în grabă, pe un val de căldură. Dar ea spuse doar:

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

*

Dorling o aştepta deja pe Jane într-o cameră retrasă, unde stabiliseră să se întâlnească. Ea se opri în uşă şi îl privi. S-ar fi simţit prost să se folosească de el, însă ştia că şi el se folosea de ea şi plănuise ceva cu mult mai rău.

— Dorling! spuse Jane.

El se întoarse şi, în timp ce o făcea, puse la loc un ceas de buzunar. Ar fi fost greşit să se spună că zâmbea. Expresia de pe faţa lui nu semăna cu nici un zâmbet pe care Jane îl văzuse vreodată. Era prea exersată, prea şireată.

— Ai avut grijă de tot? întrebă Jane.

Când vorbise cu el mai devreme, ea îi spusese doar lucrurile esenţiale. Că trebuia să plece. Cu el. În acea seară; urma ca detaliile să fie stabilite mai târziu.

Nu îi spusese niciodată că avea să se mărite cu el, dar lăsase să se înţeleagă de la sine.

Dorling îi zâmbi.

— Am avut, răspunse el. Ai adus banii?

Jane simţea rola de bancnote între sânii ei.

— Da. Trebuie să vorbim.

— În drum spre Scoţia, avem destul timp pentru asta.

— Da! Ei, bine, despre asta trebuie să vorbim. Ai înţeles greşit. Nu mă căsătoresc cu tine.

El clipi, iar zâmbetul i se şterse de pe faţă.

— Dar deja i-am spus… vreau să zic, i-am trimis mătuşii tale o scrisoare. Gândeşte-te la reputaţia ta.

Jane pufni în râs. Reputaţia ei? Timp de un an întreg, ea îşi cultivase reputaţia unei femei rebarbative, neghioabe şi îngrozitoare. O făcuse intenţionat. Reputaţia ei nu era distrusă, dar era, cu siguranţă, pătată. Încă o urmă nu avea

cum să îi strice.

— Nu am timp să îţi explic, spuse ea.

— Dar…

— *Nu* mă voi căsători cu tine. Îţi voi da bani, ca să te prefaci că o facem. Nu este greu. Poţi pleca de aici cu nimic sau cu o sumă mare de bani. Decizia este a ta.

— Bani?

El păru interesat de asta.

— Câţi bani?

— Cinci sute de lire. Tot ceea ce trebuie să fac este să plec din oraş în noaptea asta şi să nu mă întorc vreme de încă trei zile. Cinci sute de lire pentru asta, Dorling.

— Dar…

— Fără negocieri. Doar bani.

El oftă.

— Nu asta era alegerea pe care o voiam. Ei, bine, atunci să vedem banii.

Jane se întoarse cu spatele la el. Fu nevoită să îşi scoată una dintre mănuşile ei de culoare verde-otrăvitor, ca să îşi strecoare degetele între sâni. Dar era minunat să scoată acea rolă de bancnote din ascunzătoarea ei şi să scape de înţepături. Îşi masă sânii pe furiş, apoi îşi dădu seama cu întârziere că, oricât de inocente erau intenţiile ei, să facă asta cu Dorling prin preajmă nu era, probabil, o idee bună. Se întoarse spre el.

Imediat ce o făcu, respiraţia i se tăie. Se uita acum de-a dreptul în ţeava metalică, lucioasă, a unui pistol. Simţi o răceală în tot corpul, iar lumea se îngustă până ce nu rămase din ea decât ţeava pistolului. Jane îşi simţi mâinile amorţite. Abia reuşi să îşi ţină mănuşa.

— Nu îmi place să fac asta, dragă, spuse Dorling. Dar ştiu matematică de bază. Îmi oferi cinci sute de lire dacă te las să pleci, dar voi avea sute de mii dacă ne căsătorim. Chiar nu există comparaţie! Câtă vreme vorbi, întinse mâna şi îi smulse lui Jane dintre degete bancnotele rulate.

— Nu poţi să mă faci să mă căsătoresc cu tine sub ameninţarea unei arme, spuse Jane.

— Nu.

Părea ridicol de nefericit în legătură cu asta.

— Dar te pot face să pleci cu mine. Ştiu că începutul arată rău, pisicuţo, dar intenţionez să fiu un soţ rezonabil. Mă vei ierta, în cele din urmă.

— Adică, mă vei lăsa să îmi folosesc banii ca să îl fac de râs pe unchiul meu dacă el o va maltrata pe sora mea?

El zâmbi.

— O, ai auzit conversaţia de dimineaţă! Acum înţeleg. Îmi pare rău, dragă. I-am dat unchiului tău cuvântul meu de onoare în privinţa asta. Dacă nu poţi avea încredere în cuvântul meu, de ce te-ai mai căsători cu mine?

O întrebare ciudată. El nu părea să fie conştient de faptul că, sub ameninţarea unul pistol, tocmai o jefuise de cinci sute de lire şi că se pregătea să o lipsească de libertate printr-o metodă similară.

— Ce bine, spuse Jane, că eşti un bărbat onorabil.

Din fericire, el nu simţi sarcasmul din vocea ei. Jane se uită pe furiş peste umăr, dar nu văzu nici urmă de Oliver.

Şi ce ar fi putut el să facă? Ea *avea nevoie* de Dorling. Trebuia să dispară, ca mătuşa ei să creadă că nepoata i se căsătorise.

Tot ce trebuia să facă Jane era să fie mai deşteaptă decât el şi spere într-o ocazie de a se debarasa rapid de el. Pentru că avea la dispoziţie doar o fereastră îngustă de timp, acel timp în care mătuşa ei ar fi crezut că Jane se căsătorise, în loc să se grăbească să îşi salveze sora.

— Nu îmi dai de ales, apuse Jane.

Dorling zâmbi.

— Foarte bine, spuse el. Atunci nu va fi nevoie să folosesc eterul. Haide să mergem la trăsură.

Eter. Jane încercă să nu pălească.

— Bineînţeles, spuse ea.

El îi luă braţul şi o concluse pe coridor; Jane reuşi să nu tresară la atingerea lui.

Nu îndrăzni să se uite înapoi.

— Unde mergem? întrebă ea, curajoasă. Şi pe ce drum o luăm?

Cu cât ştia mai multe, cu atât putea plănui mai bine.

Capitolul 21

Răpirea, reflectă Jane câteva ore mai târziu, era plictisitoare de moarte. În trăsură, Dorling stătea în faţa ei, încă ţinând pistolul. Trăsura în care se aflau era închisă, iar pe geamurile portierelor nu se vedea nimic în noapte, doar ceaţa întunecată a pădurii. Călătoriseră spre nord o bună bucată de vreme, iar tot ceea ce voia Jane să facă era să caşte.

— O fi vreun han prin apropiere? întrebă ea. Ne oprim să înnoptăm?

— Ne vom opri în cele din urmă! răbufni el.

Jane căscă din nou şi se uită pe fereastră. Putea desluşi cum treceau în fugă pe lângă ei siluetele unor stejari mari şi noduroşi, încercă să numere copacii. Atunci când ea ajunse la numărul patruzeci şi şapte, trăsura se opri, ceea ce o surprinse, fiindcă în împrejurimi nu se vedea nici urmă de civilizaţie.

— Ce facem? întrebă Jane.

Dar Dorling părea la fel de derutat ca şi ea. Clătină din cap şi îi făcu un semn să stea pe loc.

Câteva momente mai târziu, uşa trăsurii se deschise. Birjarul era o siluetă întunecată, profilată în prag.

— Avem vreo problemă? întrebă Dorling.

— Da, răspunse el. Unul dintre cai şchiopătează.

Bărbatul avea un puternic accent rural. Jane se întrebă, în treacăt, dacă l-ar fi putut mitui, încă mai *avea* rola de bani prinsă de coapsă.

— Fir-ar să fie!

Nările lui Dorling se umflară.

— Dintre toate momentele… Ce este în neregulă cu tine, omule, de-ţi şchioapătă caii? N-ar trebui să se întâmple aşa ceva! Şi acum, ce ne facem?

Birjarul ridică din umeri.

— Veniţi să vedeţi.

Dorling se uită la Jane.

— Nu prea ştiu ce să fac.

Birjarul ridică din nou din umeri.

— Atunci, daţi-mi mie pistolul. O păzesc eu, iar dumneavoastră duceţi-vă să vedeţi.

Dorling îi dădu pistolul şi coborî din trăsură. Dar birjarul nu îl urmă imediat. Se întoarse în uşă, apoi, foarte atent, ridică un deget la buze.

Jane oftă, uşurată.

— Oliver, şopti ea.

— Şştt! Încă o clipă.

— Fir-ar să fie, se auzi din nou vocea lui Dorling. Unul dintre dobitoace are o piatră în copită. Nu cred că poate merge în acest moment. *Acum ce* ne facem? Ai idee cât de al naibii de supărătoare e treaba asta?

Oliver se întoarse spre Dorling.

— Da, spuse el cu vocea lui obişnuită. Ştiu. Pentru că nu plănuisem să mă întorc în oraş împărţind şaua calului meu cu încă cineva.

Urmă o pauză lungă.

— Poftim? întrebă Dorling.

— Să călăresc la dublu, spuse Oliver. Nu îţi va veni să crezi cât de neaşteptată a fost apariţia ta. Căutam un mijloc de transport, iar acolo, chiar în afara sălii, se afla un bărbat care îl avea; transport de care ştiam că nu va avea nevoie. Imaginează-ţi încântarea mea! Clătină din cap. A fost un lucru bun că am reuşit să fac un alt aranjament cu birjarul.

— Nu înţeleg, spuse Dorling. Cine eşti?

— Plănuisem să te arunc un pic mai departe de civilizaţie, dar va trebui să mă mulţumesc cu atât. Rămâi cu trăsura, iar birjarul va veni să te ia de aici mâine după-amiază. Vei ajunge înapoi la Nottingham până seara, ceea ce, presupun, ne va da suficient timp.

Oliver merse în spate şi începu să scotocească prin lada trăsurii.

— Ai aici pături, vin şi ceva mâncare, aşa că nu te vei simţi prea incomod.

— Nu poţi să mă sileşti! Am un…

Dorling începu să dea din mâna în care nu mai ţinea nimic, apoi se holbă la ea.

— Da, se auzi, din spatele trăsurii, vocea lui Oliver. Un mic sfat: data viitoare când încerci să răpeşti pe cineva, nu da arma unei persoane pe care nu o cunoşti.

Jane rânji.

— Este scandalos! strigă Dorling. Cine eşti şi ce ai făcut cu birjarul meu?

Oliver se întoarse, ţinând o şa în mâini.

— Jane, îmi pare rău, dar va trebui să călărim pe acelaşi cal. Eşti de acord?

Jane se trezi zâmbind.

— De unde ai ştiut? Cum ai făcut asta?

— Simplu, spuse el. Ţi-am spus că nu eşti singură. Chiar crezi că te-aş fi abandonat?

Jane nu ştiu ce să răspundă. Se mulţumi să clatine din cap şi îl privi cum înşeua calul. Era prima dată când îl vedea făcând ceva fizic, iar el o făcea atât de repede şi de uşor, încât ea îşi aduse aminte că Oliver fusese crescut la o fermă. Putea, cu aceeaşi uşurinţă, să discute politică, să salveze fete imposibile şi să pună şaua pe un cal.

Ea petrecuse luni întregi gândindu-se la el. Gândindu-se la ce i-ar fi putut spune dacă ar fi fost suficient de curajoasă.

Însă nu mai voia să lase multă vreme nespuse ţoale acele lucruri.

— Nu avem prea mult timp, spuse Oliver, dar cel care ne-a rămas va fi suficient.

Încălecă şi îi întinse mâna lui Jane.

— Haide, o îndemnă el. Să plecăm.

— Stai, spuse ea. Pistolul, te rog.

Oliver i-l dădu fără ca măcar să o întrebe ceva. Jane se întoarse, iar Dorling păli.

— Te rog, spuse el. Nu… Nu trebuie să…

Jane îşi dădu ochii peste cap.

— O, nu te mai smiorcăi, îmi vreau cele cinci sute de lire înapoi.

— Dar suma asta nu înseamnă nimic pentru tine!

Pentru mine ar…

— Da, spuse Jane. Ştiu ce ar însemna pentru tine.

Îndreptă pistolul direct spre fruntea lui.

— De aceea îi vreau înapoi.

*

Doi oameni, ambii purtând îmbrăcăminte de seară, nu puteau călări comod pe un singur cal. Oliver îşi strânse braţul în jurul lui Jane pentru a cincisprezecea oară în patru minute şi se foi în spatele ei.

Fusta lui Jane flutura, voluminoasă, în vânt. Ceva ascuţit şi proeminent îl înţepa pe Oliver în coapsă. Iar mărgelele cusute pe rochie erau incomode şi îi provocau mâncărimi.

Totuşi, nu era în întregime îngrozitor. La urma urmei, Jane era caldă şi moale, iar lui îi era acum foarte uşor să îi inspire parfumul. Mirosea a săpun; familiar.

Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Oliver se aflase în casa Clermont, citind aşezat într-un fotoliu confortabil şi gândindu-se cum să îi influenţeze pe acei membri ai Parlamentului pe care îi cunoştea.

Acum era călare pe un cal, Dumnezeu ştie cât de departe de civilizaţie, împreună cu o moştenitoare cu reputaţie îndoielnică şi complotând să răpească o fată de nouăsprezece ani de la tutorele ei. Era ca şi cum ar fi ieşit din realitate şi s-ar fi trezit aruncat în mijlocul unei poveşti medievale cavalereşti, una în care avea nevoie de inteligenţă şi de sabie ca să supravieţuiască.

Îşi plănuise cursul vieţii cu ani în urmă; o funcţie pe care să şi-o îndeplinească liniştit, o eventuală recunoaştere, o ascensiune lentă către putere. Într-o astfel de poveste nu era loc pentru acţiunile ridicol de impulsive pe care le întreprinsese în ziua aceea; plecarea de la Londra într-o jumătate de oră, găsirea lui Jane şi dejucarea unor comploturi de răpire în împrejurări de-a dreptul imposibile.

Ar fi avut destul timp să îi vină mintea la cap. Îşi strânse braţele în jurul lui Jane, gândindu-se la acest

moment copleşitor în care o văzuse pentru prima dată, pe scări.

Îl frământau toate emoţiile cuvenite. Se aşteptase să se îndrăgostească într-o zi. Doar că nu aşa. Nu de ea. Se afla în povestea greşită, cu domnişoara nepotrivită. Cineva făcuse o greşeală… şi se temea foarte tare că el era acela.

Dar Jane se sprijini de el şi, chiar dacă Oliver ar fi putut să scrie o listă cu toate modurile în care ea era o greşeală, el îşi dădu seama că nu simţea deloc că ea ar fi fost una.

— Nu este corect, spuse Jane, dând glas atât de bine sentimentelor lui Oliver, încât acesta trase aer adânc în piept. Povestea asta ar trebui să fie romantică. Ce femeie nu şi-ar dori ca un bărbat să se grăbească să îi vină în ajutor şi să o ia pe sus, călare pe armăsarul lui cel focos?

Da, cu siguranţă că nu se aflau în povestea care trebuia.

— M-aş referi la acest armăsar mai degrabă ca la un „castrat liniştit” decât ca la un „armăsar focos”, spuse Oliver. Asta e prima problemă.

— În cărţi, spuse Jane, bărbatul o strânge mereu cu dragoste în braţe pe femeie, iar ea se topeşte în îmbrăţişarea lui.

— Îmbrăţişarea mea nu e suficient de iubitoare pentru tine?

Braţul lui era petrecut în jurul ei. Dar, indiferent intenţiile şi emoţiile lui – şi, o, Doamne, ce încurcate mai erau şi acestea – nu putea spune că îmbrăţişarea lui era *iubitoare.* Era mai degrabă o încercare disperată de a o ţine să nu alunece din şa.

— Nu pot vorbi în numele tău privitor la îmbrăţişarea ta, răspunse Jane. Dar nu cred că mă *topesc* în ea. Mă simt mai degrabă ca o corabie aruncată de valuri, gata să se lovească de stânci.

Oliver zâmbi iarăşi.

— Ceea ce simt nu este cel mai plăcut lucru, răspunse el. În plus, femeile care vor îmbrăţişări iubitoare nu trebuie să poarte un arsenal de mărgele. Apoi, mai e şi obiectul

acela care mă înţeapă în coapsă.

— Poftim?

— Îmi e greu să mă gândesc la romantism atunci când ceva atât de incomod se află atât de aproape de părţile mele delicate, spuse Oliver. De fapt, trebuie fac un efort substanţial doar ca să mă asigur că vocea nu îmi urcă o octavă. Lucrul ăla ascuţit şi înţepător din fusta ta îmi ameninţă bărbăţia.

— Ce vrei să spui?

Ea se întinse în spate şi îi pipăi coapsa, o acţiune pe care el ar fi apreciat-o mai mult dacă s-ar fi aflat într-o poziţie mai bună.

— O, e doar un fişic de cinci sute de lire. Nu te mai plânge, Oliver; este mai bine decât să îi am îndesaţi în corset.

Jane oftă.

— Poveştile nu spun niciodată că şeile sunt croite pentru o persoană în loc de două şi că îţi fac posteriorul să amorţească. De asemenea…

Se răsuci în şa, suficient de mult ca el să fie nevoit să o ţină mai strâns, de teamă ca nu cumva să alunece.

— Ştiai că ai coapsele incredibil de tari?

— Ţi-ar fi plăcut şi mai puţin dacă aveam coapsele moi ca nişte pernuţe, răspunse Oliver.

Jane se sprijini de el.

— Mmm… coapse moi ca nişte pernuţe! În acest moment, nişte coapse în care aş putea să mă scufund şi să închid ochii ar fi ceva minunat. Coapsele tale sunt ca nişte buşteni de stejar. Nu pot să mă odihnesc pe ele.

— Da, dar asta e problema. Dacă aş fi avut coapse de felul ăsta, m-aş fi aplecat să te ridic pe armăsarul meu cel focos şi, când aş fi încercat, te-aş fi scăpat. *„La naiba!”,* aş fi spus. *„Tocmai mi-am blocat spatele!”*

Jane râse uşor.

— Toate poveştile sunt nerealiste, spuse Oliver.

El chiar asta voise să spună: că erau pline de falsităţi şi de eufemisme. Dar se referă, de asemenea, şi la ceea ce nu spusese: că ei doi nu ar fi trebuit să se afle în acea

situaţie.

— Fată imposibilă!

Dar buzele lui erau atât de aproape de gâtul ei, încât chiar şi acea poreclă şoptită părea mai degrabă afectuoasă decât evocatoare.

Urmă o pauză lungă. Apoi…

— Mulţumesc. Nu am spus asta înainte, nu-i aşa? Am fost prea uluită că ai venit, apoi totul a părut să-mi scape de sub control. Inclusiv eu însămi. Mi-e teamă că am fost îngrozitor de nepoliticoasă şi, pentru prima dată, nu am avut intenţia asta.

Se răsuci din nou spre el, sau, cel puţin, îşi întoarse capul cât de bine putu, dat fiind că amândoi se aflau în şaua unui cal care alerga. În ciuda disconfortului pe care îl simţea, lui Oliver îi făcea plăcere să fie atât de aproape de ea. Se simţea minunat cu Jane în braţele lui, un mănunchi de mirosuri complexe: levănţică, trandafir, precum şi un miros curat, de citrice, care îi amintea de casă.

Ea oftă.

— Şi iată-mă iar vorbind. Nu ştiu ce efect ai asupra mea. Cum se face că, de fiecare dată când eşti în preajmă, nu pot să tac?

Braţele lui o cuprindeau deja. Dacă se mai apleca câţiva centimetri, ar fi putut să îşi aşeze bărbia pe umărul ei. Toate poveştile erau greşite, dar un lucru părea absolut corect.

— Este din cauză că te gândeşti la asta, spuse el, iar apoi o sărută.

Nu exista un mod bun de a săruta o femeie cu care împărţea şaua. Gâtul lui stătea strâmb şi trebuia să o ţină strâns pe Jane, pentru ca ea să nu alunece, dar toate astea nu aveau nicio importanţă. Trecuse fără urmă întreg acel şir de luni în care fuseseră despărţiţi. Lunile întunecate în care Oliver nu o avusese pe Jane lângă el şi nu putuse să facă ceea ce făcea acum. Să o ţină în braţe. Să o sărute. Să îi exploreze gura centimetru cu centimetru.

Calul, simţind neatenţia stăpânului, îşi încetini pasul. Chiar şi acel lucru blestemat şi ascuţit din fusta ei încetase

să îl mai înţepe pe Oliver. Nu mai exista nimic în afară de ea şi de noaptea din jurul lor. Greierii cântau undeva; o pasăre care încă nu observase că se aşternuse noaptea, ciripea. Mâinile lui erau pline de Jane. Dacă i-ar fi dat drumul, ea ar fi alunecat de îndată de pe cal.

Dacă ar fi încetat să o mai sărute, ar fi trebuit să cugete la viitor. Nu voia să se gândească la o lume departe de acel drum, departe de sărutul ei. Aşa că nu se opri. Pur şi simplu, o ţinu aproape şi o gustă.

— O, spuse Jane atunci când el îşi ridică, în cele din urmă, capul, întinzându-şi uşurel gâtul înţepenit.

Dar ea nu puse întrebări. În schimb, se sprijini de el. Părul începuse să i se desprindă din pieptănătură. Dacă ceea ce trăiau amândoi acum ar fi fost o poveste, părul ei s-ar fi desprins în bucle mici, iar şuviţele i-ar fi alunecat pe spate. În schimb, masa ei de păr se înclină într-o parte, ca un copac pe jumătate dezrădăcinat. Din când în când, Jane ridica mâna şi făcea tot posibilul să îşi strângă părul, dar acesta, inevitabil, începea să cadă din nou. Când Oliver nu era atent, agrafele ei îl înţepau.

— Presupun, spuse ea în cele din urmă, că asta compensează oribila tărie a coapselor tale.

Oliver zâmbi.

— Aş spune că te-ai revanşat pentru banii tăi care îmi înţeapă coapsa, dar ar fi o minciună. Mai ai un drum lung ele parcurs.

Ea se uită la el peste umăr.

— Cât de mult drum?

— Kilometri, îi răspunse el. Kilometri şi kilometri de sărutări, date şi primite pe îndelete, ca acum. Poate că, după ce ajungem la Stag and Hounds, voi fi gata să mă opresc.

Poate că nu aveau să ajungă niciodată acolo. Poate că ar fi fost posibil să ţină restul lumii la distanţă şi să petreacă o veşnicie neîntreruptă în acel întuneric, fără să aibă altceva de făcut decât să se sărute. Poate că atât ar fi însemnat toată acea poveste: un sărut nocturn, unul în care zorii nu ar fi venit niciodată.

— Atunci, trebuie să începem imediat.

Jane îşi înclină încă o dată capul spre al lui.

De această dată, calul se opri de tot. Oliver îşi ţinu o mână pe talia ei şi o lăsă pe cealaltă să îi alunece pe umăr, mângâind-o uşor şi jucându-se cu dantela fină de la decolteu şi cu materialul de sub ea. Pielea de dedesubt era caldă şi catifelată. Când îi atinse partea de sus a sânilor, Jane suspină.

Fir-ar să fie, nu voise să ştie că era atât de receptivă! Nu voise, dar acum, că ştia, nu se putea abţine şi dorea să o exploreze. Voia să audă cum i se oprea respiraţia în timp ce el explora curba moale a sânilor ei. Ţinând-o atât de aproape, putea auzi acel geamăt atât de slab care se desprinse de pe buzele ei. În pieptul lui Jane era o vibraţie adâncă, una pe care el o simţi trecându-i în palme. Îşi strecură degetele mai adânc sub decolteul ei, sub corsaj, până când găsi locul în care pielea trecea de la moliciunea sânului la nodului tare al sfârcului Jane scoase un mic geamăt.

— Atât timp cât suntem călare pe cal, nu pot face prea multe, îi şopti el la ureche. Şi poate că este mai bine aşa, pentru că, dacă te-aş avea într-un pat în noaptea asta, nu cred că m-aş putea abţine şi aş înlocui mâinile cu gura.

Cu degetul, el făcu un alt cerc în jurul sânului.

Jane îşi lăsă mâna să alunece pe umărul lui. Fără să şifoneze materialul. Fără ca măcar să îşi bage palma, timid, sub reverul hainei. Palma ei alunecă pe pieptul lui, pipăind forma muşchilor, ca şi cum materialul nici nu ar fi fost acolo.

Nu conta unde se aflau. Nu conta ce făceau. Nu conta că ea purta o rochie de bal. Că existau straturi de mătase şi de lână care le învăluiau pielea, Oliver ardea din pricina ei, ardea să îi sărute fiecare centimetru de corp. Ardea să îi atingă toate locurile la care nu putea ajunge în acel moment.

— O, Doamne, Jane! O, Doamne! Spune-mi să nu te dau jos de pe cal.

Ea rămase tăcută. Îl apucă de haină, pur şi simplu, şi

îl trase mai aproape.

El nu avea de gând să o aibă în mărăcinişul de la marginea drumului. *Nu avea.* Dar, o, Doamne, o dorea! O dorea şi nici măcar nu îşi mai amintea de ce asta era o idee proastă.

— Oliver!

Îi rostise numele suspinând, iar asta îl înnebuni.

— O, Doamne, îmi place când îmi spui numele astfel!

Jane se mişcă, iar posteriorul ei se frecă de vintrea lui. Oliver îi răsuci sfârcul între degete.

— Oliver, gemu ea, iar el o sărută mai apăsat. Oliver, nu încerc să îţi rostesc numele.

El se retrase, respirând greu.

— Doar că e a treia picătură de ploaie pe care o simt.

— O, la naiba!

Nu voia să fie întrerupt, nu de ploaie, nu de tunet şi nici de vreun potop care s-ar fi abătut asupra lor. Nu voia să îi întrerupă nimic. Odată ce asta s-ar fi întâmplat, el nu ştia dacă aveau să mai poată să ia totul de la capăt vreodată.

Dar Jane avusese dreptate. Începuse să plouă. O picătură rece îi căzu pe nas lui Oliver, urmată de alta.

El ştiuse că timpul lor împreună trebuia să se termine. Probabil că era mai bine aşa. Nimic nu se schimbase. Ea era în continuare… imposibilă. Absolut imposibilă. Câteva săruturi încinse nu puteau ţine adevărul la distanţă, iar mai multe săruturi ar fi făcut ca toată povestea asta să devină neplăcută.

Îşi dorea mai mult. O, Doamne, cât de mult îşi dorea! Îşi dorea toate acestea cu puterea a patru luni de năzuinţă disperată. Se forţă să se concentreze asupra acelor picături reci şi umede. Îşi imagină cum una îi spăla ardoarea. Cum îi alunga gândurile despre sânul ei sub palma lui, despre picioarele ei încolăcite în jurul taliei lui.

Ploaia chiar nu îl ajuta.

Furtuna venise mai repede decât putea merge calul lor. Într-un minut ploua mărunt, iar în următorul se simţiră învăluiţi într-un strat de apă ce cădea peste ei într-un val rece.

Atunci de ce nu se simţea răcorit? De ce o ţinea în continuare în braţe, o mângâia şi îi săruta stropii de apă care îi cădeau pe urechi? De ce mâinile lui îi explorau rotunjimile?

O lumină scânteie pe cer într-un arc zimţat, scoţând în evidenţă siluetele clădirilor, nu atât de îndepărtate acum. Acel interludiu se apropia de sfârşit. Totuşi, el nu îi putea da drumul. Nu îşi putea opri buzele să îi guste pielea de pe gât din nou şi din nou. Nu îşi putea lua mâinile de pe coapsele ei, mai ales acum, când rochia îi era lipită de piele.

O duse la han.

Existau o mie de feluri în care un bărbat şi o femeie ce ajungeau acolo în mijlocul nopţii, uzi leoarcă, puteau găsi o cameră împreună. Dacă Oliver ar fi fost un alt soi de bărbat…

O dădu jos de pe cal.

— Du-te înăuntru, îi ceru el. Spune-i celui care se ocupă de han o poveste despre cum…

Chiar nu se putea gândi la o poveste acum.

— Inventează ceva. Ce vrei tu. Eu voi aştepta jumătate de oră, după care voi intra, la rândul meu, şi voi spune o altă poveste. Ne-am trimis bagajele pe căi diferite, am cerut camere diferite. Nu e nevoie să ne asocieze.

— Oliver!

Nu se uită la ea. Dacă i-ar fi văzut ochii, dacă s-ar fi uitat la rochia ei lipită de piele, nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Oliver înghiţi în sec. Cuvintele ce urmară fură mai greu de rostit decât îşi imaginase, dar reuşi să nu se înece.

— Somn uşor! Ne vedem mâine, la ora şapte, la gară.

Capitolul 22

Jane nu putu aştepta liniştită. Timpul trecu, iar ea privea uşa, aşteptând să vadă rezultatele poveştii ei. Trecură patruzeci şi cinci de minute până când Oliver intră,

ud în continuare, dar în posesia unuia dintre prosoapele pe care ea le ceruse pentru el.

— Jane!

Vocea îi era aspră.

Îşi trecu mâinile prin păr, zburlindu-l în ţepi roşcaţi şi umezi.

Ea îşi ridică bărbia şi îi întâlni privirea. Nu exista nicio lampă în cameră, doar un foc. Pâlpâirea slabă a flăcării făcea ca ochii lui să pară întunecaţi şi ameninţători.

— Ce crezi că faci? mârâi el.

— Mi-ai cerut să îi spun hangiului o poveste, spuse ea, reuşind să îşi menţină vocea calmă, chiar dacă inima îi bătea de două ori mai tare decât era normal. I-am spus-o.

— O poveste despre cum ai ajuns la un han singură, udă şi cu hainele răvăşite! Asta am vrut să spun. Nu o poveste despre… despre…

— Despre cum pretendentul meu, fiul unui duce, urma să vină în curând?

Jane ridică dintr-o sprânceană.

— Despre cum vom sta în aceeaşi cameră?

Oliver aruncă prosopul pe un scaun şi păşi spre ea.

— Da, spuse el. Te doresc. Da, în ultimele luni m-am gândit de nenumărate ori să te am. Da, mi-am pierdut capul acolo, afară, Jane. Dar nu mă aşteptam să îmi plăteşti cu trupul tău pentru ajutorul pe care ţi l-am dat.

Jane se ridică. Îşi schimbase rochia udă cu o cămăşuţă călduroasă, iar pe deasupra îşi pusese un halat brodat. Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

— Asta este ceea ce crezi? Că mă ofer ca plată pentru serviciile pe care mi le-ai făcut? Nu fi prost, Oliver!

Făcu un pas spre el.

— Crezi că eşti singurul care a dorit ceva în toate aceste luni? Singurul care a stat treaz noaptea, uitându-se în tavan şi dorindu-şi mai mult? Priveşte-mă. Nu mă sacrific.

Inima îi bătea puternic, dar îşi ridică mâna şi desfăcu cordonul halatului. Oliver privi cu ochi înfometaţi bucata aceea de mătase care era pe cale să alunece pe podea.

— Priveşte-mă, repetă Jane.

Îşi dădu jos halatul de pe umeri şi îl lăsă să cadă. I se făcu pielea de găină simţind, brusc, o răcoare care nu avea nici o legătură cu temperatura din acea încăpere.

— Nu sunt un cadou, spuse ea. Sau un premiu pe care l-ai câştigat. Sunt o femeie şi te doresc pentru că împlinirea dorinţei îmi va aduce fericire.

Oliver se uită la ea de sus în jos. Jane ştia cât de transparentă era cămăşuţa ei; suficient ca să se poată vedea forma corpului, profilată pe fundalul focului din cămin.

El îşi linse buzele.

— Intenţionam să mă port ca un gentleman. Să dorm pe jos, sau… sau ceva.

— Asta ar face un gentleman? întrebă Jane.

— Probabil.

— Atunci, gentlemanii sunt nişte idioţi.

Oliver râse.

— Jane, o, Doamne! Eşti cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea mai făcu un pas spre el.

— Abia dacă am mijloacele ca să fiu curajoasă în această privinţă.

Încă un pas şi ajunse suficient de aproape ca să îşi pună palmele pe pieptul lui.

— Ştii la ce să te aştepţi?

— Doar vag. Detaliile…

Întinse mâna şi îl prinse de lavalieră.

— Detaliile, repetă ea, abia aştept să le descopăr.

— Atunci, descoperă.

Jane îi desfăcu lavaliera şi i-o scoase de la gât.

— Vezi?

Ea îşi ridică privirea.

— Nu ştiam cum arată gâtul tău.

Se aplecă şi îl sărută acolo. Gulerul umed al cămăşii îi mângâie obrajii.

— Jane! Mă omori!

Ea nu înţelesese ce să facă până în clipa în care îi auzi vocea, acea răguşeală aspră care indica foarte clar că el

era la limita controlului. Asta, *asta* îşi dorea ea! Să îl ucidă cu fiecare atingere a degetelor, iar lui să îi placă.

Trase de gulerul hainei încă îmbibate de apă, iar el scutură din umeri, lăsând-o să îl dezbrace.

Jane mai văzuse bărbaţi îmbrăcaţi numai în cămaşă, dar niciodată ca acum, cu materialul devenit translucid de la ploaie şi conturând curba netedă a bicepşilor şi a tricepşilor. Îi descheie nasturii vestei, bucurându-se pe îndelete de priveliştea întrezărită şi de senzaţii: supleţea taliei lui şi tăria abdomenului pe care îl pipăi prin cămaşă.

Oliver nu se mişcase din loc decât ca să o ajute să îl dezbrace, ceea ce pe ea o bucura. El stătea nemişcat, ca şi cum înţelesese că Jane avea nevoie să îl descopere încetul cu încetul. Să se obişnuiască întrucâtva cu ideea a ceea ce avea să se întâmple. Să o lase pe ea să îl atingă înainte să o atingă el.

Cămaşa se dovedi a fi mai complicată. Avea butoni de argint la manşete, iar ei îi luă ceva timp să scoată pânza aceea umedă de pe el, chiar dacă Oliver o ajutase puţin. Dar după ce reuşi să o dea jos…

Doar simpla atingere prin cămaşă îi lăsase gura uscată. Fără cămaşă, toţi acei muşchi încordaţi, săgeata de păr care îi cobora de sub ombilic, sfârcurile lui mai întunecate decât restul pielii…

Ridică mâna şi îl mângâie.

— O, Doamne! Eşti încă ud. Bineînţeles că eşti încă ud. Şi rece.

Luă prosopul pe care Oliver îl abandonase şi îi tamponă umerii şi braţele cu el. Pipăia totul pe măsură ce trecea cu prosopul peste trupul acela tare şi neted, periculos de curbat şi care totuşi aştepta nemişcat, lăsând-o să îl exploreze pe deplin. Ea îi uscă spatele, iar apoi se îndreptă spre partea din faţă.

Atunci când ea îi atinse abdomenul, Oliver suspină.

— Te-a durut?

— Din contră, chiar mi-a plăcut.

Se uită în ochii ei.

— Atinge-mă din nou acolo.

El nu se mişcase nici măcar un centimetru, dar nu renunţa la control. Pielea i se încălzea sub mângâierile ei, culoarea schimbându-i-se din cea de cretă într-o roşeaţă slabă. Jane îl atinse, urmări acea linie de păr care îi dispărea în pantaloni şi simţi cum muşchii lui se încordau sub degetele ei.

— Fac ceea ce trebuie?

— Faci… Da, Jane. Continuă să faci asta. Te rog.

Ea îi mângâie talia. Pieptul. Îi atinse sfârcul cu degetele, ceea ce îl făcu să suspine din nou, iar ea exploră mai stăruitor locul acela, care răspunse atingerii, căci pielea i se întări. Respiraţia lui Oliver deveni sacadată atunci când ea îi prinse sfârcul între degete şi îl roti, atingându-l aşa cum o atinsese el mai devreme.

O, dacă ar fi fost mai atentă la ceea ce îi făcuse el!

Oare ce îi spusese mai devreme? Că dacă ar fi avut-o în pat, ar fi…

Jane se aplecă în faţă şi îl linse.

— O, Jane!

Mâinile lui o prinseră de umeri.

— A fost… ar trebui…

Ea se retrase.

— Să mă opresc?

— Linge-mă oriunde vrei.

— Mă descurc suficient de bine?

Oliver îi luă mâna şi i-o aşeză pe fanta umedă a pantalonilor lui, desfăcându-i degetele ca să poată simţi carnea tare de sub stofă.

— Atât de bine te descurci, spuse el cu glas răguşit, atât de bine, încât există pericolul să termin din primele mişcări.

Acel gând puse stăpânire pe ea, punându-i plămânii pe jar.

— Spune-mi, se auzi întrebând, cum pot să fac asta?

Ochii lui aprigi şi intenşi îi întâlniră pe ai ei, iar tot trupul ei păru să se topească.

— Lasă-mă şi pe mine acum.

Cuvintele lui aprinseră în ea o nerăbdare pură. De

când intrase în cameră, el abia o atinsese, iar acum mâinile lui îi alunecară pe talie şi pe şolduri.

Sfârşi prin a-şi pune mâinile pe coapsele ei.

— Dă-te puţin înapoi, spuse el împingând-o uşor, ca să o ghideze.

Jane făcu doi paşi în spate şi simţi cum picioarele i se loviră de marginea patului. Oliver se apropie mai mult de ea şi, în acelaşi timp, îi dădu jos cămăşuţa trăgându-i-o peste cap, scoţându-i-o de pe braţe şi lăsând-o să cadă pe podea. Acum, Jane era complet goală.

Ar fi trebuit să se simtă expusă, vulnerabilă. Dar ochii lui o devorau cu atâta căldură, încât ea se simţea doar… puternică. Dorită. *Pregătită.*

— Aşa, spuse el cu voce răguşită. Bine… asta este o idee bună.

Tot corpul o furnica. Nu ştia ce avea să facă el, dacă urma să o împingă pe pat şi să se cufunde în ea sau să o atingă peste tot, la fel cum îl atinsese ea.

În schimb, Oliver îi dădu capul pe spate şi o sărută. Fu un sărut lung şi dulce, un sărut care îi acapara toate simţurile lui Jane. Un sărut care o făcu să fie conştientă de fiecare centimetru al pielii ei, de faptul că, în timp ce se sărutau, el o strângea în braţe şi o lipea de el. De pieptul lui. De umflătura tare de sub pantalonii lui. De picioarele lui încă ude. O sărută până când fiecare parte a ei ceru mai mult.

Tocmai când Jane era gata să ţipe de o frustrare pe care nu o înţelegea, mâinile lui urcară şi îi cuprinseră sânii. Ea avu o clipă scurtă în care să reacţioneze, în care să simtă degetul lui aspru pe pielea ei sensibilă, înainte ca el să se aplece şi să o sărute pe sân.

— Oliver!

Mâna ei o prinse pe a lui. Genunchii îi tremurară.

— Oliver! O, Doamne! Dacă ai simţit astfel ceea ce ţi-am făcut eu…

— Atunci vei termina din primele mişcări, şopti el. Cam ăsta este scopul.

O luă în braţe şi o întinse pe pat. Dar nu se urcă

deasupra ei, aşa cum se aşteptase Jane.

— Nu trebuie să îţi dai jos pantalonii?

— Nu încă.

— Dar…

Mâinile lui pe coapsele ei o reduseră la tăcere. Presiunea lor era caldă şi insistentă, iar degetele lui îi deschiseră cele mai intime locuri. Îngenunche între picioarele ei.

— Nu pentru asta, spuse el şi îşi aproprie gura de ea.

Era absolut electrizant să simtă buzele lui acolo. Ca şi cum, prin tensiunea din muşchii ei, el auzea toate lucrurile după care tânjea ea. Ca şi cum îi silabisea dorinţa cu limba.

Jane gemu.

Oliver luă asta ca pe o încurajare şi îi desfăcu picioarele şi mai mult. Apoi, după ce Jane se relaxă, strecură un deget înăuntrul ei. Celălalt deget, limba lui, împreună cu primul, făcu ceva extraordinar, ceva care îi umplu tot corpul cu o incandescenţă inexplicabilă. Un alt deget, făcându-şi loc lângă primul, apoi încă unul. Era prea mult.

Ea nu avea cum să înţeleagă toate acele senzaţii minunate care o străbăteau. Era ca şi cum trupurile lor purtau, de-a lungul fiecărei terminaţii nervoase, o conversaţie şoptită. Toate gândurile lui Jane dispărură. Ceea ce rămase era lumină pură, care o învălui cu totul.

Jane încercă să nu ţipe.

Când putu să respire din nou, Oliver se ridică. Îşi dădu jos pantofii, pantalonii, şi se întoarse la ea. Patul scârţâi sub greutatea lui.

— Putem să ne oprim aici, spuse el cu voce răguşită.

Ea întinse mâna spre el.

— Să nu îndrăzneşti!

Nu văzuse niciodată acea parte a lui. Coapsele îi erau tari. Nu moi ca nişte pernuţe, ci încordate şi musculoase. Erecţia lui era deplină, iar respiraţia îi deveni sacadată atunci când Jane întinse mâna şi exploră acel membru lung, tare şi totuşi cu o urmă de moliciune în el.

Ea se apropie şi îl linse.

— La naiba, Jane, gemu el. Altă dată, sau chiar vor fi doar trei mişcări.

Apoi o împinse înapoi pe pat, desfăcându-i din nou picioarele, larg, frecându-şi capul penisului de fanta ei şi provocându-i fiori.

— Spune-mi dacă este prea mult.

Intră în ea.

În mijlocul excitării ei, Jane simţi un junghi de durere şocantă. Mâinile ei se prinseră de umerii lui.

„Altă dată", spusese el. Dar realitatea venea să o copleşească pe Jane, arătându-i limpede că era posibil să nu mai existe o dată viitoare, ci doar momentul pe care ei doi îl trăiau deja. Aşa că ea nu mai avea decât clipa de faţă să simtă cum trupul ei îl cuprindea pe al lui, să simtă cum durerea se risipea, înghiţită de un sentiment crescând că aşa trebuia să se întâmple. El alunecă în ea mai departe, apoi mai departe, iar ultima urmă de disconfort dispăru.

Apoi nu îl mai percepu decât pe el: greutatea lui, respiraţia lui, corpul lui care se unea atât de intim cu al ei. Mâinile lui, care îi apropiau faţa de a lui, sărutul lui fierbinte şi dulce pe buzele ei. Nu mai exista alt timp.

Doar prezentul.

Fiecare mişcare trimitea un alt mic val de căldură prin ea. Se simţea excesiv de sensibilă la fiecare mişcare, la fiecare pulsaţie a lui. La căldura crescândă dintre ei, la mârâitul profund pe care îl scosese Oliver atunci când ea îşi trecuse mâinile peste spatele lui gol.

— O, Doamne, Jane!

Era aproape incoerent.

— O, Doamne, Jane!

Mişcările acelea nu erau numai ale lui, ci şi ale ei. Ale lor. Jane le revendica pe măsură ce Oliver le făcea. Corpurile lor se uneau, se despărţeau. Jane simţi o tensiune crescând în interiorul ei. Diferită de cea de dinainte. Mai adâncă. Chemată de el. Valul acela se revărsă peste ea, copleşitor, orbitor.

Oliver se mişcă mai tare în interiorul ei, în timp ce plăcerea curgea prin ea. Mai tare, mai tare, până când

mişcările lui deveniră aproape brutale. În ultima clipă, ieşi din ea, revărsându-se pe pântecul ei.

Pentru câteva secunde, el rămase în echilibru deasupra ei. Se priviră în ochi pe cât de bine puteau să o facă în întunericul tot mai adânc. Dispăruse orice urmă de răceală de la ploaie. Oliver era aproape, atât de aproape. Mai aproape de ea decât fusese vreodată oricine altcineva.

Apoi, el se retrase. Doar pentru scurt timp. Găsi un prosop, turnă nişte apă în lavoar şi se întoarse la ea. Nu spuse niciun cuvânt. Doar o curăţă cu blândeţe.

— Ei, bine? întrebă el în cele din urmă, cu glas şoptit. Ce părere ai?

Jane clătină din cap, incapabilă să îşi găsească vorbele. Fusese minunat. Încântător, uimitor, puternic şi plăcut. Nici măcar nu putea să înceapă să descrie experienţa. Fusese tot ce îşi imaginase, cu excepţia unui singur aspect

Jane se gândise că a face dragoste cu Oliver ar fi fost o experienţă transcendentă. O amintire pe care să o poată păstra şi preţui tot restul vieţii.

Dar nu fusese aşa. Nu fusese suficient

Capitolul 23

A doua zi, Oliver se trezi prea devreme. Ploaia se oprise şi era abia ora cinci dimineaţa, dacă ar fi dat crezare clopotelor bisericii. Nu avea cum să fi dormit mai mult de câteva ore. Jane era întinsă lângă el goală, caldă şi moale.

Îşi puse o mână pe şoldul ei şi încercă să nu se gândească.

Dacă ar fi fost cât de cât raţional seara trecută, nu ar fi făcut-o niciodată. Erau prea multe lucruri în neregulă cu întreaga poveste. Putea să le înşire în minte unul după altul, doar că…

Voia să o facă din nou în acea dimineaţă. Imediat.

Nu credea ca ea să aibă aşteptări din partea lui. Şi

fusese atent. Totuşi, o parte din el, o parte oribilă şi trădătoare, ar fi dorit să fi fost mai puţin atent. Ar fi dorit să o fi lăsat însărcinată. Asta i-ar fi impus-o cu forţa pe Jane, iar, fără să fie nevoit să se hotărască, el ar fi putut să ia lucrul pe care şi-l dorea atât de mult.

„Te iubesc, Jane."

Îşi plimbă degetele peste trupul ei.

„Dar eşti tot fata mea cea imposibilă."

Era un gând trist, nepotrivit pentru o dimineaţă de mai.

Jane se întoarse. Ochii i se deschiseră, iar ea îi zâmbi somnoroasă.

— Bună dimineaţa, Oliver!

El nu voise să ştie cum ar fi sunat salutul ei vesel şi somnoros în timp ce se întorcea spre el în pat.

— Bună dimineaţa, răspunse, pe un ton grav.

Jane închise ochii strâns şi clătină din cap. Apoi îi deschise din nou şi se ridică.

— Presupun că trebuie să facem asta acum.

— Jane…

Ea îi puse degetele pe buze.

— Lasă-mă să vorbesc eu prima. Mi-am petrecut ultimele luni gândindu-mă la numeroasele mele greşeli. Te doream atât de mult, dar aproape că nu te-am avut niciodată.

Se uită în altă parte şi clătină din cap.

— Am avut multe luni în care să mă gândesc la tine, Oliver. La acel moment în parc, când am acceptat gândul că nu puteam avea parte de fericire fiindcă tu nu te puteai căsători cu mine. M-am gândit şi m-am tot gândit.

Îşi ridică bărbia.

— Nu trebuie să te gândeşti că m-ai dezonorat. Numai fetele fără bani pot fi cu adevărat dezonorate. Iar reputaţia nu a fost niciodată unul dintre atuurile mele.

— Jane!

Oliver îi spusese numele doar ca să îl rostească. Ca să îi simtă sonoritatea pe limbă. Întreaga lume credea că Jane era o sigură silabă, dar el ştia mai bine. Când îi rostea

numele aşa cum trebuia, când îl şoptea încet, dimineaţa devreme, cu ea lângă el, ieşea ca o silabă şi jumătate. *Ja-ane.*

Era atât de al naibii de conştient de ea: de respiraţia ei, de căldura uşoară a aerului din dreapta lui, unde stătea ea. De ceea ce făcuseră împreună noaptea trecută. De ceea ce nu mai puteau face.

O atinse uşor pe umăr.

— Sunt ultima femeie din lume cu care ai vrea să te căsătoreşti, şopti ea.

Nu era chiar o întrebare.

Oliver închise ochii.

— Da. Eşti ultima femeie din lume cu care ar trebui să vreau să mă căsătoresc. Atunci, de ce, de luni întregi, eşti singura la care mă pot gândi?

Ochii ei sclipiră.

— Jane!

Ridică mâna spre ea.

— Îmi pare rău. Nu am vrut niciodată să…

— Nu îţi mai cere scuze pentru că spui adevărul! răbufni ea. Nu pot schimba nimic, aşa că nu are niciun rost să plâng din cauza asta.

— Dar eu…

— Ţi-am spus că am avut mult timp să mă gândesc. Şi ai dreptate. O căsătorie între noi ar fi un dezastru. Ştiu ceea ce pot să fac şi ceea ce nu pot. Pot să mă prefac că sunt multe lucruri, dar, chiar dacă aş putea să mă comport ca o gazdă potrivită a celor din lumea bună, lucru de care tu ai nevoie, nu mi-aş dori asta. Nu mai vreau deloc să mă prefac.

Avea atât de mult sens când ea o spunea cu voce tare! Era doar cealaltă jumătate a propriilor lui obiecţii. Dacă aceasta era raţiunea, o parte din el o recunoştea şi era de acord cu ea. Cealaltă parte…

Ei, bine, Jane era aproape şi era goală. Asta restrângea majoritatea gândurilor lui dincolo de ceea ce era evident.

— M-am gândit, continuă Jane. De fapt, de luni bune

mă tot gândesc. Cuget la ce aş face după ce se termină totul. O dată ce Emily e în siguranţă şi nu mai depinde de unchiul meu.

Oliver se întoarse spre ea.

— Este puţin probabil să mă căsătoresc vreodată. Nu că nu aş putea să îmi găsesc un soţ, dar nu am nevoie de unul, iar pe cei pe care îi pot avea nu îi doresc.

Ea strânse din buze.

— Orice bărbat care ar fi suficient de onorabil încât să mă îndrăgostesc de el… Ei, bine, cred că reputaţia şi originea mea l-ar descuraja. Chiar dacă ar putea trece cu vederea toate astea, nu aş fi altceva decât o povară pentru el.

Vocea ei avea o notă dură, ceva sec şi dezolant.

— Jane, nu este adevărat!

— Dacă aş putea găsi un bărbat exact ca tine, dar fără ambiţia ta…

Ea râse.

— Un soare care să fie cald, dar nu strălucitor, un peşte care să trăiască în aer.

Oliver putea recunoaşte sentimentul cu exactitate, îl putea recunoaşte ca pe muchia nemiloasă a unei lame de cuţit care era.

— Vrei pe cineva exact ca mine, dar complet opus.

Cât de potrivită era acea descriere! Cât de potrivită, într-adevăr.

Oliver socotea că nu aşa ar fi trebuit să se îndrăgostească. Ar fi trebuit să întâlnească pe cineva, să descopere că dorinţele şi nevoile acelei femei coincideau cu ale lui, că visurile lor se suprapuneau. Nu voise să o întâlnească pe una care să îl facă să descopere că aerul pe care el îl respira provenea din plămânii ei, iar apoi să îşi dea seama că nu puteau respira amândoi în acelaşi timp.

— Deci, aşa stau lucrurile.

Jane zâmbi trist.

— Sunt o fată imposibilă. În urmă cu ceva timp, mi-am dat seama că noi doi trebuia să fim iubiţi de îndată ce ni se ivea ocazia. Seara trecută mi-a confirmat convingerea.

Oliver nu răspunse. O, corpul lui o făcuse; la auzul vorbelor ei, trecuse de la *interesat* la *pregătit.*

— Suntem aici, spuse ea. Suntem împreună până când o găsim pe Emily. De ce să nu profităm de asta?

Pentru că el nu voia să fie de acord cu ea. Nu putea spune: „Da, Jane, ai dreptate, ar trebui să fim iubiţi!” Asta ar fi scos ceea ce se întâmplase noaptea trecută din tărâmul de basm, unul în care Oliver îşi putea imagina că obstacolele dintre ei puteau fi înlăturate uşor. Ar fi făcut ca tot ceea ce se întâmplase între ei să fie real şi, prin urmare, temporar. Ar fi preschimbat totul într-o aventură amoroasă. În nimic altceva decât într-o aventură amoroasă.

Ea îi spuse cu voce slabă:

— Mă bucur că tu ai fost primul.

Se aplecă spre el.

Oliver îşi puse palma peste gura ei, oprindu-i sărutul.

— Jane!

„Primul” sugera că după el ar fi putut să vină altul, apoi altul. Că Jane ar fi putut să fie sărutată de alţi bărbaţi, care nu erau Oliver. Dacă ar fi consimţit la asta, el ar fi recunoscut că totul se sfârşise când ei abia începuseră.

Dar alternativa… Alternativa era imposibilă.

— Jane! spuse el, neajutorat.

— Oliver!

El se predă şi îi găsi gura.

Dacă noaptea trecută fusese o greşeală, ceea ce făceau acum era o greşeală fatală. Oliver gusta sfârşitul pe buzele ei, o notă de amăreală, iar, sub aceasta, căldura vorace a gurii ei, dulceaţa lui Jane.

— O, Doamne, Jane, şopti el. Aproape că te-am pierdut.

Mâinile ei se ridicară să îi atingă încheieturile, la început cu o fluturare timidă.

— Era să mă pierd şi eu.

Ea îi răspunse la sărut.

Existau nişte lucruri pe care un bărbat nu le-ar fi putut spune drept răspuns la o mărturisire precum cea pe care Oliver tocmai o auzise.

„Te iubesc, dar…”

„Te doresc, dar…”

El nu avea nimic de oferit în afară de condiţii şi de respingere. Chiar şi sărutul pe care i-l dădea era prea conştient, cu buzele lui peste ale ei, mângâind-o, sărutând-o, dar…

Exista mereu un „dar”.

Aşa că Oliver nu spuse nimic. Iar atunci când Jane îl atinse, ea nu simţi nicio ezitare în răspunsul lui. Se urcă peste el, atingându-i pieptul cu sânii şi gâdilându-i umerii cu părul ei. Ei ar fi putut face asta o veşnicie, s-ar fi putut pierde neîncetat în momente precum era acela.

O sărută şi se bucură să îi simtă greutatea deasupra lui.

— Oliver!

Jane îşi mişcă şoldurile.

Se putea pierde în ea. Chiar mai înfricoşător de-atât, se putea *găsi* în ea. O făcea chiar acum, descoperind cât de mult însemna pentru el să o strângă în braţe, să o atingă şi să îi arate cât de mult ţinea la ea.

— Fata posibilă, şopti el. Mult prea posibilă.

Jane îi zâmbi.

Erau legaţi unul de celălalt. Deja era prea târziu ca să mai poată să evite să se rănească. Acum nu mai era nimic de făcut decât să reziste până la final. Aşa că Oliver lăsă totul să se întâmple. Îi gustă gâtul şi sânii. Îşi controlă propria excitare, lăsând-o să atingă apogeul, mângâind-o pe Jane până când ea deveni la fel de pregătită ca şi el. Până când ea fu udă şi disperată, până când el simţi că nu mai putea suporta. Apoi o pătrunse cu membrul lui. Era atât de bine. Atât de bine cu ea în jurul lui!

În lunile din urmă avusese nevoie doar de asta. Îi ţinu mâinile în timp ce ea descoperea ritmul de care avea nevoie, presiunea pe care o dorea. Iar când ea fu aproape de final, o atinse exact acolo unde trebuia, făcând-o să se cutremure. Cât încă tremura, el o întoarse şi o penetră până când toate gândurile i se spulberară. Până când nu mai rămase nimic pe lume în afară de ei doi.

Până când, cel puţin în acea ultimă clipă, nu mai fu vorba de niciun „dar” după acel mut „Te iubesc” pe care i-l dăruise.

*

Oliver se afla în spatele casei în care locuia unchiul lui Jane. Călătoria cu trenul spre Cambridge le ocupase toată dimineaţa; ajunseseră pe la mijlocul după-amiezii. Goniţi de căldura începutului de vară, locatarii se retrăseseră în casă, la răcoare. După socoteala lui Oliver, la vremea aceea Dorling ar fi trebuit să se întâlnească, în sfârşit, cu birjarul. În câteva ore totul avea să se termine, dar deocamdată…

Oliver îşi scoase pantofii şi haina. Pe zidul casei se căţăra o iederă, câteva fire palide, care nu păreau deloc sănătoase şi care nu l-ar fi susţinut în cazul în care ar fi încercat o escaladare.

Ultimele zile începuseră să îl prindă din urmă. Se simţea aproape ca şi cum ar fi fost trezit pentru scurt timp în miez de noapte, iar apoi aspirat la loc în vis. Da, ţinea la Jane. Mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Şi se oferise să intre pe fereastră în camera surorii ei, în plină zi.

— De ce sunt eu cel care face asta, totuşi? întrebă el.

— Pentru că, şopti Jane de lângă el, eu port fustă.

Urma să fie împuşcat. Sau prins. Sau…

Sau poate că nu urma. Nu se mai simţise atât de… o, de ani buni. Inima îi bătea de surescitare. Casa era tăcută.

— Nu îţi face griji, spuse Jane. Grădina de zarzavaturi nu prea produce nimic, pentru că unchiului meu nu îi place să pună capcane pentru iepuri. Dacă te descoperă, cel mai rău lucru pe care poate să îl facă este să îţi ceară o explicaţie. Una lungă.

— Iar eu voi spune:

„Nu vă supăraţi pe mine, am venit doar să vă fur nepoata. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji; am fugit deja cu una dintre ele, aşa că două nu mă vor încetini deloc”

— Exact.

Jane zâmbi şi, brusc, urcuşul până la fereastra surorii ei nu mai păru atât de lung şi nici posibilitatea descoperirii, atât de dureroasă.

Oliver se căţără pe pervazul ferestrei de la parter, îl folosi ca pe o treaptă, apoi se balansă până în partea de sus a cercevelei.

Ţeava de scurgere se îndoi, iar Oliver îşi mută greutatea, deplasându-se pe pietrele alunecoase. Se căţără cu grijă pe zid, până când se putu agăţa cu mâinile de pervazul ferestrei pe care Jane o indicase ca fiind a surorii sale.

Bătu uşor în geam şi aşteptă.

Nimic. Nu auzi pe nimeni în cameră.

— Emily?

Nu îndrăzni decât să şoptească, iar respiraţia lui abia dacă aburi geamul. Bătu din nou, mai tare de această dată.

— Domnişoară Emily!

— Se trezeşte uşor, şopti Jane, chiar sub el. Şi nu doarme niciodată după-amiaza.

— Ei, bine, nu văd pe nimeni înăuntru.

Bătu din nou.

— Emily! spuse el, de data asta cu voce mai tare.

Nimic.

Nimeni. Din poziţia în care se afla, Oliver putea să vadă patul. Deşi umbrele întunecau oarecum camera, nu părea să se afle nimeni în el,

— Jane, spuse Oliver în şoaptă, când avea de gând unchiul tău să o trimită la azil pe sora ta?

O auzi pe Jane suspinând,

— Nu atât de curând, spuse ea cu glas scăzut, ca şi cum încerca să se convingă singură. Cu siguranţă că nu atât de curând. Ar fi vrut să se asigure că nu îi voi sta în cale înainte să o facă. Sunt... sunt aproape convinsă de asta.

Dar vocea îl tremurase la acel „aproape”, iar Oliver bănui că nu era atât de sigură pe cât credea.

El ar fi crezut că unchiului Titus i-ar fi luat mai mult ca să îşi ducă planul la îndeplinire, dar se mai înşelase şi

înainte.

— Este posibil ca Emily să fi ieşit după-amiază? întrebă el

— Nu, bineînţeles că nu. Titus nu ar lăsa-o niciodată, iar dacă s-ar fi strecurat afară, ar fi lăsat fereastra întredeschisă.

Oliver verifică marginea ferestrei şi descoperi că, deşi închisă, aceasta nu fusese încuiată din interior. Îi fu destul de greu să o împingă, dar în cele din urmă reuşi să o ridice câţiva centimetri. Apoi fereastra scârţâi în toc şi se deschise.

— Emily chiar nu este aici, îi dădu el raportul lui Jane.

Deja terminase partea de *efracţie* a intrării prin efracţie. Nu avea rost să se oprească acum. Intră pe fereastră.

— Uită-te în dulap! strigă Jane de jos. Vezi dacă are valiza acolo.

Oliver merse în partea cealaltă a camerei cât de încet putu, sperând ca podeaua şi nu scârţâie. Aşa se şi întâmplă, dar uşa dulapului scoase un mic sunet de protest atunci când el o deschise.

Înăuntru se aflau, împrăştiate, câteva haine, dar nici o valiză. Oliver se întoarse la fereastră.

— În general sora ta este o persoană ordonată?

— Da.

— Te-am întrebat asta fiindcă se vede treaba că cineva i-a răscolit lucrurile. Mare parte din ele, din câte văd, au dispărut. Nu am găsit nici o valiză, iar hainele care au rămas sunt împrăştiate peste tot. Se pare că cineva şi-a făcut bagajul în grabă.

— O, Doamne!

Din vocea lui jane răzbătea frica.

— Pe masă. Uită-te pe masă! Vezi pe ea vreun mic cactus verde?

— Nu.

— Înseamnă că Emily chiar a dispărut. Ce ne facem?

Oliver nu o cunoscuse niciodată pe sora lui Jane, dar, dacă una dintre surorile lui ar fi fost într-o situaţie similară,

el ar fi intrat în panică.

— Peste o oră sau cam aşa ceva, spuse Jane, Dorling va ajunge înapoi la Nottingham. Este numai o chestiune de timp până când Titus primeşte o telegramă. Va şti că am dispărut.

Oliver clătină din cap.

— Eu cobor de aici. Apoi vom discuta. Raţional. În primul rând, în cazul în care unchiul tău deja ţi-a trimis sora la azil, nu mai contează dacă ştie sau nu despre tine. Trebuie să schimbăm strategia.

— Aşa e, adeveri Jane, dând din cap. Aşa e.

Oliver coborî.

Cu coada ochiului, o văzu păşind de colo până colo.

— În dimineaţa asta… Ce-o fi fost în capul meu?

— Nu ar fi făcut nicio diferenţă, spuse el, mişcându-se ca să se prindă de muchia zidului.

— Dar dacă am fi…

— Nu aveam cum să facem trenul să meargă mai repede şi ne-am urcat în primul care a plecat. Nu te învinovăţi pentru orice se va fi întâmplat.

Coborârea era mai grea; Oliver nu putea vedea unde să îşi pună picioarele, iar asta făcea treaba mai anevoioasă. Dar, ajuns la câţiva metri de sol, îşi luă avânt şi sări.

Ateriză şi se întoarse la Jane. Greşea gândind aşa cum o făcea. Ar fi trebuit să fie plin de compasiune faţă de Jane şi faţă de orice i se întâmplase surorii ei.

Dar nu îi părea rău. Era egoist, atât de al naibii de egoist! Nu îi păsa deloc de Emily.

Nu se putea gândi decât la faptul că Jane spusese că toată treaba aceea avea să dureze până când o găseau pe Emily.

„Nu s-a terminat. Nu încă”

Dacă s-ar fi terminat, el ar fi avut mai mult timp de petrecut împreună cu Jane.

— Dar dacă eu… începu Jane.

El îi luă mâna.

„Nu s-a terminat încă. Nu s-a terminat încă”

Nu ar fi trebuit să zâmbească. Şi totuşi, nu putu să îşi

ascundă o urmă de triumf din voce.

— Poate că lucrul de care te temeai s-a întâmplat, spuse el. Poate că a trimis-o la azil Dar nu putem schimba trecutul. Tot ce trebuie să facem este să aflăm unde a fost trimisă sora ta. Şi de acolo…

— Titus nu îmi va spune niciodată, zise Jane. Şi chiar dacă ar face-o, cum am proceda mai departe?

— Există metode prin care putem să aflăm, răspunse Oliver. Dar cred că în cazul de faţă cel mai bine e să alegem drumul drept. Vom ruga pe cineva să îl întrebe. Cineva care ar putea să afle toată povestea.

Jane se încruntă.

— Dar nu există o asemenea persoană.

„Nu s-a terminat. Nu s-a terminat.”

Oliver zâmbi.

— De fapt, există.

*

— Deci, vezi tu, îi spuse Oliver lui Sebastian, nu trebuie decât să îl găsim pe Titus Fairfield şi să îl prindem într-o situaţie în care să simtă că nu poate da bir cu fugiţii. Iar apoi să îl întrebăm unde este sora lui Jane. Şi…

Sebastian îşi contempla unghiile în timp ce Oliver îi explica situaţia, dar avea un mic zâmbet pe faţă. Nu arăta foarte bine. Încă nu se bărbierise, deşi era ora trei după-amiază, iar ochii îi erau injectaţi.

Dar, dacă noaptea trecută stătuse treaz până târziu, asta nu se vedea decât pe trăsăturile lui.

— Şi să îl păcăleşti ca să îţi spună unde este închisă?

Sebastian ridică din umeri.

— Pot să fac asta. Ţin o prelegere în această după-amiază. Îl voi invita pe omul nostru, iar apoi vom vedea.

— Mulţumesc, spuse Jane.

Erau primele cuvinte pe care le rostise de la salutul iniţial, dar le spuse cu fervoare.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Malheur.

Dar el se mulţumi să clatine din cap.

— Nu, domnişoară Fairfield, nu îmi mulţumiţi încă. Nu v-a spus Oliver că ajutorul meu vine mereu cu un preţ?

Ea clătină din cap.

— Oricât ar fi, voi plăti…

— Nu acel gen de preţ. Dacă cineva îmi cere ajutorul, îl va primi. Zâmbetul i se lărgi.

— Va primi ajutor în felul în care îl dau eu.

Capitolul 24

Prelegerea păru interminabilă. Poate că lui Oliver i se părea aşa din pricină că ştia care era miza. Îl zărise pe Titus Fairfield în rândurile din spatele sălii.

Poate că prelegerea părea astfel şi din cauză că în acel moment Oliver nu reuşea să aibă nici cel mai mic interes pentru ceea ce spunea Sebastian despre mazăre, gura-leului şi culoarea pisicilor.

Poate că asta se întâmpla din cauză că Jane nu se afla acolo. Dar era pe aproape, într-o cameră alăturată. Atât de aproape, încât paşii care îi despărţeau păreau să şoptească despre toate lucrurile pe care să le făcuseră, săruturile pe care nu le schimbaseră, lunile pe care nu le petrecuseră împreună în pat.

Nu. Nu avea timp să se gândească la asta. Oliver se uită la Sebastian şi încercă să pară interesat. Atunci când vorbea unei mulţimi, Sebastian era mereu în elementul lui. Dar în acea zi părea diferit. Gesturile lui erau prea largi, aproape sălbatice. Ca şi cum îşi pierduse echilibrul şi încerca să şi-l recapete.

Lângă Oliver, Violet Waterfield, contesa de Cambury, se aplecă înainte, iar Oliver se uită la ea.

Nu o cunoscuse niciodată pe Violet aşa cum o cunoscuseră Robert şi Sebastian. Fusese vecina lui Sebastian, iar Oliver nu fusese invitat niciodată acasă la Sebastian pe perioada verii. Auzise despre Violet, dar nu o cunoscuse decât la vremea la care el era în vârstă de

aproape nouăsprezece ani. Pe atunci ea era deja o contesă rece şi intimidantă.

Dar în acea seară nu părea intimidantă. Comportamentul ei calm se evaporase. Se uita, absorbită, la Sebastian, cu ochii larg deschişi şi cu buzele arcuite într-un zâmbet cald. Oliver nu o mai văzuse niciodată uitându-se în felul acela la cineva. Privind-o aşa, i se părea că făcea un gest aproape intim, ca şi cum ar fi descoperit un secret. Ca şi cum ar fi descoperit că Violet ar fi fost îndrăgostită şi, în acel moment, incapabilă să o ascundă.

Un astfel de gând era neliniştitor. Sebastian afirmase întotdeauna cu insistenţă că el şi Violet erau doar prieteni şi nimic mai mult. Sebastian se uita la toţi cei din public, privindu-i în ochi chiar şi pe bărbaţii aşezaţi în spate, care stăteau cu braţele încrucişate. Se uita la toată lumea, *cu excepţia* lui Violet. Atunci Oliver realiză că ceva era cu totul în neregulă.

Acea senzaţie îl urmări pe tot parcursul prelegerii. Veni rândul întrebărilor, iar Violet stătu la marginea scaunului, aplecată în faţă şi concentrată asupra lui Sebastian, dând din cap aprobator în timp ce el răspundea, de parcă ar fi fost convinsă că el deţinea cheia universului. Totul dură până în momentul în care Sebastian făcu o ultima plecăciune, iar Oliver îşi croi drum spre el ca să pună în aplicare partea a doua a planului lor.

— Bună prelegere, Malheur, spuse un bărbat, bătându-l pe Sebastian pe umăr. Întotdeauna învăţ ceva nou de la tine.

— Mulţumesc, răspunse Sebastian, Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Vocea lui era caldă, iar privirea îi era aţintită acolo unde trebuia, dar se simţea ceva mecanic în modul în care se exprima, ca şi cum abia dacă era atent.

Un alt ins din public îl prinse de mânecă.

— Malheur, mizerabilule!

Ochii omului se îngustară, iar el îşi strânse pumnul ca şi cum se gândea să îl lovească pe Sebastian în faţă.

— Te vei duce în iad pentru tot ce ai făcut şi sper să

arzi acolo veşnic!

— Mulţumesc, spuse Sebastian cu căldură, uitându-se în ochii lui. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Îi atinse umărul prieteneşte, ca şi cum tocmai schimbaseră amabilităţi, şi merse mai departe.

— Sper ca cineva să îţi taie gâtul, mormăi un individ morocănos şi perciunat.

— Mulţumesc foarte mult, răspunse Sebastian. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Era ca şi cum în locul lui ar fi vorbit o maşinărie.

Oliver îşi croi drum până la prietenul lui, aproape temându-se să îi reamintească ce plănuiseră. Nu ştia ce ar fi făcut dacă ar fi vorbit cu el şi ar fi primit acelaşi răspuns cald şi generic.

Şi poate că era mai bine aşa. Fiindcă pentru fiecare om care îl felicita pentru munca sa, erau trei care murmurau blesteme în direcţia lui. Ameninţări. Plângeri. O femeie puse mâna pe el şi îl împinse.

Sebastian îi trata pe toţi la fel. Le zâmbea, un zâmbet care părea din ce în ce mai deplasat pe chipul lui palid, înclina din cap către ei şi le oferea mulţumiri călduroase şi exuberante, care păreau ridicol de sincere.

Oliver aproape că răsuflă uşurat atunci când Violet îi prinse din urmă. Ea îl cunoştea pe Sebastian. Fuseseră prieteni o veşnicie. Iar dacă ţinea la el…

Înainte ca Sebastian să se întoarcă spre ea, Violet fu nevoită să îl prindă de mânecă. Îi zâmbi, chipul ei fiind luminat de un simplu ecou al strălucirii pe care o avuse în timpul prelegerii.

— Sebastian! spuse Violet.

Sebastian le zâmbise tuturor acelor oameni cu atâta fervoare, încât Oliver se întrebase dacă nu cumva era bolnav. Acum el îşi cobori privirea la Violet, iar acea amabilitate îi dispăru de pe faţă, grimasa prietenoasă pierind precum semnele făcute cu cretă pe o tablă care tocmai ar fi fost ştearsă.

— Ce? întrebă el, tăios.

— Ai fost genial, Sebastian, spuse ea. Absolut gen…

El făcu un pas şovăitor în spate.

— Du-te naibii, Violet, spuse el cu brutalitate. Du-te. Naibii.

Vorbise într-un moment de pauză în conversaţie, astfel încât toţi cei din apropriere îi auziră cuvintele.

Violet tresări.

Oliver veni lângă el.

— Sebastian, spuse, cu glas scăzut.

Se pregăti pentru o izbucnire similară.

Dar atunci când Sebastian se întoarse spre el, păru doar obosit, nu sălbatic.

— Of, Oliver! Crezi că poţi să explici…

— Ştiţi, le spuse Oliver celor adunaţi în jurul lor, este beat.

— Nu sunt…

— Ai putea la fel de bine să fii, şopti Oliver şi îl trase de mână. Ce naiba faci? Ştii care este miza nici. Ce trebuie să facem.

Sebastian deschise gura să răspundă, iar atunci Oliver o auzi: acea voce ciudat de timidă, cea pe care şi-o amintea de la plimbarea pe care el şi Sebastian o făcuseră cu atât de mult timp în urmă.

— Domnule Malheur? Domnule Malheur? spuse vocea din spatele lor. Doreaţi să vorbiţi cu mine? Adică aveam, oare, un mesaj de la dumneavoastră în legătură cu un mic amănunt pe care îl aveaţi de împărtăşit?

Sebastian şi Oliver se întoarseră la unison. În faţa lor, frecându-şi mâinile, stătea Titus Fairfield. Se mişca de pe un picior pe altul, neliniştit.

— Nu este un moment potrivit? întrebă el.

O, Doamne, ce om inept! Oricine cu jumătate de creier îşi putea da seama că acela era un moment oribil, cel mai prost dintre toate.

Dar expresia lui Sebastian nu se schimbă deloc. Masca lui rămase impasibilă.

— Domnule Fairfield, spuse el pe un ton neplăcut, în complet dezacord cu vorbele pe care le rostea. Sunteţi exact persoana pe care doream să o văd.

— Sunt?

Chiar şi Fairfield părea neconvins.

— Sunteţi. Din păcate, în acest moment sunt puţin ameţit.

Oliver trase aer în piept. Nu acela fusese planul pe care îl făcuse cu Sebastian. Făcu un pas în faţă şi întinse mâna, dar vărul lui îi dădea înainte.

— Din fericire, prietena mea, Violet, aici de faţă, vă va explica totul. Am încredere totală în ea, aşa că…

— Ce faci? şopti Oliver. Nu ăsta este planul.

— Da, spuse Sebastian. Mă gândesc că Violet ar putea să spună orice aş zice şi eu. Iar dacă, de fapt, mi-ar răstălmăci vorbele, ei i s-ar părea că s-a purtat corect.

Oliver se uită la Violet. S-ar fi aşteptat ca ea să pară rănită de izbucnirea lui Sebastian sau derutată, cel puţin. În schimb, Violet ridică, pur şi simplu, din umeri.

— Haide, Oliver, spuse Sebastian, prinzându-l de braţ. Să o lăsăm pe Violet să se ocupe de asta.

*

— Nu ăla era planul, îi spuse Oliver lui Sebastian în timp ce acesta ieşea pe stradă. Nu asta urma să facem. Urma să…

— Haide, Oliver, spuse Sebastian. Dacă ne uităm în spate, Fairfield va crede că poate vorbi cu mine. Iar în clipa asta, nu vreau să-l vad în faţa ochilor.

— Nu e vorba de tine, bombăni Oliver. Este vorba despre…

Vărul lui se opri pe stradă şi se uită în jur. Era întuneric de acum, şi se lăsase un pic de ceaţă; felinarele de pe stradă fuseseră aprinse şi făceau tot posibilul să alunge întunericul cu căldura lor, dar nu era chiar suficient.

— A trecut destul de mult timp de când nu mai este vorba despre mine, spuse în cele din urmă Sebastian. Dar acum cred că a venit şi rândul meu.

În acel moment, Oliver se uită cu adevărat la prietenul lui. Sebastian părea… distrus. Era cel mai potrivit

cuvânt pe care Oliver l-ar fi putut alege.

— Violet se va ocupa de asta, spuse Sebastian. O place pe domnişoara Fairfield şi este femeia cel mai înspăimântător de competentă pe care am întâlnit-o vreodată. Dacă ai fi fost atent, dragul meu văr, ai fi observat că mai mult de jumătate din Anglia mă vrea mort. Cred că am dreptul să cedez sub presiune. O dată. Am dreptul.

Părea imposibil. Sebastian dăduse întotdeauna impresia că era indiferent la orice ar fi crezut ceilalţi despre el. Îşi trata infamia ca pe o glumă. Era…

Atunci când fusese ultima dată la Cambridge, Oliver îl acuzase pe Sebastian că îşi ascundea nefericirea. Dar bănuise că era vorba de melancolie, nu de… asta. Sebastian mereu glumea, mereu râdea. Cât de mult din acea atitudine fusese vreodată reală?

Merseră în linişte câteva străzi.

— Ştii, Sebastian, spuse Oliver cu glas scăzut, nu pretind că înţeleg ceea ce se întâmplă, dar îi datorezi scuze lui Violet.

Sebastian pufni pe nas.

— Vorbesc serios. În faţa întregii adunări, ai…

— Nu ştii ce a făcut.

Vocea lui Sebastian tremura.

— Ce îmi face.

— Nu îmi pasă ce face. Cum poţi să justifici ceea ce ai zis? În faţa tuturor?

Sebastian ridică din umeri şi se uită în altă parte. Nu spuse nimic altceva, ceea ce era neobişnuit pentru el.

— Foarte bine, se învoi Oliver. Ce face?

— Nimic, răspunse Sebastian, clătinând din cap. Nu face nimic.

Dar vocea lui era cu câteva note mai înaltă decât în mod normal.

— Sebastian, nu poţi să mă…

— Toată lumea mă urăşte.

Sebastian se întoarse către el.

— Toată lumea. La început erau doar câţiva oameni.

Acum, oriunde mă duc sunt ameninţat cu moartea, oamenii îmi doresc răul. Ziarele sunt pline de vitriol. *Toată lumea* mă urăşte, Oliver. Toată lumea.

— Cu siguranţă că nu toată lumea.

— Destui cât să facă o diferenţă, răspunse Sebastian. Contează dacă întreaga Anglie mă vrea dezmembrat sau doar jumătate din ea? Oricum ar fi, sunt o mulţime de oameni care urlă cerând sângele meu.

Oliver înghiţi în sec.

— Credeam că îţi place genul acesta de comportament: să manipulezi oamenii, să îi enervezi.

Sebastian îşi aruncă mâinile în aer.

— De când mă cunoşti, Oliver, spuse el cu voce tremurătoare, când am făcut eu vreodată, în tot acest timp, o glumă pe seama altcuiva?

— Hmmm…

— Când am făcut eu altceva decât să mă fac de râs, să mă expun ridicolului pentru ca alţii să râdă?

— Ei, bine…

— Da, îmi place să îi fac pe câte unii să strâmbe din nas.

Sebastian făcu câţiva paşi în faţă, apoi se întoarse.

— Dar îmi place să fiu *plăcut,* Oliver.

Cum de Oliver nu văzuse asta până atunci? Sebastian cel mereu pus pe glume. Sebastian cel zâmbitor. Dar avea dreptate: toate trucurile şi farsele lui inteligente erau menite să îi facă pe toţi ceilalţi să râdă, îşi bătea joc de el însuşi cu mai multă promptitudine decât oricine altcineva, iar pe vremea când fuseseră colegi de şcoală toată lumea îl iubise pentru asta.

Oliver înghiţi în sec.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Eu… ştiu că răspunsul pe care îl primeşti din partea publicului te-a luat prin surprindere. Totuşi… ceea ce i-ai spus lui Violet adineauri a fost de neconceput.

Sebastian încremeni.

— Nu vorbesc despre Violet cu tine.

— Ei, bine, atunci eu voi fi cel care vorbeşte, pentru

că nu voi lăsa lucrul ăsta nespus. Sebastian, cred că Violet este îndrăgostită de tine.

Se aşteptase ca Sebastian să protesteze, să se încrunte. Să *se gândească,* poate, şi să se răzgândească.

În schimb, Sebastian izbucni în râs.

— Nu, spuse el după ce îşi reveni. Nu, nu este.

— Gândeşte-te puţin. Felul în care se uita la tine când vorbeai… Era ca şi cum… Nu ştiu, nu pot descrie…

— Ştiu cum se uita la mine, spuse Sebastian cu un mic zâmbet poznaş. Crede-mă, sunt foarte sigur că Violet nu este îndrăgostită de mine.

— Nu poţi fi sigur. Nu ai văzut…

— Ba pot, răspunse Sebastian.

Se uită în sus, spre cer.

— Las-o baltă, Oliver.

Zâmbi.

— Îmi voi găsi eu singur calea de ieşire din această încurcătură. Dar nu te teme.

Vocea lui prinse din nou putere. Sau poate că pur şi simplu îşi regăsea abilitatea de a minţi.

— Se poate ca îndrăzneţul nostru erou să fi avut un moment de slăbiciune, asediat fiind din toate părţile.

Vocea lui era groasă şi răsunătoare acum.

— Dar aşa se întâmplă mereu. Cea mai sumbră oră, într-adevăr, este cea care vine înaintea…

Oliver îl împinse.

— Haide, Sebastian. Nu te mai preface. Nu trebuie să mă faci pe *mine* să râd.

Dar Sebastian doar ridică dintr-o sprânceană.

— Nu trebuie, spuse el. Dar priveşte-mă cum o fac.

*

Jane aşteptă mai bine de o oră în cămăruţa de lângă sala de lectură, fiecare minut părându-i-se mai lung decât precedentul. Sunetele mulţimii, niciodată mai mult decât un murmur surd, fură singura ei companie. Creşterea în intensitate a acelui murmur fu singurul indiciu că

evenimentul se încheiase şi, spera ea, că unchiul ei avea să vină în curând. Aşteptă minute lungi după aceea, până când auzi paşi pe coridor.

— …Nu sunt sigur, spunea unchiul ei cu vocea lui tristă şi răguşită. Pare puţin nepotrivit, de fapt. Sunteţi sigură că domnul Malheur…

— Sunt sigură, răspunse o voce de femeie. Este o precizare importantă de făcut, şi anume…

Uşa se deschise.

În spatele ei se afla o femeie îmbrăcată în maro-închis: cea care, la Grădina Botanică, îi dăduse lui Jane cactusul. Pentru o clipă, Jane clipi. Nu îşi putea aduce aminte numele femeii. Apoi îşi aminti. Era o contesă: contesa de Cambury.

Era genul de femeie care ar fi fost numită mai degrabă „impunătoare” decât drăguţă şi era aproape suficient de în vârstă pentru ca asta să se potrivească bine cu expresia de pe faţa ei. Părea coafată perfect, fără niciun fir de păr nelalocul lui, iar rochia nu îi era şifonată deloc, chiar dacă ea şezuse pe scaunele incomode din sala de conferinţe. Era ca şi cum nici măcar gravitaţia nu îndrăznea să o sfideze.

Arăta formidabil, iar Jane voia să ştie cum reuşea.

— Ei, bine, Fairfield, spuse femeia pe un ton care lăsa să se înţeleagă că nu renunţase la „domnul” din motive de familiaritate. Care este mesajul pe care doreşti să i-l transmiţi domnului Malheur?

— Poftim?

Titus îi făcu o mică plecăciune slugarnică.

— Eu… ei, bine… eu credeam că domnul Malheur avea ceva să îmi spună.

Făcu o altă plecăciune; nici măcar nu se uitase în cameră să o vadă pe Jane.

— Evident, înţeleg că este ocupat. Este firesc să fie aşa. Dar…

Contesa de Cambury închise uşa, oftând.

— Este nepotrivit.

Titus clătină din cap şi îşi frecă mâinile, consternat.

— Singuri într-o cameră… nu îmi pot imagina… adică…

Păru să se gândească la ceva, la ceva oribil, după cum indica faptul că se albise la faţă, şi îşi duse mâna la gât.

— O, Doamne, şopti el. Desigur că domnul Malheur are în vedere un program de reproducere, cel despre care am discutat acum ceva timp… Doar nu se gândeşte să înceapă cu *mine?*

Lui Jane îi veni să râdă. Nimeni, nici măcar cineva atât de depravat încât să înceapă un program de reproducere a oamenilor, nu s-ar fi uitat la unchiul ei fandosit şi insuportabil, gândindu-se:

„Iată un individ care ar trebui inclus.”

Contesa de Cambury se mulţumi să clipească la auzul acelei prostii, iar apoi clătină din cap.

— Fairfield, spuse ea pe un ton tăios, dacă erai un vânător pe câmpiile de odinioară, te-ar fi ucis leii în timp ce te plimbai prin savană, spunând: „Unde este toată lumea şi ce au făcut cu suliţele mele?”

Auzind asta, Jane pufni.

— Poftim?

Titus clătină din cap.

Contesa arătă spre Jane.

— Nu suntem singuri.

— Nu suntem?

Titus se încruntă, apoi se întoarse încet, să vadă spre cine arătase contesa. Privirea i se opri asupra lui Jane.

Ea se gândise că unchiul Titus ar fi trebuit să fie stânjenit sau temător în prezenţa ei. La urma urmei, îl şantajase.

În schimb, el se înroşi.

— Tu!

Îşi aţinti un deget spre ea şi făcu un pas în faţă. Pumnii i se încleştară.

— Tu! repetă el. Ce-ai făcut cu sora ta?

Capitolul 25

Jane avu nevoie de un moment ca să îşi dea seama de ceea ce tocmai spusese Titus. Unchiul ei înainta spre ea, roşu la faţă.

— Ce-ai făcut cu Emily? întrebă el. Voi pune poliţia pe urmele tale. Nu poţi să vii aici şi să o iei, doar pentru că aşa vrei tu.

Jane realiză într-o clipă: Titus nu o trimisese pe Emily la azil. Şi dacă era, totuşi, plecată…

Jane nu se putu abţine. Fusese copleşită de îngrijorare în ultimele două zile. Îşi înscenase propria căsătorie, fusese răpită, apoi salvată. Traversase jumătate de Anglie crezând că sora ei era în pericol. Fusese la fel de proastă ca şi Titus. Izbucni în râs.

— Opreşte-te, spuse unchiul ei. Şi adu-o înapoi pe sora ta sau voi… voi…

Nereuşind să se gândească la o ameninţare adecvată, se încruntă la ea.

— Sau voi fi foarte nemulţumit.

— Nu o am pe Emily, spuse Jane. Am venit aici doar pentru că am crezut că tu ai trimis-o la un azil.

Titus roşi puternic.

— De ce… ăăă… de ce ai crede asta? Eu, cu siguranţă… ei, bine, eu… vreau să zic că am chemat medici să o *examineze* şi să vadă dacă era posibil să fie trimisă la un azil. Se comporta atât de… de diferit. Nu mai era atât de exuberantă. Mă temeam că cedase în faţa melancoliei şi mă gândeam la alegerile mele.

— Ascultă-te. Dacă strigă la tine, spui că e obraznică; dacă nu mai strigă, crezi ca e melancolică. Poate să câştige? Nu.

Titus se înroşi.

— Voiam să mă asigur că nu rămânea netratată. Da, am vorbit cu câţiva doctori şi, da, unul din ei a spus că ar fi

primit-o, dacă plăteam…

Îşi drese glasul cu putere.

— Dar ceilalţi doi au spus că părea în toate minţile.

Probabil că Titus îşi dădu seama că tocmai îi destăinuia lui Jane detalii ale planului său care nu îl prea puneau într-o lumină bună. Clătină iute din cap.

— Ceea ce vreau să zic este că a fost numai vina ta. Influenţa ta. Tu ai făcut-o. Iar Emily e cu tine. Nu poţi să mă minţi!

— Emily a plecat singură, spuse Jane. Mereu o făcea. De asta totul este atât de amuzant: am bătut tot drumul ca să o salvez şi…

Titus flutură din mână.

— Vrei să spui că sora ta *a fugit?* Pe propriile picioare, fără ca tu să o încurajezi deloc?

Unchiul ei părea neîncrezător.

— De ce nu? întrebă Jane. Şi eu am fugit, iar ea este de vârstă apropiată cu mine.

— Dar tu…

— Da, eu am bani. Dar, din câte am auzit, nu ai găsit cele o sută de lire pe care i le-am dat. Mă gândesc că, atunci când a fugit, a plătit pentru o trăsură. Sau a luat trenul.

Titus se îmbujoră.

— Nu mă referam la bani. Mă referam la faptul că tu eşti întreagă.

Jane simţi cum îşi pierdea răbdarea. Traversă camera până la el. Era mai înaltă decât Titus; cum de nu observase asta niciodată? Probabil din cauză că nu stătuse niciodată atât de aproape, tremurând din pricina resentimentelor care se adunaseră vreme de ani şi ani, îl împinse cu mâinile în piept.

— Emily, spuse ea printre dinţi, este *întreagă.* Are *convulsii,* atâta tot. Ioana d’Arc a avut convulsii şi uite ce a reuşit să realizeze. Singura persoană de aici care nu este întreagă eşti tu, pentru că nu eşti în stare să vezi asta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— După ce o găsim pe Emily, vei descoperi că a fost

tot timpul în siguranţă, că a avut un plan. Că a acţionat în mod inteligent şi raţional în faţa prostiei *tale.*

Jane clătină din cap.

— O, Doamne, mituiai doctori, încercând să o declari debilă mintal! Dintre toate trucurile josnice şi murdare…

Jane îşi aminti prea târziu că nu putea pretinde o poziţie morală superioară în privinţa mituirii doctorilor, aşa că, în schimb, se încruntă la el.

— Raţională.

Titus oftă.

— Nu poate fi raţională. Mi-a lăsat doar un bilet în care îmi spunea că se ducea să se întâlnească undeva cu avocatul ei. *Avocatul* ei! Ea nu are avocat. Aş fi ştiut dacă avea unul.

Jane simţi cum inima începu să îi bată tare şi îi veni din nou să râdă. Numai Emily îi putea trimite lui Titus un mesaj atât de evident, unul pe care unchiul lor nu l-ar fi descifrat niciodată.

— Ei, bine, spuse Jane, atunci probabil că s-a dus să îşi angajeze unul. Dacă plănuiai să o declari nebună…

Lăsă fraza suspendată în aer.

— Nu este raţional, spuse Titus. Ea ar fi avut nevoie mai întâi de un consultant, nu de un avocat, iar el s-ar fi dus să facă rost de…

Clătină din cap.

— Atunci, presupun că din punctul ăsta ar trebui să îmi încep căutările. Voi începe să întreb la Londra. Să aflu dacă a văzut cineva o tânără care să ceară ajutorul unui avocat.

Se încruntă.

— Dacă se întâmplă să o găseşti, spune-i… Spune-i că sunt dispus să mă răzgândesc.

Înghiţi în sec.

— Dacă vrea, voi semna hârtia. Doar… doar vreau ca ea să fie în siguranţă. Asta este tot ce îmi doresc. Asta este tot ce mi-am dorit vreodată.

Partea cea mai trista era că Jane îl credea. Unchiul Titus dorea ca sora ei să fie în siguranţă şi o ţinuse în

siguranţă. O ţinuse pe Emily atât de în siguranţă, încât o protejase şi de orice altceva. Când ea ţipase din pricina asta, el o acuzase; când ea nu mai ţipase, Titus se întrebase de ce era atât de schimbată.

Dar unchiul lor îi dăduse lui Emily doar lucrurile pe care şi le dorea pentru el. Rămăsese la Cambridge mult timp după ce îşi încheiase studiile universitare, dorind să se gândească mereu la aceleaşi lucruri. Lui Jane aproape că îi părea rău pentru el.

Aproape. Apoi îşi aminti de cicatricile lui Emily.

— Dacă o găsesc, promise ea, îi voi spune ce ai zis. Dar unde să începem să căutăm?

Se uită în altă parte în timp ce spunea asta, pentru ca unchiul Titus să nu intuiască ceea ce ea deja ştia.

— Unde, într-adevăr?

Titus dădu din cap, sumbru. Apoi, întinse mâna şi atinse uşor umărul lui Jane.

— Îmi dau seama acum, spuse el. Îţi faci griji pentru sora ta. Chiar dacă faci totul greşit, realizez că ţii la ea, în felul tău profund tulburat.

Era aproape ca şi cum ar fi avut un moment de solidaritate. Jane dădu din cap în semn de înţelegere. Titus îşi retrase mâna şi ieşi din cameră.

— Presupun că ştii la ce avocat s-a dus sora ta? întrebă contesa de Cambury. Aş fi spus mai multe, ca să forţez lucrurile. Dar nu mi s-a părut deloc necesar.

Ridică din umeri şi îi zâmbi lui Jane.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Jane îi întoarse zâmbetul.

— Bineînţeles că ştiu unde este, spuse ea. Cunosc numele acelui avocat. Sau, mai bine zis, ştiu cum sună şi nu cred că va fi atât de greu de găsit.

Mai devreme în acea zi, la Londra…

Anjan nu credea să se obişnuiască vreodată cu zgomotul Londrei. El crescuse într-un oraş mai populat

decât capitala Angliei. Prin comparaţie, se gândea el, s-ar fi putut crede că Londra era un loc liniştit.

Dar zgomotele de aici erau cu totul altceva. Nu putea identifica nimic în ele, în afară de o *inadecvare* colectivă.

Acea diferenţă dintre oraşul lui natal şi Londra îl deranja chiar şi la biroul pe care îl avea la firma de avocatură Lirington şi Fiii.

Anjan avea acolo o slujbă, pe care şi-o îndeplinea şezând la un birou prăpădit din camera copiştilor. Nu mai conta absolvirea lui cu onoruri sau recenta admitere în barou. Însă, odată ce s-ar fi făcut indispensabil, lucrurile aveau să se schimbe.

Ca şi cum ar fi răspuns la asta, George Lirington deschise uşa încăperii. Se uită peste capetele copiştilor şi îl zări pe Anjan.

— Bună ziua, Batty, spuse el. Eşti chemat.

Anjan se ridică. Lirington şi Fiii era specializat în probleme maritime. Îl angajaseră pe Anjan pentru un număr de motive, printre care şi pentru faptul că vorbea atât hindi, cât şi bengali. Faptul că se putea înţelege cu marinarii indieni de la bordul navelor îşi avea avantajele sale.

Anjan îşi luă caietul.

— Este vorba din nou de conturile Westfeld?

Lirington datină din cap în semn că nu.

— Nu. E vorba despre o domnişoară. Este singură şi vrea să ne angajeze.

Se uită la Anjan, curios.

— A întrebat de tine, rostindu-ţi numele de familie întreg.

— Spune-mi că nu este mama!

Aceasta venise la Londra în urmă cu câteva săptămâni. Chiar dacă el îi spusese, pe un ton foarte amabil, că nu îl putea vizita la muncă… ei, bine, *era* mama lui.

— Nu, răspunse George. Este o domnişoară.

Se uită din nou la Anjan.

— Nu ştiam ca tu să cunoşti vreo domnişoară, Batty. Mi-ai ascuns ceva.

Anjan nu își dăduse seama că știa pe cineva care ar fi putut veni în vizită. Ridică din umeri, își luă caietul și își urmă prietenul. Traversară camera dosarelor și intrară în cea principală. Încăperea cea mai apropiată de intrare era folosită pentru discuțiile cu clienții. Ușa era întredeschisă câțiva centimetri; Lirington intră și dădu din cap către cineva dinăuntru, chiar în momentul în care sosi și Anjan.

Acesta din urmă încremeni în prag.

Emily… domnișoara Emily Fairfield stătea la fereastră!

Întotdeauna arătase fenomenal, dar era uluitoare în acel moment. Părul îi strălucea în lumina zilei ce intra pe fereastră. Purta o rochie de muselină albastră, atât de diferită de rochiile de plimbare în care o văzuse el îmbrăcată până atunci. Acelea aveau mâneci bufante și talie largă. Aceasta însă se mula pe silueta ei până la talie, ca și cum ar fi fost turnată pe ea. El și Lirington se opriră în prag și scoaseră un oftat comun de apreciere.

Anjan nu știa ce să creadă. Emily era acolo, după atâtea luni. Ce putea însemna asta?

Lirington, poate din cauză că nu o cunoștea pe Emily – bănuia Anjan –, își reveni primul.

— Domnișoară Fairfield, spuse el, l-am adus pe domnul Batty, după cum ați cerut.

Merse până la un scaun și îl trase pentru ea.

— Vă rog să luați loc, zise el, și spuneți-ne cu ce am putea să vă fim de folos.

Ea traversă camera până la masă, își puse mâinile peste fustă, iar apoi se așeză cu grație, în timp ce Anjan înghiți în sec.

— Batty, spuse Lirington peste umăr, aduci niște ceai, te rog?

Emily se încruntă auzind asta, o ușoară umbră alunecându-i peste trăsături.

Anjan se întoarse cu tava și o văzu așezată așa cum se cuvenea, părând să șadă comod pe scaun, ca și cum ar fi luat ceaiul în birou în fiecare zi.

— Știți, domnișoară Fairfield, spuse Lirington, sper să găsim o modalitate de a vă fi de folos, dar bănuiesc că nu

vom reuşi. Va trebui să găsiţi un consultant, desigur, iar eu v-aş putea face câteva sugestii excelente. Noi suntem specializaţi în probleme maritime. Aşa că, dacă vreţi să ne spuneţi ce vă deranjează…?

— Dacă nu mă puteţi ajuta, răspunse Emily, calm, sunt sigură că mă puteţi îndruma către cineva care poate. Am sperat ca dumneavoastră să îmi ascultaţi povestea.

— Bineînţeles, spuse Lirington.

Atunci când Anjan se întoarse în cameră, ea îi aruncase o privire rece şi întrebătoare. Dar acum îşi puse mâinile în poală şi se uită la ele fără ca măcar să îşi ridice capul.

— Unchiul meu îmi este şi tutore, spuse ea în cele din urmă. Sufăr de o anumită afecţiune, una despre care doctorul Russel, unul dintre medicii din Londra, spune că este o afecţiune convulsivă.

Degetele ei se jucau cu un nasture de pe manşetă.

— Nu există leac pentru această afecţiune, cel puţin nu unul care să fi fost descoperit.

Ridică din umeri.

— O astfel de boală reprezintă o neplăcere, bineînţeles, dar nu mă pune în pericol.

Anjan adeveri înclinând din cap, amintindu-şi convulsia pe care o văzuse la ea.

— Unchiul meu, continuă Emily, doreşte, totuşi, să caute un leac. Crede că nici un bărbat nu se va căsători cu mine dacă nu mă însănătoşesc.

Spunând asta, îşi duse mâna la manşetă şi îşi descheie nasturele.

— O, Doamne! zise Lirington.

Dar nu adăugă nimic la acea exclamaţie. Se uită la pielea palidă a încheieturii ei, complet fascinat de acea privelişte, aplecându-se în faţă.

Anjan ar fi vrut să îşi pocnească prietenul şi să îi abată privirea de la pielea ei.

— Unchiul meu a chemat pe cineva să folosească curent galvanic pe mine, spuse ea desfăcând un al doilea nasture. A chemat pe cineva care mi-a ţinut capul sub apă.

A mai fost şi un bărbat care a încercat să mă vindece cu ajutorul unui aparat. Folosea o pârghie care să îmi aplice o forţă puternică pe picior atunci când începea o convulsie.

Desfăcu mai mulţi nasturi în timp ce vorbea.

— Am încetat să folosim maşinăria atunci când aceasta mi-a rupt femurul.

Anjan îşi ridică ochii la ea, simţind, pentru o clipă, un soi de înţelegere deprimantă. Atunci când Emily îi vorbise despre plimbările ei ca despre o *evadare,* el îşi imaginase că era, pur şi simplu, rebelă. Dar asta? Asta era ceva îngrozitor!

Vorbea cu atâta naturaleţe, încât Lirington ajunsese să dea din cap în ton cu spusele ei, ca şi cum lucrurile pe care le enumera ar fi fost activităţi normale. Dacă i-ar fi lipsit atenţia, Anjan nu ar fi băgat de seamă felul în care degetele ei tremurau în timp ce descheiau ultimul nasture. Emily îşi suflecă mâneca şi dezvălui o cicatrice albă şi perfect rotundă.

— Un doctor m-a ars cu vătrai încins, spuse ea. A crezut că astfel îmi va întrerupe convulsiile. Nu a fost aşa.

Anjan se prinse cu mâinile de scaun. Barbarie, asta era. Barbar! Şi cum de el nu ştiuse nimic? Toate acele săptămâni cât se plimbaseră împreună, iar ea nu spusese niciun cuvânt! El îi mai şi ţinuse prelegeri despre familie, despre cum ar fi trebuit să facă ceea ce îi cerea unchiul ei.

Simţi cum clocotea de furie.

— Domnilor, spuse ea, tot calmă, sper că veţi înţelege de ce nu vă voi arăta arsurile de pe coapsă.

— Domnişoară Fairfield, spuse Lirington, derutat, toate astea sunt bune şi frumoase, dar nu ştiu cum să vă ajutăm. La urma urmei, este datoria tutorelui dumneavoastră să vă asigure asistenţă medicală.

— Asta nu-i bine, se trezi Anjan mârâind. Şi nici nu-i frumos.

Ea îl auzi şi zâmbi.

— Ei, bine, există posibilitatea să fac o petiţie pentru schimbarea tutorelui. Am sperat...

— Noi ne ocupăm de probleme maritime, spuse

Lirington. Asta este o problemă pentru Curtea de Justiţie.

Clătină din cap.

— Oricât de grave au fost suferinţele pe care le-aţi îndurat, nu văd cum am putea să vă fim de folos. Secretarul meu, domnul Walton, vă poate da o listă a consultanţilor, dar, şi sunt dezolat să recunosc, noi nu putem face nimic. Acum, dacă ne scuzaţi…

Se ridică.

— Batty, din moment ce eşti aici, cred că trebuie să discutăm despre conturile Westfeld, până la urmă. Tatăl meu este în biroul lui şi…

Se întoarse în timp ce Emily se ridica. Pentru prima dată în timpul vizitei sale, părea tulburată.

— Dar eu nu îi cunosc pe acei consultanţi, spuse ea. Nu îi cunosc pe aceşti alţi oameni. Iar situaţia este mult mai urgentă decât una care să poată fi rezolvată printr-o moţiune la Curtea de Justiţie. M-am opus tratamentului, în schimb, unchiul meu este… adică am găsit corespondenţă cu…

Înghiţi în sec şi se uită la Anjan.

— Vrea să mă declare debilă mintal. Vrea să mă închidă. Dacă se întâmplă asta, nu voi putea niciodată să îmi iau propriile decizii.

Anjan simţi cum i se făcea rău de la stomac. Oamenii glumeau despre Bedlam, dar lucrurile pe care le auzise… Un azil de nebuni nu era un loc bun pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru Emily.

— De multă vreme nu m-a mai lăsat să ies din casă. Când a descoperit că mă furişam afară…

Îşi întoarse capul către Anjan, cu o uşoară înclinare complice.

— … a pus o servitoare să doarmă în camera mea. Nici măcar nu am apucat să îmi iau rămas-bun, spuse ea, aceste ultime cuvinte fiindu-i adresate numai lui Anjan.

Lirington clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Era o respingere, nu o scuză.

Anjan nu se mişcă. Încremenise locului şi punea cap la

cap, în gând, tot ceea ce ştia despre ea.

Respiraţia ei se înteţi

— Sora mea mă va ajuta. Ea este majoră şi are suficienţi bani ca să plătească pentru tot ceea ce vă trebuie.

— Chiar vă doresc tot ce este mai bun, spuse Lirington, dar…

— Taci, Lirington, se trezi Anjan spunând printre dinţi Nu şi-a cerut *ţie* opinia. A venit la mine.

— Asta este ridicol!

Lirington se încruntă, apoi buzele i se arcuiră, ca şi cum tocmai îşi amintise că, de fapt, ea îl *ceruse* pe Anjan. Pronunţându-i chiar numele de familie întreg.

— Nu înţeleg, spuse el în cele din urmă. De ce te-ar fi solicitat pe tine?

Anjan nu răspunse.

— Pentru că ştiam, răspunse Emily. Ştiam că, venind aici, aveam şansa ca povestea mea să fie ascultată. Sau, cel puţin, depănată. Că avea să vă pese.

— Asta este ceea ce crezi? întrebă Anjan, aproape curios să îi audă răspunsul. Nu te-am văzut de luni bune; ai dispărut fără să îmi spui aproape nici un cuvânt. Şi crezi că poţi să vii aici, pur şi simplu, şi să îmi spui că trebuie să îmi pese?

Emily îşi ridică bărbia.

— Nu fi neghiob, spuse ea. Ştiu că îţi pasă.

Anjan simţi cum i se înfiripa un zâmbet pe faţă: unul lent şi neprefăcut.

— Foarte bine.

— Ţi-am spus cândva că, dacă mariajul nostru ar fi fost aranjat, nu m-aş fi plâns, zise Emily. De atunci…

Anjan se aplecă în faţă, ignorând sunetul surprins pe care tocmai îl scosese Lirington.

— În cele mai grele luni ale exceselor unchiului meu, când sora mea era plecată şi nu aveam cum să îmi exprim frustrarea, mi-am imaginat că era aşa. Că ştiam că urma să mă căsătoresc cu tine. Că asta aşteptam cu nerăbdare, indiferent de ceea ce se întâmpla între timp.

Anjan înghiţi în sec.

— Apoi am descoperit că unchiul meu coresponda cu un azil de nebuni. Emily închise ochii. Nu puteam să rămân în casa unchiului şi să risc să fiu luată de acolo şi internată. Iar situaţia în care ajunsesem a fost ciudat de eliberatoare. Puteam să merg oriunde, puteam să aleg orice. Nu era nimic aranjat, niciun lucru din viitorul meu, cu excepţia lucrurilor pe care puteam să le aranjez singură.

Anjan nu mai era în stare să îşi ia ochii de la ea. Emily îi zâmbi, iar el simţi cum îi întorcea zâmbetul.

— Aşa că am venit aici, spuse ea. La tine.

Lirington se uită la Emily, o privi cu adevărat, iar apoi se întoarse către Anjan.

— Batty, spuse el cu glas şoptit, cred că mi-ai ascuns anumite lucruri.

De partea cealaltă a mesei, Emily făcu o grimasă şi lovi cu palma în tăblia de lemn.

— Numele, spuse ea pe un ton ridicat, este *Bhattacharya.* Şi, din moment ce va fi al meu, ar fi bine să învăţaţi să îl pronunţaţi cum trebuie.

Capitolul 26

— Sora mea a plecat singură şi de bunăvoie, spuse Jane după ce Oliver se întoarse la hote. Ştiu unde se află şi cred că este în siguranţă.

Jane îi zâmbi deschis şi prietenos. Îşi luaseră camere în părţi opuse ale hotelului, de dragul bunelor maniere. Dar la scurt timp după ce el se întorsese de la plimbarea cu Sebastian, ea se furişase pe coridor şi bătuse la uşa lui.

Acum stătea la el pe pat, fără pantofi şi cu părul desfăcut, iar el nu o voia în altă parte. Voia ca timpul şi se oprească în loc. O voia în camera lui. Nu voia ca ea să plece niciodată. Iar Jane ştia unde se afla sora ei.

Poate că tocmai timpul scurt al poveştii lor de dragoste făcea ca fiecare clipă să pară atât de preţioasă.

— Sunt foarte fericită, spuse ea. Trebuie doar să o găsim.

Lui Oliver îi fu uşor să îşi pună mâinile în jurul ei, să o tragă aproape şi să îi adulmece parfumul. Să o creadă nu doar posibilă, ci şi probabilă; singura probabilitate pe care o putea înţelege.

Refuza să se gândească la faptul că povestea lor trebuia să aibă un sfârşit.

În schimb, îi mângâie gâtul.

— Mă bucur că totul se dovedeşte a fi bine, spuse el. Vei mai avea nevoie de mine doar pentru puţin timp. Doar ca să te asiguri.

Îşi ţinu respiraţia.

— Da. Dacă nu te deranjează.

Îi sărută urechea, trăgând-o aproape. Nu voia să îi dea drumul. Mâinile lui se jucau în părul ei, încurcându-l, iar apoi el îi inhală parfumul.

— Eşti afectuos, spuse ea.

— Nu. Doar îndrăgostit.

Îndrăgostit şi copleşit de acea îngrijorare care fierbea înlăuntrul lui. Odată ce Jane s-ar fi reunit cu sora ei, odată ce ameninţarea tutelei unchiului ei s-ar fi risipit, Oliver nu ar mai fi avut nici o scuză. Simţea sfârşitul acum atât de aproape, încât putea să îl miroasă, iar el nu voia să îi dea drumul lui Jane.

— Unde este sora ta?

— La Londra, răspunse Jane. Sunt aproape sigură de asta.

— Cât de… util, spuse Oliver. Şi eu trebuie să mă duc la Londra.

Dar sperase să trebuiască să meargă în altă parte. Oliver avea îndatoriri care îl aşteptau la Londra. Închise ochii şi îşi imagină acele îndatoriri: întâlnirile neglijate, rubrica de ziar pe care trebuia să o scrie, una despre ultimele modificări de lege propuse. Apoi îşi abătu gândul de la toate astea.

— Dar încă nu suntem acolo, spuse el. Suntem aici. Şi acum.

— Am observat, şopti Jane. Şi ce vom face în legătură cu asta?

Oliver o trase mai aproape.

— Iată ce vom face, răspunse el.

Îi întoarse faţa spre el şi o sărută.

*

— Nu ştiu, Anjan.

Femeia care stătea de partea cealaltă a mesei, faţă în faţă cu Emily, purta un sari de mătase mov cu auriu. Avea ochii lui Anjan: întunecaţi şi cu gene imposibil de lungi. Faţa doamnei Bhattacharya era lipsită de riduri, cu excepţia celor cauzate de încruntarea pe care i-o provoca vederea lui Emily. Mâinile îi erau încrucişate, iar Emily încercă să nu se crispeze sub privirea ei.

Mama lui Anjan pufni pe nas şi se uită la fiul ei.

— Este ceva în neregulă cu ea? Arată bolnăvicioasă.

— Nu prea a ieşit din casă în ultimul timp.

Anjan părea complet calm.

Un sentiment pe care Emily nu îl împărtăşea. Stomacul parcă i se strângea şi trebuia să facă un mare efort să rămână nemişcată.

Doamna Bhattacharya clătină din cap.

— Şi ce va spune tatăl tău atunci când îi voi povesti că viitoarea ta mireasă are convulsii? Noi vrem doar ce este mai bun pentru tine.

Se încruntă la Emily.

— Nu îţi poţi găsi altă fată? O fată drăguţă de acasă, poate…

— Presupun că este posibil, răspunse Anjan, politicos. Dar tatăl domnişoarei Emily este avocat, iar unchiul ei este profesor de drept. Ea mă poate pune în contact cu mai multă lume decât o pot face părinţii lui Lirington. În această privinţă, este o potrivire avantajoasă.

Ochii doamnei Bhattacharya se îngustară.

— Bineînţeles că încerci să mă convingi în acest fel. Vrei să îmi dovedeşti că eşti *raţional.*

Era o urmă de amuzament în vocea ei în timp ce vorbea.

— Nu îţi pasă că este drăguţă. Nu mi-ai scris că ai putea să vorbeşti cu ea despre orice. Vrei să îmi spui că hotărârea ta de a te căsători cu ea nu are nicio legătură cu toate astea?

Buzele lui Anjan se arcuiră într-un zâmbet sincer.

— Bineînţeles, răspunse el, sec. Ce ar putea fi mai pragmatic?

Mama îşi pironi fiul cu privirea.

— Nu sunt proastă, Anjan.

— Mă cunoşti prea bine. Dar deja ţi-am spus că sunt îndrăgostit de ea. Dacă vreau ca într-o zi să am influenţă asupra englezilor, am nevoie de cineva care să îi înţeleagă. Cineva care să facă asta şi care, totuşi, să nu dorească să uit şi *eu* cine sunt.

— Să uiţi?

— Practic, toţi cei din Anglia se hrănesc cu carne şi beau alcool, spuse Emily. Imaginaţi-vă că fiul dumneavoastră merge la o reuniune şi că acolo se serveşte friptură. Cu cine aţi vorbi în prealabil să vă asiguraţi că el nu va mânca aşa ceva? Cine ar veghea ca în paharul lui să fie limonadă în loc de vin alb? Este treaba unei soţii să se ocupe de astfel de aranjamente.

Se uită la Anjan.

— Nu cred că fiul dumneavoastră ar uita vreodată, bineînţeles, dar eu aş putea să îi netezesc căile.

Doamna Bhattacharya se încruntă, gândindu-se la spusele lui Emily.

— Şi, bineînţeles, angajăm un bucătar indian.

— Hmmm…

Mama lui Anjan păru cât de cât împăcată. Dar când realiză că expresia i se îndulcise, o privi pe Emily cu o încordare reînnoită.

— Mesele sunt mese. Şi India? Vrei să uite de India? Să nu vină niciodată acasă, să nu ştie copiii lui de unde provin?

— Nu, răspunse Emily. Bineînţeles că nu. Vom veni în

vizită cât de des vom putea.

— Înţeleg. Cine este această fată care vrea tot ce vrei şi tu, Anjan? Nu sunt sigură că o cred.

— Dar nu vreau tot ce vrea şi Anjan, spuse Emily. Mi-a explicat cum stă treaba. Vreau tot ce vreţi *dumneavoastră.*

Linişte, Apoi, doamna Bhattacharya îşi înclină capul şi se uită la Emily.

— Asta vrei?

— Bineînţeles că vreau. Nu ştiu nimic despre căsătoria cu indienii, despre creşterea copiilor indieni. Cui altcuiva aş putea să îi cer sfaturi?

Doamna Bhattacharya ridică dintr-o sprânceană şi se întoarse spre fiul ei.

— I-ai spus să zică asta.

Anjan tuşi în palmă.

— Mamă, crede-mă că nu i-am spus. *I-am zis* că tu eşti şefa, dar şi-a dat singură seama de restul.

Doamna Bhattacharya clătină din cap, dar buzele îi tresăriră; o expresie de umor reprimat, care îi aminti lui Emily de fiul ei.

— Ei, bine, cel puţin ştie cum să pună problema.

Anjan îi zâmbi lui Emily, iar ea îi întoarse zâmbetul. Pierzându-se în contemplarea expresiei de pe faţa lui…

Doamna Bhattacharya bătu cu degetele în masă.

— Am spus eu că puteţi să vă zâmbiţi aşa unul altuia? I-am promis soţului meu că nu voi fi blândă cu tine. Mai sunt încă şaptesprezece lucruri pe lista mea. Nu am terminat nici pe departe.

Lista cuprindea întrebări despre cum se simţea Emily în legătură cu găzduirea unor membri ai familiei care veneau în Anglia pentru examenele de funcţionari publici, copii, religie, din nou copii, convulsiile lui Emily şi istoria familiei ei, copii…

— Îl iubeşti? întrebă în cele din urmă doamna Bhattacharya.

— Da, spuse Emily. De fapt…

— Nu trebuie să mă convingi, o întrerupse cealaltă femeie. Bineînţeles că îl iubeşti. Cine nu l-ar iubi?

Emily zâmbi.

Expresia doamnei Bhattacharya abia dacă se schimbă.

— Va trebui să discutăm cu familia ta despre momentul cel mai propice pentru organizarea nunţii.

Zâmbetul lui Emily se lărgi. Anjan îi spusese să nu îşi facă griji, fiindcă, dacă erau amândoi respectuoşi, o puteau convinge. Dar pesemne că ea nu îl crezuse cu adevărat.

Doamna Bhattacharya continuă:

— Nu ai mamă. Cine este responsabil pentru tine?

— Am o soră.

Emily se strâmbă.

— Şi un unchi. Dar ar fi mai bine dacă… dacă…

Lăsă fraza suspendată în aer.

— Ce spune acum? întrebă doamna Bhattacharya, cu o expresie de neîncredere pe faţă.

Anjan veni şi se aşeză lângă Emily.

— Mamă, spuse ei, este posibil să fie o mică dificultate legată de unchiul ei.

— Dificultate? Ce fel de dificultate?

— Încă nu sunt majoră, spuse Emily. Am nevoie de consimţământul lui.

Anjan îşi întinse mâinile.

— Aha…

Doamna Bhattacharya îşi încleştă maxilarul.

— Acea dificultate.

Expresia de pe chipul ei era foarte familiară, de fapt, tulburător de familiară. După o pauză lungă, ea ridică din umeri.

— Voi vorbi cu el. Atunci când tatăl tău a avut astfel de dificultăţi cu colonelul Wainworth, m-am ocupat eu de asta.

Însă Anjan clătină din cap.

— Nu, spuse el în şoaptă. Apreciez oferta, mamă, dar cred că de data asta trebuie să o fac eu.

*

Jane stătea la fereastră, uitându-se la privelişte. Hotelul la care o adusese Oliver se afla pe o stradă liniştită, departe de aglomeraţia apăsătoare din zona gării. Atunci când se înregistraseră la recepţie, el îşi dăduse un nume fals. Apoi urcase în cameră, dar se plimbase de colo până colo timp de zece minute, înainte ca, în cele din urmă, să scoată din buzunar un pumn de bileţele şi să sune după un valet care să le livreze.

— I-am scris fratelui meu, explicase el. Şi unei cunoştinţe care se va interesa la barou despre locul în care se află… avocatul surorii tale.

Jane nu îl întrebase de ce avusese nevoie să se gândească atât de mult înainte să se decidă să îl anunţe pe fratele lui că se afla în oraş. Sau de ce îşi dăduse un nume fals la recepţie. Sau de ce veniseră la acel hotel liniştit, aflat la mai bine de un kilometru de centrul oraşului. Ştia deja.

El nu făcuse toate astea pentru că s-ar fi ruşinat cu ea. Doar că… nu voia să afle nimeni de relaţia lor. Atâta tot.

Atunci, de ce o supăra atât de tare atitudinea lui?

Cu câteva minute în urmă, băiatul trimis să livreze mesajele se întorsese aducând o geantă. Era plină cu hârtii: ziare, copii ale minutelor parlamentare, notiţe, invitaţii. Oliver se scuzase şi apoi se retrăsese la o masă, lăsând-o pe Jane să se uite pe fereastră şi să se gândească.

Dacă învăţase ceva în lunile de când îl cunoştea pe Oliver, era faptul că trebuia ca ea să încerce să rezolve problemele lor lansându-se în acţiuni îndrăzneţe. De fiecare dată când se crispase şi se ascunsese sau încercase să se pună în umbră, problemele ei crescură în amploare. Iar acum, acea afecţiune crescândă dintre ei, acea poveste de dragoste imposibilă, era o problemă.

Ea voia o soluţie îndrăzneaţă.

Dar ceea ce primea în schimb…

Să îl privească cum lucra la acele hârtii era ca şi cum îl privea cum se îndepărta de ea. Cu fiecare scrisoare pe care o deschidea, cu fiecare nou amendament pe care îl citea, părea tot mai distant. Mai conştient că fiecare bilet

pe care îl primise îl invita la o cină în a cărei atmosferă Jane nu s-ar fi integrat niciodată.

El îi destăinuise că bărbaţii ca el aveau nevoie de pitulici, nu de Păsări Phoenix. Jane îi spusese cândva că era în flăcări, dar femeile care se căsătoreau cu bărbaţi precum Oliver nici măcar nu ar fi îndrăznit să scapere un chibrit ca să aprindă un foc.

Jane ar fi putut să facă o schimbare. Ar fi investit, pur, şi simplu, bani în problemă: ar fi angajat instructori de etichetă care să o terorizeze zi şi noapte, până când nu ar mai fi făcut greşeli. Ar fi angajat o femeie care să fie responsabilă în întregime de o mică garderobă neinteresantă, monotonă şi perfectă. Avea suficienţi bani ca să îşi taie toate penele şi să şi le albească. Cu muncă, ar fi putut să se integreze.

Dar, când se gândea la existenţa alcătuită din minciuni, o apuca tremuratul. O singură dată fusese suficient.

Clătină din cap şi se întoarse la fereastră, înapoi la întrebarea: cum să găsească o soluţie îndrăzneaţă pentru o problemă atât de discretă?

Capitolul 27

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Anjan fusese condus în biroul întunecos din spatele casei. Îi luă o clipă să se concentreze asupra bărbatului de acolo, care trebuia să fie Titus Fairfield. Era rotund, chel şi îl privea pe Anjan cu o expresie gravă.

Anjan îl mai văzuse înainte. Cu ani în urmă, un alt student indian, unul care îşi luase licenţa în anul în care sosise Anjan, îl indicase ca profesor particular. Nu ca pe unul care putea fi folosit, ci ca pe unul care era puţin probabil să accepte un elev indian. Dacă Anjan ar fi ştiut că acel om era unchiul lui Emily…

Probabil că nu ar fi invitat-o la plimbare de la bun

început. Mai bine că nu ştiuse!

Se îmbrăcase în culori închise şi se asigurase că arăta perfect respectabil. Gulerul îi era apretat atât de rigid, încât îi simţea vârfurile pe obraz ori de câte ori întorcea capul. Îi înmână lui Titus Fairfield o carte de vizită.

— Sunt domnul Anjan Bhattacharya, spuse el, şi am venit aici pentru o chestiune destul de importantă.

Fairfield puse cartea de vizită pe masă fără ca măcar să se uite la ea.

— Ei, bine, spuse el pe un ton vesel, nu iau niciun student în acest an.

Avea o privire vicleană, ca şi cum, cumva, Anjan nu şi-ar fi dat seama că era pus la punct.

— Nu face nimic. Nu mă interesează un meditator. Mi-am luat licenţa în martie, îl informă el. Dar l-am cunoscut pe ultimul dumneavoastră student, John Plateford. Aţi făcut treabă bună cu el.

Domnul Fairfield nu se aşteptase la linguşeală. Clipi şi nu reuşi să adune grosolănia necesară ca să sune din clopoţel şi să ceară ca Anjan să fie dat afară. Aşa că musafirul se aşeză de cealaltă parte a biroului. Pentru un moment, Fairfield se mulţumi să îl privească, neştiind sigur ce anume reguli de etichetă erau potrivite situaţiei. Mândria lui înnăscută învinse după câteva clipe.

— Da, Plateford, spuse el, fericit. A primit onoruri de primă clasă.

— O cinste pentru dumneavoastră, răspunse politicos Anjan. La fel am primit şi eu.

Auzind asta, Fairfield clipi încă o dată, apoi clătină din cap, ca şi cum ar fi alungat ideea că *Anjan* ar fi putut să se claseze alături de elevul lui.

— Acum sunt avocat la Londra, continuă Anjan.

Aşteptă un moment, să vadă dacă Fairfield făcea legătura între profesia lui şi biletul pe care îl lăsase Emily.

Dar nici vorbă de aşa ceva. Fairfield se mulţumi să se încrunte la Anjan.

— Acum câteva zile, continuă Anjan după o pauză lungă, a venit la mine domnişoara Emily Fairfield.

Unchiul ei inspiră adânc.

— La dumneavoastră? spuse el, şocat. De ce ar veni la dumneavoastră?

— Pentru că o cerusem în căsătorie, răspunse Anjan. Şi pentru că voia să îmi spună „da”.

— Ridicol!

Fairfield clătină din cap, împingându-se în birou ca şi cum astfel ar fi putut să respingă cuvintele pe care le rostise Anjan.

— Nebunie! Nu este posibil!

Anjan ar fi putut să enumere toate modurile în care era posibil, începând cu sărutul pe care îl primise în seara precedentă, pentru noroc. Ar fi putut menţiona lunga discuţie despre viitor pe care o avusese cu Emily. În schimb, decise să arate că înţelesese greşit cuvintele lui Titus.

— Vă asigur, spuse Anjan, că este posibil. Nu există nici o interdicţie.

— Nu la asta mă referam.

Fairfield făcu o grimasă.

— *Ştiţi* dumneavoastră. Am vrut să spun că nu puteţi să vă căsătoriţi cu ea.

— Vreţi să spuneţi că nu pot să mă căsătoresc cu ea din cauza faptului că dumneavoastră vă opuneţi,

Fairfield păru uşurat că problema fusese expusă atât de clar.

— Da, da. Asta este. Mă opun.

— Nu vă învinovăţesc, spuse Anjan. Sunt aici ca să vă domolesc temerile. Ştiu că trebuie să vă faceţi griji în legătură cu modul în care va fi tratată nepoata dumneavoastră.

— Într-adevăr.

Fairfield îşi umflă pieptul.

— Sunt îngrijorat din pricina tratamentului ei.

— Pot să înţeleg asta, spuse Anjan. Tatăl meu este foarte bine plasat în administraţia de stat. Unchiul meu este aghiotantul indian al Guvernatorului General. Ştiu că v-ar îngrijora gândul că aş considera-o pe nepoata

dumneavoastră inferioară mie din punct de vedere social.

Fairfield clipi iute.

— Hmm… Ei, bine…

— Nu vă faceţi griji, se grăbi să spună Anjan. Nu o consider. Voi avea grijă de ea la fel de bine ca oricare om mai puţin important. Poate că ne bucurăm de o situaţie mai bună decât aceea modestă pe care o aveţi dumneavoastră, dar, la urma urmei, şi eu sunt doar un supus credincios al Majestăţii Sale.

Cuvintele acelea aveau un gust amar în timp ce le rostea.

Domnul Fairfield păru nedumerit. Îşi trecu mâna peste cap, făcând o grimasă ciudată.

— Nu asta a fost…

— Aha! Atunci, să fie vorba cumva de convulsiile ei? Poate că vă temeţi că nu a fost sinceră cu mine în privinţa lor. Domnule Fairfield, vă aplaud dorinţa de a vă asigura că a existat o dezvăluire adecvată şi corectă de ambele părţi, înainte ca eu şi Emily să începem o relaţie permanentă. Dar vă asigur că ştiam despre convulsii de la început. Abia dacă merită să mă gândesc la ele.

— Nu înţelegeţi.

Fairfield începuse să devină palid.

— Atunci…

Anjan se ridică încet, aşezându-şi mâinile pe tăblia biroului.

— Este din cauză că sunt indian.

Urmă o pauză lungă şi apăsătoare.

— Nu sunt sigur că Emily este suficient de sănătoasă încât să se căsătorească, spuse în cele din urmă unchiul ei. Dar dacă ar fi, atunci, da, v-aş refuza. Pentru că dumneavoastră sunteţi… sunteţi…

— Din India, completă Anjan. Este numele unui loc, nu al unei boli dezgustătoare. Va trebui să învăţaţi să îl pronunţaţi, fiindcă vom fi o familie.

— Nu, nu, bineînţeles că nu vom fi, spuse Fairfield cu năduf. Nu trebuie să zic nimic. Nu vă voi da permisiunea. Nu o voi da.

— Poate că aţi dori să îmi explicaţi.

— Pentru că vă cunosc rasa, mârâi Fairfield. Sunteţi slab şi vă veţi lua zece neveste, iar, dacă veţi muri, îmi veţi forţa nepoata să ardă pe rugul dumneavoastră funerar.

— Da, ripostă Anjan. Pentru că ar fi mai bine ca ea să nu aibă niciun soţ, să o ardeţi cu vătraie cât este încă în viaţă şi să o supuneţi la şocuri electrice. Nu aveţi niciun drept să îmi ţineţi o predică în această privinţă, domnule Fairfield. Eu, cel puţin, nu i-am făcut niciodată rău.

Fairfield înghiţi în sec.

— Asta a fost altceva. Ea era… este bolnavă. Şi… şi…

— Şi dumneavoastră o faceţi să fie şi mai bolnavă. Ştiţi când a fost singurul moment în care am văzut-o pe nepoata dumneavoastră plângând? Atunci când i-am spus că tutorele ei ar trebui să o trateze ca pe o comoară preţioasă.

— Dar…

— Şi dacă tot vorbim despre acest subiect, presupun că sunt necesare câteva clarificări. Hinduşii cred în monogamie; nu cunosc niciunul care să aibă mai mult de o soţie. După ce fratele meu a murit, soţia lui l-a plâns, dar ea este încă în viaţă.

Anjan simţi cum îi tremurau mâinile de nervi.

— Nu susţin că rasa mea, după cum aţi numit-o dumneavoastră, este perfectă, dar eu *încerc.*

Se încruntă la Fairfield.

— Am văzut cicatricile lui Emily, iar asta este mai mult decât acuzaţiile pe care le puteţi aduce dumneavoastră altora.

Fairfield se făcu mic în faţa furiei din vocea lui Anjan.

— Am avut intenţii bune, şopti el.

Anjan se aplecă peste masă până când ajunse la câţiva centimetri de celălalt bărbat.

— Atunci, trebuie să aveţi intenţii şi mai bune.

Fairfield se prăbuşi pe scaun.

— Eu…

Se uită în jur.

— Dumneavoastră… dumneavoastră aţi văzut

cicatricile ei?

Anjan încuviinţă din cap.

— Dar sunt…

Anjan dădu din cap în semn că da.

— Ar fi trebuit să… îşi dea jos o parte din haine ca să vi le arate.

Părea tulburat, iar Anjan se decise să nu spună că nu văzuse *toate* cicatricile lui Emily.

— Vreţi să ziceţi că, atunci când a fugit, Emily a venit la dumneavoastră?

— A venit.

— Atunci, e… dezonorată. Trebuie să se căsătorească.

Îşi umezi buzele.

Nu era necesar să clarifice starea exactă a dezonoarei ei.

O bună bucată de vreme, domnul Fairfield nu spuse nimic. Buzele i se mişcau, ca şi cum se certa cu el însuşi… dar, cel puţin, părea că se contrazicea. În cele din urmă, se îndreptă în scaun.

— Sunteţi indian, spuse el atunci când se hotărî să vorbească din nou. Nu cumva asta înseamnă că aveţi… abilităţi speciale de vindecare? Cred că îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre ele. Speciale…

Făcu un gest.

— Lucruri. Cu lucruri.

Anjan era licenţiat în drept la Cambridge, având exact aceeaşi diplomă pe care o obţinuse şi domnul Fairfield. Îi veni să râdă. Ar fi trebuit să îl corecteze.

— Da, spuse el în cele din urmă. Fac anumite lucruri deosebite, folosindu-mă de alte lucruri. Cum de ştiaţi?

— Poate că aşa e cel mai bine, hotărî Fairfield. Este posibil să cunoaşteţi o gamă întreagă de leacuri la care eu nu am putut avea acces. S-ar putea ca acesta să fie cel mai bun lucru pentru ea, până la urmă.

Anjan nu făcu niciun gest de încuviinţare. Nu zâmbi.

— Aş fi fericit să încerc orice pare să fie o idee bună, răspunse, iar Fairfield păru mulţumit de el însuşi.

— Bine, bine. Dar, doar ca să mă asigur, vom adăuga

asta în documentele prenupţiale. Nu vă las să o ardeţi de vie.

— Ei, bine, spuse Anjan cu generozitate, la urma urmei, trebuie să aveţi grijă de nepoata dumneavoastră.

Sfârşitul veni atât de repede, încât Jane nici măcar nu îşi dădu seama de asta decât în momentul în care trecuse deja.

*

Sfârşitul aduse mai întâi bucurie: întrebările lui Oliver primiră răspuns. Exista un avocat pe nume Anjan Bhattacharya. Fuseseră descoperite adrese, fuseseră schimbate mesaje prin intermediul unui curier rapid. Două ore mai târziu, Jane se trezi la hotelul surorii sale, aruncându-se în braţele lui Emily.

Emily era aproape incoerentă. Abia primise o hârtie, o telegramă, de la Titus, chiar de la el!

— Nu îmi vine să cred, spuse Emily. Nu am nici cea mai vagă idee ce i-a spus Anjan, dar a fost *de acord.* Mă căsătoresc! Nu îmi va mai fi tutore. S-a terminat cu asta.

Da, se terminase. Jane râse împreună cu sora ei, consimţi să îi fie domnişoară de onoare, o îmbrăţişă şi o ascultă cum descria ce greu era să aibă două ceremonii de căsătorie.

Auzi şi mai multe despre Anjan.

— Va trebui să îl întâlneşti după ce se întoarce. Îţi va plăcea de el, crede-mă. O, Jane! Sunt atât de fericită!

Trebuia să fie stabilite o mulţime de detalii: aranjamente financiare pentru Emily, trusoul ei… Detalii fericite. Jane aproape că pluti înapoi la camera de hotel pe care o împărţea cu Oliver.

Acum avea un al doilea teanc de hârtii în faţa lui. O sărută, totuşi, prelung şi lent.

— Mă bucur că totul s-a rezolvat, spus el după ce Jane îi povesti pe de-a-ntregul.

Dar nu părea bucuros. Iar, atunci când spuse că trebuia să se întoarcă la muncă, nu se uită în ochii ei. Totul

se rezolvase… Chiar el stabilise că această aventură avea să dureze până când Emily era găsită şi pusă la adăpost.

Jane se retrase în budoar, ca să îşi schimbe rochia pentru cină. Camerista hotelului desfăcuse deja şireturile rochiei de casă, când se auzi o bătaie în uşă.

— Domnule Cromwell?

Jane recunoscu vocea unuia dintre angajaţii hotelului şi îşi ascunse un zâmbet la auzul numelui fals.

— Da.

— O femeie doreşte să vă vadă.

— O femeie? întrebă Oliver. Nu aştept nici o…

Nu mai termină ceea ce intenţionase să spună.

Jane era dezbrăcată până la corset. Oricum, nu ar fi putut să iasă din acea cameră nici chiar dacă era îmbrăcată. Să fie găsită în camera lui într-un asemenea moment… Lui Jane nu îi prea păsa de reputaţia ei, dar reputaţia lor încă avea valoare.

Urmă o pauză, apoi se auzi sunet de paşi. Iar după aceea…

— Mamă? spuse el.

Urmă o altă pauză. Când vorbi din nou, vocea lui se schimbase din grăbită şi oficială, într-una plină de îngrijorare.

— O, Doamne, mamă! Ce s-a întâmplat?

Jane îi făcu un semn cameristei, care ieşi în grabă pe uşa servitorilor. Nu era nevoie ca o cameristă să audă asta. Nici Jane nu ar fi trebuit să audă, dar nu avea unde să se mai retragă.

— Mă bucur că te-am găsit la timp, spuse femeia, *mama* lui Oliver. Ducele a spus… ei, bine, nu mai contează. Nu prea pot să gândesc… Oliver ascultă-mă, nu pot nici măcar să scot pe gură o propoziţie completă. Doar că…

— Trage aer adânc în piept. Nu te grăbi. Spune-mi.

Vocea femeii se frânse.

— E vorba de Freddy.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Putem să avem grijă de ea, să îi găsim cei mai buni doctori, să îi dăm…

— Au găsit-o în pat, la o zi şi jumătate după ce a

murit.

— Nu…!

Dar Oliver nu părea să nege spusele mamei lui, ci doar să respingă, din reflex, cuvintele.

— Nu se poate aşa ceva! Am văzut-o nu cu mult timp în urmă. Părea puţin bolnavă, dar…

— A fost o apoplexie. Mi s-a spus că nu a suferit.

— O, mamă!

Vocea lui Oliver suna înăbuşit.

— Ar fi trebuit să zic ceva după ultima mea vizită la ea, ar fi trebuit să îţi spun că nu era bine. Ar fi trebuit să te chem şi să…

— Ajunge. Ultima dată când am văzut-o, i-am spus că o iubesc. Am avut divergenţele noastre, dar am trăit şi momente frumoase împreună.

Vocea femeii tremura.

— Nu da vina pe nimeni. Există suficientă suferinţă şi fără asta.

Se aşternu liniştea pentru o vreme, întreruptă doar de câteva suspine. Urau sunetele obişnuite în împrejurările în care membrii unei familii se alinau unul pe celalalt şi erau alinaţi, la rândul lor.

Oliver îi pomenise lui Jane de mătuşa lui, Freddy, în librărie, în urmă cu toate acele luni. Fusese unul dintre primele lucruri care o atrăseseră la el: faptul că vorbise cu atât respect şi cu atâta afecţiune despre o femeie care, în mod evident, îşi avea propriile ciudăţenii.

Fusese ca şi cum cineva i-ar fi şoptit lui Jane că dacă Oliver putea să iubească o bătrână capricioasă, încăpăţânată şi ciudată, ar fi putut să o placă şi pe *ea.*

Şi o plăcuse.

— Este mâine, spuse mama lui. Înmormântarea. Vine toată lumea: Laura şi Geoffrey, Patricia şi Reuven, Free şi tatăl tău. Cinăm cu toţii în seara asta.

— Voi veni, bineînţeles.

Urmă o pauză lungă.

— Şi, Oliver, femeia care stă cu tine…

Jane încremeni.

— Ce femeie?

— Nu fi ridicol! Eşti aici sub un nume fals. Nu ai folosit niciodată săpunul meu, iar cineva din această cameră s-a spălat cu amestecul meu de arome pentru luna mai. L-am mirosit în clipa în care am intrat. Am vrut doar să ştii… Nu vom fi prea mulţi, doar familia şi alte câteva persoane. Dacă ea este importantă pentru tine, dacă ţi-ar aduce alinare, ar trebui să vii împreună cu ea,

— *Mamă!*

— Nu te voi ciupi de obraji în faţa ei, iar dacă îţi faci griji de exemplul pe care îl vei da surorii tale…

— Mamă, te rog!

— …nu îţi face. Probabil că Free îţi va trage un perdaf mai bun decât aş putea eu să o fac.

Urmă o pauză lungă. Oliver trebuia să ştie că Jane putea auzi tot. Probabil că se întreba la ce se gândea ea, ce credea despre toate astea. Jane se cuprinse cu braţele şi îşi dori să fie lângă el. Chiar dacă nu ar fi durat. Chiar dacă ei doi nu s-ar mai fi văzut niciodată după zilele petrecute împreună, chiar dacă el s-ar fi căsătorit în următoarea lună cu micuţa şi perfecta lui pitulice.

În acel moment, ea dorea să fie cea care îl alina.

— Voi…

— Gândeşte-te la asta, Oliver.

Jane îşi muşcă buza şi se uită în altă parte, încercând să nu se simtă rănită. Până la urmă, ea şi Oliver făcuseră o înţelegere. Iar el era supărat. Jane chiar nu avea nici un loc în viaţa lui şi îi trebui doar o clipă, una în care simţi cum i se strângea inima, ca să îl ierte pentru mica durere pe care i-o provocase.

— Voi vedea, spuse el.

Capitolul 28

În clipa în care închise uşa în urma mamei lui, Oliver ştia ce avea să urmeze. Nici nu voia să se întoarcă. Nu voia

să se uite la Jane şi să vadă ceea ce îi făcuse.

Dar se întoarse. O găsi în budoar, încă aşezată pe băncuţa de care se servea atunci când îşi schimba toaleta. Purta doar jupa şi corsetul şi se uita în gol. Însă de îndată ce Oliver intră în cameră, îşi ridică privirea.

— Bun, spuse ea. Eşti aici. Presupun că trebuie să…

Se întrerupse şi începu să îşi privească mâinile, pe care şi le împreunase în poală.

— Jane!

Uitându-se la ea, Oliver simţi cum i se puse un nod în gât.

— Am nevoie de cineva care să mă ajute să îmi pun rochia.

Arătă spre una albastră, cu panglici de mătase roşie.

— Aceea.

— Jane…

— Nu voi avea această discuţie cu tine câtă vreme sunt îmbrăcată numai pe jumătate, spuse ea, aşa că Oliver o ajută să se îmbrace.

Era chinuitor să îi atingă pielea catifelată. Să dorească să îi sărute umărul în timp ce netezea ţesătura subţire peste el. Dorea atât de multe cu ea… dar bănuia că îmbrăcarea acelei rochii marca sfârşitul, nu un început.

Dându-şi silinţa să se descurce cât mai bine, Oliver îşi termină treaba, iar Jane se întoarse către el.

— Pot să…

Nu. Nu se putea dezvinovăţi.

— Explici? întrebă ea. Nu e nevoie de asta. Deja ai făcut-o. Sunt ultima femeie din lume cu care ai vrea să te căsătoreşti. Eşti supărat din cauza morţii mătuşii tale. De ce mi-ai face cunoştinţă cu familia ta? Nu ai spus niciun lucru pe care eu să nu îl fi ştiut deja.

El făcu un pas în faţă.

— Nu de aceea.

— Ce vrei să spui?

În vocea ei se simţea nesiguranţa.

— Bine, de aceea, recunoscu el. Dar este mult mai mult decât atât. Te iubesc, Jane.

Ea îşi înclină capul.

— *Poftim?*

— Te iubesc. Şi, dacă te las să iei parte la asta, dacă te aduc printre ai mei în acest moment, nu ştiu cum aş putea să te mai las vreodată să pleci. Ai fi o parte din mine. O parte din familie.

Deja era. O parte din el se simţea ca şi cum încă s-ar fi aflat pe un drum de pădure întunecat, împreună cu ea. Cu nimeni altcineva în jur, doar ei doi împotriva lumii.

Jane încă nu spusese nimic.

— Vreau asta, spuse el. Atât de mult mi-o doresc, încât mă doare. Vino cu mine, Jane. Nu ca iubita mea, ci ca logodnica mea.

Ea nu spuse nimic.

— Ştiu că vor fi dificultăţi, dar putem trece peste ele. Minnie poate să te sprijine; poate să o convingă pe ducesa văduvă de Clermont să te instruiască. Şi…

— Să mă instruiască? întrebă Jane. Ce sunt eu, un cal?

Oliver tresări.

— Nu. Bineînţeles că nu.

Dar câteva lecţii…

— Câteva lecţii despre ce?

Jane îşi ridică bărbia, dar buzele îi tremurau.

— Despre cum să mă comport sau cum să mă îmbrac. La asta te referi?

Oliver nu putu răspunde nimic.

— Spune-mi, Oliver, cât de mult crezi că va dura să învăţ să îmi ţin gura? Să vorbesc încet? Să mă îmbrac ca restul lumii?

— Eu… Jane…

— Dacă vrei o pitulice, atunci căsătoreşte-te cu una. Nu mă cere pe mine.

Oliver închise ochii.

— Ştiu. Ştiu. Este un lucru oribil de cerut. Dar… Făcu o pauză, încercând să se adune. Încercând să explice.

— Păstrând tăcerea la momentul potrivit, am reuşit să îmi clădesc o carieră. Cineva cu un trecut ca al meu trebuie să fie foarte atent. Fratele meu poate să susţină orice cauză

doreşte; eu trebuie să fiu precaut. Să mă asigur că, atunci când oamenii se gândesc la mine, se gândesc la un om rezonabil. La cineva asemenea lor. La cineva care…

— La cineva care nu are o soţie îngrozitoare, spuse Jane.

Vocea îi era răguşită.

— Da, şopti el.

Apoi, văzând scânteierea din ochii ei, clătină din cap.

— Nu. Nu asta am vrut să spun. Asta ar fi doar ceea ce ar crede toată lumea.

Jane se ridică în picioare.

— Este foarte bine că nu vrei să ai o soţie îngrozitoare, pentru că eu…

Se opri, muşcându-şi buza, apoi clătină din cap.

— Nu, nu contează. Tocmai ai aflat că ţi-a murit mătuşa. Nu vreau să te mai împovărez şi eu.

— Spune-o, răbufni el, şi scuteşte-mă de mila ta!

Jane îşi ridică bărbia.

— Este foarte bine că nu vrei să ai o soţie *îngrozitoare,* spuse ea, pentru că eu am sperat la un soţ care să aibă un pic de curaj.

O, asta duruse! Oliver nu alegea între acceptare şi Jane, între o sală de bal radiind de prietenie binevoitoare şi acel drum întunecat şi singuratic pe care să îl străbată împreună cu Jane. El alegea între un drum întunecat şi singuratic împreună cu ea şi unul fără ea.

— Nu ai fost la Eton, spuse el. Nu ai fost la Cambridge. Nu ai petrecut *ani întregi* modelându-te treptat în genul de persoană care să se integreze şi care apoi să se deosebească în bine de ceilalţi. Nu îmi spune că asta nu necesită curaj. Nu îmi spune asta.

Cu fiecare cuvânt rostit, tonul lui era din ce în ce mai ridicat.

— Nu îmi spune că nu curajul m-a adus înapoi, iar şi iar, după fiecare încercare a celorlalţi de a mă exclude. Să fii ca mine necesită curaj, la naiba!

Jane se uită la el. Se simţea de parcă s-ar fi uitat *prin* el.

— Aşa să fie, Oliver?

Ea îşi puse o mână în şold.

— A fost nevoie de curaj ca să pleci de lângă Clemons şi să îi laşi pe ceilalţi băieţi să facă ce au făcut? A fost nevoie de curaj ca să iei în considerare oferta lui Bradenton, care ţi-a cerut să mă umileşti? O, Doamne, nici curajul nu mai e ce-a fost!

Cuvintele ei păreau nişte suliţe care se înfigeau în stomacul lui. Însă partea cea mai rea era că el vedea cum lui Jane îi tremurau mâinile, că îi vedea ochii plini de durere. Oricât de rău îl lovise, tot atât de mult o rănise şi el. Iar el nici măcar nu putea spune că făcuse asta neintenţionat.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse ea întorcându-i spatele. Voi trimite pe cineva să vină şi să îmi ia restul lucrurilor.

Trecu pe lângă el.

Oliver vru să întindă mâna după ea, să îi spună să nu plece. Să o prindă de braţ în clipa în care păşi pe lângă el. Să facă orice.

Dar rămase mut şi nemişcat. Jane ieşi din cameră, iar el nu o opri. Lăsă să treacă acel moment, ultimul pe care îl avea la dispoziţie ca să îşi ceară iertare şi să salveze totul. Iar Oliver nu îşi dădea seama dacă muţenia şi nemişcarea lui izvorâseră din curaj sau din laşitate.

*

Înmormântarea lui Freddy fu una liniştită. Nu erau mulţi oameni care o cunoscuseră pe mătuşa lui Oliver: doar băiatul care îi livra cumpărăturile, câteva doamne care o vizitau şi familia ei.

Surorile lui Oliver veniseră şi ele: Laura, cu soţul ei şi cu nepoata cea mai mică a lui Oliver, un bebeluş care plânsese în timpul ceremoniei, şi Patricia, cu soţul ei şi cu copii lor gemeni. Free venise şi ea. Stătuse vreme îndelungată în faţa sicriului mătuşii lor, privind înăuntru fără să spună un cuvânt. Îşi trecuse mâna peste marginea sicriului şi plânsese înăbuşit.

Părea nepotrivit ca mătuşa Freddie să fie depusă într-o biserică. Ar fi detestat să zacă expusă într-un loc străin şi să aibă ochii tuturor aţintiţi asupra ei, chiar dacă era vorba doar de puţinii oameni care o cunoscuseră. Era posibil ca Freddy să fi fost singura persoană din lume care ar fi oftat de uşurare la gândul de a fi îngropată la doi metri sub pământ, într-un sicriu minuscul. După ce groapa fu astupată, Oliver depuse florile pe mormânt.

— Aşa, şopti el. Acum nimeni nu va mai ajunge la tine.

După înmormântare, se retraseră în micul apartament al mătuşii Freddy, împreună cu avocatul ei.

Oliver îşi petrecuse acolo fiecare Crăciun pe care şi-l amintea. Fusese o tradiţie născută din necesitate. Mama lui nu voia ca Freddy să fie singură de Crăciun, iar Freddy refuza să îşi părăsească apartamentul ca să vină la New Shaling. Aşadar, întreaga lor familie obişnuia să vină la ea de Crăciun, chiar şi atunci când camerele deveniseră prea mici ca să mai încapă toată familia.

Acum erau adunaţi acolo o mulţime de oameni, atât de mulţi, încât nu se mai găseau scaune pentru toată lumea. Oliver şi surorile lui, nepoţii şi nepoatele lui, părinţii lui... Tatăl lui stătea lângă un perete; Reuven, împreună cu băieţii lui, şedea pe podea.

Era oarecum surprinzător că Freddy avusese un avocat. De altfel, Oliver nici nu îşi imaginase ca ea să aibă un testament. Nu era ca şi cum Freddy ar fi avut prea multe de dăruit. Lui Oliver i se părea de-a dreptul crud să fie martorul împrăştierii grăbite a puţinelor bunuri care îi aparţinuseră mătuşii lui.

— Acest testament, spuse avocatul, datează de la sfârşitul săptămânii trecute.

Acestea fiind spuse, el scoase la iveală câteva foi de hârtie, mult mai multe decât îşi închipuise Oliver că ar fi fost necesare în acele circumstanţe.

Totuşi, aceasta era Freddy. Introducerea, lungă şi argumentată, îi făcu pe toţi să schimbe priviri, neştiind dacă era acceptabil să zâmbească atât de curând după moartea ei. Frazele din testament sunau atât de mult a

Freddy, încât cei aflaţi de faţă aproape că o simţeau prezentă printre ei. Scrisese o pagină întreagă despre ceea ce aştepta de la fiecare dintre ei: cum să păstreze moştenirea pe care le-o lăsa şi aşteptările ei personale de la fiecare dintre moştenitori.

Apoi, avocatul îşi drese glasul şi începu să vorbească despre bunuri.

Mătuşa îi lăsase surorii ei, Serena Marshall – mama lui Oliver – câteva obiecte care erau moştenire de familie, precum şi o miniatură în care era reprezentată mama lor.

— Lui Oliver, nepotul meu – ţi-aş lăsa o parte din bunurile mele pământeşti, dar nu cred că ai nevoie de ele. Îţi las, în schimb, câteva cuverturi pe care le-am cusut de-a lungul anilor şi pe care le-am păstrat pentru mine. Sunt cu mult mai bune decât tot ceea ce se poate cumpăra din magazinele din ziua de azi şi nu au nici măcar o cusătură de maşină pe ele. Să ai grijă să le foloseşti, ca să îţi ţină de cald. Pe măsură ce îmbătrâneşti, vei deveni mai predispus la frisoane.

Oliver simţi un nod în gât. Freddy investise atât timp şi atâta energie în cuverturile ei, încât era ca şi cum ar fi primit ca amintire o bucată din mătuşa lui,

— Laurei şi Patriciei le las restul banilor pe care i-am moştenit în copilărie şi care vor fi împărţiţi în mod egal între ele. De asemenea, le dau toate bunurile mele de uz casnic rămase, ca să fie împărţite între ele după cum se vor pune de acord. Le recomand în mod special următoarele: cuţitul meu de bucătărie, care a avut rareori nevoie de ascuţire, dulapul pe care l-am folosit în aceste ultime decenii şi serviciul meu cel bun de porţelan.

Laura o privi pe Patricia pe deasupra braţelor soţului ei.

— Nu poate să fie corect, spuse Laura în cele din urmă. Nu îmi pot imagina că aceste conturi ale lui Freddy valorează prea mult, dar împrăştierea tuturor bunurilor ei pământeşti fără ca…

Amândouă se uitară la Free, care şedea pe scaunul ei şi se uita în jos. Lui Oliver îi părea rău pentru ea. Şi pentru

Freddy. Pentru cearta pe care o avuseseră şi pe care nu o mai aplanaseră niciodată, ceea ce o determinase pe Freddy să o elimine cu totul din testament pe nepoata ei preferată.

— Ne-am certat, spuse Free cu glas şoptit. Şi nu vreau… nu este vorba de asta.

Nu. Nu era vorba de bunuri. Era vorba despre faptul că ştia că nu fusese iertată.

— Nu, spuse Patricia, e foarte simplu. Vom împărţi lucrurile în mod egal între noi trei. Sunt sigură că mătuşa Freddy ar vrea asta. Că şi-ar fi dorit să fi făcut un astfel de lucru în acest moment.

Avocatul îşi aranjă ochelarii şi se uită la cele două surori.

— Dar există o moştenire pentru domnişoara Frederica Marshall.

Toată lumea îşi aţinti privirea la avocat. Laura ridică din umeri, uitându-se la sora ei ca şi cum ar fi spus: „Habar nu am ce altceva ar putea fi.”

— *În cele din urmă, ajung la Frederica Marshall, nepoata mea, tiza mea şi calamitatea existenţei mele. În urmă cu câţiva ani, după cum, desigur, ştiţi cu toţii, a fost suficient de obraznică încât să insiste să părăsesc acest apartament, să ies în lume şi să am o aventură, chiar dacă ar fi fost una atât de banală precum cumpărarea unui măr. După ce ea a plecat, am încercat să fac acest lucru.*

Respiraţia lui Free se întrerupse, foarte aproape de un suspin.

— *Am descoperit că eram incapabilă să plec,* citi avocatul. *Pentru un motiv sau altul, nu eram în stare să ies pe uşă. Dar am făcut tot posibilul să mă descurc aşa că, din acest motiv, îi las veniturile mele din marea mea aventură şi conţinutul cufărului meu domnişoarei Frederica Marshall. Bănuiesc că ea le va folosi mai bine decât am făcut-o eu.*

Free îşi ridică privirea.

— Veniturile? spuse ea cu glas şoptit. Despre ce venituri e vorba?

— Veniturile din averea domnişoarei Barton, răspunse avocatul. Acestea ar fi drepturile de autor pentru douăzeci

şi cinci de volume publicate până în prezent, fără a le mai pune la socoteală pe cele patru care sunt în curs de publicare.

Frederica clipi.

— *Douăzeci şi cinci* de volume? repetă ea.

Brusc, Oliver simţi un junghi în inimă. Ştia ce autoare scrisese douăzeci şi cinci de volume unul după altul, în succesiune rapidă. În ianuarie fuseseră doar douăzeci şi trei, dar… Sora lui se îndreptă spre cufărul mătuşii lor şi îl deschise. Băgă mâna înăuntru.

Erau teancuri de hârtii acoperite cu scrisul îngust al lui Freddie. Free luă unul şi îl puse pe masă.

Oliver ştia, ştia *limpede* ce avea să vadă pe pagini.

— *Doamna Larriger şi brigada galeză,* citi Free.

Mai scoase un teanc.

— *Doamna Larriger şi contesa franceză. Doamna Larriger merge în Irlanda.*

Free făcu o pauză bruscă, după care întrebă:

— Cine este doamna Larriger?

Oliver ştia. Dacă sora lui ar fi răsfoit hârtiile suficient de mult timp, doamna Larriger ar fi găsit drumul spre China, spre India, peste toate mările lumii. Oliver îşi aminti cum îşi bătuse joc de aceste cărţi împreună cu Jane, râzând la gândul că, în mod dar, autorul nu mersese mai departe de Portsmouth.

Greşise. Autorul nu ajunsese nici măcar atât de departe. Îşi trăise cea mai mare parte a vieţii în treizeci de metri pătraţi. Şi avusese atât de multă aventură ascunsă înlăuntrul ei, încât, atunci când îi dăduse drumul, aceasta se revărsase, pur şi simplu. Lui Oliver îi era aproape imposibil să cuprindă cu mintea vastitatea secretului mătuşii Freddy. Doamna Larriger cutreierase lumea, fumând pipa păcii cu indienii, împrietenindu-se cu un cârd de pinguini, fiind capturată de vânătorii de balene şi reuşind să scape.

Toate astea – în timp ce Freddy stătuse în cămăruţa ei, uitându-se la uşă şi sperând ca a doua zi, cine ştie, să fie în stare să plece.

Poate că o făcuse.

*

Lista era scurtă.

Jane adusese o întreagă foaie de hârtie frumoasă, crem, şi se asigurase că avea călimara plină cu cerneală.

Intenţionase să scrie pagini întregi cu planurile ei. În cele din urmă însă, lista la care reuşise să se gândească era minusculă.

Ce voi face în continuare, o numise.

Un lucru nu era pe listă: Jane nu avea nici o intenţie să se supună unei alte runde dureroase de vârtejuri sociale. Să se expună să fie judecată şi găsită nepotrivită. Balurile, dineurile şi petrecerile puteau suna minunat în teorie, dar în realitate erau epuizante şi dezamăgitoare. În schimb, dorinţele ei erau simple.

Fă lucruri bune.

Fă-ţi mai mulţi prieteni.

Păstrează prietenii pe care îi ai deja.

După un lung moment de gândire, mai adăugă încă un lucru pe listă:

Demonstrează-i lui Oliver că se înşală.

Acel deziderat trebuia să fie scris pe lista ei. Al patrulea lucru de făcut, decise ea; nu merita mai multă importanţă în viaţa ei viitoare decât atât, dar trebuise să îl adauge pe listă. Pentru moment…

Tot o durea. Şi suferea. Îşi petrecuse după-amiaza împreună cu sora ei, planificând detaliile nunţii. Zâmbise atât de mult, încât simţise că gura stătea să îi crape de la efort.

O *durea.*

Dar chiar şi sub crusta acelei suferinţe, Jane simţea o certitudine calmă: era fericită că îl cunoscuse pe Oliver, fericită că se rupsese de persoana care fusese odată. De faţada care o jucase pe ea mai mult decât reuşise ea, Jane, să o joace. Nu avea de gând să îşi mai asume un alt rol, cu atât mai puţin pentru un bărbat care, pretinzând că o

iubea, îi ceruse să facă asta.

Oliver o rănise, dar ea avea de gând să se comporte la fel cum o făcuse în cazul tuturor celorlalte răni pe care le primise: să le considere un act de evoluţie.

Jane se afla în pragul a ceva şi mai bun. Şi ştia exact cum să înceapă: cu prietenia.

Îşi dădu lista deoparte şi luă o altă foaie de hârtie.

Dragă Genevieve şi Geraldine, scrise ea.

Ultima dată când am corespondat, voi eraţi la Londra, iar eu eram la Nottingham. Circumstanţele s-au schimbat, iar eu sunt acum în oraş. Sper că am putea să ne reînnoim prietenia...

Capitolul 29

După ce se întoarse la Casa Clermont, Oliver era încă zăpăcit. Ignoră condoleanţele fratelui său şi se retrase în camera lui.

În urmă cu multe luni, Oliver cumpărase o carte. Intenţionase să o răsfoiască la vremea respectivă, dar apoi interveniseră o grămadă de evenimente. Cartea fusese aruncată pe fundul unui cufăr, iar, odată întors de la Cambridge, el o luase de acolo şi o pusese pe un raft jos. Acum scotoci printre cărţi, verificând cotoarele prăfuite până când o găsi pe cea pe care o căuta.

Doamna Larriger pleacă de acasă.

Paginile rămăseseră noi şi curate, iar legătura de piele încă nu se crăpase. Deschizând cartea la prima pagină, Oliver simţi un nod în gât. Acelea erau cuvintele lui Freddy, gândurile ei. O cumpărase şi nici nu ştiuse că mătuşa lui era autoarea. Nici pomeneală să bănuiască aşa ceva. Netezi paginile şi găsi Capitolul unu.

În primii săi cincizeci şi opt de ani de viaţă, doamna Laura Larriger locuise la Portsmouth, lângă port. Nu se întrebase niciodată unde se duceau vapoarele şi nu se

interesa de venirea lor decât atunci când îi aduceau soţul înapoi dintr-una dintre călătoriile lui comerciale. Nu avusese niciodată un motiv să o intereseze. Casa ei era confortabilă, soţul ei avea un *salariu excelent şi, spre marea ei satisfacţie, nu era acasă aproape niciodată.*

Oliver înghiţi în sec, întrebându-se ce anume văzuse mătuşa Freddie de la fereastra ei. La ce visase şi ce anume îşi dorise.

În acea zi, doamna Larriger stătea în salonul ei. Dar pereţii păreau mai groşi. Aerul, mai greu. Vreme de aproape şaizeci de ani, ea nu avusese nici cea mai mică curiozitate faţă de lumea din afara casei. Acum, aerul de dincolo de pereţi părea că o chema. *„Pleacă, îi şoptea. Pleacă."*

Asta era ceva ce Freddy înţelesese bine, fără îndoială. Nu era de mirare că acel pasaj părea atât de real.

Trase aer adânc în piept. Îşi împachetă nişte lucruri într-o geantă. Apoi, cu un mare efort, un efort al unei femei care lăsa în urmă tot ce îi era cunoscut, doamna Larriger păşi peste pragul uşii, *în soarele cald de mai.*

Oliver închise ochii şi se gândi la mătuşa lui. Se gândi cum ea scotea câte un deget pe uşă, doar ca, după aceea, să fie cuprinsă de palpitaţii. Îşi aminti că îi spusese că se străduia, că avea să reuşească într-o zi. Că plănuia să se ducă în parc şi să se plimbe…

Oliver spera ca, înainte să moară, mătuşa Freddy să fi reuşit să iasă din casă. Dar nu mai era atât de simplu. Ceea ce Freddy nu reuşise să facă într-un fel, ea reuşise într-altul. Cumva, cea mai dezaprobatoare, încrâncenată, severă şi moralistă dintre persoanele pe care le cunoştea el…

Cumva, reuşise să facă mii de oameni să viseze la aventură. Făcuse mai mult decât îşi închipuise cineva vreodată. Femeia care, în testamentul ei, îi ţinuse lui Oliver o predică despre frisoane, fusese mai curajoasă decât oricine şi-ar fi putut imagina el.

Îi veni în minte ultima dată când o văzuse.

„Mama ta a fost una care ţinea cărbuni aprinşi în

palmă”, spusese ea. „Dar tu eşti ca mine.”

La momentul respectiv, el râsese de asta. Mătuşa lui nu ieşea niciodată din casă; Oliver avea o carieră înfloritoare şi variată. Freddy îl avertiza în mod constant în legătură cu orice schimbare a programului lui, oricât de mică; Oliver făcea lucruri noi. El nu era ca Freddy.

„Tu îţi aminteşti de durere şi tresari.”

Nu tresărea. Nu-i aşa?

Nu se temea de lumea de afară, nu. Dar…

Oliver închise ochii şi trase aer în piept. Se temea de multe lucruri.

Cum ar fi fost Jane. Atunci când o întâlnise pentru prima dată, abia dacă putuse să se uite la ea. Încălca toate principiile de etichetă ale înaltei societăţi fără ca măcar să stea pe gânduri, iar, la început, el tresărise văzând-o. Jane era una care ţinea cărbuni aprinşi în mână, într-adevăr.

Dar Freddy avusese dreptate. *Fusese* un timp în care Oliver ţinuse cărbuni aprinşi în mână. Pe vremea când începuse să studieze la Eton, de exemplu. În primii ani, insistase să i se dea ce i se cuvenea. Proclamase, cu voce tare, că era la fel de bun ca oricare alt băiat şi că era dispus să se lupte pentru ca lucrurile să rămână aşa. Ce se schimbase şi când se destrămase totul?

Pereţii păreau mai groşi. Aerul, mai greu.

Aproape că putea simţi cum pereţii pe care îi construise de-a lungul vieţii se închideau în jurul lui. Nu realizase că erau acolo, atât de încet îi construise. Şi totuşi, când întindea mâna, îşi dădea seama că erau acolo. Freddy îi spusese lui Free că trebuia să stea în casă, că trebuia să îşi poarte bonetele. Iar Oliver îi spusese aceleaşi lucruri. Se uitase la sora lui, la chipul ei strălucitor în timp ce era înconjurată de acele sute de femei în Hyde Park, iar în loc să se simtă mândru de reuşita ei sau fericit pentru ceea ce se întâmplase, se simţise obosit, încercase să o convingă să nu se ducă să înveţe la Cambridge.

Era o oboseală veche cea pe care o simţea; oboseala unui câine bătrân care stătea sub soarele verii, uitându-se la căţeluşii care se jucau. Ca şi cum exuberanţa ar fi

aparţinut celor tineri. Îşi putea aminti vag un ecou al acelei exuberanţe. Zilele în care insistase, iar şi iar, că era la fel de bun ca oricine altcineva, că nu avea de gând să se plieze pe felul lor de a fi şi că urma să îi facă pe ei să se plieze pe al lui.

Întoarse următoarea pagină a cărţii *Doamna Larriger pleacă de acasă,* dar cuvintele i se înceţoşară în faţa ochilor.

Îşi punea întrebarea greşită. Cândva fusese ca Free, nu voise să dea înapoi sau să accepte un „nu” drept răspuns. Întrebarea nu era când se schimbaseră lucrurile, ci când se hotărâse el să accepte, pur şi simplu, regulile societăţii, să joace jocul exact aşa cum fusese stabilit de către cei care deţineau puterea.

Asta se întâmplase cu ani în urmă, la Eton.

Atunci învăţase, în cele din urmă, să îşi ţină gura. Atunci descoperise că putea realiza mai multe dacă îşi ţinea firea şi dacă avea răbdare, decât dacă îşi pierdea cumpătul şi îşi folosea pumnii şi striga.

Îi spusese lui Jane că, păstrând tăcerea la momentul potrivit, reuşise să îşi clădească o carieră. Dar, la un moment dat, tăcerea nu îi mai fusese de niciun folos. Dacă nu ar fi învăţat niciodată să vorbească, ce rost ar mai fi avut să ajungă la putere? Doar ca să se dea în spectacol că ajunsese în vârful piramidei?

Apoi, *cu un mare efort, un efort al unei femei care lăsa în urmă tot ce îi era cunoscut, doamna Larriger păşi peste pragul uşii, în soarele cald de mai.*

Îi trebui un moment lui Oliver ca să îşi aducă aminte de vechea lui persoană; cea pe care o crezuse născută din imaturitate, băiatul pe care îl lăsase deoparte pe măsură ce crescuse. Până acum nu s-ar fi crezut niciodată *ruşinat* de trecutul său. Şi totuşi…

Cum se făcea că adoptase, la un moment dat, tocmai regulile pe care le detestase? Se enervase pe oamenii care îi numiseră „nelegitim”. Se înfuriase atunci când i se spusese că nu avea să ajungă niciodată nimic, că tatăl lui era un nimic. Cum se făcea că acum *el* îi spunea femeii pe

care o iubea că era un nimic? Că era îngrozitoare?

Începuse să îi pese mai mult de ideea de a deveni genul de persoană care putea face o schimbare decât de schimbarea în sine. Se îndepărtase de Jane şi, făcând asta, îi spusese toate lucrurile pe care toţi ceilalţi i le aruncaseră în faţă: că greşea, că ceva era în neregulă cu ea, că era îngrozitoare.

Nu era vorba despre dorinţa lui fizică pentru ea, dorinţă pe care acum nu şi-o mai putea satisface. O iubea. Iubea totul la ea, de la ferocitatea devotamentului faţă de sora ei până la nepăsarea de care dăduse dovadă atunci când călărise pe acelaşi cal cu el. Iubea felul în care zâmbea. Iubea felul în care refuza, pur şi simplu, să se simtă ruşinată doar pentru că altcineva nu îi aproba comportamentul.

O iubea pe Jane. Avea să o iubească întotdeauna.

Iubea persoana în care îl transformase ea: un om care putea să zădărnicească răpiri şi care, atunci când circumstanţele o cereau, să intre prin efracţie în case. Un om care putea să se confrunte cu Bradenton şi să vadă în acesta un duşman de învins, nu un lord puternic, care trebuia satisfăcut.

Iar el voise să o reducă la nimic, fiindcă asta îşi făcuse şi lui însuşi.

Crezuse că avea nevoie de o pitulice, de o femeie cumsecade şi cinstită, care să aibă nevoie de banii lui la fel de mult cum avea el nevoie de educaţia ei.

Brusc, îşi putu vedea viaţa cu acea femeie pe care nu şi-o alesese. Soţia lui atât de potrivită nu i-ar fi spus niciodată că tatăl său era necizelat şi nepotrivit. Ar fi strâmbat din nas şi i-ar fi dat de înţeles. Poate că i-ar fi sugerat lui Oliver ca în următorul an să ia în considerare posibilitatea ca bătrânul domn Marshall să rămână acasă în timpul sezonului monden, pentru că s-ar fi simţit mai bine printre cei de felul lui.

I-ar fi născut copii şi i-ar fi crescut ca să fie oameni liniştiţi şi bine educaţi, la fel ca ea, uşor ruşinaţi de originea tatălui lor. Şi-l putea imagina pe unul dintre ei spunând:

„Da, poate că are naşterea pătată de originea umilă a mamei lui, dar măcar bunicul nostru a fost duce. Trebuie ca asta să conteze întrucâtva.”

Astfel de copii nu ar fi vorbit niciodată despre mătuşa lor, Free, prea îndrăzneaţă, prea directă, prea *aşa şi pe dincolo*. Chiar şi Patricia, căsătorită cu un evreu, sau Laura, care avea un magazin de galanterie, ar fi fost suspecte. În cele din urmă, soţia lui ar fi sugerat că poate ar fi fost cu toţii mai fericiţi dacă pretindeau că familia lui Oliver nu exista.

Jane avea dreptate; îşi înlocuise curajul cu ambiţia.

Iar dacă nu îndrepta lucrurile, dacă nu învăţa să reprime acea amintire a durerii din tinereţe şi nu se întindea să apuce cărbunii aprinşi din faţa lui, Oliver avea să rămână legat pe viaţă în lanţurile propriei tăceri. Deja lăsase prea multe să treacă: pe Jane, pe sora lui, chiar şi acea discuţie lămuritoare pe care o avusese cu Bradenton. O lăsase pe Jane să vorbească, iar el, Oliver, nici măcar nu îi spusese în faţă lui Bradenton cât de dezgustător îl socotea.

Amintindu-şi de asta, măcar un lucru îi deveni clar în minte. Se ridică. Încă nu ştia cum avea să îndrepte lucrurile cu Jane, dar Bradenton…

Bradenton îi datora un vot, iar Oliver avea de gând să îl colecteze.

Lăsă cartea jos şi îşi luă haina. Coborî scările şi se duse la intrarea principală.

Cu mare dificultate, cu efortul unui bărbat care dezrădăcina în acele clipe tot ceea ce făcuse din el însuşi, Oliver puse un picior în afara uşii, în soarele cald de mai.

*

Trecuse o jumătate de oră de când Oliver fusese condus în biroul marchizului de Bradenton. Acesta părea extrem de enervat. Şedea la birou şi bătea în tăblie cu cartea de vizită a lui Oliver.

— Era aproape să nu te primesc, spuse el.

— Bineînţeles că era, spuse Oliver. Dar curiozitatea a învins.

— Apoi, continuă Bradenton, mi-am amintit că urmează ca Parlamentul să voteze şi am vrut să lucrez la un discurs. Unul despre fermieri şi guvernante. M-am gândit că trebuie să îmi studiez sursa de unde să îmi iau materialul.

Oare acea întâlnire trebuia să se lase cu insulte?

— Nu te obosi cu insinuările, răspunse Oliver. Şi nici cu împunsăturile tale viclene. Vei avea nevoie de suflu ca să votezi pentru extinderea dreptului de vot.

Bradenton râse.

— Nu poţi fi serios! După ce mi-ai făcut, crezi că îmi vei câştiga votul?

— Bineînţeles că nu, spuse Oliver. Cum aş putea să îţi câştig votul? Eşti marchiz, iar eu sunt un om simplu, unul dintr-o sută. Unul dintr-o mie.

Zâmbi din ce în ce mai larg, în timp ce bătea cu degetele în tăblia biroului.

— Un om, să zicem, dintr-o sută de mii.

Bradenton se încruntă.

— O sută de mii?

— Mai mult, de fapt. Te-ai dus în Hyde Park acum câteva săptămâni? Eu am fost. În aer se simţea o bucurie contagioasă, exuberantă. Oamenii s-au adunat. Oamenii au câştigat. Am citit mai târziu în ziar estimările privind mulţimile şi, da, cel mai mic număr vehiculat a fost o sută de mii.

Bradenton se foi, deranjat, pe scaun.

— Este exact aşa cum ai subliniat înainte, spuse Oliver. Există unul ca tine şi o sută de mii ca mine. Se pare că *tu* consideri acest lucru reconfortant. Nu pot să îmi dau seama de ce.

Oliver se aplecă în faţă şi zâmbi.

— Avantajul nostru de a fi atât de mulţi ar putea să se dovedească teribil pentru tine, până la urmă.

— Sunt complet impasibil la protestele gloatei.

Dar Bradenton vorbi repede, refuzând să îi

întâlnească privirea lui Oliver.

— Am locul meu în Camera Lorzilor prin naştere. Nu sunt *obligat* să mă supun dorinţelor oamenilor de rând.

— Atunci, nu te vei supăra când titlurile din ziare vor proclama că proiectul de lege privind reforma a fost blocat încă o dată, de data asta de un grup care l-a inclus şi pe marchizul de Bradenton.

Ochii lui Bradenton se măriră, iar el trase aer în piept. Dar, un moment mai târziu, clătină din cap cu vehemenţă.

— Nu aş fi singurul.

— Nu. Dar gândeşte-te ce bine va suna numele tău în titluri. *Bradenton blochează proiectul de lege.*

Marchizul îşi încleştă pumnii.

— Încetează, Marshall. Nu este amuzant.

— Bineînţeles că nu este. Eşti neînduplecat în faţa protestelor gloatei. Atunci când se vor aduna în faţa casei tale într-un număr mai mare decât poţi tu număra, le vei râde în nas.

— Taci din gură, Marshall, mârâi Bradenton. Taci din gură!

— Da, asta chiar că-i bună! Nu uita şi le spui *„Tăceţi din gură!”* în timp ce strigă. S-ar putea să funcţioneze. Poate că te vor asculta. Sau poate că se vor opri din vorbit şi vor începe să arunce cu pietre. Ştii că cei din Hyde Park au cântat Marseilleza spre finalul demonstraţiei?

— *Taci din gură!* Poliţiştii… îi vor arunca pe toţi în închisoare.

— O, am văzut poliţiştii în ziua adunării Ligii Reformei, spuse Oliver. Pe măcar doi dintre ei. Ar face o baricadă frumoasă, acele două uniforme albastre solitare, dispuse în faţa casei tale, cu bastoanele lor strălucind în faţa unei mulţimi de zece mii de oameni. Ar putea să oprească un atac pentru câteva secunde.

— Taci din gură!

— Nu, se răzgândi Oliver, ai dreptate. Nu ar rezista atât de mult. Pentru că mai mult de jumătate dintre poliţişti nu au nici ei drept de vot.

Terminând de vorbit, Oliver lăsă tăcerea să îşi facă

efectul. Bradenton se răsturnă pe spate în scaunul lui, respirând greu.

— Deci, vezi tu, Bradenton, vei vota pentru extinderea dreptului de vot. Fiindcă sunt mii ca mine şi unul ca tine, iar noi nu mai tăcem.

— Taci din gură, spuse Bradenton din nou.

Dar mâinile îi tremurau, iar vocea îi era slabă.

— Nu, spuse Oliver. Tocmai asta este ideea. Ai avut tot timpul din lume ca să mă faci să tac. Ca să mă faci să îţi urmez regulile. Eu am terminat cu tăcerea. Acum e rândul tău să taci.

Capitolul 30

— Vreau ceva mare. Jane era aşezată pe canapeaua din salonul din faţă al locuinţei mobilate pe care o închiriase la Londra, cu Genevieve Johnson lângă ea.

— Ceva cu totul şi cu totul *uriaş.* Ceva zgomotos şi imposibil de ignorat, precum sunt rochiile mele. Dar, de data asta, vreau să aibă un scop.

— Te gândeşti la ceva anume? întrebă Genevieve. Şi ce legătură are asta cu mine?

Jane înghiţi în sec.

— Mi-ai spus cândva că ţi-ai fi dorit să ai un soţ doar pentru că ţi-ar fi făcut mare plăcere să cheltuieşti banii lui pe acţiuni caritabile. Cum ţi-ar plăcea să îi cheltuieşti pe ai mei?

Genevieve clipi.

— O, Doamne! spuse ea, aplecându-se în faţă. Spune-mi mai multe.

— Îţi ofer o slujbă, spuse Jane. O slujbă plătită în Consiliul Asociaţiei Caritabile Fairfield.

Ochii lui Genevieve se măriră.

— Nu există încă, continua Jane, dar va exista. Nu vreau să economisesc. Vreau *să fiu activă.* Să fac lucruri.

— Ce fel de lucruri?

Jane ridică din umeri.

— Mereu am vrut să construiesc un spital. Sau o şcoală. Sau, poate, un spital şi o şcoală în aceeaşi clădire, ceva care să stabilească standardele pentru restul ţării. Ca să putem împiedica şarlatanii să mai facă experimente medicale pe cei neştiutori, de exemplu.

Ochii lui Genevieve străluciră.

— Un spital de caritate, spuse ea, unul cu reputaţie pentru progrese majore. Unul pe care oamenii se vor lupta să îl sponsorizeze, să facă parte din el. O, va trebui să iau notiţe!

— Voi cere hârtie.

Dar, de îndată ce Jane puse mâna pe clopoţel, abia dacă apucă să scoată un sunet şi uşa se deschise.

— Domnişoară Fairfield, spuse lacheul, aveţi un vizitator.

— Cine este?

Dar, brusc, ştiu. În spatele lacheului, Jane văzu o siluetă. Inima i se opri, apoi reîncepu să bată din nou, cu o violenţă care păru să îi distrugă întreaga stăpânire de sine. Jane se ridică, împreunându-şi mâinile, în timp ce Oliver păşi din coridorul umbrit. Ochelarii îi străluceau în soarele după-amiezii. Părul părea să îi fie făcut din flăcări. Dar nu faţa lui îi atrase atenţia lui Jane şi nici măcar privirea lui directă şi dominatoare.

Oliver intră şi, brusc, Jane nu mai putu respira.

— Oliver!

Reuşi să spună acel cuvânt şi doar acel cuvânt.

— Jane!

— Ce…

Înghiţi în sec, netezindu-şi fusta şi clătinând din cap.

— Oliver, reuşi ea să spună în cele din urmă, pentru numele Domnului, ce culoare are vesta ta?

El zâmbi. Nu, era prea puţin să se spună că *zâmbea.* Expresia de pe chipul lui era ca o rază de soare după întunericul unei peşteri absolut orbitoare.

— Ştii, spuse el, că pe drum încoace am fost oprit de trei oameni pe care îi cunosc şi care mi-au pus, cu toţii,

aceeaşi întrebare?

Ea clătină din cap, neputincioasă.

— Şi ce le-ai spus?

— Ce părere ai?

Oliver îi zâmbi.

— Le-am spus că este fucsia.

— Şi? Ei ce au spus?

Vocea ei era joasă, iar inima îi bătea iute.

— Şi mi s-a părut ciudat de eliberator, mărturisi el. Ca şi cum tocmai aş fi făcut o declaraţie.

O privi în ochi, concentrat în întregime asupra ei.

— Cât de eliberat erai, mai precis?

Ea abia dacă îşi mai recunoştea propria voce.

— Nu eşti o pacoste, Jane. Nu eşti o boală. Nu eşti o otravă sau o ciumă. Eşti o femeie frumoasă, strălucitoare şi curajoasă, cea mai bună pe care am întâlnit-o vreodată. Nu ar fi trebuit să insinuez niciodată că îţi lipsea ceva. Vina a fost a mea. Nu credeam că eram suficient de puternic ca să stau alături de tine.

Jane nu avea de gând să plângă. Nu avea de gând să îl ia în braţe sau să îi permită să revină în viaţa ei doar pentru că el îşi dăduse seama că îi fusese dor de ea. O rănise prea tare ca să mai merite o astfel de favoare.

Oliver păşi în faţă şi se lăsă într-un genunchi.

— Jane, spuse el, vrei să îmi faci onoarea de a fi soţia mea?

Jane nu ştiu ce să creadă. Totul părea cufundat în ceaţă. Clătină din cap şi îl întrebă pe Oliver despre singurul lucru pe care ea îl înţelegea:

— Cariera ta! Cum rămâne cu cariera ta?

— Vreau o carieră.

Înghiţi în sec.

— Dar nu pe aceea. Nu cariera în care îmi ţin gura cât timp alţi bărbaţi le reproşează femeilor că poartă prea multă dantelă. Nu una în care tac în timp ce sora mea cea mică apare în faţa unui magistrat pentru infracţiunea de a fi vorbit prea tare. Nu una în care preţul puterii mele este tăcerea cu privire la lucrurile la care ţin cel mai mult.

Îşi înclină capul.

— Nu vreau ca tu să faci vreun compromis. Să fii mai puţin decât ceea ce eşti. Nu îţi voi cere să te schimbi pentru mine, fiindcă mi-am dat seama că am nevoie de tine exact aşa cum eşti.

Jane îşi duse mâna la gură.

— Nu am nevoie de o nevastă liniştită. Am nevoie de tine. De cineva îndrăzneţ. De cineva care să nu mă lase să stau deoparte şi care să îmi spună fără echivoc când am greşit.

Ea nu ştia ce să spună.

— Am avut nevoie de tine să mă zdruncini şi să mă faci să îmi dau seama de cea mai mare greşeală a vieţii mele. Să mă faci să îmi recunosc temerile, să bag mâna în foc şi să apuc cărbunii.

Vocea lui Oliver era răguşită.

— Am nevoie de tine, Jane. Şi te iubesc mai mult decât îţi pot spune.

În spatele ei, Genevieve scoase un sunet.

— Cred că ar trebui să plec, spuse ea.

Oliver clipi.

— O, Doamne! Domnişoară Johnson! Nici nu v-am văzut.

Genevieve zâmbi.

— Este „domnişoara Genevieve”. Şi mi-am dat seama că nu m-aţi văzut, într-adevăr.

Ea îi făcu semn lui Jane.

— Revin mai târziu. Cu hârtii şi idei.

Spunând asta, ieşi din cameră.

Oliver se uită la Jane. Se balansa incomod pe genunchi, apoi se aşeză pe jos.

— Mai trebuie să îţi spun ceva.

Jane dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ai avut dreptate în privinţa curajului meu. Ştiu precis unde l-am rătăcit.

Oftă adânc.

— Aveam şaptesprezece ani. Fratele meu era cu un an înaintea mea. El plecase la Cambridge, iar eu

rămăsesem singur la Eton, pentru ultimul an. Mă gândeam că asta nu conta. M-am înşelat.

Oliver închise ochii.

— Profesorului meu de greacă îi intrase în cap să mă înveţe ceva mai mult decât atât. De fiecare dată când auzea că îmi exprimam liber opinia, mă lua la întrebări în clasă. Mă chema să traduc, în faţa tuturor, texte pe care niciunul dintre noi nu le mai văzuse înainte, iar atunci când mă poticneam, le spunea tuturor cât de obtuz eram. Cât de prost. Cât de mult mă înşelam.

Se cuprinse cu braţele.

— Puteam să mă bat cu ceilalţi băieţi, dar ce puteam să fac împotriva unui profesor care acţiona în limitele puterilor cu care fusese învestit? Nu era nimic de făcut. Pe măsură ce semestrul trecea, situaţia s-a înrăutăţit. Pedepsele mele au încetat să fie o simplă ruşine. Nu eram singurul băiat de la Eton care primise pedepse corporale, iar acel profesor nu depăşise niciodată limita. Dar asta începuse să se întâmple în fiecare zi, de fiecare dată când vorbeam…

Jane veni lângă el, apoi se aşeză, încetişor, pe podea.

— Orice este suportabil dacă te poţi împotrivi, dar dacă trebuie să stai şi să înduri… Asta te frânge în moduri pe care nu ţi le pot explica.

Trase aer adânc în piept.

— Am inventat scuză după scuză pe măsură ce am devenit mai tăcut. Am fost împins, am fost forţat să o fac. Era ceva temporar, m-aş fi oprit de îndată ce scăpăm de acolo. Dar undeva, adânc în mine, am ştiut întotdeauna adevărul: nu eram suficient de curajos ca să continui să vorbesc. Am învăţat atât de bine să tac, încât nu am reuşit să mă mai dezvăţ după aceea.

— O, Doamne, Oliver!

— Nu pare cine ştie ce. Dar o astfel de experienţă te învaţă. Te învaţă să te simţi rău ori de câte ori deschizi gura. Să te abţii.

Jane îi puse mâna pe umăr, iar el se întoarse spre ea.

— Nu vreau să îţi pară rău pentru mine, spuse el.

Vreau să ştii cât de mult te iubesc şi cât de mult te admir. Pentru că au încercat să ţi-o facă şi ţie. Şi nu le-a mers.

Ea zâmbi.

— Atunci când au încercat, eu împlinisem deja nouăsprezece ani. Aşadar, avusesem timp să îmi dezvolt personalitatea.

— Ultima dată când te-am cerut în căsătorie, am avut pretenţia să te schimbi.

Inspiră adânc.

— De data asta, pot să o fac mai bine. Lasă-mă să fiu eu cel care te susţine. Care crede că nu trebuie să fii mai prejos. Care adaugă la splendoarea ta, în loc să îţi ceară să fii mai puţin.

Jane îşi trecu mâna peste spatele lui Oliver.

— Cred că îmi datorezi o scuză mai bună.

Oliver se uită la ea.

— Îmi pare rău. Am fost un măgar. Am… îşi puse degetele peste gura lui.

— Nu m-am referit la cuvinte, Oliver.

Lui îi trebui un moment să înţeleagă. Un zâmbet larg i se înfiripă pe faţă. O cuprinse cu braţul, apoi încet, foarte încet, întinse mâna şi îi atinse obrazul.

— Jane, spuse el cu blândeţe. Te iubesc, îi ridică bărbia cu degetele.

— Te iubesc.

Se aplecă, aducându-şi buzele atât de aproape de ale ei, încât dacă ar fi vorbit din nou, gurile lor s-ar fi atins.

— Şi nu am de gând să te mai dezamăgesc niciodată.

Acea şoaptă le uni buzele. Apoi o făcură din nou. Şi din nou. Şi din nou; un sărut dulce, unul pe care Jane şi-l dorea să nu se mai termine niciodată.

— Foarte bine, şopti ea.

— Ce este foarte bine?

— Asta, spuse Jane, apropiindu-se de el. Să te iert.

— Să te iubesc.

Ea se aplecă spre Oliver şi îşi înălţă capul pentru un alt sărut.

— Să mă căsătoresc cu tine.

Oliver îşi petrecu braţele în jurul ei.
— Foarte bine.

Epilog

Şase ani mai târziu

Oliver stătea sprijinit de un zid, privind camera din jurul lui. În acea seară, erau destul de mulţi oameni în salonul lui principal; renunţase să mai numere după ce ajunsese la câteva sute.

Uneori i se părea ciudat să îşi amintească că *avea* un salon principal. El şi Jane cumpăraseră casa după ce se căsătoriseră, şi, câteodată, chiar şi acum, i se părea ciudat să aibă o încăpere suficient de mare ca să cuprindă în totalitate casa în care el, Oliver, crescuse. Salonul era bine poziţionat: ferestrele mari dădeau spre un parc. Strălucirea lămpilor de la alte ferestre era slab vizibilă în întreaga piaţă.

Ferestrele erau, într-adevăr, cea mai frumoasă parte a camerei. Jane stătea lângă ele; la urma urmei, trebuia să fie în centrul atenţiei.

Rochia pe care o purta era una extraordinară. Mătase cu dungi mov şi verzi. Brocat auriu, poate exagerat din punctul de vedere al canoanelor modei. Rubine grele la gât.

Nimeni nu se mai strâmba. Se obişnuiseră cu ea; rochia nu mai era decât o simplă curiozitate. Jane ajunsese să fie prea importantă ca să mai poată fi insultată.

La urma urmei, la acel eveniment – un spectacol muzical de caritate dat în folosul Spitalului de Tineret – *el* era soţul graţios şi zâmbitor.

Lângă fereastră, Jane vorbea, plină de însufleţire, cu un baron, prezentându-i-l pe bărbatul bărbos de lângă ea: unul dintre tinerii ei asistenţi, un individ pe care, dacă Oliver îşi amintea corect, ea îl sponsorizase ca să urmeze şcoala de medicină. Bărbatul scria despre etica medicală.

— Marshall! spuse o voce.

Oliver se întoarse. Era onorabilul Bertie Pages, unul dintre colegii lui din Parlament.

— Pages, spuse Oliver înclinând din cap.

— Bun discurs astăzi, îl lăudă Pages.

Oliver zâmbi.

— Un pic cam vehement pentru gustul meu, dar eficient.

— Întotdeauna spui asta, zise Oliver. Nu intenţionam să fie o mustrare blândă; astfel de mijloace au încetat de mult să mai funcţioneze.

— Nu… Nu.

Pages se întoarse şi îşi întinse braţul.

— Când ai anunţat că te căsătoreşti cu ea, am crezut că ai făcut o greşeală. Una gravă. Ea era…

— Ea este, îl corectă Oliver.

— Prea zgomotoasă, spuse Pages. Prea strălucitoare. Rochia pe care o poartă… nu are nicio subtilitate. Niciodată nu a existat ceva subtil la ea. Şi totuşi…

— Tocmai de aceea m-am căsătorit cu ea. Ar fi bine să treci repede la „şi totuşi”, pentru că *este* soţia mea.

— Şi totuşi, spitalul ei a atras deja unele dintre cele mai strălucite minţi din ţară. Simpozionul despre etica medicală pe care l-a sponsorizat a avut un efect extraordinar asupra lumii. Oamenii îi acordă atenţie.

Oliver zâmbi.

— Iar tu, ca soţ al ei, ai câştigat respect.

În cele din urmă, lui Oliver îi fusese uşor să atragă atenţia asupra campaniei lui parlamentare. Cu planurile ei, Jane captase deja interesul tuturor. Rochiile pe care le purtase se potriviseră cu personalitatea ei. Îi fascinase pe toţi şi, odată ce începuse să aibă realizări concrete, îşi câştigase din partea societăţii un fel de respect reticent.

— De unde ai ştiut? întrebă bărbatul.

Oliver ridică din umeri.

— Am văzut-o în acţiune. Ştiam ce poate face. Dar, haide, am vorbit suficient despre asta! Aş vrea să îţi prezint pe cineva.

Făcu prezentările ca o gazdă bună şi fu martor al strângerilor de mână ce urmară. Considerând că făcuse o treabă bună, Oliver îşi puse paharul pe o masă din apropriere. Apoi traversă camera. Nimeni nu îşi putea dea seama – nimeni, în afară de el – că sub rochia dungată, de mătase, pântecul lui Jane creştea. În câteva luni ar fi fost evident că era gravidă cu cel de-al doilea copil al lor. Deocamdată…

Oliver păşi către ea. O, Doamne, era minunată! Stătea întoarsă cu spatele la el, lăsându-şi la vedere ceafa împodobită cu aur şi diamante. Curba taliei ei parcă implora să fie atinsă. Jane vorbea animat cu cei din jur.

— Trebuie să existe nişe repercusiuni la această teorie frumoasă, spuse Jane. Este foarte bine să spui că medicii trebuie să acţioneze în interesul pacienţilor, dar ce se întâmplă dacă nu o fac? Cine determină ce se întâmplă mai departe? La asta vreau să vă gândiţi. Apoi, vom sta de vorbă cu Parlamentul.

— Că tot vorbeaţi despre lup… spuse medicul de lângă ea.

Jane se întoarse.

— O, tu eşti!

Se lumina la vederea lui, aruncându-i zâmbetul unei femei aflate complet în elementul ei, iar apoi îl luă de mână.

— L-ai adus pe Bertie Pages? Voiam să i-l prezint lui Anjan.

Se aplecă spre el.

— Emily spune că Anjan se gândeşte să vi se alăture în Parlament.

— Ştiu. Am vorbit cu el mai devreme. Este deja stabilit.

Oliver făcu un gest spre cealaltă parte a camerei, unde Pages deja vorbea cu cumnatul lui. Emily stătea lângă soţul ei, zâmbind.

— Eşti eficient, spuse Jane.

— Uneori.

Oliver zâmbi.

Jane stătea în faţa ferestrei. Oricine altcineva ar fi considerat decorul din salon puţin ciudat. Exista, la urma urmei, o micuţă colecţie de plante pe masa de lângă fereastră: şase, până acum. Un cactus pentru fiecare aniversare pe care o sărbătoriseră împreună, plus cel pe care Jane îl adusese la căsătoria lor. Pentru cea de-a zecea aniversare, Oliver plănuia să îi cumpere lui Jane un cactus saguaro, dar asta avea să dureze ceva timp. Deocamdată…

— Am venit să văd dacă eşti obosită, spuse Oliver. După atâta muncă, sunt sigur că vei avea nevoie de odihnă după ce se încheie reuniunea.

În primele luni de sarcină, Jane fusese epuizată. Avusese nevoie de sieste şi de masaje pentru spate, iar el fusese fericit să o ajute.

— Nu m-am mai simţit obosită de ceva timp, îi spuse ea. Dar, da, după ce terminăm voi fi…

Nu îşi mai sfârşi fraza.

Îşi ridică privirea la el şi îi văzu zâmbetul. Mâna ei, prinsă într-a lui, rămase nemişcată pentru o clipă. Cu foarte mare grijă, Oliver i-o mângâie cu degetul.

Jane îi zâmbi într-un fel care era numai al ei.

— Acum, că ai adus vorba, spuse ea, voi *fi* deosebit de obosită după dineu. S-ar putea să am nevoie de puţin ajutor să urc scările.

Degetul ei trasă o linie pe partea laterală a mâinii lui.

— Da, spuse Oliver. Pot să te ajut cu asta.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Până atunci.

Nota autoarei

Am făcut tot ce am putut să mă asigur că momentul acestei poveşti se suprapune cu istoria Actului de Reformă din 1867, care a extins dreptul la vot pentru mulţi (dar nu pentru toţi) bărbaţi din clasa muncitoare.

La adunarea din Hyde Park pe care am descris-o, au

participat, într-adevăr, peste o sulă de mii de oameni şi au speriat cu adevărat guvernul; ceea ce a dus la o extindere mult mai liberală a dreptului de vot decât se preconizase anterior. Dacă doriţi să citiţi o relatare surprinzător de sarcastică a acelui eveniment din ziarul *The Daily News,* din data de 7 mai 1867, am reprodus-o pe site-ul meu, la adresa: http://www.courtneymilan.com/heiresseffect-dailynews.php.

Ziarul nu spune nimic despre un grup de femei din parc, dar *menţionează* o femeie cu o pălărie de marinar despre care se spunea că ar fi „vorbit vehement" în faţa mulţimii despre drepturile egale pentru toţi. Bănuiesc că despre orice femeie care vorbea suficient de tare pentru a fi auzită într-o mulţime atât de mare s-ar fi spus că „vorbea vehement", aşa că am presupus că era la fel de rezonabilă ca şi bărbaţii.

În ziua de astăzi, am înţelege că Emily suferă de epilepsie cu convulsii parţiale. La acea vreme însă, epilepsia era foarte puţin înţeleasă. Doctorul Russell (cel la care Emily se referă în carte ca fiind unul dintre medicii care o trataseră) a fost, poate, cel care a înţeles cel mai bine boala; el a fost unul dintre primii care au folosit „metoda numerică" pentru epilepsie.

Puteţi citi pe această temă aici: http://bit.ly/150avdY.

În orice caz, Russell, oricât de avansat ar fi fost, credea că nu este vorba despre epilepsie decât dacă există o pierdere a cunoştinţei; de aici şi motivul pentru care Emily susţine că acele convulsii pe care le avea nu erau de epilepsie.

Dacă simţiţi vreodată că trebuie să fiţi recunoscători pentru medicina modernă, luaţi în considerare posibilitatea de a răsfoi cartea de mai sus, pentru o listă de tratamente care au fost încercate pe epileptici. Toate „tratamentele" pe care le-a experimentat Emily în această carte sunt cele pe cave le-am găsit menţionate în diverse texte medicale din acea perioadă.

O scurtă notă despre momentul educaţiei lui Anjan: astăzi în Statele Unite ale Americii ar fi ridicol ca cineva să

fie la şcoală şi să studieze pentru examenele de drept în ianuarie, iar apoi să practice avocatura în mai, dar, la vremea acţiunii din roman, aşa ceva era perfect posibil. Când Anjan spune că „iese”, el vrea să spună că se apropie de sfârşitul perioadei de timp petrecute la universitate; ultimul an pentru studenţii de acolo nu era un an întreg. Anjan studia pentru licenţa de drept, un examen (sau, mai degrabă, un set de examene epuizante, care ar fi determinat dacă un student absolvea cu onoruri şi care erau acelea) care ar fi avut loc în jurul Paştelui. Anjan ar fi trebuit să se întoarcă la Cambridge pentru festivitatea de absolvire, dar aceasta era doar o formalitate.

Mai important, nu ar fi avut nevoie de o diplomă ca să fie admis în barou. Cerinţele pentru admitere variau în funcţie de baroul la care intenţionai să te înscrii, dar, de obicei, aveai nevoie ca unii membri ai baroului să garanteze pentru caracterul tău, să treci un examen de bază şi să „păstrezi relaţii” cu Inn of Court; cu alte cuvinte, trebuia să iei cina cu o grămadă de avocaţi, de mai multe ori. În multe cazuri, se puteau înlocui doi ani de educaţie la Oxbridge cu acea cutumă de a lua cina împreună cu avocaţii. Anjan, fiind un planificator atent, ar fi eliminat cerinţele pentru barou undeva în anul anterior.

În ceea ce priveşte încercarea de a descrie cu acurateţe experienţa lui Anjan, am citit nişte relatări scrise de studenţi indieni care au învăţat în Marea Britanie la mijlocul sau la sfârşitul secolului al XIX-lea şi am încercat să fac tot posibilul să extrapolez şi să îmi imaginez cum ar fi fost viaţa lui Anjan. Cea mai faimoasă dintre aceste relatări este, evident, autobiografia lui Mahatma Gandhi. Dar m-am bazat foarte mult şi pe o descriere a vieţii la Cambridge scrisă de S. Satthianadhan, care ar fi urmat cursurile la Cambridge cam în aceeaşi perioadă în care Anjan Bhattacharya a făcut acest lucru în cartea mea.

Satthianadhan nu a vorbit niciodată despre rasism în mod direct, dar au existat nişte momente în care am simţit că dădea sfaturi cu jumătate de gură. Laudele sale la adresa englezilor au fost exagerate, aproape ca un

avertisment. Un pasaj în special spunea (şi parafrazez): „Englezii pot părea nişte ticăloşi, dar asta pentru că se cred mai buni decât noi. Pretindeţi că au dreptate şi vor fi drăguţi cu voi.”

Am reprodus acest pasaj pe tumbir-ul meu, pentru cei ce doresc să îl citească: http://bit.ly/12j72Ck

Un mod în care m-am abătut de la faptul istoric este că, la acea vreme, indienii din Anglia erau adesea numiţi „negri”. Cred că această utilizare ar fi excesiv de confuză pentru cititorii moderni, în special pentru cei americani.

O ultimă notă despre Anjan: unii ar putea crede că este exagerat ca în epilogul acestei cărţi să se menţioneze că Anjan ar fi fost interesat de o funcţie politică în 1874. Dar primul membru indian al Parlamentului, Dadabhai Naoroji, a fost ales în 1892, la vârsta de şaizeci şi şapte de ani. În 1874, Anjan avea douăzeci şi şapte de ani; suficient de tânăr pentru ca, dacă ar fi început să lucreze în acest scop, până când ar fi ajuns pe la cincizeci de ani, această barieră să fi fost deja depăşită.

În cele din urmă, trebuie să reiau ceea ce am spus în Nota autoarei din cartea *Războiul ducesei:* Această serie rescrie efectiv istoria ştiinţifică a evoluţiei şi a geneticii. Deşi experimentele lui Mendel cu mazărea au fost efectuate în 1830, importanţa lor nu a fost înţeleasă decât mult mai târziu. În carte, am presupus că, avându-i pe Darwin şi pe un genetician proeminent în acelaşi loc şi în acelaşi timp, asta ar fi accelerat ritmul progresului ştiinţific.